

JODI TAYLOR

Nemzetközi Bestseller

4,5 millió eladott példány!

VISSZHANGOK SZIMFÓNIAJA

St. Mary-krónikák 2

4 év alatt 23 kiadás, 14 nyelven!

A legendás sorozat második része

JODI TAYLOR

VISSZHANGOK
SZIMFÓNIAJA

A fordítás alapját képező kiadás:

Jodi Taylor

A Symphony of Echoes

Accent Press, 2013

Sorozatszerkesztő:

Burger István

Irodalmi szerkesztő:

Németh Attila

Fordította:

Szente Mihály

Szerkesztette:

Cs. Fehér Katalin

Korrektor:

Athén Melitta

Borító:

Burger István

Zoe Foster grafikájának felhasználásával

ISBN 978-615-5859-00-7

ISSN 0238-3063

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

© 2013 by Jodi Taylor

© Hungarian translation 2018, Szente Mihály

© Hungarian edition 2017, Metropolis Media Group

-

www.galaktika.hu

Felelős kiadó a Kft. ügyvezető igazgatója

Tördelőszerkesztő: **Szegedi Gábor**

Sorozatterv és tipográfia: Nagual Design

E-Book: Odin Fantasy Bt.

„A Történelem a hallható és a nem hallható visszhangok szimfóniája. Költemény, melynek események a sorai.”

(Charles Angoff)

Ezt a könyvet Connie-nak és Martinnak ajánlom, akikben él a hit.

És Daninek, aki tényleg megtette.

És Christine-nek.

Munkatársi reakciók az *Egyik átkozott dolog a másik utánra*:

„Ezt most komoly?”

(L. Farrell, a műszakiak vezetője, a Főnök)

„Az irodámban. Holnap tízkor, dr. Maxwell. Legyen itt!”

(Dr. E. Bairstow, igazgató)

„Jé, le tudod írni helyesen azt, hogy materializálódott?”

(T. Peterson, kiképző parancsnok)

„Engem bele sem írt.”

(Lydia Thightruster, takarítónő)

„Férfit csinált belőlem?”

(M. Markham, biztonsági őr)

„Nőt csináltál belőlem?”

(K. Black, összekötő tiszt)

„Mégis, melyik univerzumban tud maga rohanni?”

(I. Guthrie, biztonsági főnök)

„Szerintem nekem többet kellett volna szerepelnem benne.”

(A. Rapson professzor, dr. O. Dowson,
Mrs. T. Mack, Mrs. M. Enderby, és még sokan mások)

Prológus

A MUNKÁNKNAK az az egyik legjobb oldala, hogy ha valaki elég sokáig életben marad, kiválaszthatja, melyik legyen az utolsó ugrása.

A munkánknak az az egyik legrosszabb oldala, hogy eddig kevesen maradtak életben elég sokáig ahhoz, hogy kiválasszák, melyik legyen az utolsó ugrásuk.

Az utolsó ugrást csendes jutalomnak szánják – kapunk egy lehetőséget, hogy kiélvezzük a kedvenc történelmi pillanatunkat. Például, felkereshetjük Azincourt-t, vagy megnézhetjük Antoniust és Kleopátrát, mialatt a Níluson hajókéznek, vagy meghallgathatjuk I. Erzsébetet, miközben a seregének beszél Tilburynél. Megnézhetünk egy általunk választott, korszakalkotó eseményt. Valóra válthatjuk egy élet álmát.

És ennek élvezetesnek kellene lennie.

Nem kellene fájdalommal és rémülettel teli, örvénylő rémálomnak lennie.

Nem kellene szólnia vad mészárlásról, csonkításról, lefejezésről, sem arról, hogy az embernek letépik a fél arcát.

Nem kellene szólnia a bénító döbbenetről, amit akkor él az át az ember, amikor a legjobb barátját csontig felvágják, és az illető elájul a fájdalomtól.

Nem kellene szólnia arról, hogy az embert a sorsára hagyják, és soha többé nem láthatja a napot.

Ezek egyikéről sem kellene szólnia.

1

EGYEDÜL a jó isten tudta, hol vagyunk. Mi magunk semmit sem láttunk. A borsólevesnek nevezett, hamisítatlan, sűrű szmog vett körül minket.

– Te tudod, hol lehetünk? – kérdeztem.

– No, nézzük – felelte Kal. – Whitechapelben, a megfelelő helyen és időben. 1888. november nyolcadika van, és mindjárt este tizenegy. Nem rossz, mi? Sokkal pontosabbak vagyunk, mint gondoltam. Azt javaslom, tuszkoljuk be magunkat egy kocsmába, várjunk, és nézzük meg, mi történik. Ha minden igaz, ma éjjel végez az utolsó áldozatával. Talán azért, mert találkozni fog velünk egy sötét sikátorban.

– Nem ölhetjük meg – tiltakoztam riadtan.

– Nem, de ráijeszthetünk annyira, hogy összezsínálja magát.

Fontolóra vettem az ötletet – jónak tűnt.

Indulás előtt alaposan utánanéztem az ügynek. Hasfelmetsző Jack 1888 nyarán és őszén tartotta rettegésben London lakóit. Mindösszesen tizenegy gyilkosság történt, bár általában csak ötöt tulajdonítanak neki: Mary Nichols, Annie Chapman, Elizabeth White, Catherine Eddowes és Mary Kelly megölését. Kellyt 1888. november kilencedikének első óráiban gyilkolták meg és csonkították meg rettenetesen. Ezt követően is történtek gyilkosságok, de jellemzően őt tartják az utolsó áldozatnak. A Miller's Courtban lakott, a Dorset

Road közelében, és mi arrafelé tartottunk.

A közhiedelemmel ellentétben mi, múltjárók nem vagyunk teljesen hülyék. Igaz, úgy néztünk ki, mint két szegény, de tisztességes bolti eladó, ám tekintélyes fegyverzetet hordoztunk. Ugyanakkor, ha a H ügyosztály, a londoni városi rendőrség és a Scotland Yard egyesített erőinek nem sikerült elkapniuk Hasfelmetszőt, kevés volt az esélye annak, hogy mi majd elkapjuk. Kal számára ez volt a régi-régi álom, és ez volt az ő utolsó ugrása. Számomra csak egy újabb kaland. Szerintem egyikünk sem számított arra, hogy valóban találkozni fogunk Jackkel.

A Ten Bells felé mentünk, ahol Kelly állítólag az utolsó estéjét töltötte. Késő éjjel távozott, és felvitt egy férfit az apró szobájába. A holttestét másnap reggel találta meg Thomas Bowyer, amikor a lakbérért ment.

Adolog reménytelennek tűnt. A kocsmában sűrű tömeg tolongott. Aligha szúrhattuk ki a lányt. Akár húsz Mary Kelly is lehetett idebent, és mi nem akartuk felhívni magunkra a figyelmet azzal, hogy kérdezősködünk.

A novemberi hideg ellenére a söntésben párás forróság uralkodott. A levegőben emberek és italok bűze terjengett. Mindketten gint rendeltünk, és beékelődtünk az egyik sarokba, ahol szóba elegyedtünk egy George Carter nevű, módfelett vidám természetű férfiúval.

– Carter vagyok. Carter, a kedélyes – közölte vigyorogva –, és a feleségem, Dolly.

Hamarosan kiderült, hogy ismeri azt a két férfit, akik megtalálták Mary Nichols holttestét.

– Megrázó dolog ez, én mondom – dörmögte, azzal fenéig

ürítette a poharát, és megtörölte a száját. – Meghívhatom a hölgyeket valamire?

Udvariasan visszautasítottuk, de neki még bőven akadt mondanivalója „a rettegés őszéről”, ahogyan az újságokban nevezték az eseményeket, és kéjes élvezettel idézte a részleteket.

– Na de most már vége – jelentette ki határozottan, és hatalmas kezével rácsapott vaskos térdére. Kal és én nem néztünk egymásra. – Annyi zsaru szaladgál a környéken, hogy ha az ember egyet fingik, legalább hárman odanéznek. – Ami kis társaságunk időközben jócskán gyarapodott, mivel mások is elmondták az észrevételeiket és a gondolataikat, és most valamennyien felneveltünk.

Jócskán előrehaladt már az idő, amikor végül felálltunk, hogy távozzunk. Rendes fickónak bizonyult ez a George Carter. A felesége oldalba bökte, mire gyorsan megszólalt:

– Mármost, úgy állunk, hogy önök fiatal hölgyek, ugyebár. Biztos, hogy kettesben akarnak hazatérni? Mert ha nem, itt van ez a Jabez, vagy az én Albert fiam, vagy Jonas Allbright. Derék fiúk, mindahányan. Nekem dolgoznak, és nyugodtan rájuk bízhatják magukat. Hazakísérik önöket úgy, hogy hajszáluk sem görbül. Tudom, hogy az utóbbi hetekben nem történt ilyesmi, de nekem is vannak lányaim, és nem engedem őket az utcán sétáfkálni. Egy szavukba kerül.

– Ez igazán kedves öntől, Mr. Carter – felelte Kal –, de nem lakunk messze. A sarkon túl, kicsivel tovább a... – elakadt egy pillanatra, de nyomban eszébe jutott egy név – a Castle Alleyn.

– Hát, ha biztosak a dolgukban, akkor mi most elköszönünk.

Megígértették velünk, hogy máskor is benézünk, aztán hangos búcsúkiáltásoktól kísérve távoztunk. Élénk iramban lépkedtünk, és

dicséretünkre legyen mondva, alig dülöngéltünk.

– A bűdös pokolba, oda – morogta Kal, és egy falnak támaszkodva legyezgette magát –, mi volt abban a ginben?

– Még több gin? – próbáltam segíteni. Az ital íze olyan volt, mintha a kocsmáros maga kotyvasztotta volna a fürdőkádban, de úgy, hogy ő is benne ült.

– Nem ittál túl sokat, ugye? Ismerlek már.

– Csak pár kortyot. Amikor a szám elzsibbadt, leálltam.

– Rendben – válaszolta Kal, és kihúzta magát. – Akkor most... – És ebben a pillanatban valami előbukkant a ködből. Néma csendben, gyorsan mozgott, és csupán a körvonalait lehetett látni, de azokat is homályosan. Mintha megpillantottam volna egy hosszúkás, fehér arcot és fekete ruhát. Ocsmány bűzt éreztem, de ebben nem volt semmi rendkívüli ezen a helyen és ebben a korban. Az alak gyorsan el is tűnt.

Egymásra néztünk.

– Gondolod, hogy...? – kérdeztem halkán. – Mennyi az idő?

– Jócskán elmúlt kettő. Azt hiszem, ez akár ő is lehetett. Nekem nagyon nem tetszett az, ahogy kinézett. Hát neked?

– Nekem sem – vallottam be az örvénylő ködöt bámulva.

– Akkor gyerünk!

Azzal nekilódultunk.

Azaz csak lódultunk volna. A nedves, csúszós kövezeten nem lehetett futni, főleg, ha az ember az arca elé tett kezét sem látja, de a lehető leggyorsabban siettünk végig a szeméttel teli utcán. Menet közben bekukkantottunk a sikátorokba és a kapualjakba. Hasfelmetsző Jacket kerestük.

Aztán megtaláltuk. Pontosabban ő talált meg minket.

Futottunk. Te jó isten, hogy futottunk!

Addig rohantunk, amíg azt hittem, mindjárt felrobban a tüdőm. Sötét, szűk sikátorokon vágattunk át, a fene tudja, miken csúszkálva. Elhagyatott utcákon rohantunk végig, a sűrű forgalomtól simára kopott, vizes macskakő kegyetlenül csúszott. Ahülye szoknyám állandóan rátekeredett a lábamra. Afőköztöm mindig le akart esni. Ezenfelül biztosra vettem, hogy végez velem a fűző és a turnúr, amit viselnünk kellett, hogy előállítsuk a kornak megfelelő S-alakot.

Agázvilágítás megjelent már Whitechapelben, de lámpából nem sok akadt, és nem láttunk tisztán. Minden lámpa csak egy-egy halványan derengő fénygömböt varázsolt a sűrű ködbe. Hol egy szeméthalomba gázoltunk bele, hol törmeléken vagy ládákön botladoztunk át, hol pedig egymásnak ütköztünk. Váratlanul elénk kerülő lépcsőkön zuhantunk le. Hanyatt-homlok menekültünk az üres utcákon, holott az 1888-as újságok szerint hemzsegték itt a Hügyosztály rendőrei, de a valóságban eggyel sem akadtunk össze. Afülemben egyre csak a saját, rémülten verdeső szívem dübörgését hallottam. Nem tört ránk a vak pánik, mert múltjárók vagyunk, ennél fogva nem esünk vak pánikba. De nem jártunk messze tőle.

Az egész a mi hibánk volt. Mi hoztuk magunkra a bajt. Ez volt Kal utolsó ugrásra. Az élete leghőbb vágya – hogy láthassa Hasfelmetsző Jacket. Tele önbizalommal és önhittséggel, biztosra vettük, hogy egyetlen 19. századi szörnyeteg sem képes elintézni két kíváncsisággal és tudással, valamint a halhatatlanság túlfejlett érzésével felvértezett múltjárót – így hát elindultunk, hogy megkeressük őt.

És meg is találtuk. Hirtelen egy alak rontott ki a ködből; a

közvetlen közelünkben, és nagyon valóságosan. Egy vér- és bomlószagot árasztó, torz figura, aki egyenesen felénk nyújtotta a kezét. A hajsza azonnal folytatódott, és mi megint futottunk. Nemcsak azért, hogy meentsük az életünket, hanem több dolog miatt is, bár akkor ezt még nem tudtuk.

Ekkor már nem a vadászok voltunk, hanem a préda.

Átszáguldottunk Whitechapel utcáinak és sikátorainak útvesztőjén, lépcsőkön fel és le, bízva abban, hogy hamarosan lerázzuk őt a fojtogató, torkot mardosó borsólevesben. De nem sikerült. Akárhová rohantunk, a látszat szerint ő mindig elsőnek ért oda. Kirajzolódott egy alak a ködben, mire mi irányt váltottunk, és más úttal próbálkoztunk. Azt hittük, csak vissza kell érnünk a komphoz, és ott már biztonságban leszünk.

De korántsem voltunk olyan okosak, mint amilyennek hittük magunkat. Minden létező érzékszervünkkel a környezetünket pásztáztuk. Figyeltünk minden neszre, minden mozgásra, bármire, ami elárulhatja nekünk, hogy hol van ő. Mert ott volt. Valahol a közelünkben, biztosan ott volt. Talán olyan közel, hogy elég kinyúlnia a sötétségből, és...

Kal hirtelen ráfékezett. Nekizúdultam a hátának, és mindketten begurultunk egy kapualjba. A tüdőm kétségbeesetten hajtott, hogy elegendő oxigént juttasson az izmaimnak. Alábam reszketett. Előrehajoltam, a térdemre csaptam a kezemet, és küzdöttem, hogy lélegzethez jussak abban az átkozott fűzőben.

– Nem maradhatunk itt – zihálta Kal. – Mozognunk kell. Ha elkap minket... vége a dalnak.

Bólintottam. Ugyanakkor még éltünk, és már az is valami volt. Legalábbis több annál, mint amit Mary Kellyről el lehetett mondani.

Benyúltam a muffomba, és megmarkoltam a kábítópisztolyt. Volt nálam paprikaspray is, és boldogan használtam volna mindkettőt.

– Gyerünk – szólt rám Kal –, a komp arra van!

Megint futottunk, de most óvatosabban, részben azért, mert úgy gondoltuk, hogy kiismertük az ellenségünket, részben azért, mert kimerültünk. Kal ment elől, én követtem, és folyton hátrafelé figyeltem.

Megálltunk egy kereszteződésnél, és rászántunk pár másodpercet, hogy kilihegjük magunkat, közben a kísérteties csendet hallgattuk. A hátunkat a másikénak vetve álltunk. Nekem majd kiugrott a szemem a helyéről, úgy próbáltam áthatolni a tekintetemmel a körülöttünk tekergőző, sárgásszürke ködnyúlványokon.

Aztán ismét meghallottuk a halk hangot, ami a távolból szállt felénk.

Hátulról érkezett.

Elindultunk, és olyan halkán mozogtunk, ahogy csak bírtunk. Kal, a történelmi hűséget sutba vágva, elővett egy kisméretű zseblámpát. Szinte semmit sem ért. A köd visszaverte ránk a fényt. A sűrű, piszkossárga pára – az íze olyan volt, mint az olcsó széné – csípte a torkomat, és úgy marta a szememet, hogy csorogtak a könnyeim. Olvastam már ezekről a borsólevesekről. Londonban ezrek haltak meg minden évben különféle tüdőbetegségekben. És ez még meg sem közelítette a Nagy Bűzt.

– Isten a tudója, mit művel a tüdőnkkel – jegyezte meg Kal.

– Hála az égnek, nem tudok rendesen lélegezni. Máskülönben mostanra alighanem halott lennék.

– Jaj, fejezd be a siránkozást! Elhozlak egy szép estére, és te csak nyüszítesz.

– Amikor majd holnap reggel felköhögök fél tonna kátrányt...

És ebben a pillanatban ismét meghallottuk a hangot. Ezúttal sokkal közelebből jött.

– Arra! – vezényelt Kal. Egy hosszú, keskeny sikátor bejáratánál álltunk, amelyet magas, ablaktalan falak szegélyeztek mindkét oldalon. Csak egymás mögött fértünk el. Éreztem, hogy a tarkómon felmerednek a hajszálak. A sikátorban nagyon sötét volt, és én nagyon-nagyon nem akartam bemenni oda.

– Mit gondolsz, ritkul a köd? – kérdeztem halkán.

Jómagam ezt gondoltam. Látni véltem egy kicsiny fényfoltot előttünk, ami – ha a múltjárók istene velünk van – talán a kijárat.

– Jól van, készen állsz?

– Kal...

– Igen, tudom. De mögöttünk jár, és a komp arra van. Csak át kell jutnunk ezek a szakaszon, és máris otthon leszünk, békében és nyugalomban.

Mindketten vettünk egy mély lélegzetet. Kal ment elöl, a lámpával. Mögötte lépkedtem, a karomat a vállán tartva, és félig hátrafelé fordulva, hogy lássam, mi van mögöttünk. Lövésre készen tartottam a kábítópisztolyt, de így is szörnyen éreztem magam.

Mivel tisztában voltam azzal, hogy milyen messzire eljut a hang, suttogva tettem fel a kérdést:

– Van fegyvered?

– Zseblámpa és pisztoly.

– Elhoztál egy pisztolyt?

– Miért, te nem?

– Nem, én nem.

– Nyugi, ez kortárs. Remington Derringer. Úgy nevezték:

muffpisztoly.

– Ettől még nincs rendben a dolog.

A köd kavarogni kezdett felettünk, mire mindketten felnéztünk. Az az érzésem támadt, hogy nem vettünk észre valamit. Amikor ismét hátrafelé néztem, nem láttam a sikátor bejáratánál égő lámpát. Valami eltakarta. Valami köztünk és a lámpa között állt. Valami nagy. Fázni kezdtem, de ennek nem volt köze az időjáráshoz. Mindig is tudtam, hogy egyszer eljön a nap, amelyen nagyobbat harapunk, mint amekkorát le tudunk nyelni.

– Kal, van valami mögöttünk.

Kal karja – a lámpával – megjelent a vállam felett. Hirtelen megláttam valamit, ami megrázóan közel volt. Nedves, fehér alak villant meg a fényben. Természetfeletti gyorsasággal mozogva kiverte a lámpát a barátnőm kezéből, és elsöpört mellettünk. Engem keményen megtaszított, de sikerült állva maradnom. A falnak vettem a hátamat, magam elé szegeztem a kábítópisztolyt, és fedeztem mindkettőnket.

– Kal – mondtam halkán, sürgető hangon. – Jól vagy?

– Itt vagyok – felelte gyenge hangon Kal közvetlenül mellettem. – Azt hiszem, megszúrt. Vérzek.

Minden ösztönöm arra biztatott, hogy tűnjek el abból a sikatorból. Hogy fussak. Hogy ész nélkül meneküljek. Akárhová. Csak menjek ki onnan. Húzzak el. Vettem egy mély lélegzetet, már amennyire ez lehetséges volt abban az idióta viktoriánus ruhámban. Aztán még egyet.

A múltjárók nem esnek pánikba.

Nekünk azért sikerült.

Lehajoltam, megkerestem a lámpát, és bekapcsoltam.

A hagyományokkal szakítva még működött. Előre-hátra világítottam vele a sikátorban, és semmit sem láttam a közelünkben. Valamilyen oknál fogva felfelé irányítottam a lámpát, és ott sem volt semmi. Előre nézve felfedeztem a kijáratot. Közelebb volt, mint gondoltam. A köd valóban oszladozott.

– Tudsz futni?

– Ó, igen. Csak a karomat szúrta meg.

Olyan gyorsan mozogtunk, ahogy csak bírtunk. Kal a csuklómat markolta, és vezetett engem, mert én hátrafelé lépkedve követtem őt.

Megint rám tört a késztetés, hogy rohanjak, ahogy tudok, de ellenálltam neki. A keskeny járat halálcsapda volt. Itt könnyen elkaphatott minket. A csupasz falak között nem mozoghattunk szabadon. Sehová sem menekülhettünk. Szemetet és törmeléket rúgtunk félre menet közben.

– Mindjárt ott leszünk – suttogta Kal, és a sikátor végénél égő lámpa lélegzetelállító gyorsasággal ismét eltűnt.

Éppen csak annyit időm volt, hogy felkiáltok: „Kal, visszajött”, és az alak odaért hozzánk, fölénk tornyosult, és vér-, illetve földszag áradt belőle. Beleküldtem egyet, mire hangos szisszenéssel hanyatt esett.

– Mozgás! – biztattam Kalt, és tolni kezdtem. – Menj, menj, menj!

Elindult, én pedig hátrálva mentem utána, és vigyáztam a hátára, ő pedig vigyázott az enyémre. Igyekeztem egyszerre fedezni minden szöveget, mialatt a szívem hevesen vert, és elkeseredetten, vagy inkább kétségbeesetten vágytam rá, hogy kikerüljek abból a zárt térből.

Az egész olyan volt, mint egy régi mozis klisé. Hogy Kal meghal az

utolsó küldetésén. Rohadtul nem akartam, hogy ez történjen velem. Félttem, és amikor félek, dühös leszek. Megfogadtam, hogy Kalnak nem eshet baja. Hazaviszem, biztonságos helyre juttatom. Megesküdtem, hogy megteszem.

A szoknyánkat összemarkolva futottunk, és végre kitörtünk a sikátorból egy szélesebb utcára. Kal a kezében szorongatta a pisztolyát, én pedig a paprikasprayt. A hátunkat a másik hátának vetve álltunk, a sötétséget fürkésztük, készen arra, hogy szembeszálljunk bármivel, ami követett minket.

Semmi sem történt. Senki sem jött ki a sikátorból. Az utca is üres volt. Anéhány lámpa fényében házak rajzolódtak ki, de minden rendes polgár rég az ágyában aludt. Csak mi voltunk az utcán. Zihálva álltam, a bordáim minden lélegzetvételnél szinte csikorogva feszültek annak a rohadt fűzőnek. Hová ment Jack? Hogyan tűnhetett el? Akábítópisztoly töltete megfutamította? Nem volt szokva olyan nőkhöz, akik visszavágnak. Lassan körbefordultunk, továbbra is egymásnak támaszkodva. Semmi. Megint fordultunk egyet. Még mindig semmi. Senki sem bukkant fel a közelünkben. Aszívverésem és a légzésem lassan kezdett visszatérni az elfogadható állapothoz.

– Hát – mondta végül Kal, és visszadugta a kisméretű pisztolyt a muffjába –, ez kemény menet volt. Gondolod, hogy ő az?

Megvizsgáltam a karját, mialatt ő tovább figyelt a vállam felett. A seb nem volt mély, de – ahogy mondani szoktuk – számítani kellett rá, hogy reggel egy kicsit csípni fog.

– Nem tudom. De a megjelenése nem igazán nyerte el a tetszésemet. Sem a szaga. És mekkora az esélye annak, hogy ma este két mániákus bolyongjon Whitechapel utcáin?

– Úgy érted: rajtunk kívül? Abátor szavak dacára Kal reszketni kezdett. Az arcomon és a hátamon csorgó verejték miatt én is egyre jobban fáztam. Még egyszer végignéztünk az utcán. Whitechapel furcsán elhagyatottnak tűnt. Gyanítottam, hogy a Hasfelmetsző felbukkanását megelőző időkben ezek az utcák sosem voltak csendesek. Még sötétedés után is különféle éjszakai üzleti tevékenységek zajlottak itt. De ezen az estén nem.

Az irányérzésem szokás szerint cserbenhagyott, és megkérdeztem:

– Merre van a komp?

– Nincs messze, annyi bizonyos. Azon a sarkon túl. Aszeméttelepen.

Kart karba öltve, elszántan mentünk tovább az utca közepén. Alépteink kopogása visszaverődött a házakról. Kísérteties hang volt, annyi bizonyos. Gyenge szellő kavarta fel a ködpázmákat. Folyton hátranéztem, mert nem akartam elhinni, hogy ilyen simán megmenekültünk. Ahelyett, hogy eltévedtünk volna Whitechapel labirintusában, pontosan ott lyukadtunk ki, ahol lennünk kellett.

Mert oda tereltek minket.

2

PÁR EZER évvel ezelőtt – gyerekkoromban – egyszer elrejtőztem. Emlékszem, sötétségben kuporogtam, a szememet szorosan lehunytam, nem lélegeztem, nem gondolkodtam, és harcoltam azzal a bénító tudattal, hogy valaki a közelemben van. Ezekben a pillanatokban ugyanez az érzés tört rám. Volt valami a közelemben, és...

– Ott! – szólalt meg hirtelen Kal. – Ott a komp. Arra!

Ajó öreg Ötös pontosan ott ücsörgött, ahol hagytuk. Az ilyesmi mindig megkönnyebbülést okoz annak, aki járt a krétakorban, és végignézte, hogy a kompja nélküle csúszik lefelé egy hegyoldalra.

Az egyenetlen talajon csúszkálva és botladozva siettünk felé, közben a fegyverünket lövésre készen tartva, folyamatosan forgolódtunk. Láttam, hogy Kal ujjain sötét vér csorog. A barátnőm sápadt volt, és a szokottnál sokkal lassabban mozgott. De úgy számoltam, amint bejutunk a kompba, bekötöm a sebét, és a gyomrába juttatok némi alkoholt, hamar rendbe jön.

Már majdnem odaértünk. A komptól körülbelül húszlábnyira megálltunk. Kal hangparanccsal kinyitotta az ajtót, és még egyszer, lassan körbefordultunk, teljes 360 fokban, arra az esetre, ha ólálkodna körülöttünk valami, de semmit sem láttunk. Akármilyen üldözött minket, eltűnt. És mi veszettül örültünk annak, hogy megszabadultunk tőle.

Félig csalódottan, félig megkönnyebbülten hátráltunk a komp felé. Hol ide, hol oda villantottam a lámpát. Nagyon hosszúnak tűnt az az idő, mire végre beléphetünk azon az ajtón. Anyakamon az összes szőrszál felmeredt. Ádáz küzdelmet vívtam magammal, hogy ne dobjak el mindent, és kezdjek rohanni.

– Gyerünk tovább! – biztatott halkán Kal, és megveregette a karomat. – Majdnem ott vagyunk.

Aztán egyszer csak odaértünk. Az ajtó bezárult mögöttünk, kirekesztve az éjszakát és a szörnyeteget. Végre melegben és biztonságban voltunk, és tudtuk, hogy lesz miről mesélni a St. Maryben.

Az Ötös volt Kal kedvenc kompja. Sok mindenen mentek át együtt, és mindketten átvészelték. Ezzel szemben az én kompom, a Nyolcas ronda sérüléseket szenvedett tavaly a krétakorból való vészhelyzeti kivonás során. Jelenleg darabokban hevert a Hawking-hangárban, ahol Farrell főnök vezetésével a műszakiak megpróbálták összerakni.

Az Ötösben a műszerfal és a számítógép az ajtótól jobbra volt, míg a két ormótlan és kényelmetlen forgószék előttük állt. A véce egy leválasztott sarokban kapott helyet. A falak mentén sorakozó tárolók tartalmazták mindazt a felszerelést, amire egy múltjárónak szüksége lehetett. És ami a legfontosabb, ott voltak az életben maradáshoz nélkülözhetetlen tárgyak is: a vízforraló, a pár bögre, valamint a kicsiny hűtő, ami egy valamilyen hathatós folyadékkal teli palackot rejtett.

A kompok a küldetéseink központjaként szolgáltak. Alátszólag kőből épült, erős kunyhók elugrottak velünk a kiválasztott korszakba, aztán bennük dolgoztunk, ettünk és aludtunk. Zsúfoltak voltak, gyakran mocskosak is, és a műszakiak minden erőfeszítése ellenére

a vécék sosem működtek rendesen. Az Ötösben is az a szagkeverék terjengett, mint az összes többiben: izzadó múltjárók, nedves burkolatok, túlterhelt áramkörök, valamint a megbízhatatlan vécé bűze, továbbá az örökös káposztaszag.

Vastag kábelkötegek nyújtóztak a falakon és tekergőztek a mennyezeten. Jelzőlámpák villogtak a tárcsákkal, műszerekkel és képernyőkkel teli műszerfalon. A koordináták már be voltak állítva, minden készen állt a visszaugráshoz. A kalyiba belsejében a rendetlenség és a kosz keveredett a csúcstechnológiával. Minden zilált és megviselt volt. Ahogyan mi, a múltjárók is. Valójában, mint a St. Mary valamennyi munkatársa.

A Történettudományi Kutatóintézetnek dolgozunk, ami a St. Mary Apátságban működik, Rushford külterületén. Mi nem időutazunk. Az az amatőröknek való. Nem időutazók vagyunk, hanem történészek. Múltjárók. Mi „valós időben tanulmányozzuk a jelentősebb történelmi eseményeket”. Ez sokkal menőbb. Többé-kevésbé önállóak vagyunk, de a felettes szervünk a Thirsk Egyetem, ahonnan a pénzt kapjuk. Ez néha nem egy boldogító kapcsolat, de nemrégiben volt egy nagy húzásunk, amikor is sikeresen kimentettünk egy halom könyvet az égő alexandriai könyvtárból. A Thirsk munkatársai pillanatnyilag szerettek minket. De ez nem tarthatott sokáig.

Lesegítettem Kalról a kabátját. Az 1880-as évek divatjának megfelelően szorosan testhez álló volt, az ujjakat is beleértve, és ez szerencsére elejét vette a súlyosabb vérvesztésnek. Egyszerűen letéptem Kal blúzának ujját (noha tudtam, hogy ezért kapni fogok egy szemrehányó üzenetet a Gardróból), és steril kötszert csaptam a sebre.

– És tessék, mintha újjászülettél volna! Ül le! Én majd mindent

elrakok. Nehogy megfázz! Vedd vissza a kabátodat!

Kal magára küzdötte a kabátját. Tengerészkéket viselt, jómagam szürkét. Mindkettőnk ruhája kopottas volt, de gondozott. Szegény, de tisztas bolti eladóknak akartuk kiadni magunkat. A turnúreink sok vidám pillanatot okoztak a mi átokfajzat kollégáinknak. A fűzőink kis híján végeztek velünk.

Beledugtam a pisztolyt és a zseblámpát Kal kézmelegítőjébe, amit az ölébe dobtam. A puha anyagot cirógatva ült, aztán megszólalt:

– Van egy palack a hűtőben. Iszunk egyet az utolsó küldetésemre?

Elővettem a palackot, kerítettem két poharat, aztán Kal megemelte a sajátját.

– Egészségedre!

– A tiédre is, Kal! A legjobbakat kívánom!

Elszopogattuk az italt, és éreztem, hogy kezdtek megnyugodni. Durva éjszakát csináltunk végig, de most már vége volt. Eljött a perc, hogy lazítsunk egy kicsit, mielőtt visszamegyünk. Hátradőltem, és feltettem a lábam a műszerfalra.

– Édes istenem! – mormolta Kal, miközben a lelkesedés, a megdöbbenés és a szomorúság különös keverékével nézett rám. – Ez volt az utolsó ugrásom. És túléltem. Tényleg túléltem. Azt tudod, hogy voltak olyan alkalmak, amikor nem hittem volna, hogy megérem ezt a percet? Azon az éjszakán, Brüsszelben, Richmond grófnőjének bálja után. A nagy zűrzavarban elszakadtam Petersontól, és azt hittem, nem fogom megtalálni őt vagy a kompot. Vagy a gabonatörvény-lázadás. Vagy az, amikor veled voltam a Somme-nál. Emlékszel, milyen volt futni abban a sártengerben? Vagy Alexandria, amikor Rapson professzor kis híján a mennyek birodalmába robbantott minket? Mindent túléltem. És most, talán láttam

Hasfelmetszőt, és élek. Sikerült. Sosem hittem volna, hogy eljutok idáig.

Hitetlenkedve csóváltam a fejemet.

– Hát igen... a történetek, amiket nem fogsz elmesélni a gyerekeidnek.

Kal nevetett, és fenéig ürítette a poharát, mire én odahajoltam, és töltöttem neki.

– Mit gondolsz, hiányozni fog?

– Ó, istenem, igen. Igen, hiányozni fog.

– Akkor... miért?

Kal sóhajtott egyet, és magyarázni kezdett:

– Valami mást akarok. Ez elképesztően szórakoztató volt. Még most is az. De valami mást akarok. Talán nem érted meg, Max, de Dieter és én... nos, egyszer... talán egy napon gyereket szeretnék. Nem is tudom... nem tudom biztosan, hogy mit akarok, de azt igen, hogy ez már nem elég. – Rám mosolygott, és hozzátette: – Egyszer talán te is ezt fogod érezni.

– Nem valószínű.

– Max, ezt nem tudhatod előre.

– Majd meglátjuk.

Nem tudtam, mi mást mondhatnék. Nem akartam azon rágódni, hogy Kal mennyire fog hiányozni. Ő volt az én sziklaalapom, bizalmasom, cinkostársam, ivócimborám és mentőkötelem. Amire éppen szükségem volt. A „barát” szó meg sem közelíti a fogalmat. Nélküle nem értettem volna meg a világot. És arra készült, hogy elhagyja a St. Maryt. Ez volt az ő tradicionális utolsó ugrása. Ajövőben összekötő tisztként fog dolgozni a Thirsk Egyetemen. Előléptették.

Mint mindhármunkat.

Tim Peterson immár vezető kiképzőtisztként dolgozott, és dr. Bairstow egy teljességgel megmagyarázhatatlan, őrült pillanatában kinevezett engem vezető műveleti tisztnek. Mivel a felelősségem köre onnantól kezdve kiterjedt a Kutatás és Fejlesztés szeretetre méltó piromániásaira is, továbbra sem tudtam eldönteni, hogy ez akkor Jó Dolog-e, vagy sem.

Anevem Madeleine Maxwell. Agyerekkorommal együtt a Madeleine nevet is hátrahagytam. Timmel és Kallel szemben nem vagyok sem magas, sem karcsú, sem szőke. Alacsony vagyok, vörös hajú; ha kövérnek nem is lehet nevezni, Leon Farrell egy zavaros pillanatában, elfúló hangon azt mondta rólam: „nehezen kordában tartható, tekintélyes domborulatok a derék alatti és feletti területeken”. Kérdőre vontam emiatt, de addig elveszítette a beszédképességét, míg én pár másodperc múlva már nem hallottam, így aztán akármit értett is ezalatt, tisztázatlan maradt.

Visszatérve a komphoz: a boromat kortyolgattam, míg Kal merőn nézett engem.

– Szóval, új kihívások várnak valamennyiünkre. És neked, mint vezető műveleti tisztnek, el kell kezdened rendesen viselkedni. Nincs több piálás. Sem fosztogatás. Nem lophatsz kompokat. Nem csábíthatsz el műszaki vezetőket. Mostantól doktor Maxwell leszel. Komoly felelősség nehezedik rád.

– Gond egy szál se – feleltem, azzal lekaptam a fejemről azt a hülye főkötőt, és ledobtam a székem mellé. – A Nagyfőnök szerint nagyjából mindenért felelős vagyok, ami a St. Maryben történt azóta, hogy besétáltam az ajtón. Kérsz utántöltést?

– És most személyzeted is van – tette hozzá, és rám nevetett.

– Igen, kaptam egy asszisztentst...

Az előléptetésem napján kellemes ünnepséget rendeztünk (melynek során kibővítettük azon dolgok listáját, amelyekért felelős vagyok), és másnap későn reggeliztem, de akkor is nagyon óvatosan.

Mialatt ettem, Mrs. Partridge megjelent az asztalomnál, hangtalanul, mint mindig. Talán ez volt a szakterülete. *Álláshirdetés: titkárnőt keresünk az igazgatóságra. Szakmai követelmény: legyen képes a semmiből materializálódni, mindig a lehető legrosszabbkor, és elítélően nézni.*

– Dr. Maxwell, az asszisztenséről szeretnék beszélni önnel.

Még sosem volt olyanom. Próbáltam összekaparni magamban némi lelkesedést.

– Talán emlékszik még David Sandsre.

– Ó, hogyne – feleltem –, ő az a gyakornok, aki érintett volt abban a balesetben, ami a múltkor történt a rushfordi úton. Kijött már a kórházból?

– Ki, és az hónapokkal ezelőtt történt. Készen áll, hogy visszatérjen a St. Marybe, mi több, ég a vágytól, hogy visszatérhessen. De most már sosem dolgozhat múltjáróként. Ebbe beletörődött, ha nem is egykönnyen, de az tény, hogy rendkívül intelligens és jellemes fiú. A végső döntés természetesen az öné. Mindenesetre a véleményem az, hogy remek asszisztens lenne belőle. Szeretne találkozni vele?

– Feltétlenül – válaszoltam. – Mikor?

– Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra! – bölcselkedett Mrs. Partridge, azzal tett egy lépést oldalra.

David Sands kerekesszékekben ült. Elfordultam a székekkel, és

kezet nyújtottam.

– Üdvözölöm, Mr. Sands!

– Üdvözlöm, dr. Maxwell!

– Akkor most egy percre magukra hagyom önöket – jelentette be Mrs. Partridge, és eltűnt, hogy a következő pillanatban ott materializálódjon, ahová menni akart.

Mi ketten egymásra néztünk. David Sands haja rövidebb volt a múltjáróktól megszokottnál, mert neki nem volt szüksége a hagyományos „minden századhoz illő hajviselet”-re. Keskeny arcát az erőfeszítések és a fájdalmak ráncai barázdálták.

Próbáltam felidézni, hogyan szoktak lezajlani a felvételi meghallgatások.

– Mondja el, miért van szükségem magára! – bökte ki végül.

– Hatékonyan dolgozom, és intelligens vagyok. Ugyanolyan doktorátusom van, mint önnek. Tudom, hogyan működik ez az intézmény. Tudom, kihez forduljak, ha kell valami. Tonnányi munkát tudok levenni az ön válláról. Elvégzek feladatokat, még mielőtt maga megtudná, hogy el kell végezni azokat. Tudom, hogyan szereti a teáját, és a kop-kop viccek kiapadhatatlan forrása vagyok.

Ott volt neki a doktorátusa. Elmehetett volna dolgozni a Thirsk Egyetemre, ahol a végzettségének megfelelő munkát kaphatott volna, de a többiekhez hasonlóan a St. Mary a vérébe ivódott, és inkább dolgozott asszisztensként itt, mint magasabb fizetésért máshol.

Egy kicsit összezavarodva megkérdeztem:

– Hogyan tud közlekedni az épületben?

– Ó, az nem probléma. A teherliftekkel utazhatok fel és le.

– Ez nem biztos, hogy jó ötlet.

– Nem, nincs ezzel semmi baj. Rapson professzor rendszerint előhozakodik valami érdekes ötlettel. Tudja, kellemesen elbeszélgettünk párszor. Majd megpróbálja növelni a menetsebességemet.

– Hagyja, hogy Rapson professzor megbabrálja a székét? Az lesz a vége, hogy Föld körüli pályára áll. Mondja, miféle idióta maga?

– Remélem, az a fajta, aki magának fog dolgozni, dr. Maxwell.

– Akárcsak én. Túl jónak tűnik ahhoz, hogy igaz legyen. Mi az álláspontja a csokoládéval kapcsolatban?

– Abból sosem kaphat eleget az ember – válaszolta, és egy láthatatlan rejtekhelyről elővarázsolt több táblát.

– Fel van véve – közöltem elégedetten. – Azonnal kezd.

Mrs. Partridge előbukkant a semmiből, és felvonta a jobb szemöldökét.

– Egy szót se! – förmedtem rá.

Gúnyosan mosolygott, és távozott.

Hát, ez várt rám odahaza. Előléptetés, saját iroda, és egy asszisztens, aki a kop-kop viccek kiapadhatatlan forrása. Szükségem volt rá. Meg kellett terveznem egy nagyszabású küldetést. Az előző évben találtunk egy marék Shakespeare-sonettet, valamint egy tökéletesen eredeti, korábban ismeretlen Shakespeare-darabot, ami *Askót királynő* címet viselte. Ebben a drámában az óvatlan 16. század sajnálatos módon nem azt az uralkodót végzi ki, akit kellett volna, és Stuart Mária, a Tartán Ringyó egyesíti Angliát és Skóciát, és megváltoztatja a történelem menetét. Foglalkozni akartam az ügyel, amint hazaérek, és kimosom a hajamból Whitechapel mocskát. Jó színben láttam a jövőmet.

Tévedtem.

– Na, mindennel megvagyunk?

– Igen, menjünk vissza!

Aműszerfalra dobtam a muffomat, lesimítottam a ruhámat, és elrendeztem a hajamat. Amúltjárók sosem jönnek haza lomposan. Néha holtan térünk vissza, de még akkor is gondoskodunk arról, hogy jól nézzünk ki. Kal elindította a visszaszámlálást, és a világ elfehéredett.

Pillanatokkal később a St. Maryben voltunk. Ógyelgett pár ember a hangárban, de gyanítottam, hogy a többség a bárban üldögél. Egy kis meglepetést terveztünk Kalnek. Működésbe hozta a fertőtlenítő rendszert, hogy megszabaduljunk minden gonosz kis viktoriánus kórokozótól, és vártuk, hogy elhalványuljon a kék ragyogás. Kal a képernyőt figyelte, és leállította a dolgokat.

Azon az éjszakán alighanem csak egyszer volt nagy szerencsénk, mégpedig akkor, amikor az ajtó felé nézve a muffomra pillantottam, és így láttam, hogy megtörténik. Utólag belegondolva, könnyű lett volna lemaradni egy ilyen apró jelről. Vidáman kinyitottuk volna az ajtót, és ki tudja, mit szabadítottunk volna rá a világra, és az egész a mi hibánk lett volna.

A muff mozgott.

Éppen csak érzékelhetően.

Teljesen magától mozgott.

Ekkor már egyenesen rá néztem. Kal is meglátta a szeme sarkából. Egy másodpercig nem gondoltam semmire, aztán a felismerés úgy csapott le rám, mint egy épületromboló acélgolyó. Az egyetlen lehetséges magyarázat. Éreztem, hogy a vér kifut az arcomból.

Volt valami velünk. Volt valami a kompban. Hihetetlen módon, nem vettük észre, hogy ott van velünk. Valami, ami annyira ki akart jutni

az ajtón, hogy elkövetett egy parányi, ostoba hibát. Nem csak ketten voltunk a kompban. Elhoztunk magunkkal valamit.

Közönyt színlelve elfordítottam a fejemet, hogy Kalre nézzek. Sápadt volt, még a szája is kifehéredett. Még sosem láttam ilyennek. Halálosan félt. És ha Kal félt, akkor én is.

Volt velünk valami, és tudtuk, hogy egyikünk sem jut ki élve a kompból.

3

AZ EMBEREK azt hiszik, hogy a múltjárók pehelysúlyúak. Azt hiszik, hogy fel-alá száguldozunk az időtengelyen, csatákat és fura felkeléseket dokumentálunk, aztán visszasiklunk a St. Marybe, és a bárban töltjük az éjszakát. Ez bizonyos mértékig igaz is. Ugyanakkor, amikor elromlanak a dolgok, akkor nagyon el tudnak romlani. Jól emlékszem még a barátomra és gyakornoktársamra, Kevin Grantre, akit a legelső küldetésén megöltek. Vagy Anne-Marie Lowerre, amint üres tekintettel, vérrel borítva kuporog a kompja padlóján, mialatt a társa a karjában hal meg. De ez, ami velünk történt, a lehető legrosszabb volt, ami megtörténhetett. Tudtuk, hogy rosszabb a halálnál is, mert a távozásunk nem lesz sem gyors, sem könnyű.

Megfertőződünk.

Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. A kompok elméletileg nem tudtak ugrani, amíg idegen tárgy vagy élőlény tartózkodott a fedélzetükön. Ha valaha is akaratunk ellenére bevittünk valamit a kompba, akkor az nem ugrott. Ilyen egyszerű volt. A jó isten tudja, hogyan történhetett meg. Viszont megtörtént, és mi tényleg nyakig ültünk a szarban. A szabályok teljesen egyértelműek voltak. Senki sem hagyhatja el a kompot. Soha.

És nem vihettük őt vissza. A történelemkönyvekben feketén-fehéren az áll, hogy Mary Kelly volt az utolsó áldozata. Jack a gyilkosság éjszakája után eltűnt. És mi most megtudtuk, hogy miért.

Senki sem fog kijutni a kompból. Soha.

Kalre pillantottam, aki nyilvánvalóan ugyanarra a következtetésre jutott, mint én. Szűkös, szomorú mosolyt villantott rám, és szívverésnyi szünet után könnyed hanghordozással megszólalt:

– Legyen a tiéd a megtiszteltetés, Max. Megteszed?

Bekapcsoltam a külső hangszórót a belső kamerákkal együtt, hogy a társaink láthassák, mi történik idebent. Akármit hoztunk magunkkal, nem tudhatta meg, hogy felfedeztük, ezért nyugodtan és lassan beszéltem:

– Figyelmet kérek. Itt az Ötös komp. Itt az Ötös komp. Kék kód. Kék kód. Kék kód. Ismétlem, itt az Ötös komp, kék kódot jelentünk. Engedélykód: Maxwell, öt-nulla-alfa-kilenc-nyolc-nulla-négy-bravo. Ez nem gyakorlat.

Hátradőltem, és bekapcsolva hagytam a mikrofont.

– Padlógáz, Max – mondta halkán Kal, és felállt. És is talpra álltam, és lazán, ó, annyira lazán az ajtóhoz mentünk, ahol megfordultunk. Immár a komp belseje felé néztünk, vállt vállnak vetve, és a hátunk védett volt. Mondhatom, sokra mentünk vele.

Kal kihúzta magát, és parancsoló hanghordozással azt mondta:

– Jöjjön elő! Tudjuk, hogy itt van! Mutassa meg magát!

Nem volt láthatatlan. De vannak megoldások arra, hogy valakit ne lehessen meglátni. Valami megváltozott a látóterünkben. Valahogy úgy, mint amikor az ember 3D-s színes pontokat bámul, és hirtelen rájön, hogy egy motorozó zsiráfot néz. Semmi sem változik, de hirtelen meglátja.

Most már láttuk őt.

Magas és csontos volt. Ember formájú. Beteges, szürkésfehér színű. Egy vértelen lény. Nedves bőre meg-megcsillant a komp erős

fényében. Nekem egy fehér meztelencsiga jutott eszembe róla, azzal a különbséggel, hogy a csigák húsosak. Ezen a lényen nem volt semmi hús. A keze akkora volt, mint egy lapát, vastag, sárga körmén még ott vöröslött Mary Kelly beszáradt vére. Hosszú karja lazán lógott az oldala mellett, egészen a térdéig ért, és a tenyerét hátrafelé fordította. Sötét szeme nedves bőrredők között rejtőzött. Nem tükrözött semmit – fogságba ejtette a fényt, és nem verte vissza. Egy egyirányú bejárat valami kimondhatatlanhoz. Az arca arányai is rosszak voltak. Túl nagyra szabott szája az arca feléig ért. Hosszú, hegyes álla aszimmetrikus volt. Az orra félreállt. Orrsövénynek nyoma sem látszott. A lény egészében véve úgy nézett ki, mintha rosszul rakták volna össze. Dohos, rossz föld szagát éreztem, és a gyomrom összerándult. Az egyik kezemmel a kábítópisztolyt szorongattam, a másikkal a paprikasprayt, de csak színleltem az elszántságot. Az a lény állt velünk szemben, amit Hasfelmetsző Jack néven ismertek, és ez a tény önmagáért beszélt. Számunkra nem létezett menekülés. Tudtuk, hogy ez most nagyon durva lesz.

Kal megint megszólalt. A hangja határozottnak tűnt, hiányoztak belőle a félelem jelei. Jómagam sosem csodáltam őt annyira, mint ezekben a pillanatokban.

– Érti, ami mondok?

Bólintott egyet.

– Akkor jól figyeljen! Tudom, ki maga. Tudom, hogy mit tett. Nézzen körül! Be van zárva egy kompba. Soha többé nem fogja elhagyni. Egyikünk sem hagyja el élve ezt a kompot. Megértette?

Megint bólintott.

– Hallotta a társamat – folytatta Kal. – Kék kódot jelentett. Ez

annyit tesz, hogy megfertőződünk. Már nem mi irányítjuk a kompot. Nem tudjuk kinyitni az ajtót. Nem tudunk kijutni. Maga sem juthat ki. Mindannyian itt fogunk meghalni. Megértette?

Sziszegett valamit.

A képernyőre mutattam, és megszólaltam:

– Nézzen oda!

Előrehajolt, és én kihasználtam az alkalmat, hogy fél lépéssel közelebb kerüljek hozzá. Odakint eltűnt az összes műszaki. Letompították a lámpák fényét, így csak kék derengés töltötte be a hangárt. Védőruhás biztonságiak kettős gyűrűje vette körül a kompot. Az első sor térdelt, a hátsó állt. Valamennyien komoly fegyvereket szegeztek egyenesen a kompra.

Hasfelmetsző bólított egyet.

– Ők nem tudnak bejönni – hazudtam. – Erővel sem tudnak betörni ide. Azoknak odakint egy feladatuk van, hogy agyonlőjenek mindenkit, aki megpróbál kimenni innen. Olyan a tűzerejük, hogy azt maga elképzelni sem tudja. Ha valahogyan sikerülne kimennie, azonnal agyonlövik. És engem is. És a társamat is. Ebben a kompban mindenki és minden pusztulásra van ítélve. Megértette?

Ekkor első ízben megrázta a fejét, és válaszolt:

– Szerintem nem így lesz.

A hangja mély volt, vaskos, és gyenge akcentus érződött belőle. Nehezen beszélt. Anyelve sötétlilában játszott, és túl nagy volt a szájához. Aszája sarkát sárgásbarna nyálka lepte. Még a gondolatától is irtóztam annak, hogy az a száj esetleg valahogyan hozzám ér.

Megint megszólalt:

– Szerintem nem fogják örömmel végignézni, hogy ilyen csinos

lányok... szenvednek. Szerintem, amikor maguk már egy napja sikoltoznak, hajlandóak lesznek kinyitni az ajtót. Különösen, amikor majd hallják a maguk könyörgését.

– Erre ne számítsen! – jelentette ki Kal a fejét rázva. – Ez az ajtó mindörökre zárva marad. Idebent nincs sem étel, sem víz. Egy hét múlva halottak leszünk. Vagy maga végez velünk, vagy mi magunk. Az örök nem fognak elmenni. Addig maradnak, amíg látják, hogy már nem lehetünk életben. Azon a napon elviszik innen a kompot, és mindörökre eltemetik. Ez lesz a maga sírja. Nem tudom, mi maga, sem azt, hogy meg tud-e halni-e vagy sem, de a maga érdekében remélem, hogy igen, mert máskülönben itt fog ülni, ebben a szűkös ládában, magányosan a hidegben és a sötétségben az idők végezetéig. Nem lett volna szabad követnie minket. Hatalmas hibát követett el. Megértette?

Bólintott egyet.

– Értem, de nem értek egyet. Azt javaslom, tegyünk egy próbát.

Akövetkező pillanatban előttünk termett. Azt sem láttam, hogy megmozdul. Felrántottam a kábítópisztolyt, de mielőtt lőhettem volna, kiverte a kezemből. Ugyanezzel az ütéssel félretaszított. Elestem, és gurulás közben meghallottam Kal sikolyát, amit a pisztoly dörrenése követett. Láttam, hogy a lény karja felemelkedik, majd lecsap, ismét felemelkedik, és megint lesújt. Kal újra sikított. Letéptem a falról a tűzoltó készüléket, és fejbe vágtam vele Hasfelmetszőt. Valami reccsent, de igazi hatást nem értem el. Kal meglendítette a karját, és hallottam, hogy a borospalack széttörik.

Atarkómhoz kaptam, és kirántottam az egyik hosszú hajtűmet. Eredetileg a fülébe akartam belevágni, de elfordította a fejét, így a szemébe döftem. Nem az enyém a dicsőség, véletlenül történt.

Mindenestre panaszos rikoltást hallatott, és hanyatt esett, aztán otromba ujjaival kaparászta a képét. Gyorsan rátámadtam a paprikasprayvel, és sikerült belenyomnom egy adagot egyenesen a kilyukasztott szemébe.

Megint feljajdult, és rám vetette magát. Nem láttam semmit, de hirtelen mintha lángba borult volna az arcom. Azt hittem, hogy a kannát vágta hozzám. Forró folyadék csorgott az arcomon, és féltem, hogy megéget. Éreztem a leheletét, a nyelve kilógott a szájából. Azt hittem, itt a vége, amikor a padlón fekvő Kal rekedtes hangon felhördült:

– Most! – És gyorsan ráfonta a kezét a lény lábára, közvetlenül a térde alatt. Durván megtaszítottam, mire hanyatt esett, és a feje nagyot koppant. Az ütéstől az egyik tárolószekrénynek kinyílt az ajtaja, és én, noha a látásom elhomályosult kissé, megláttam a tűzoltófejszét.

Megint megragadtam a tűzoltó készüléket, és derékmagasságból az arcára ejtettem. Felbődült, és folyamatosan tádogott azzal a felszakadt, torz szájával. Vadul hadonászva újra és újra lesújtott Kal hátára, felhasítva szövetet, bőrt, izmokat, egészen a csontokig. Kal sikított, de nem engedte el. Szabályosan ráfonódott, minden erejével kapaszkodott bele, hogy akadályozza a mozgásban, amennyire csak tudja. A barátom volt, és nem engedte el.

A fejsze után tapogatóztam.

Mint kiderült, nem is olyan könnyű levágni valakinek a fejét. Nagy erővel sújtottam le, többször egymás után. Nem láttam rendesen, és kétszer is majdnem a saját lábamba vágtam bele a fejszét. Tizenegy csapás kellett. Számoltam őket. Sorban, mindegyiket. Vér borított mindent. Ami vérünk. Kalé és az enyém. Kal gyakorlatilag vérben

úszott. Nem láttam a haja színét. Azt sem tudtam, hogy él-e még. Nekem az egész elülső oldalam vörös volt a frissen kiömlött vértől. Fogalmam sem volt, honnan származott. Nem tudtam, hogy a fél arcom leszakadt.

A tizenegyedik csapás után az eltorzult fej lassan elgurult a testtől. Barnás színű, csekély mennyiségű, sűrű folyadék csorgott a nyakból. Atócsa felszíne szinte azonnal ráncos lett, ahogy a lé kezdett megalvadni. A szagtól rám tört a hányinger.

Hirtelen csend támadt.

Kal halk nyögése magamhoz térített. Anélkül, hogy elengedtem volna a fejszét, elővettem a párnát, és rávettem a barátomat, hogy gömbölyödjön köré.

– Kal, nyomd rá magad minél erősebben, hogy elálljon a vérzés!

Kal halálosan sápadt volt, de biccentett egyet. Még nem vesztette el az eszméletét.

Léptem egyet hátra, gondosan ügyelve, hogy kikerüljem azt a ragacsos tócsát. Nekitámaszkodtam a falnak, hevesen ziháltam – az oldalam fáj, valahányszor nekifeszült annak a rohadt fűzőnek –, és megpróbáltam összeszedni magam. Az a homályos ötletem támadt, hogy beállítom a koordinátákat, elugrunk a krétakorba, és kivágom a kompból a maradványokat. Azt a keveset, ami hátra volt az életemből, nem óhajtottam egy rohadó hulla mellett tölteni. Csakhogy ekkor már nem irányíthattam a kompot. Tudtam, hogy itt fogunk meghalni. Nem juthatunk ki.

Megfordultam, és a képernyőre néztem. A biztonságiak ugyanott voltak, ahol az előbb. Senki sem mozdult. A Nagyfőnök, Dieter és Peterson nyilván az irányítóközpontból figyeltek. Egy pillanatig rájuk gondoltam. És Leon Farrellre – hogy mit érezhet ezekben a

pillanatokban. Nem szánhattam több időt ezekre a gondolatokra. Ismét a komp belsejére fordítottam a figyelmemet.

És ekkor – ó, istenem –, ekkor következett a legrosszabb pillanat.

Afej, amit jó tizennyolc hüvelyk választott el a testtől – a hajtúm még most is kiállt az egyik szemből –, lassan visszafelé gurult. Vissza, a nyak felé. Az épen maradt szem kinyílt, felém fordult, és a száj mosolyra húzódott.

Átélttem már pár rossz pillanatot, és alighanem vár még rám jó néhány, de ez volt a legrosszabb, mert rádöbbsentem, hogy ez még csak a játszma egy része volt. Még éppen csak a nyitólépéseken estünk át. Körülnéztem a véráztatta kompban. Kalinda eszméletlenül feküdt előttem, és valószínűleg haldoklott. Aztán ismét arra a megölhetetlen lényre néztem. Ennyi volt. Ez már maga a pokol. Nincs menekvés. Örök kárhozatra ítélttünk. És még csak az első tizenöt perc pergett le belőle.

Apisztoly! Ebben a mézárszékben valahol ott volt Kal pisztolya. Nem reménykedhettünk abban, hogy életben maradunk, de jelentősen megkönnyíthettem a távozást mindkettőnknek. Elhatároztam, hogy lelövöm Kalt, aztán magamat is. Ezt követően a társaink majd eltemetik a kompot, vagy a tengerbe dobják, és azzal vége lesz.

Fél kézzel tapogatóztam, elég ügyetlenül, mert legfeljebb egy-egy pillanatra vettem le a szemem arról a valamiről, és a fejszét sem engedtem el. Aszékem alatt találtam rá a pisztolyra. Még csak egyetlen lövedék hiányzott belőle.

Megálltam Kal felett, kisöpörtem a fejemből minden gondolatot, és a múltjárók istenének ajánlottam a lelkünket.

Valami reccsent, és hallani véltem, hogy valaki azt mondja:

– Max, ne csinálja! Tegye le a pisztolyt!

Még nagyobb erővel szorítottam a markolatot, és kipislogtam a szememből a könnyeket. Most nem gyengülhettem el.

Az ajtó kinyílt. Négy, védőruhába csomagolt, maszkot viselő őr volt odakint. Kettő állt, kettő térdelt. Mind a négyen hol erre, hol arra lendítették a fegyverüket, és fedezték a komp belsejének minden tenyérszerű területét.

– Max, én vagyok az, Ian – mondta Guthrie őrnagy. A vértócsát gondosan átlépve odament a mosdófülkéhez, és kinyitotta az ajtaját. Egy őr azonnal elfoglalta a helyét. Együttesen áthatolhatatlan akadályként torlaszolták el az ajtót. Semmi sem juthatott ki.

– Tiszta! – kiáltotta Guthrie, azzal a vállára akasztotta a fegyverét, Kal fölé hajolt, és kitapintotta a pulzust. – Jól van, vigyük ki innen!

Két férfi lépett be, akik felkapták Kalt, és kivitték.

– Vigyázzon, nehogy belelépjen a vérébe! – figyelmeztettem az őrnagyot, bár utólag azt mondták nekem, hogy csak érthetetlen szavakat bugyborékoltam.

Az őrnagy ekkor belépett elé, és rám szólt:

– Max, én vagyok az, Ian. Engedje le a pisztolyt és a fejszét!

Próbáltam elnézni mellette. Nem bírtam levenni a szemem a fejről. Muszáj volt figyelnem. Ezt megpróbáltam elmondani az őrnagynak is.

– Tessék? – kérdezte végül, mire a szememmel próbáltam jelezni neki.

Megfordult, és kijelentette:

– Halott, Max. Nagyon, nagyon halott. Soha többé nem árt senkinek.

És ekkor, istennek hála, pont, amikor odanézett, a fej ismét megmozdult. Kicsivel odébb gurult. Vissza, a test felé.

Guthrie dermedten nézte egy percre, aztán egészen más hangon megkérdezte:

– Hol az a fejsze?

Egyszer, kétszer, háromszor lesújtott, és minden erejét beleadta a csapásokba. Aztán mindketten a ronccsá zúzott fejet figyeltük. Még ekkor sem voltam biztos a dologban. És az őrnagy sem.

– Majd én gondoskodom erről az egésztől, Max – közölte Guthrie.

– Most menjen ki! Bízva rám ezt a dolgot!

Próbáltam mondani valamit a fertőzéstől, de rám szólt:

– Bízva csak rám, rendben?

Bólintott egyet.

Az őrnagy felnyalábolt, és kivitt abból a búzló kompból, majd át egy plasztik fertőtlenítő alagúton, be egy plasztiklapokból kialakított, szűkös kezelőbe, ahol csodálatos, mámorító, friss levegő fogadott.

Annyian hajoltak Kal fölé, hogy nem láthattam őt. Mindenféle vezetékekre meg csövekre volt csatlakoztatva. Akörülötte állók nyugodtak voltak, de sietősen dolgoztak. A véres párna a padlón hevert, szintén vérben ázó ruhadarabokkal együtt. Az egészségügyiek levágták Kalról a ruháit.

Maszkos-védőruhás alakok jelentek meg körülöttem, és végképp eltakarták előlem a barátnőmet. Én következtem.

– Csukja be a szemét! – utasított valaki, és éreztem, hogy hűvös folyadék csorog az arcomon.

– Mossa még, ne hagyja abba! – mondta másvalaki.

Felismertem Hunter nővér hangját. Dr. Foster nyilván Kalen dolgozott.

Hunter fölém hajolt, és megszólalt:

– Szia, Max, mi az ábra? Minden rendben van. Csak egy kicsit

megvizsgálunk.

Elkezdtek levágni rólam a ruháimat. Gyanítottam, hogy Mrs. Enderby, a Gardrób úrnője nem lesz elragadtatva tőlünk. Próbáltam szólni, hogy rakjanak zsákba mindent, de senki sem figyelt rám, és végül is, egy izolálósátorban voltunk. Nem tűnt valószínűnek, hogy csak úgy elhajítanak valamit. Rájuk kellett bíznom a dolgot.

Reszketni kezdtem.

– Semmi gond, van itt pár fűtőpárna. Emeljék fel a lábát! Tarts ki, Max!

A hangok hol elhallgattak, hol visszatértek, valahogy úgy, mint amikor valaki a tévé előtt szunyókál.

– Vágott sebek és zúzódások az alkaron... valószínűleg védekezés közben kapta őket... az egyik elég mély. Két mély seb a bal bokán, és néhány karcolás a hason. Semmi komoly, Max. Afűződnék köszönheted az életedet. Azt hiszem, kidobjuk a kevlárt, és bálnacsontra cseréljük.

Fogalmam sincs, az egészségügyiek miből gondolják, hogy jó a humoruk. Tavaly elmentem kenetet vetetni, és Helen esküdözött, hogy visszhangot hall. Ez mennyire vicces?

Helen vette át Hunter helyét, és mialatt letépkedte a kesztyűit, közölte velem:

– Kal továbbra is köztünk van, Max. Most visszük fel. – Láttam, hogy Hunterre pillant, aki finoman megrázta a fejét. – Ne ijedj meg!
– folytatta ekkor. – Beszereztél pár ronda sebet a képedre. Tisztán tartjuk őket, és dr. Bairstow átküld Wendoverbe, a nagymenő plasztikai csapathoz. Urai vagyunk az itteni helyzetnek. Te most csak magaddal törődj!

Köd borult rám, és úgy hullámozott, akár a selyem. Egy T-rex

leeresztette félelmetes fejét, szemügyre vett, és miután úgy döntött, nem érem meg a fáradságot, elballagott, és a helyét Guthrie őrnagy vette át, aki azt mondta:

– Úton vannak. Tíz perc.

Aztán az apám következett.

– Szia, Madeleine!

Én pedig küszködtem, hogy elmeneküljek.

Mrs. Partridge lépett be a látóterembe. Fehér köpenyt viselt, sötét haját ezüst csat fogta össze. Mindenki más árnyalagnak tűnt, de őt nagyon tisztán láttam. Tudtam, ha Kleió, a történetírás múzsája is megjelent a színen, akkor nagy a baj.

– Meghaltam? – kérdeztem.

– Ezúttal nem. Ne küzdj ellenük! Hagyd őket, hadd végezzék a munkájukat!

Ellazítottam a tagjaimat, és leengedtem a fejemet.

Helen eltűnt.

– Dobjatok rá két köpenyt és minél több takarót! Fázik – mondta valaki.

Meleg és puha valami borult rám. Ha kaptam is fűtőpárnákat, nem éreztem.

– Itt van még egy takaró.

Nem éreztem a különbséget. Azt hittem, mindjárt megfagyok, és hevesen reszkettem. Valami belefúródott a kézfejembe, aztán rákapcsoltak valami másra. Erős fények táncoltak felettem. Hangok erősödtek fel és halkultak el. Hallottam, hogy vacog a fogam.

Aztán fém csikorogott fémen, hangosan és hosszan. Kinyitották a hangár kapuját.

– Vigyázzatok, ne ázzon meg!

Kigurítottak a hangár széléig, és valamennyien kinéztünk. Eső, erős szél – pokoli éjszaka volt odakint. És idebent is pokoli volt az éjszaka.

Hirtelen ritmikus dübörgés vágott a vihar zúgásába, ami valahonnan felülről jött. Felgyúltak a kinti lámpák, a fényük bántotta a szememet. Valaki takarót borított az arcomra. Aritmikus dübörgés egyre hangosabb lett. Emberek kiabáltak.

– Rendben, gyerünk! – vezényelt valaki, aztán nagy sebességgel kigurítottak a viharba.

– Háromra! Egy, kettő, három! – sorolta egy férfi, majd megbillentem, elfordultam, és megint megbillentem.

– Meghalt? – kérdezte valaki, és lehúzta az arcomról a takarót.

– Mehet be!

Megint megbillentem, aztán lezökkentem. Kezek igazgattak felettem összegubancolódott infúziós csöveket. Továbbra is reszkettem. A lárma iszonyatos volt. Félttem.

– Várj! – kiáltott valaki, és Leon – az arcán komorabb kifejezés ült, mint valaha – finoman megsimogatta a kezemet, mondott valamit, ami beleveszett az éjszaka mennydörgésébe, aztán eltűnt.

Az ajtó zárt állásba siklott, és kirekesztette a hangok java részét. Egy katonai repülő szerelést viselő férfi hajolt fölém.

– Ne aggódjon, szépségem, úton van!

A hajtómű hangja megváltozott, a padló megdőlt, és a levegőbe emelkedtünk.

4

ARRA ÉBREDTEM, hogy mindenem merev és sajog. Egy négyágyas szoba egyetlen lakója voltam, egy idegen helyen. Persze, így is én kaptam a legrosszabb ágyat: az ajtó mellett. Az alkaromat vastag kötés borította. A bokám lüktetett. Az egyik ujjamon ruhacsipesz volt, amit vezeték kötött össze egy halkán csipogó gépezettel. Képernyők villództak körülöttem, lassú ritmusban. Vezetékek és csövek lógtak belőlem. Éppen kezdtem összerakni a darabokat, amennyire csak tudtam, amikor belépett egy duci, mosolygó nővér.

– Üdv újra itt, dr. Maxwell! Tria vagyok.

– Ismerem magát?

– Egy darabig hol elájult, hol magához tért, úgyhogy valószínűleg nem emlékszik rám. Hogy érzi magát?

– Tűrhetően. Miért ülök?

A hangom rekedten szólt, de nem éreztem igazi fájdalmat. Hála istennek az erős fájdalomcsillapítókért! Az arcomat merevnek és furcsának éreztem, de csak kötést tudtam kitapintani rajta.

– Segít, hogy lelohadjon a duzzanat. Hamarosan itt lesz az orvos. Azt mondta, gyönyörű tépett sebeket sikerült beszereznie, és igazi öröm volt számára, hogy befoltozhatta magát. Egészen odáig volt örömeben – magyarázott Tria szélesen vigyorogva. – Nem gyakran lát ilyesmit. Szüksége van valamire?

– A barátnőmre. Ő hogy van?

– Kalinda Blackről beszélünk?

Bólintottam egyet, persze nagyon óvatosan. Anővér kotorászni kezdett az iratai között, és előhúzott több letépett jegyzetlapot.

– Rengetegen keresték telefonon, van egy csomó üzenete. Dr. Foster...? – Kérdőn nézett rám, és megint bólintottam. Óvatosan. – Dr. Foster azt mondja, a műtét jól sikerült. Ha a barátnője egy darabig nem keveredik bajba, teljesen fel fog épülni. A jelekből ítélve, ön elég jól van, és hamar meg fog gyógyulni, hogy aztán dr. Foster elintézhesse. Bár, szerintem ez így nincs rendben.

Megpróbáltam mosolyogni. Úgy tűnt, ez a csapat éppen idejében fog talpra állítani ahhoz, hogy Helen végezhesen velem.

– Dr. Bairstow üdvözetét és jókívánságait küldi – sorolta tovább Tria. – Egy üzenet Tim Petersontól, aki azt kérdezi öntől, hogy hová keverte el a Perkin Warbeck-aktát, és azt üzeni, csinálja azt, amit mondanak. És egy halom üzenet Leon Farrelltől. Gyakorlatilag minden órában jött egy, és mindegyikben a hogyléte felől érdeklődik. – Egy pillanatra elhallgatott, majd hozzátette: – Azt üzeni: szereti önt.

Lerakta a jegyzetlapokat az éjjeliszekrényre.

– Majd később elolvassa ezeket – mondta.

– Köszönöm – feleltem. Megint mosolyogni próbáltam, és hirtelen elaludtam.

Pár nappal később befutott Leon és Peterson. Én éppen elfoglalt voltam.

Tim kirobbant:

– A rohadt életbe, Max! Egy napon és egy éjen át hajtottunk, hogy meglátogassunk, és amikor végre ideérünk, te éppen... mi a fenét csinálsz?

– Munkaterápia. Egy kígyót csinállok. Azon gondolkodom, hogy ha dr. Bairstow nem vesz vissza, talán beállok hastáncosnak. Pandora Pudenda, és Pitagorasz, a pítón. Mit szóltok hozzá?

– Ne akard tudni, hogy mit szólok hozzá! – felelte Tim, és Farrellre pillantott. – Ő viszont szeretné leordítani a hajadat a fejedről, úgyhogy én most megyek, és kerítek egy kávé. Később visszanezlek. Azzal eltűnt.

Az ablak előtt álló kanapéról egy apró kertre nyílt kilátás. Oda telepedtünk le. Leon fáradtnak tűnt, világoskék-szürke szemét sötét karika vette körül.

Tria bedugta a fejét, Leonra pillantott, és megszólalt:

– Hozok magának egy kis teát.

Miután becsukta az ajtót, Leon csak nézett rám, és hallgatott.

– Minden rendben van – mondtam sietve. – Ne aggódj! A doki azt mondja, hogy nem fogok úgy kinézni, mint egy vízköpő démon. Majdnem olyan lesz, mintha semmi sem történt volna.

Kitört a vihar. Jó tíz percig hallgattam Leont, ahogy szenvedélyesen vádaskodott, és szidott engem, a pályafutásomat és a viselkedésemet. Hagytam, hadd mondja. Rég esedékes volt, hogy kiadja magából.

Éppen kezdett igazán rákapcsolni, amikor Tria bejött a teával. Leon felpattant, és gyorsan az ablak felé fordult. Tria a szemöldökét felvonva nézett rám. Vigyorogtam, mire kacsintott egyet, és kiment. Csend telepedett a szobára.

– Gyere, ülj le! – kértem tőle. – Idd meg a teádat, és kezdj bele a második fejezetbe! Most beszélj a szépségemről, az eszemről, és hogy milyen szerencsés vagy, amiért betoppantam az életedbe!

Ez nagyjából úgy hatott, ahogyan azt várni lehetett. Leon sóhajtott

egyed, és leült mellém, én pedig odaadtam neki a teáját.

– Tudod, ez a műsor sokkal lenyűgözőbb lett volna, ha nem telefonáltál volna naponta hússzor, és nem vezettél volna száz mérföldet, hogy meglátogass – mondtam, majd a nyakamat nyújtogatva elnéztem az ágyam felé, és hozzátettem: – Hoztál csokit, virágot, és valamit, ami finomságokkal teli doboznak látszik. Ha tényleg keményen le akartál volna hordani, ezeket a kocsiban kellett volna hagynod.

– Ha ezen a bolygón valaha valaki megérdemelte... – A mondat közepén elhallgatott, és a fogát csikorgatta.

– Tudom. Ha valaki megérdemelte, hogy alaposan leteremtsék, az én vagyok.

Végre vigyorogni kezdett, és kijelentette:

– Annyira örülök, hogy túlélted, mert így lehetőséget kaptam arra, hogy én magam tekerjem ki a nyakadat.

– Csak ne szakítsd fel a varrataimat! Holnap kiszedik a többségüket, a többit meg holnapután. Azt követően nyugodtan kinyírhatasz, vagy bántalmazhatasz tetszésed szerint.

Hatalmasat sóhajtott, és megkérdezte:

– Szóval, hogy vagy?

– Erős a gyanúm, hogy jobban, mind te. Fogadni merek, hogy Kallel nem üvöltöztél így.

– Úgy nézek én ki, mint akinek halálvágya van?

– Kal hogy van?

– Nem olyan jól, mint te, de gyógyulgat.

Hosszas szünet következett. Eljött a pillanat.

Vettem egy mély levegőt, és halkán megkérdeztem:

– Az a valami... vége van?

– Igen. Teljesen, totálisan, tökéletesen vége. Helyrehozhatatlanul megsemmisült. Bízz bennem!

Bólintottam. Valóban bíztam benne.

– És... mi volt az? – kérdeztem fojtott hangon. – Van valami elképzelésünk?

– Nem, a világon semmi. Sajnálom, szívem, de erre nem tudok válaszolni. Dr. Dowson átnézte az archívumot. Az időtengely szélτέben-hosszában tele van rejtélyekkel és pletykákkal, de nem talált semmit, ami egyértelmű lenne. Szerintem meg kéne szoknod, hogy néha kimész oda, és olyan válaszokkal térsz vissza, amiket jobb lenne elfelejteni. Olykor nincs magyarázat. Mert léteznek dolgok, amiket sosem fogunk megismerni.

– Miért nem halt meg?

– Nem tudom. De most már halott.

– Biztos vagy benne? Levágtam a fejét, és még akkor sem halt meg.

A lelki szemeimmel megint láttam Kalt és magamat, amint ott vagyunk összezárva abban a szűkös helyiségben egy elpusztíthatatlan lényel... ami hosszasan és alaposan elszórakozik velünk... amíg végül meggyötört testünk nem bírja tovább, és akkor...

– Ezt fejezd be! – szólt rám Leon éles hangon. – Megsemmisült. Ez a fontos. Teljesen megsemmisült.

Bólintottam, és ittam egy korty teát.

– Viszont, fel kell tennem egy kérdést – folytatta Leon. – Hogyan jutott be a kompa? Erővel tört be?

– Nem láttuk. Nem lehetett látni. Azt hiszem... azt hiszem, olyan, mint a kompod. Tudod, a saját kompod. Az sem mindig látható.

– Igaz, de az én kompot azért nem láthatod, mert van egy rendkívül fejlett, számítógép vezérlésű álcázórendszere. Ez valami más volt.

– Mit mondhatnék? Nem láttuk. Azt hiszem, túl korán nyitottuk ki az ajtót, és valahogyan besurrant mögöttünk. Fogalmunk sem volt arról, hogy ott van. Aztán, amikor éppen készültünk kiszállni a kompból, a muff megmozdult, és mi rájöttünk... – Elakadt a hangom, mert gondolatban ismét átéltem a pillanatot. – Kal nem mondta el mindezt? – kérdeztem aztán.

– Keveset mondott – felelte a fejét csóválva –, aztán dühbe gurult, és Helen kidobott minket.

– Dühös lett? Mit mondtatok neki?

– Semmit. Az égvilágon semmit. Azt hiszem, magára haragudott – vélte Leon, és rövid hallgatás után hozzátette: – Kal egy kicsit olyan, mint te. Amikor megijedsz, dühös leszel. És ő nagyon megijedt.

– Akárcsak én – mondtam halkán, és ekkor első ízben beismertem magamnak is. – Szóval, Hasfelmetsző Jack volt az? Szörnyetegnek nevezték. Talán tényleg az volt.

– Nem tudom. Az, hogy képes volt láthatatlanná válni, magyarázattal szolgál arra, hogy miért nem kapták el. Hogy miért nem látott senki semmit. És azt a dátumot követően egyetlen gyilkosságot sem tulajdonítottak Hasfelmetszőnek. Jómagam úgy vélem, hogy ez a lény lehetett Jack. De akármi volt is, most már vége. Nekünk csak ennyit kell tudnunk.

– El tudod képzelni, mi lett volna, ha kijut a St. Maryből? Hány halálos áldozata lett volna? Hogy mekkora pánik tört volna ki? Mekkora károkat okozott volna?

– De nem történt meg. Nem jutott ki a St. Maryből. Ezért vannak a

fertőtlenítő eljárásaink. És működnek. Kár időt pazarolni az efféle gondolatokra. Megsemmisült. Dr. Bairstow rendkívül részletes utasításokat adott.

– Miért engedett ki minket? Miért nyitotta ki az ajtót? A szabályok teljesen egyértelműek ebben a tekintetben.

– Részben azért, mert azt hittük, hogy megölted. Részben azért, mert arra készültél, hogy Kal pisztolyával pontot teszel a történet végére. Részben azért, mert mindketten súlyos sebeket kaptatok, és sürgős orvosi ellátásra szorultatok. Részben pedig, azt hiszem... nézd, azt tudnod kell, hogy dr. Bairstow eléggé odáig van értetek. Szerintem nem tudott szembenézni azzal, hogy... – elhallgatott pár pillanatra, majd elfordította a tekintetét, és folytatta: – Szerintem nem akarta végignézni, hogy meghaltok. Mert megtette volna, Max. Veletek maradt volna az utolsó pillanatig. Beszélt volna hozzátok, próbált volna segíteni, elmondta volna, hogy nem vagytok egyedül. Végignézte volna, hogy lassan végez veletek a vérveszteség, a sokk, a szomjúság, meg a többi. És én is. És Dieter. És Peterson. A csapat zöme bezúfolódott a biztonságiak irányítóközpontjába, és ujjongtunk, amikor lecsaptad a fejét.

– De nem halt meg.

– Igaz, de ezt akkor nem tudtuk. De most már vége. Halott, és vége. Ne gondolj rá többet! Majd később.

– Nem, essünk túl rajta! Most akarok szóbeli jelentést tenni.

Előhalászott egy kisméretű felvevőt, én pedig beszámoltam neki a küldetésről, és azzal fejeztem be, hogy bemondtam a kék kódot. A többit tudta. Mire a végére értem, kimerültnek éreztem magam.

Leon letette a teáját, elvette tőlem az enyémet, és az ölébe húzott. Én pedig kényelmesen elhelyezkedtem.

– Fejezd be a ficánkolást, különben kínos helyzetbe kerülünk! – figyelmeztetett.

Vettem egy mély lélegzetet. Maradt még megbeszélhivalónk.

– Tudod, hogy nem csak az arcom sérült meg, ugye? – kérdeztem.

– Hát, láttam, hogy majdnem levágtad a saját lábadat. Fejleszteni kell a technikádat.

– Ezt is láttad?

– Mindent láttunk – felelte, és ösztönösen szorosabb fogást vett rajtam. Aztán szenvtelenül hozzátette: – Amikor elkezdődött a sikoltozás, és a padlóra kerültél, azt hittem, lemészárol az a valami. – Sóhajtott egyet, és tovább beszélt: – Az... nem volt egy jó pillanat. Nézd, nem ez a megfelelő perc, de amikor majd teljesen rendbe jössz, szeretnék megbeszélni veled valamit. Valamit, ami nagyon fontos.

– Ez komolynak tűnik. Mi a baj?

– Baj, az nincs. És nem sürgős.

– Azt mondtad: fontos.

– Nekem az. Lehet, hogy neked más a véleményed.

– Nem, mondd el most! Tudod, hogy mennek a dolgok a St. Maryben. Milyen gyakran van lehetőségünk nyugodtan beszélgetni? Úgy értem, amikor olyasmiről beszélgetünk, aminek semmi köze a kompokhoz.

– Hát jó... azt szeretném mondani...

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, belépett Peterson, a pillanat elveszett, aztán én teljesen megfeledkeztem az egésztől.

5

EGY HÉTTEL később szabad voltam, mint a madár. Összepakoltam azt a kevés holmimat, amelyhez immár egy tíz láb hosszú, fekete szemű, vörös kígyó is tartozott, aminek a szájából nagy, zöld, villás nyelv lógott ki. Úgy készült, hogy előbb szétvágtam, majd összevarrtam egy rakás vörös zoknit. Ez volt az első alkalom az életemben, hogy varrtam valamit. Az öltések szeszélyesen kanyarogtak, és a szempár elég ferdére sikerült. A kígyó még most is megvan, a legfelső polcon összetekeredve figyeli az irodámat.

Leon autóval jött értem, és hazavitt a St. Marybe. Lassan hajtott, hogy minél több időt tölthessünk kettesben.

A főbejárat előtt tett ki.

– Menj, és látogasd meg a Nagyfőnököt! Egy kicsit... aggódik.

Felpattogtam a lépcsőn. Jó érzés volt visszatérni.

– Egyenesen menjen be! – utasított Mrs. Partridge, aki az íróasztalánál ült. – Már vagy fél órája az ablaknál toporog.

Nem, nem toporgott sehol. Az íróasztalánál ült, és a papírjaiba temetkezett. Jómagam átsuhantam a szőnyegen, és csak úgy sugárzott belőlem az egészség és a szépség.

– Jó napot, dr. Bairstow!

Leírta az éppen megkezdett mondat végét, és a szokottnál is jobban emlékeztetett egy horgas csőrű ragadozó madárra.

– Á, dr. Maxwell! Mondja, miért visel egy vörös kígyót az

irodában?

– Elnézést, uram. Kinek az irodájában viseljem?

Rövid időre csend telepedett az irodára.

– Tudomásom szerint az orvosszakma végzett önnel.

– Valóban így van, uram. Tökéletesnek nyilvánítottak, és állítják, hogy nem tehetnek többet értem. Kiengedtek.

– Én inkább úgy fogalmaznék: rászabadították a világra.

– Ahogy óhajtja, uram. Nem szeretném elrontani ezt a boldog pillanatot azzal, hogy vitatkozom önnel.

– Hadd használjam ki, hogy ilyen nagylelkű hangulatban van! Egy hónap könnyített munka.

– Azt azért ne, uram! Azt mondták...

– Elrontja a pillanatot, dr. Maxwell?

– Eszemben sincs, uram. Csak kiigazítom a megállapítását.

– És egészen pontosan melyik megállapításom szorul kiigazításra?

– Mindaddig, amíg nem emelek nehezet, nem hajlok, és nem állok fejen, végezhetek normális munkát.

– Valóban?

– Ó, igen, uram. Ez, természetesen, bizonyos korlátok közé szorítja a szexuális életemet.

Belemerült egy jelentésbe – amennyire el tudtam olvasni a fejléct, a villanykörték fogyási üteméről szólt. Egy idő után felnézett, és miután meglátott, megkérdezte:

– Még itt van, dr. Maxwell?

– Már nem, uram – feleltem, azzal kisuhantam. Annyira jó volt visszatérni!

Egy évezredbe telt, hogy eljussak a gyengélkedőig. A csarnokban megállítottak és üdvözöltek a részlegem ott dolgozó tagjai. Hallottam

híreket a legutóbbi ugrásokról, hogy ki hol és mikor járt, és végighallgattam egy sor „olyan a képe, mint egy focilabda” stílusú viccet. Benéztem Mrs. Mackhez a konyhába, és kaptam pár csokis brownie-t magamnak és Kalnek. Különféle emberek dugták ki a fejüket különféle ajtókon, amikor elvonultam előttük. Úgy éreztem, az egész St. Mary megnyílik körülöttem, és üdvözl.

A melegség és az izgatottság velem maradt egészen a folyosó végéig, de a gyengélkedőhöz vezető lépcső megmászása nagyobb erőfeszítést jelentett, mint kellett volna. Nehéznek éreztem a lábamat. Nehéznek éreztem a szívemet. Minden ugyanolyannak tűnt, de volt valami... A megpróbáltatások nyilván jobban kimerítettek, mint gondoltam.

Dr. Foster már várt. Nem látszott rajta, hogy akárcsak egy kicsit is örül nekem. Az ő világában a betegek kicsivel a fülzsír után következtek a fontossági sorrendben. Huntertől kaptam egy ölelést, és elsütött néhány „hörcsöggépű” tréfát. Ha valaki valaha túlél egy életveszélyes helyzetet, vagy zavarba ejtő dolog történik vele, biztosra veheti, hogy a St. Maryben együtt érző, megértő és támogató fogadtatásban részesül.

– Hadd vessünk rád egy pillantást! – mondták végül, és belöktek egy kezelőbe.

– Gyönyörű – állapította meg Helen, az arcát kábé kéthüvelyknyire tartva az enyémtől.

– Köszönöm – hálálkodtam sugárzó mosollyal.

– Nem te, rongyfejű. A sebészek munkájáról beszélek. Te, sajnos, nagyjából ugyanúgy nézel ki, mint régebben.

– Hát, ha valami tökéletes, azt nem könnyű továbbfejleszteni. Ez még egyetlen orvosnak sem sikerült, az tény. Hol van Kal?

– A szokásos szobában. Amit hamarosan átnevezünk Black és Maxwell privát szállásnak. Ma itt alszol. Hátha éjjel leesik az arcod.

– Rendben – feleltem vita nélkül, mert pont erre számítottam.

– Mielőtt odamész, mondanék valamit.

– Igen?

Kicsit bizonytalankodott, aztán kibökte:

– Kal nincs... nem javult annyit, mint te.

– Hát, sokkal komolyabb sérüléseket szerzett.

– Igen, ez is igaz. Nem állítom, hogy a sebei felszínesek, mert nem azok, de a ruhája és a fűző bizonyos fokú védelmet nyújtott neki.

Hirtelen rossz érzésem támadt. Körülnéztem, bár, hogy mit kerestem, azt nem tudtam. Helen a vállamra tette a kezét.

– Minden rendben van, minden szép és jó – mondta –, csak éppen Kal nem a megszokott szikrázó gyorsaságával gyógyul. Valószínűleg jobban lesz, amint meglát téged. Egész nap felőled érdeklődik. A Főnök bedobta oda a batyudat. Menj!

A látvány megdöbbenett. Örültem, hogy Helen figyelmeztetett. Kal összegömbölyödve feküdt, a hasát párnáknak préselve. Az arca szürke volt, a tekintete komor.

– Helló, morci kislány! – köszöntem rá együtt érzően. – Úgy nézel ki, mint egy halom szar.

Hatalmas erőfeszítések árán válaszolt:

– Hát, inkább vagyok egy halom szar, mint hülye. Te meg miért viselsz egy vörös kígyót a nyakadban?

– Miért, milyen színűnek kéne lennie?

Erre nem felelt.

Ismét próbálkoztam:

– Az az én ágyam. Mindig is én feküdtem az ajtó mellettiben.

– Hát, most elfoglaltam. A sarokban kell nyomorognod. Csak vedd le a hangerőt, és hagyd aludni!

Helen közbeavatkozott:

– Max, ne bosszants másokat, és fekj le szépen! Egy perc, és kapod az ebédet.

– Éhen halok – közöltem. Gondosan ráfektettem Pitagoraszt az ablak melletti székre, majd odaszóltam Kalnek: – Ha nem vagy éhes, enyém lehet az ebéded?

– Nem. Mi van a zacskóban?

– Pár brownie, Mrs. Macktól. Nekem.

– Miért pont neked? Velem mi lesz?

– Én lábadozom. Te csak heverészel.

Felé nyújtottam a zacskót, és kivett egyet. Helen feltűnés nélkül figyelte őt. Kal megnézte a süteményt, aztán lerakta anélkül, hogy legalább megkóstolta volna.

Bemásztam az ágyamba, és a következő másodpercben valóban megérkezett az ebéd.

– Örömmel látom, javul a szolgáltatás színvonala – állapítottam meg. – Úgy tűnik, Helen, oly sok év elteltével végre kezdesz ráérezni, hogy mi az a betegápolás. Annyira büszke vagyok!

– Egyél, aztán aludj, különben szörnyű élményekben lesz részed! – vágott vissza, és távozott.

Nem voltam annyira éhes, mint hittem, míg Kal gyakorlatilag egy falatot sem evett. Benézett Farrell, Peterson és Dieter, de Kal szótlansága és levertsége ragadósnak bizonyult, és én sem voltam jó társaság. A hosszú utazás kifárasztott. A fiúk nem maradtak sokáig. Egy darabig tévét néztünk. Egyikünk sem vacsorázott. Közös megegyezéssel lekapcsoltuk a lámpát, és megpróbáltunk aludni.

Nem hittem, hogy sikerül elaludnom, de alighanem összejött, mert álmodtam. Mégpedig azt, hogy a St. Maryben kóválygok. A Hawking-hangárhoz vezető, hosszú folyosón jártam, ami az álomban sokkal hosszabbnak tűnt, mint amilyen a valóságban volt. Lebegtem, mint egy szellem. A falak anyagtalanok voltak, és láttam az embereket, amint a megszokott munkájukat végzik. Engem nem láttak. Senki sem vett észre.

Csendesen felsiklottam a lépcsőn, a fejemet forgatva kerestem Kalt. Végignéztem a folyosón, láttam a sok ajtót.

A bal első ajtót választottam, ami szemben volt a nővérpulttal. Hangtalanul besodródtam az ajtón. Mindkét ágy foglalt volt. Az egyikben egy régi barát feküdt. Őt később akartam megnézni. A másik... már visszatért. Ahogyan előre tudtam. Megálltam az ágy végénél.

Láss engem...

Kinyitotta a szemét, és meglátott. És sikított...

...én sikítottam. Te rohadt élet, én hogy sikítottam! Ezzel nem voltam egyedül. Kal is sikított. Alighanem még a Hawkingban is hallottak minket.

Az ajtó kivágódott, és Hunter rácsapott a lámpa kapcsolójára.

– Mi történt? Mi folyik itt?

A szoba üres volt. Úgy érte, hogy csak hárman voltunk benne. Senki sem állt az ágyam végénél. Visszahanyatlottam a párnára, és rettegve ziháltam. A vizespohár felé nyúltam, és láttam, mennyire reszket a kezem. A rohadt életbe, ez durva volt! Kal felé fordultam, és átszóltam neki:

– Bocs, hogy felébresztettelek. Rosszat álmodtam.

– Én is – felelte halkán, és ekkor eszembe jutott, hogy kórusban

sikítottunk.

– Mindketten rosszat álmodtatok, és felébresztettétek egymást – állapította meg Hunter. – És úgy megijesztettetek, hogy majdnem bepisiltem. Megyek, hozok egy kis teát.

Miután kiment, megszólaltam:

– Hosszú folyosó. Keresel valamit. Láthatatlan vagy. Hangtalan. Állsz, és engem nézel, miközben alszom.

– Igen! Hála istennek! Ó, hála istennek! – hadarta Kal, és visszaereszkedett a párnáira. – Azt hittem, kezdek megőrülni. Mindennap egyre rosszabb. Egyre erősebb... engem keres. Meg fog találni, és kiszolgáltatott leszek. És most téged is?

– Újra és újra megkérdezem Leontól. Vége van? Megsemmisítettétek? Teljesen? És ő mindenre igent mond.

– De tényleg megtették. Ez volt az első, amit kérdeztem, amikor magamhoz tértem. Mindent megsemmisítettek. A kompot kibebezték. A maradványokat, a ruháinkat, a fiúk ruháit, az egészségügyi hulladékot, mindent elhamvasztottak.

– Van hamvasztónk?

– Van, méghozzá jó nagy. Az alagsorban. Guthrie és Farrell intézték az egészet. Ők biztosan nem szúrták el.

Nem, ők valóban nem. Ha létezett két ember a világon, akikre rábízta volna egy ilyen munkát, akkor ők voltak azok. De valami akkor sem stimmelt. Kikászálódta az ágyból, és öltözni kezdtem.

– Te meg hová mész? – érdeklődött Kal.

– Utánanézek. Valahol valami nincs rendben.

– Nem, picim, nélkülem nem mész sehová!

Szemügyre vettem. Nem volt abban az állapotban, hogy talpon legyen. Másrészről, az arcába kezdett visszatérni a szín, és a szeme

ismét elevenen csillogott.

– Tudsz járni?

– Igen, de lopjunk egy kerek székot, úgy gyorsabban mozoghatunk.

Arégi Kal határozottan kezdett visszatérni. Befejeztem az öltözködést, kiségittem őt az ágyból, és előkerítettem a köntösét.

– Biztos rendben leszel? Nem akarom, hogy összeroskadj.

– Jól vagyok. Nekem legalább nem akkora a képem, mint egy ballon, és nem olyan a szemem, mint egy-egy, a hóba vizelt lyuk.

Igen, Kal kezdte összeszedni magát.

Éppen kiszivárogtunk az ajtón, amikor Hunter visszajött.

– Mégis, mi a fenét képzeltek? Hová a pokolba mentek?

– Csak átugrunk a Hawkingba. Egy perc az egész.

– Basszátok meg! – förmedt ránk. Tessék, ez Diane Hunter. Hamvas, szőke tündér, és úgy káromkodik, mint egy sivatagi tevehajcsár. – Takarodjatok vissza az ágyatokba! Most rögtön!

– Bocs, Di, de nem. Az most nem megy. Ha gondolod, velünk jöhetsz, hogy vigyázz ránk.

– Nem mehetek el innen, és ti sem. Az isten szerelmére, Max, még tizenkét óra sem telt el azóta, hogy visszajöttetek, és máris megszegtétek az összes létező szabályt. Nyomás vissza az ágyba!

Mindketten megráztuk a fejünket.

– Tudsz adni egy kerek székot?

– Neked tényleg elmentek otthonról?

– Nézd, mindenképpen megyek – felelte Kal. – Szóval, ha nem akarsz, hogy pofára essek, nem ártana, ha kerítenél egy kerek székot.

– Aztán majd magyarázom el dr. Fosternek, hogyan ségítettem

nektek meglépni? Inkább nem.

– Di – válaszoltam –, gond nélkül meg fogja találni azokat, akiket hibáztathat ezért. Téged legfeljebb leszúr, mert eltoltad, de mi leszünk azok, akiket elevenen megnyúz. Higgy nekem!

– Ha gondolod, hogy úgy jobb lesz, szívesen leütünk, és csak aztán lopjuk el a széket – ajánlotta segítőkészen Kal.

– Ó, ez kitűnő ötlet – helyeseltem. – Akkor egyáltalán nem kerül bajba. Állj ide, Hunter, és dugd előre az álladat!

Hunter pár pillanatig hol Kalt nézte, hol engem, majd megszólalt:

– Kössünk alkut! Van egy kerekes szék a szomszéd szobában. És amint kiléptek az ajtón, felnyomlak titeket dr. Fosternél.

– Megbeszéltük.

Elindultunk, amilyen gyorsan csak tudtunk. Hangokat hallottam a hátam mögül. Tudtam, nem kell sok idő, és Helen úgy csap le ránk, mint a mongol hordák.

Bezúdultunk a Hawking ajtaján.

– Vigyázz! – mordult fel Kal.

– Nem egyszerű, te is láthatod. Szerintem lötyög az egyik kerék.

– A kerekeknek semmi bajuk. A sofőr agya, az lötyög.

– Ha így érzel, jobb lenne, ha elnyomnád magadban a rohadék énedet.

Felnéztünk. Mindenki minket bámult.

– Mi van? – csattant fel Kal.

Dieter kilépett a többiek közül, szőke volt, masszív, és értetlenül pislogott.

– Mi folyik itt? – Aggodalmas pillantást vetett Kalre. – Te már felkelhetsz?

– Csak meg akarjuk nézni az Ötöst. Nem tart sokáig.

Dieter beletörölte a kezét narancssárga kezeslábasába, és bal felé biccentve közölte velünk:

– A szokott helyén áll.

Átcikkakkoltunk a hangáron, mígnem megérkeztünk a komphoz. Berántottam a féket, és Kal kihúzta magát.

– Fogalmam sincs, mit kerestek itt – jelentette ki Dieter. – Ebből nem maradt más, csak a burkolat. Teljesen kibelesztük. Nézzétek meg!

Nem törődünk vele. Kal kinyitotta az ajtót. Amint beléptünk, hallottuk, hogy Dieter erősítést hív. Fogytán volt az idő.

De Dieter igazat mondott. Semmi sem maradt a kompan. Aszekerények ajtóit leszedték és a falaknak támasztották. Maguk a tárolók üresek voltak, és mindent tisztára súroltak. A mennyezetet leszerelték, így jól látszottak a kábelek. A padló borítását feltépték. A forgószékek eltűntek. A műszerfal paneljeit leszedték, és plasztiklemezeket ragasztottak rá, hogy a belső egységek védve legyenek. A véce ajtaját is elvitték. A belső térben orrfacsaró vegyszerbűz terjengett.

Az ajtóban szétváltunk. Kal balra ment, én pedig jobbra. Tüzetesen megvizsgáltunk minden tenyérszerű területet. Középen találkoztunk, elhaladtunk egymás mellett, és ellenőriztük a már megnézett ívet is, mígnem ismét találkoztunk az ajtónál, ahol Helen, Farrell főnök, Dieter és egy sor műszaki várt minket. Egyikük sem úszott a boldogságban. Kal mélyet sóhajtvá leereszkedett a székébe, én pedig leültem a komp talapzatára.

– Mi van? Mi a baj? – kérdezte a Főnök.

Kal túl fáradt volt ahhoz, hogy megszólaljon, ezért én közöltem színtelen hangon:

– Nem tűnt el. Még itt van. Maradt belőle valami.

A Főnök nem szállt vitába. Nem nevetett. Leült mellém, és megkérdezte:

– Miből gondolod?

– Itt van. Mindketten érezzük. Sajnálom, de kihagytatok valamit. Szerencsére jól fogadta. Felhívta Guthrie őrnagyot.

– Ian? Igen, bocs, hogy zavarlak. Át tudsz jönni a Hawkingba? Amilyen gyorsan csak lehet! Igen, gond van. Köszönöm. – Aztán felém fordult. – Jól van, akkor menjünk át az egészen, rendben?

– Miután elvittek titeket, Dieter és én megfelelően beöltöztünk, mindent összeszedtünk és dupla zsákba raktunk. A kompban semmi sem maradt szabadon. Ezalatt senki sem léphetett be a Hawkingba. Minden ruhát bezsákoltunk, a miénket, a tiéteket, az orvoscsapat tagjaiét. A kompot tömlővel tisztára mostuk és fertőtlenítettük. Miután végeztünk, újra végigcsináltuk. A szennyvizet összegyűjtöttük. Az egészségügyi hulladékot maga Helen csomagolta be, és a műtőt kétszer fertőtlenítettük, miután befoltozták Kalt.

Amikor a végére ért, felnéztem. Időközben megjelent Ian Guthrie, aki pulóvert viselt, és elég morcosnak tűnt. Biccentett egyet, és hozzátette:

– Miután mindent becsomagoltunk, a Főnök és én az egészet leszállítottuk az alagsorba. A legmagasabb hőmérsékletre állítottuk a hamvasztót, és mindent elégettünk. A hamut és a maradványokat összekapartuk, és még egyszer elégettük. Ami maradt, dupla zsákba került. Az egyik barátomnak van egy motorcsónakja kint, a parton. Vasárnap kimentünk vele, és a tengerbe öntöttük a hamut. Visszajöttünk, lemostuk a csónakot, visszatértünk a St. Marybe, lezuhanyoztunk, és elégettük a ruhánkat. Mit hagytunk ki?

Ahogy így kimondta, elgondolkodtam: mit hagyhattak ki? Kalre pillantottam, és ő konokul rázta a fejét.

– Itt van. Érzem.

Guthrie összepréselte a száját.

– Nyugalom, Ian! – mondta a Főnök. – Ha valakik tudhatják, akkor ez a két szépség.

Helen a rá nem jellemző módon hallgatott, a látszat szerint mélyen a gondolataiba merült. Hirtelen megszólalt:

– Gyertek velem!

És megint elindultunk. Helen ment elöl, a csapat úgy követte, mint egy tarka üstökös csóva. Ami fura kis menetünk végigsietett a folyosókon.

Amikor kiléptünk a liftből, lecsapott rám. Úgy éreztem magam, mintha sűrű mocsokba sétáltam volna bele. Akármi volt az, itt volt. Kal megborzongott, és lehajtotta a fejét.

Helen elvezetett minket a meglepetten tátogó Hunter mellett, majd bevonultunk a gyengélkedő egyik kicsiny laboratóriumába. Helen becsukta az ajtót, és az egyik tárolóhoz ment.

– Senki se jöjjön közelebb! – mondta fennhangon, és mi az ajtónál maradtunk. Ekkor maszkot és kesztyűt vett fel, beütött egy kódot, és kinyitotta az egyik fülkét. Én felszisszentem, és hátráltam egy lépést, míg Kal összerezzen.

Helen nagyon óvatosan az asztalra rakott egy üvegdobozt. Egy Petri-csészét tartalmazott, aminek a fedelét félretolta az a valami, ami a belsejében növekedett. Gonosznak tűnt, és úgy nézett ki, mint egy karfiol és egy ronda heg hibridje.

Támaszt keresve megragadtam Farrell karját, és erős hányinger tört rám. Valamennyien elborzadva figyeltünk tovább.

Helen rekedtes hangon magyarázott:

– Vettem egy aprócska, egészen parányi mintát a folyadékból, arra az esetre, ha elfertőződnének a sebeitek. Egy kenet volt az egész, nem több. És nézzétek meg, hogyan növekszik! – Avalami jól láthatóan lüktetett. Becsuktam a szemem, és amikor pár másodperccel később ismét ránéztem, nagyobbak tűnt. Beléptem a Főnök mögé, ahonnan nem láthattam.

– Szabadulj meg tőle! – fakadt ki Kal, és szinte kiabálva hozzátette: – Azonnal szabadulj meg tőle!

– Jól van – szólt közbe Guthrie. – Mindenki őrizze meg a nyugalmát! – A Főnökre nézve folytatta: – Te és én, azt gondolom. Én viszem, te megtisztítod az utat, és nyitod az ajtókat.

– Részemről rendben – felelte Farrell.

Felém fordult, és jelentőségteljes hanghordozással azt mondta:

– Tíz perc múlva találkozunk.

Megint bólintottam egyet. Guthrie óvatosan felvette az üvegdobozt. Farrell kinyitotta az ajtót. Elindultak, és az ajtó becsukódott mögöttük.

Senki sem mozdult. Kal némán üldögélt, a szemét szorosan lehunyta. Én a lábamat bámultam. Múltak a percek. Egyre nyomottabb hangulatba kerültem. Ez a lény kísérteni fog az életem végéig? Lehet, hogy sosem szabadulok meg tőle. És egyszer óhatatlanul meg fog találni. Éreztem, hogy a bensőmben ébredezni kezd a jó öreg pánik. Kal mocrogni kezdett a kerekesszékekben, és tudtam, hogy ugyanígy érez. A szívem hevesen vert, és rosszullét kerülgetett.

Már majdnem eljutottam oda, hogy sikítok, amikor az érzés szinte észlelhetetlenül gyengülni kezdett. A hangulatom javult. Felemeltem

a fejemet. Egyike volt azoknak a varázslatos pillanatoknak, amelyeket akkor élünk át, amikor éppen készülünk szépen ívelő sugárban hányni, aztán az inger minden előjel nélkül elmúlik, és hirtelen elkezdünk ábrándozni egy sonkás szendvicsről.

Kal rám vigyorgott. Én Helenre, és megszólaltam:

– Eltűnt.

– Biztos?

– Abszolút. Vége. A fiúk elintézték.

– Mint Frodó a Végzet Hegyén, mi? – mondta Kal, és körülnézett.

– Éhen halok. Van rá esélyem, hogy kapok pár palacsintát? Mondjuk, jégkrémmel és juharsziruppal?

– Ó, igen – válaszolta bólogatva Helen. – Pont olyan, mint Frodó meg a Végzet Hegye. Tényleg, most már emlékszem. Neki is az volt az első dolga, hogy megtömte a képét.

Ezek után az ágyunkba tereltek minket. Kal hamarosan megkapta a palacsintáját.

Betámolyogtam a fürdőbe, lezuhanyoztam, és lassan megszárátkoztam. Nem kapkodtam el, de amikor kiléptem, még a nyomát sem láttam Leonnak. Kal úgy aludt, mint akit fejbe vertek. Az órára pillantottam. Majdnem fél óra telt el, és Leon tíz percet mondott. Felöltöztem, csendesen persze, nehogy felébresszem Kalt, és a kommunikátoromon hívtam a Hawkingot.

– Szia, Max, hogy s mint?

– Polly, a Főnök veletek van?

– Á, már nem. Rég elment. Több mint negyvenöt perce. Nem találkoztatok?

– Nagyon úgy néz ki. Azt tudod, hogy merre jár?

– Nekem azt mondta, hozzád megy.

– Rendben, Polly, köszönöm!

Hunter a nővérpultban olvasgatott.

– Baj van – mondtam neki.

– Még mindig?

Bólintottam.

– Visszajött? – kérdezte, és a háta mögé nézett.

– Nem. Ez valami más.

Megint hívtam Leont, és ezúttal sem jelentkezett. Végül és nagyon vonakodva Guthrie őrnagyot hívtam.

– Szent isten, maguk sosem alszanak?

– Magával van a Főnök, őrnagy?

– Remélem, nincs. Már az ágyamban fekszem. – Rövid szünet következett, aztán: – Nem magával van?

– Nem – válaszoltam, és vettem egy mély lélegzetet. – És hiába hívom, nem érem el. Mit mondott, amikor elváltak egymástól?

– Azt, hogy a gyengélkedőbe megy. Hogy meglátogassa magát – felelte, és hallani véltem, hogy gondolkodik. – Max, maradjon ott, ahol van! Máris indulok.

Ott ültem a pult mögött, és megpróbáltam gondolkodni. Hol lehet Leon? Nem létezik, hogy nem jött el, hogy meglátogasson. Történt valami. Guthrie nagyjából húsz perc múlva futott be, és ezúttal egyenruhát viselt.

– Ma este negyed nyolc óta senki sem lépett be az épületbe, és nem is távozott – közölte komoran. – És akkor is csak pár műszaki érkezett. Nem említette önnek, hogy érzi magát?

– Nem. Gondolom, nem volt gond azzal, hogy megszabaduljanak... attól a dologtól.

– Nem, semmi. Ott maradtunk, és végignéztük, hogy elég. Az

utasításomnak megfelelően Mr. Strong még fél óráig működtette a hamvasztót. Farrell azt mondta, meglátogatja magát, és azzal eltűnt. Harminc perccel később követtem, így nem láttam, hogy merre ment.

Lementünk az alagsorba, és megkerestük Mr. Strongot.

– Egy éjszaka kétszer, őrnagy? – kérdezte, amikor meglátott minket.

– Nem bírom ki maga nélkül, Mr. Strong. A Főnök itt van még?

– A szent egekre, nincs! Most már van egy órája is, hogy távozott.

Felvonszoltuk magunkat a lépcsőn, aztán becsusszantam a festékraktárba, mert valamiért úgy éreztem, meg kell néznem az elrejtett kompot, de üresen találtam. Ekkor elmentünk a Főnök szobájához. Az is üres volt. Ekkor elkezdtem komolyan aggódni.

Mrs. Partridge nem tartózkodott az irodájában, de a Nagyfőnök igen. Ez állandóan dolgozik? Sosem áll le?

Felnézett, amikor beléptünk, és megkérdezte:

– Jól érzem, őrnagy, hogy ma éjjel különösen nagy a mozgolódás? Erről meg honnan tudott?

Leültem, amíg Guthrie őrnagy beszámolt az esti eseményekről. Miután a végére ért, a Nagyfőnök egy darabig csendesen üldögélt, aztán megkérdezte:

– Egyáltalán nincs nyoma?

– Semmi, uram.

– És az volt a kifejezett szándéka, hogy meglátogatja önt, dr. Maxwell?

– Azt mondta, tíz perc múlva érkezik. Ez több mint egy órája történt.

– Ez nem vall rá – ismerte el a Nagyfőnök. – És sehol nincs

nyoma?

– Sehol semmi, uram.

Pár pillanatig az íróasztalán fekvő papírokat bámulta, majd döntésre jutott.

– Rendben, őrnagy, riadóztassa a biztonságiakat!

– Értettem, uram – felelte Guthrie, azzal távozott.

– Maga maradjon, Max!

Az egyik karosszékében ültem, és magamra terítettem a dzsekimet, mert fáztam.

Három perccel később az épület összes riasztója felvisített.

6

SZÓTLANUL kuporogtam, mialatt körülöttem őrült gyorsasággal peregtek az események. Korábban megfordult a fejemben, hogy visszatérek a szobámba, de a Nagyfőnök irodájában hallhattam a beérkező jelentéseket, így aztán nagyokat kussoltam, és reméltem, hogy az igazgató megfedekezik rólam. Mintha lett volna rá esélyem. Egy rövid szünet alatt megszólalt anélkül, hogy felém nézett volna:

– Benézett a festékraktárba?

– Igen, uram.

Bólintott, és tovább csinálta azt, amit csinált.

Ez volt a fehér elefánt a helyiségben. Ő és Farrell főnök a jövőből származtak. Visszaküldték őket, hogy alapítsák meg a St. Maryt, és minden lehetséges eszközzel óvják a jövő intézményét. A Főnöknek volt egy saját kompja, amit álcázva rejtegetett a festékraktár hátsó részében. Ő maga most eltűnt, de a kompja a szokott helyen állt. Nélküle aligha távozott volna. Rossz érzésem volt a dologgal kapcsolatban.

Emberek jöttek-mentek, és jelentették, hogy kudarcot vallottak. Miután a munkaterületeken nem találtak semmit, a személyzeti irodákban és a privát részeken folytatták a keresést. Közvetlenül napkelte előtt végeztek, amint világosodott, kimentek a szabadba. A délelőtt közepére átkutatták a St. Mary minden négyzethüvelykjét. Én addigra rég aludtam, és valaki rám dobott egy plédet.

Fojtott hangok ébresztettek fel, és amikor kinyitottam a szememet, azt láttam, hogy a Nagyfőnök, Guthrie, Dieter, Peterson és Rapson professzor ott ülnek az igazgató tárgyalóasztala körül. Az arcuk láttán egyből tudtam, hogy nem jártak sikerrel. Kiküzdöttem magam a pléd alól, és megszólaltam:

– Elnézést, uram. Már itt sem vagyok.

– Ne, kérem, csatlakozzon hozzánk! Éppen arról beszélünk, hogyan tovább.

Leültem közéjük, és valaki elém csúsztatott egy csésze teát. Fáztam, minden tagom merev volt, és egy kicsit féltem.

Guthrie őrnagy letette a teáját, és előrehajolt.

– Azt hiszem... – kezdte, de sosem tudtuk meg, hogy mire gondolt, mert ebben a pillanatban futó léptek dobogását hallottuk, majd valaki emelt hangon, hadarva beszélt Mrs. Partridge irodájában. Az ajtó kivágódott. Polly Perkins rontott be, az Informatika vezetője.

– Uram, találtunk valamit – zihálta, és a kézfejjével megtörölte futástól kivörösödött arcát.

– Hol? Mit?

– A Hawkingban, a férfimosdóban. Írás. Talán egy üzenet.

A nagyfőnök felállt.

– Guthrie, Maxwell és Peterson, velem jönnek! – rendelkezett, és máris indultunk. – Hogy nem vettük észre az első kutatás alatt?

– Amikor meglátja, megérti, uram – felelte Polly.

A mosdóban az a szag terjengett, ami minden rendes férfimosdóban terjengeni szokott. Mintha száz vizes szőrű kandúr pusztult volna el idebent. Körülnéztünk.

– Hol van? – kérdezte Guthrie.

– Figyeljenek!

Polly ledugózta az egyik mosdókagylót, és megnyitotta a meleg vizet. A felszálló gőz belepte a kagyló feletti tükröt. Polly elzárta a vizet, hátralépett, és ott volt két számsor, tisztán és jól láthatóan.

Gyerekkorunkban valamennyien játszottunk ilyesmit. Szappannal írtunk a tükörrre, és az írás láthatatlan maradt, mígnem a tükör bepárásodott, és akkor feltárult a titok. Peterson kirángatta a térdzsebéből a táblagépet, és bepötyögte a számokat.

Az ajtóhoz mentem, és kikukkantottam. Balra a főépülethez vezető folyosó nyújtózott. Jobbra a Hawking volt, a szemközti ajtón túl az alagsorba vezető lépcső.

Érdekes...

– Ez valami üzenet akar lenni? – vetette fel Guthrie.

– A számok úgy vannak felírva, ahogy a koordinátákat írjuk – felelte Polly –, de fejből nem tudom megmutatni, hogy mit jeleznek. Utána kell nézmem.

– Csak ne most, ha nem bánja, Miss Perkins! – kérte a Nagyfőnök.

– Előbb más utakat akarok felderíteni. Köszönöm, hogy felhívta erre a figyelmemet. Hamarosan keresni fogom.

– Igen, uram – felelte Polly, azzal furcsálló pillantást vetett ránk, és távozott. Mi pedig csak álltunk, és jókat hallgattunk.

– Őrnagy, meghallgatnám a véleményét – mondta aztán a Nagyfőnök.

– Nos, uram, akármilyen valószínűtlennek tűnik is, azt gondolom, hogy Farrell főnököt elkapták – elrabolták –, és valahogyan valakinek sikerült idekaparni ezeket a számokat. Nyilván nyomnak szánta. Ha valóban koordináták, akkor tudjuk, merrefelé kell néznünk. Csak egy kicsit... könnyűnek tűnik.

Megint kussoltunk egy sort.

Aztán Peterson bólintott.

Az ajtóhoz mentem, és kinéztem. Ha én akartam volna elkapni valakit, magam is ezt a helyet választottam volna. De mekkora volt az esély arra, hogy a támadók pont itt bukkannak fel, ezen a helyen, azon kevés éjszaka egyikén, amikor a Főnök épp az alagsorban matat?

Vagy pedig, tételezzük fel, hogy nem a Főnökre vadásztak. Akkor kire? Ezzel később kéne foglalkozni. Tehát, van egy emberünk – mindenesetre, egy ember –, aki valamilyen módszerrel írt a tükörre. És senki sem vette észre? Vagy udvariasan másfelé néztek, hogy ő odarajzolhassa a számokat? Ennek mekkora a valószínűsége?

Tegyük fel, hogy az emberünk eszméletlen, és orvosi ellátásra szorul. Jó, ha megerőltetjük egy kicsit a fantáziánkat, akkor az is lehet, hogy idevonszolták az illetőt, hogy lemossák róla a vért. Csakhogy, ebben az esetben, nem volt abban az állapotban, hogy irkáljon akármit akárhová.

Megvizsgáltam a mosdókagylókat. Szinte ragyogtak a tisztaságtól. Aszemetesben nem voltak papírtörülők, és egyértelműen sehol sem látszottak vérnyomok.

Tehát, elkaptak egy embert, és történetesen a Főnököt. Hogyan jutottak be ide? Komppal. Csak így történhetett. Azt már hallottuk Guthrie-től, hogy senki sem hagyta el az épületet, és nem is jött be senki. Csakis komppal érkezhettek.

Hol landoltak? A Hawkingot leszámítva egyedül az alagsor elég tágas és eléggé zárt. Ezt honnan tudták? Egyszerű: ismerték a St. Mary elrendezését. És ebből adódik a logikus következtetés, hogy azok a valakik nagyon jól tudták, hogy a Főnök itt lesz ezen az

éjszakán. Valakik, akik a jövőből érkeztek. Amely esetben pontosan a Főnököt akarták elkapni.

Tehát: be – elkapni a Főnököt, amikor egyedül van – és gyorsan ki. Pár perc kellett, talán csak pár másodperc. És ezen idő alatt a koordináták felkerültek a tükörrre. Miért? Aválasz megint csak egyértelműnek tűnt. Ó, istenem, megint bajban voltunk!

Az előző évben összezsaptunk egy renegát társulattal, akik a jövő St. Maryjéből érkeztek. Egy Clive Ronan nevű megkeseredett fanatikus vezette őket. Megütköztünk velük a krétakorban, aztán még egyszer, Alexandriában is. Az ürge mindkét találkozó során ráfaragott. Elég rondán. Nem sok oka maradt arra, hogy odáig legyen értünk.

– Ez nincs rendben – dörmögte Peterson. – Itt valami nem stimmel.

Egyetértése jeléül Guthrie nagyokat bólogatott, és hozzáfűzte:

– Ez igaz, de szeretném megvizsgálni a koordinátákat, mielőtt eldöntjük, hogy mit lépünk.

A Nagyfőnök a botjára nehezedett, és azt mondta:

– Dr. Maxwell, a véleményét, ha kérhetem.

– Nos, uram, dióhéjban: ez csapda volt.

A többiek biccentettek. Mindenki erre a következtetésre jutott.

Apadlót bámultam, és ezer gondolat örvénylett a fejemben. Az egyik a többi felett lebegett. Farrell főnök, akár akarta, akár nem, visszatért a jövőbe.

Talán soha többé nem fogjuk látni őt...

* * *

Három órával később teljesen kimerültem. De nem hagyhattam, hogy ez látszódjon rajtam. Úgy kellett tűnnie, hogy csúcsformában vagyok, harcra kész állapotban. Másodszor is ismertettem az elgondolásomat, és a tiltakozások viháza az előzőnél is erősebb volt. Amit én szívből sajnáltam. Az ötlet jó volt.

– Ez egy jó terv – mondtam védekező hanghordozással, mire ismét nekem estek. De nem mindenki. Dr. Bairstow nem mondott semmit, csak nézett ki az ablakon. Én csendesen üldögéltem, mert úgy véltem, az lesz a legjobb, ha kiadják magukból.

A Nagyfőnök végül felemelte a kezét, és közbeszólt:

– Elég lesz. Dr. Maxwell, kérem, maradjon itt! A többiek távozzanak, és legyenek kedvesek egy óra múlva visszajönni!

Remek. Átaludtam a reggelit, és most az ebédről is lecsúszom. Hol voltak már az esti szendvicsek...

Peterson ment ki utoljára, és közben merőn bámult rám. Én meg rávigyorogtam. Az ajtó becsukódott, ekkor a Nagyfőnök felé fordultam, aki a tárgyakat rendezgette az íróasztalán, aztán megszólalt:

– Eszközölnék némi kiigazítást a tervében.

Türelmesen végighallgattam, és bólintottam egyet. Az ő ötlete jobb volt, mint az enyém.

– Nem hagyom védtelenül ezt a St. Maryt – tette hozzá; később eszembe jutottak ezek a szavai. – Nem fogom megtenni. Nem számít, mi történik még, az elsődleges kötelességem megóvni ezt az intézetet.

Bólintottam.

– De úgy gondolom, ezzel a módszerrel kissé javítjuk az esélyeinket. Ugyanakkor, azt kell hogy mondjam, a legkevesbé sem

vagyok elragadtatva ettől a... ettől a maga ötletétől. – Feltartotta a kezét, hogy megelőzze a felőlem várható tiltakozást. – Tudom. A terv jó. Teljesen logikus. Bizonyos mértékig a kezükre játszik, de pontosan erre számítanak, és maga kihasználja ezt a gyenge pontot. Én elsősorban az ön testi épségéért aggódom, Max.

Mit mondjak, én is aggódtam a szépséges testem épségéért, és nem követtem el azt a hibát, hogy lekicsinyeltem a veszélyt.

– Megértem, uram. Nekem sem ez a kedvenc ötletem, és higgye el, tökéletesen tisztában vagyok a kockázatokkal. De ezt a munkát csakis én végezhetem el. Engem várnak. És ez a gyenge pontjuk.

Sóhajtott egyet. Én kussoltam. Nem lett volna értelme tovább verni a habot. A Nagyfőnök mérlegelte a veszélyeket és a várható eredményeket. Senki sem tudott előhozakodni ennél jobbal. Guthrie frontális támadást javasolt, amit a Nagyfőnök persze megvétózott. Lekerült az asztról minden, ami védtelenül hagyta volna a St. Maryt. Csak ennyiből főzhettünk.

– Max...

– Tudom, uram. Én sem táncolok örömben. Akkor sem látok más megoldást.

– Én sem. De tökéletesen látható lesz.

– Éppen ez a lényeg, uram.

– És még csak nem is teljesen egészséges.

– Tudom, de ígérem, behúzóom fülem-farkam.

– Rondán elbánhatnak magával.

Bólintottam. Ezt is kár lett volna tagadni.

– De nem fogják megtenni, ha beválik az elgondolása, uram.

– Lehet, hogy azon nyomban megölik, amint meglátják.

Ismét biccentettem egyet. Nehezemre esett nem gondolni erre.

A Nagyfőnök továbbra is rosszkedvűen méregetett, mire megszólaltam:

– Uram, ez itt a St. Mary. Mi nem hagyjuk a sorsukra a társainkat. Nem fognak meglepődni, amikor megpillantanak. A parancsmegtagadás és a saját kezdeményezésű mentőakciók azok, amikről elhíresültem.

– Nos, rendben – mondta végül, és megfontoltan, komoran bólintott egyet. – Kezdje összeszedni a dolgokat! Vegye fel a kapcsolatot Guthrie őrnaggyal és dr. Petersonnal! Beszéljen dr. Fosterrel az arcáról! Nem kell kapkodni. Megvannak az idő- és a térkoordináták. Folyamatos tájékoztatást kérek. Biztosítani akarom, hogy ezen a végen minden rendben megy. – Elmosolyodott, és hozzátette: – Nyilván maga is egy biztonságos St. Marybe szeretne visszatérni.

– Igen, uram – feleltem, és kisiklottam az irodából.

El kellett intéznem valamit Petersonnal. Nagyon nem örült, és mint minden rendszerint laza fickó, amikor nagyon nem örült, átment hülyébe. Mi több, életemben ekkor láttam először igazán haragosnak. Tíz perc elteltével alig kapott levegőt.

– Tim, működni fog – szakítottam félbe, mielőtt megfullad. – Nem indíthatunk teljes támadást, mert akkor itt védtelenné válunk. De a terv beválhat.

A segítség váratlan helyről érkezett.

– Maxnek igaza van – mondta Guthrie. – Szerintem is működni fog. – Rám nézett, és hozzátette: – De hogy a végén maga életben lesz, és vidáman ficánkol...

– Nem lesz semmi bajom – állítottam, és vigyáztam, hogy ne tűnjek kérkedőnek. Vagy kihívónak. Vagy ijedtnek. – Tisztában

vagyok a kockázatokkal. Jobban, mint bárki más. Ígérem önöknek, hogy nem csinálok semmi marhaságot.

– Az egész ötlet egy szép, kerek marhaság – morogta Peterson. – Mit mondok majd Kalnek? Ne gyere nekem azzal, hogy nem fogja kiszedni belőlem az egészszet pillanatok alatt! És mi lesz Helennel? Neked persze ez nem gond, addigra rég halott leszel. Én vagyok az, akire sok szenvedés vár.

– Nézze a jó oldalát, dr. Peterson! – javasolta Guthrie, és megveregette a pasas vállát. – Talán maga sem él addig.

Nem szoktunk előre ugrani. Nem jó ötlet. Visszamenni könnyű, mert tudjuk, hogy hová és melyik időbe ugrunk, de az előreugrás egész más mese. Beállítjuk a koordinátákat, mondjuk, Londonba, száz évvel a jövőbe, de mi van, ha időközben a Földet megsemmisítette egy napkitörés vagy egy meteortalálat? Na, ilyenkor hol landolunk? Apokol tornácán? London romjai között? Nagy büdös semmiben? Egy radioaktív katlanban? Vagy működésbe lépnek a biztonsági protokollok, és a komp nem is ugrik? Akármit irkált a témáról a Cooper/Hofstadter társulat, senki sem tudhatta biztosan, mi fog történni, és az biztos, hogy nem akartuk a durvábbik módon kideríteni. Ennélfogva, nem ugrunk az ismeretlen jövőbe.

Arról meg nem is beszélve, hogy múltjárók vagyunk. Történészek. A múlt sokkal érdekesebb.

Szóval, ez mindannyiunk számára az első alkalom volt. Én még arról sem voltam teljesen meggyőződve, hogy a komp nem robban szét a landoláskor.

Elraktam két kisméretű, hangtompítós pisztolyt. Fogalmam sem volt, mibe sétálok bele, de nem én voltam a legfontosabb.

A Nagyfőnök továbbra sem lelkesedett a tervért. Ahogyan Peterson és Guthrie sem. Amiért nem is hibáztattam őket. Én sem voltam odáig érte, de nem sok mozgásterünk maradt.

– Minden rendben lesz – mondtam bizakodó hangon. – Csak várják ki, és meglátják.

Erre senki sem felelt.

Amikor a Főnök kompja landolt, megkönnyebbültem. Az volt az első ugrásunk a jövőbe, és féltem, hogy a kompunkból csak egy, az időtengelyen szétkenődött kocsonyafolt marad. Miután az ugrás miatt már nem kellett aggódnom, nyugodtan elkezdhettem idegeskedni a terv következő szakasza miatt. Nagyon gondosan megnéztem az összes kameraképet és a közelségi riasztókat.

– Hát, most vagy soha – mondtam halkán, és kinyitottam az ajtót.

Nem igazán tudtam, kihez beszélek, és mivel nem kaptam választ, nem is igazán számított.

A hangárban csak a vészlámpák világítottak, és csupán két másik kompot láttam. Az egyik a hozzám legközelebbi talapzaton ücsörgött. Sosem láttam még ezen a talapzaton kompot – soha. Aszívem nagyot dobbant – ez lehetett a rég elveszett Négyes. A két ellopott kompunk egyike. Pár évvel azelőtt, hogy megérkeztem a St. Marybe, Clive Ronan ellopta a Négyest és a Hetest, és megölte a személyzetüket. Öt múltjárót veszítettünk. És ha a Négyes itt állt, akkor jó helyen jártam. A Hetesnek nyoma sem volt. A másik komp a csarnok távolabbi végében állt. A Kilences számú. Nem a miénk volt.

Az én kompom álcázva érkezett, bár a sötét csarnoknak ebben a sötét sarkában amúgy is szinte láthatatlan lett volna.

A hangárban egy teremtett lélek sem járt. Minden le volt állítva, csak a kijáratok helyét jelző lámpák derengtek halványan az ajtók

felett. Sokáig, nagyon sokáig csak álltam, figyeltem és hallgatóztam, de tényleg egyedül voltam. A galéria elhagyatott volt, akárcsak az irodák a távolabbi végen.

Nesztelenül lopakodtam a fal mentén. A padló szemcsésnek érződött a talpam alatt, mintha vékony homokréteg lepte volna. Állottnak és dohosnak éreztem a levegőt. Ezt a helyet jó ideje nem használták. Elértem az ajtót, és átnéztem az üveglakon. A robbanásbiztos ajtó nyitva volt. A hangárba feketeség borult, és az ajtók túloldalán is sötétség uralkodott. Elgondolkodtam, hogy melyik napszakban járok. Az én St. Marymben még az éjszakai órák alatt is égtek a lámpák, és emberek mászkáltak mindenfelé. A megérkezésig félig-meddig arra számítottam, hogy a kompból kilépve fegyveres őrök gyűrűje fogad, de senkit sem láttam. Hogy ez jó-e vagy sem, azt nem tudtam eldönteni.

Ariasztórendszer nem működött, és könnyen kinyitottam az ajtót. A környék elhagyatottnak tűnt. Istenem, de reméltem, hogy nem az! Fogalmam sem volt, hol keressem Leont, ha itt nem találom meg. Éreztem, hogy az ajtó halkán becsukódik mögöttem. És ekkor döntenem kellett. Egyenesen előre menjek, végig a hosszú folyosón a főépületbe? Vagy forduljak jobbra, a festékraktár felé? Vagy fel a lépcsőn a gyengélkedőhöz?

Úgy határoztam, hogy inkább módszeres leszek, semmint találmra ide-oda cikázok az épületben. Először a gyengélkedő, aztán a raktárak, aztán a főépület. Felnéztem a lépcsőre. A vészvilágítást leszámítva itt is minden tökéletesen sötét és elhagyatott volt.

Az én időm óta robbanásbiztos ajtókat szereltek a lépcső tetejére. Bízva abban, hogy nincsenek beriasztózva, átnyomakodtam a két

szárny között. Ha volt is valamilyen ketyere, néma riasztást adott. Nem hallottam semmit, de láttam, hogy van itt valaki. A bal oldalon, az egyik ajtó kémlelőablakán át fény szűrődött a folyosóra. Elköltöztették a nővérpultot, és a váróterem egy részéből kezelőket alakítottak ki, de máskülönben az elrendezés nagyon hasonlított az én gyengélkedőméhez.

Végigsuhantam a folyosón. A nővérpult elhagyatott volt. Közvetlenül vele szemben az ajtó, amelyen túl fény derengett. Ez azonban nem jelentette azt, hogy ez az egyetlen foglalt szoba, és minden ajtónál figyelmesen hallgatóztam. Semmi. Nem mentek gépek, nem zúgtak szellőztetők, nem csipogtak orvosi masinák, még a hulladékmegsemmisítő jellegzetes, az égő papírára emlékeztető szaga sem érződött.

Visszatértem a világos ablakhoz, felegyenesedtem, és nagyon óvatosan bekémleltem az ablakon. Férfi szoba volt, egy éjjelilámpa gyenge fénye világította meg. Az egyik karosszékből fiatal nővér szundított, plédbe burkolózva. És az egyik ágyon a borostás képű, lezúzott fejű Farrell főnök feküdt.

Hát, ez könnyen ment.

Finoman lenyomtam a kilincset, és csendesen besiklottam a szobába. A nővér meg se moccant. Odamentem a Főnökhöz, és megérintettem az arcát. Élt, bár a bőre hűvös volt.

Ekkor a nővér fejéhez tettem a pisztolyomat, és halkán megszólaltam:

– Ébresztő!

Kinyitotta a szemét, döbbenten felnyögött, majd nyelt egyet, összeszedte magát, és azt suttogta:

– Meneküljön! Ez csapda.

Léptem egyet hátra, és elgondolkodtam.

– Farrell főnök a gyengélkedőben van, és csupán egyetlen nővér őrzi – mondtam halkán. – Mi akadályoz meg abban, hogy most rögtön felébresszem és magammal vigyem?

– A barátja nem alszik – közölte a nővér. – Ha megmozdítja, megölheti. Tűnjön el, amíg teheti!

Megráztam a fejemet. Annyi információt kellett begyűjtenem, amennyit csak lehetséges.

– Mi folyik itt? Hol a jónép?

Nem figyelt rám.

– Maga Maxwell?

– Eléggé.

– Akkor el kell mennie. Pont magát várják.

– Engem? Miért?

– Hol vannak a többiek? Ugye nem egyedül jött? Hol a csapata többi tagja?

Vettem egy mély lélegzetet. Fogalmam sem volt, mennyi időm van. Amit eddig hallottam, nem töltött el boldogsággal, és gyanítottam, hogy ez így is marad még egy darabig.

– Fejezze be! – szóltam rá a nővérre. – Nyugodjon meg, és segítsen nekem infókkal! Hol vannak a többiek?

– Bezárták őket az alagsorba. Engem kiengedtek, hogy figyeljem őt – válaszolta az ágy felé biccentve. – Folyton zúrt csinált, úgyhogy ezt művelték vele, hogy elhallgattassák. De nem hagyják, hogy rendesen gondozzam, és nem igazán tudom, hogy mit csináljak. Félek, hogy meghal, és az az én hibám lesz.

Nagyon fiatalka volt. Máskor a nagy, sötét szemének és a fürtjeinek köszönhetően csinos lett volna, de most nagyon fáradt

volt, és lerítt róla, hogy fél, de még tőlem is. Leeresztettem a pisztolyt, és megkérdeztem:

– Mi a neve?

– Katie. Katie Carr.

Ó, Katie! Tényleg új volt a pályán. Sosem szabad elárulni másoknak a családnevünket. Senki sem akar találkozni a leszármazottaival. És főleg nem akarja senki, hogy a leszármazottai találkozzanak vele.

– Segítenie kell nekünk – mondta, azzal reszketni kezdett, és egyre hangosabban folytatta: – Lelövik az embereket. A kompokat akarják. Muszáj segítenie!

Szegényke hirtelen hangnemet váltott. Már el is felejtette, hogy az előbb elküldött. Ledobta magáról a plédet, az ágyhoz lépett, és megvizsgálta a betegét. Rájöttem, hogy könnyebb úgy gondolni a Főnökre, mint „a beteg”-re. Valahányszor ránéztem, megrázott az, ahogy ott feküdt koszosan, eszméletlenül és kiszolgáltatottan. Az ajtóhoz léptem, és kinéztem a folyosóra.

– Jól van, Katie, kezdjük az elején! Kik azok az ők? Mikor érkeztek? Mit akarnak?

– Körülbelül két hete támadtak, éjnek évadján. Mr... – gyorsan feltartottam a kezemet, mire nyelt egyet, és így folytatta: – A műszaki főnökünk és az emberei elvitték a kompokat. Valahogyan. Nem tudom, hová mentek. Csak pár ember ismeri a rejtekhely adatait. Mindennap kirángatnak valakit, és összeverik. Vagy még rosszabbat csinálnak. Így akarnak rákényszeríteni minket, hogy beszéljünk. De senki sem tudja, ezért nem beszélhetünk. Lelőtték a vezetőket. Leszámítva a műszaki főnököt, őt is csak azért hagyják életben, mert azt hiszik, beszél majd, de nem fogja megtenni. Hogy

az igazgatónkkal mi történt, azt senki sem tudja. Segítenie kell nekünk.

– Engem miért akarnak elkapni?

– Eleinte nem akarták. De senki sem mondott nekik semmit. És akkor a nő azt mondta, hogy ide kéne hozni Farrell főnököt, mert ő ismeri a rejtekhelyet, és ha elkapják, akkor előbb-utóbb maga is felbukkan, és akkor felhasználhatják magát arra, hogy szóra bírják a Főnököt.

Arohadt életbe! Igazam volt! Valóban a tervük része volt az, hogy magányosan jövök ide.

– Katie, hányan vannak? Meg tudja mondani?

– Először úgy tűnt, sokan, de azt hiszem, valójában nincsenek annyian. Legfeljebb tízen vagy tizenketten lehetnek, azt hiszem.

– Szóval, szedjük össze! Egy ellenséges csapat megszállta a St. Maryt. A személyzetet az alagsorba zárták, a kompokat elküldték. Farrell főnök kómában fekszik a gyengélkedőben, és a támadók engem várnak, hogy rajtam keresztül rákényszerítsék a Főnököt arra, hogy visszahozza a kompokat.

Katie bólintott egyet.

– Hát, akkor az lesz a legjobb, ha nem váratom tovább őket – jelentettem ki, és az ágy felé intve megkérdeztem: – Fel tudja ébreszteni?

– Nem. Nem tudom, hogyan kell csinálni.

– Hol az orvos?

– Az alagsorban, a többieket kezeli. Nem hozhatja fel őket ide kezelésre, amíg nem mondjuk meg azt, amit tudni akarnak.

És ez lesz a végzetük – gondoltam elégedetten. Ha gyakoroltak volna némi könyörületet, és felhozták volna a sebesülteket,

elkaphattak volna, amint beóvakodom az ajtón. Úgy véltem, ha jól csinálom a következő lépést, tényleg van esélyünk.

Elhallgattam, és még egyszer megforgattam magamban a dolgot.

– Jól van, Katie. Most megyek, és körülnézek egy kicsit.

– Ne! Ne menjen el! Most ne!

Szegény Katie! Nem akart ismét egyedül lenni.

– De igen, Katie, mennem kell. Visszajövök, ígérem. Vigyázzon magára és a betegére a kedvemért, rendben? Visszajövök!

Kinyitottam az ajtót, kikukkantottam a folyosóra, vártam egy kicsit, hogy a szemem hozzászokjon a sötétséghez, és ismét elindultam.

A hosszú folyosó végénél vártak rám. Kicsit hülyén éreztem magam – végignézték, hogy ott araszolatok a feketeségben. Majdnem öt perc kellett ahhoz, hogy elérjek egyik végétől a másikig, és akkor, amikor már éppen azt hittem, hogy sikerült, jóindulatúan felkapcsolták a lámpákat.

Senki sem kiabálta, hogy „Meglepetés!”

Pislogtam párat, és alaposan körülnéztem.

– Csak öten jöttetek ide? Csalódott vagyok, az az igazság. Azt hittem, sokkal többet fogok letartóztatni.

Semmi válasz. Elvették a fegyvereimet, a mellényemet és a sisakomat.

– Tudjátok, hogy ki vagyok, ugye? – kérdeztem olyan hanghordozással, mint valami ingerült híresség. A fáradásomért kaptam egyet puskatussal a vesémbe. Gyanítottam, hogy a következő órában nem fogom kellemesen érezni magam, de hát minden dolog elmúlik egyszer.

Kihúztam magam, és eltaszigáltak a csarnokig. Igyekeztem a lehető leghalászában mozogni. Eltúloztam mindent, amit az ütés

okozhatott, és az időt kihasználva gondosan körülnéztem. Nemrégiben harc tombolt itt, semmi kétség. Égésnyomok feketéllettek a falakon, és golyó ütötte lyukak voltak mindenütt.

A lépcsőn ismerős alak várt: Clive Ronan. A St. Mary volt múltjárója. Aki egyben gyilkos is. Idősebbnek tűnt, mint akkor, amikor utoljára láttam. Alighanem attól öregedett sokat, hogy párszor szétrúgtuk a seggét. Egykor sötét haját csaknem teljesen elvesztette, keskeny arca sokkal ráncosabb és beesettebb lett. Az ábrázata egyik oldalát ocsmány égési sérülés torzította el, és a füle úgy festett, mintha megolvadt volna. A jelekből ítélve nem vesztegettük az időt, amikor elkaptuk Alexandriában.

Egyből a képembe mászott. Semmi üdvözlés. Semmi hencegés. Ő ilyesmit nem csinált. Beláttam, hogy tőle nem számíthatok hasznos információkra. Tudtam, hogy gyűlöl engem, és gyűlöli a St. Maryt. A St. Maryt azért, mert a kollégákat tartotta felelősnek a társa és élete nagy szerelme, Annie Bessant haláláért. Engem meg egész egyszerűen azért, mert valahányszor ráfázott, én valahogy mindig a környéken csellengtem.

– Hol a kompod?

Körülnéztem, mintha arra számítottam volna, hogy ott áll, az egyik sarokban.

– Hát... – És a visszakezese a padlóra söpört.

Na, ez már személyes volt. Talán mégiscsak van esélyünk.

Talpra, Maxwell! – biztattam magam. – *Ha nem akarod, hogy ügyesen összerugdossanak, kelj fel szépen!*

Beszédültem rendesen, de feltápászkodtam. Ronan addigra már hátat fordított nekem.

– Kezdjétek felébreszteni a fickót! Azt akarom, hogy a lehető

leggyorsabban magánál legyen. Anőt vigyétek le! Részesítsétek megkülönböztetett figyelemben! Azt akarom, hogy mindketten tudják, mi vár a nőre, ha a férfi nem dalol.

Nem, nem, nem! Ez túl gyors volt. A kurva életbe, Maxwell, gondolkodj! Gondolkodj, gondolkodj, gondolkodj!

Aztán hirtelen már nem volt rá szükség.

Tudtam, hogy a ribanc nem murdelt meg. Megmondtam Leonnak, hogy nem halt meg. Mindig tudtam, hogy egyszer visszatér. És ez egyszer örültem, hogy látom.

Isabella Búvalbaszott Barclay.

Szintén a St. Mary volt tagja. Úgy vonult lefelé a lépcsőn, mintha övé lett volna az intézmény. Bár, pillanatnyilag, az övé volt. Szándékosan parodizálta azt, ahogyan én csináltam azon a napon, amikor eltörtem az orrát. Azon a napon, amelyen lelepleztem, hogy mekkora egy áruló ringyó.

Jól van, Clive Ronant utáltam, és féltém is tőle. Mert egy rohadék volt. De Barclay-t egyenesen gyűlöltem. Gyűlöltem és megvetettem. Ő pedig viszonzta az érzéseimet. És ez személyes volt. Ha belegondoltam, milyen árat kellett fizetnem miatta. Tudtam, hogy egyszer eljön még a nap, amikor ő vagy én. Ezt már ő is megmondta. És ha az a nap a mai lesz – részemről mehet.

Előre láttam, hogy mi következik – mindenki láthatta. Azzal igyekeztem nyugtatni magam, hogy ez így van rendben. Magamra vonom az ellenség figyelmét. Barclay közelebb jött, és hátrahúzta ökölbe szorított kezét. Nekem még fogták a karomat, de a lábamat nem. Keményen belerúgtam a ribancba. Nagyobb hatást értem volna el, ha egy férfit találok el ott, de a nőknek is fáj, az tuti.

Egy rántással kiteptem magam az őreim hirtelen meglazuló

kezeből, és nekilendültem.

Ha nagyon gyűlölünk valakit, az ilyen helyzetekben az ítélőképesség és a józan ész úgy egyben kiröppen az ablakon. És én kegyetlenül gyűlöltem Búvalbaszott Barclay-t. Belemarkoltam a hajába, és körbelódítottam. Visszajött a nyomorult, és karmolva, harapdálva támadott. Én ütöttem és rúgtam. Aztán lefejtelt a kurvája. Elterültem a padlón, és estemben őt is magammal rántottam. Ideoda forogtunk párszor, és amikor én voltam felül, a padlóhoz vertem a fejét. Erre ő megpróbálta kikaparni a szememet. Mindketten visítottunk és köpködtünk. Valaki felrántott és odébb vonszolt. Kilöktem a hajamat a szememből, és zihálva vicsorogtam Barclay-ra. Őt is két férfi tartotta.

– Elég! – mordult fel Ronan.

– Megígérted! – tajtékozott Barclay.

Ronanen látszott, hogy őszintén és elkötelezetten tesz az egészre.

– Péppé fog verni, Isabella. Tényleg ezt ez akarod? – kérdezte.

Barclay letörölte az álláról a vért.

– Nem feltétlenül – felelte, azzal a könyvtár felé biccentve odaszólt az őreimnek: – Ti ketten, hozzátok ide!

Az örök előbb Ronanre néztek, amivel elárulták nekem azt, amit tudni akartam a dinamikájukról. Csak azt reméltem, elég sokáig élek még, hogy felhasználhassam ezt a tudást. Ronan rántott egyet a vállán, és elballagott. Ő már megtanulta, hogy ne vegye személyesnek az ilyen ügyeket. Barclay – minő fájdalom – nem. Eljött a „megkülönböztetett figyelem” perce. De legalább nem az alagsorban.

A könyvtárat rendszeren szétkúrták. Könyvhalmok magasodtak mindenhol. Némelyik kötet szénné égett. Ezek a rohadékok

mindennek a tetejébe még könyvégetők is! A tárolópolcokat elrángatták a falaktól. Hogy ennek mi értelme volt? Csak az agyatlan vandalizmus. A bútorok szanaszét heverték a teremben. Dr. Dowsonnak megszakadt volna a szíve, ha látja.

Mindent bedobtam, hogy megnehezítsem a dolgukat. A kétségbeesés erőt adott. Ha lett volna eszük, azonnal lecsapnak, és akkor pillanatok alatt vége lett volna, de azt akarták, hogy magamnál legyek és szenvedjek, így aztán harcoltam. Rúgtam, haraptam, karmoltam, ütöttem, néha kiszabadultam, körbe-körbe rohangáltam, könyveket és bútorokat hajigáltam, és általában véve csapkodtam ész nélkül. Nem sikerült annyi ideig elhúzni, mint szerettem volna, és beszédtem pár tisztos pofont, de amíg két férfi idebent volt, kettővel kevesebb volt odakint.

Barcley nem számított.

Éppen arcra borulva heverésztem az egyik asztalon, amikor bekövetkeztek a robbanások – három, gyors egymásutánban –, és hirtelen megszűnt a nyomás.

Néma hálaimát rebegtem a múltjárók istenéhez.

– Mi a faszom...? – hördült fel valaki.

– Add ide a fegyveredet! – parancsolta Barcley.

Kiáltásokat hallottam odakintről. A férfiak nem is néztek Barcley-ra, csak kirohantak a teremből. Legnagyobb sajnálatomra a ribanc is velük ment. Rúgtam egyet felé, amikor elhúzott mellettem, mire ő keményen fejbe vágott valamivel, és egy időre kissé homályossá vált a világ számomra.

Aztán kiáltásokat és lövéseket hallottam. Megpróbáltam felülni. Éreztem, hogy valaki a közelemben van, és megint rúgtam egyet. Valaki egy meleg valamit terített rám, és szorosan tartott.

Küzdöttem, mire Tim rám szólt:

– Én vagyok, te szerencsétlen! Tanuld meg felismerni a barátaidat!

– Tim?

– Az egyetlen és utolérhetetlen. Ezek itt a te ruháid? Egyáltalán, hogyan tudsz mozogni ebben? Emeld fel a karod!

– Ne... Tim... – dadogtam.

– Semmi gáz. Nem félek a női holmiktól. A „Rettenthetetlen Tim”, így neveznek. Most a másik karodat. Így ni. Ügyes kislány.

– Tim...

– Ennek melyik az eleje? Á, már látom. És ezt szépen bebújtatjuk itt... Ne próbáld becsatolni azt, majd én elintézem. Mondom, majd én elintézem! Volnál szíves hallgatni rám? Jól van, akkor csináld egyedül!

Felnéztem rá. A mellényemet és a pisztolyomat nyújtotta felém. A lámpák zömét lekapcsolta. Nem láttam tisztán az arcát. Átvettem a holmit, közben észrevettem, mennyire remeg a kezem. Végül, megint össze voltam rakva.

– Semmi baj, Tim – mondtam halkán –, nem olyan rossz, mint gondolod. Bőven időben értél ide.

– Tudom – felelte –, de ez a terv akkor is egy határ szar volt.

– De bejött, nem?

Megcsóválta a fejét, és megkérdezte:

– Tudsz mozogni?

– A nyakadat is ráteheted.

– Nem, édesem, a te szerepednek itt a vége. Szépen vonszold fel magad a gyengélkedőbe, és vigyázz a Főnökre! Ez Guthrie parancsa. És az enyém.

– De mi történik?

– Majd később elmondjuk. Menj, és vigyázz a Főnökre!

Elindultam a gyengélkedő felé. Acsarnokban senki sem mozgott. Szórványos dörrenéseket hallottam odakintről. A hosszú folyosó is elhagyatott volt. Szedtem a lábam, amilyen gyorsan csak tudtam – ami egyáltalán nem volt gyors –, és mindenem fájt. Ziháltam, de kettesével szedtem a lépcsőket. Ennek eredményeként teljesen kifulladtam, mire felértem, és rá kellett szánnom két-három másodpercet, hogy kilihegjem magam. Aztán csendesen átcsusszantam az ajtószárnyak között, és végignéztem a folyosón.

És ekkor mintha az egész világ lefagyott volna.

Mert eljött a pillanat, hogy megöljem Izzie Barclay-t.

Háttal állt nekem. A kezében energiafegyvert tartott. Egy jó nagyot. Egy teljesen feltöltött jó nagyot. Hallottam a halk vinnyogást.

Elhaladt a kezelők előtt, és az egyik női szoba előtt járt. Lábujjhegyre állva benézett az ablakon. Aztán a következő ajtóhoz ment – egy férfi szobához. Amiben Leon feküdt.

Figyeltem őt, mialatt az ajtóhoz tapasztotta a fülét, és hallgatózott. Figyeltem, mialatt felemelte az energiafegyvert. Figyeltem, amikor rátette a kezét a kilincsre. Aztán lenyomta.

Közelebb léptem, felemeltem a pisztolyomat, és kétszer belelőttem.

A hátába.

Alövések ártalmatlan kis pukkanásnak hallatszottak a csendes folyosón. Túl halknak ahhoz, hogy a lövedékek komoly sérülést okozzanak. De azt okozták. Barclay a falnak dőlt, lecsúszott róla, és mozdulatlanul feküdt.

Odarohantam, félrerúgtam az energiafegyvert, és lenéztem a nőre.

Aszeme nyitva volt. Még élt, és nem vesztette el az eszméletét. Azt akartam, hogy lássa, én állok felette. Hogy tudja, ki végzett vele.

Végtelennek tűnő másodpercek teltek el, mialatt vártam, hogy Barclay meghaljon.

Aszája tele volt vérrel. Aszemében gyűlölet izzott. Erőlködve, rekedtes hangon szólalt meg:

– Azt... hiszed... győztél. Tévedsz. – Küszködött, hogy felemelje a fejét. – Hadd mondjam... el... hogyan... fogsz meghalni.

Elegem lett. Minden másodperc, amit az élők sorában töltött, újabb lehetőség volt arra, hogy ártson valakinek, valahol.

Rászegeztem a pisztolyomat, és megint lőttem.

Most már tényleg halott volt.

A falnak támaszkodva vettem pár mély lélegzetet, és reszkető kézzel biztosítottam a fegyvert.

Barclay meghalt, de Katie és Leon éltek. Próbáltam nem gondolni rá, hogy mi történt volna, ha öt másodperccel később érek oda a robbanásbiztos ajtóhoz. Öt rövid, rohadt másodperccel.

Barclay belépett volna a szobába. Ebből a távolságból egy ilyen méretű energiafegyverrel kettévágta volna Katie Carrt. Az izzó forróság kauterizálta volna a sebeket, úgyhogy Katie talán élt volna még egy darabig. Talán elég ideig ahhoz, hogy végignézze, amint Leon Farrellt elemésztik a lángok. Igen, eszméletlen lett volna, de lehet, hogy valahol mélyen érzett volna valamennyi fájdalmat. Bénultan fekszel... még üvölni sem tudsz... Nem kevés idő kell ahhoz, hogy egy emberi test elégjen. Mennyi ideig kellett volna átélnie azt a szenvedést? A lelki szemeimmel egy megfeketedett, összeégett alakot láttam az ágyon; a karok felhúzva abba a jellegzetes ökölvívó-tartásba...

Előrehajoltam, a térdemre csaptam a kezemet, és görcsösen rángatózva szívtam be a levegőt.

Valamilyen ösztön arra készítetett, hogy felnézzek, és azt láttam, hogy Katie Carr engem bámul. Nem mondtam semmit. Mi a fenét mondhattam volna?

Katie elsietett, és pár másodperccel később egy kerekes székkal tért vissza. Lehajoltam, hogy felemeljem a hullát, de Katie félretolt, egyetlen profi mozdulattal felállította Barclay-t, aztán elengedte, és hagyta, hogy magától a székbe zuhanjon.

Előrementem, és hívtam a liftet. Katie kiborította Barclay-t a székből úgy, hogy egyenesen bebukott a kabinba. Sosem felejttem el azt a hangot, amit a padlónak ütődő test adott. Behajoltam, és megnyomtam az alagsor gombját.

Aztán végignéztem, hogy az ajtó rázárul Isabella Barclay-ra.

– Katie... – nyöszörögtem bizonytalanul.

– Én nem láttam semmit – mondta, és fiatalos arca nem tükrözött semmiféle érzelmet.

Visszament a betegéhez.

Isabella Barclay halott volt.

Belegondolni sem bírtam, hogyan fogom elmondani Leonnak – ha valaha lesz rá esélyem.

7

VISSZAMÁSZTAM a férfi szobába, és küszködve próbáltam összekaparni magam. Eljött az idő, hogy a későbbi dolgokon rágódjak. Hogy a jelenre koncentráljak. Körülnéztem.

Egy üres ágytál hevert a közelemben. Gyanítottam, hogy ezt az első embernek szánták, aki belép az ajtón. Ágytál kontra energiafegyver. Nem jár a jutalomcukor annak, aki kitalálja, hogy mi sült volna ki belőle. Kicsivel jobban éreztem magam. Egyre jobban kedveltem Katie Carrt.

– Mi folyik odakint? – kérdezte fojtott hangon.

– Minden rendben – válaszolta. – Megérkezett a nehézlovasság. Mind a kettő.

– Tessék?

– Nem egyedül jöttem. Mindenki azt hitte, hogy úgy lesz, és én is ezt akartam, de a Nagyfőnökömnek jobb ötlete támadt, és elküldött velem két kollégát. Mialatt én a nagyarcú hősnőt játszottam, és magamra vontam a rosszfiúk figyelmét, ők besurrantak az alagsorba. Volt náluk fegyver és robbanóanyag, és elintézték az öröket, akik a monitorok mögött gubbasztva röhögtek rajtam, mialatt a társai szanaszét vertek. A kollégáim kiengedték az itteni népséget, és támogatják őket, amíg megtisztítják a környéket. Én pedig visszajöttem ide, hogy vigyázzak magukra.

– De az arca... – felelte Katie. – Tisztára fel van duzzadva.

– Őszintén szólva, már akkor dagadt volt, amikor ideértem, úgyhogy nem érdelek túl sok együttérzést.

– Tehát, biztonságban vagyunk? – kérdezte, és átadott egy jégtömlőt.

– Valószínűleg igen. Ahogyan maga is mondta, nem voltak annyira sokan.

– És maguk csak hárman vannak?

– Igen, de mindegyikünkben tíz ember ereje dolgozik. Engem leszámítva. Nekem csak az étvágyam akkora, mint tíz másiké együttvéve.

Lekapcsoltam a lámpát, és résnyire nyitottam az ajtót.

– Jöjjön ide, Katie! – kértem a nővértől. – Le fogok lőni mindenkit, aki feljön azon a lépcsőn, és nem ismerjük fel. – Leguggoltam, és célba vettem a lépcső tetejét. – Ronan kiadta a parancsot, hogy ébresszék fel a Főnököt. Járt idefent valaki?

– Nem, senkit sem láttam.

Hálaimát suttogtam a múltjárók istenéhez. Aki ezen a napon bizonyosan minket támogatva szállt be a buliba.

Katie elkezdett cuccokat kihúzgálni a szekrényből.

– Köszerek a sebesülteknek – szólt oda nekem.

Most már mindenütt csend honolt. Akiabálás megszűnt. A fegyverek is hallgattak.

Acsend egyre hosszabbra és hosszabbra nyúlt. A lift elindult felfelé. Amellettem álló Katie megmerevedett. Az ajtó kinyílt. Felemeltem a fegyveremet, és kikiabáltam a folyosóra:

– Ki vagy?

– Ian vagyok. Ne lőjön, Max! Megsebesültem.

– Lépjen elő, Ian! Gyerünk, Katie!

Anővér eltrappolt, és hallottam, hogy utasításokat sorol. Becsuktam az ajtót, letelepedtem a karosszékbe, és magamra borítottam a plédet. Pár perccel később Guthrie megjelent.

– Minden rendben, Max. Leteheti a fegyvert.

Rámosolyogtam, lelöktem a takarót, és elraktam a pisztolyt.

– Álljon fel! – mondta ekkor. – Hadd nézzem meg!

– Jól vagyok – válaszoltam, mert mindig ezt szoktuk mondani, de valójában nem voltam. – Láthatja, semmim sem tört el. Csak pár púp és horzsolás. Semmi maradandó. – Legalábbis, semmi látható. – Megmondtam, hogy menni fog.

– Mi van...?

– Már megmondtam. Minden rendben. Tim bőven időben érkezett. Anő tényleg hülye volt, mint egy féltégla. Ha csak fejbe vág, és rákötöz az asztalra, kurva nagy bajban lettem volna, de oly buzgón arcoskodott és nyújtotta a szenvedésemet, hogy maguk jóval azelőtt kijöttek az alagsorból, hogy bármi szörnyűség történt volna velem. A szuperbűnözők miért nem tanulnak soha? Ne járasd a pofád – csak lőj!

Erős rosszullét tört rám, és hátradőltem ültömben.

Guthrie nem vett észre semmit. Az ágy felé nézett.

– Hamarosan ideér az orvos. De többen megsebesültek odakint, és előbb őket látja el.

– Mi van Ronan bandájával? – tudakoltam.

– A többség halott. Ronant egyelőre nem találták meg. A Kilences eltűnt, vagyis úgy néz ki, hogy megint lelécelt. Valóban nem voltak sokan – ahogyan arra maga segítőkészen rámutatott egy futó megjegyzésével menet közben. Úgy tűnik, a többség halott, vagy visszatért Alexandriába, vagy a krétakorba. Gondolja, hogy vették az

üzenetet? – Elhallgatott pár pillanatra, majd hozzátette: – Barclay halott. Megtaláltuk a tetemét a liftben. Úgy néz ki, menekülés közben végeztek vele.

Bólintottam. Mondanivalóm, az nem akadt.

Guthrie töltött magának egy pohár vizet. Harc közben megszomjazik az ember.

– Van egy kis problémánk.

– Még szép – feleltem. – Ha nem lenne, nem is mi lennénk. Nos, most miféle hőstettet kell végrehajtanunk?

Letette a poharat, és beszélni kezdett:

– Az alagsorban hihetetlen állapotok uralkodnak, Max. A vezetőik java része halott. A túlélők zöme még nagyon fiatal. Kiképzés alatt álló gyakornokok és újoncok. Nemigen látszik, hogyan tudják folytatni. Nincs elegendő tapasztalatuk. Egy részük talán nem is akarja tovább csinálni.

– Meg kell tenniük – válaszoltam. – Először is, vissza kell hozniuk a kompjaikat. A Főnökük él még?

– Igen. A hölgy majdnem olyan szívós, mint ez a nagymenő itt. Alighanem ez egy ilyen fajta.

Hirtelen az az érzésem támadt, hogy tudom, hová akar kilyukadni. Ez az intézet bajban volt. Az igazgatójuk szinte biztosan meghalt. A jó ég tudta, mit műveltek vele. A vezetőik majdnem mind távoztak az élők sorából. A múltjáróik és a személyzet tapasztalt tagjai is meghaltak. Még a kompjaikat is elvesztették. Ahhoz, hogy legyen esélyük fennmaradni, szükségük volt egy vezérre, egy tapasztalt, érett és rátermett egyénre – egy sziklára, amire támaszkodhattak, amíg összerakják magukat. Csakis egyetlen nyilvánvaló jelölt létezett, de ő meg kiütve feküdt előttem az ágyon.

Annyira képtelen helyzet volt. Leon tökéletesen megfelelt erre a munkára. Az egyetlen lehetséges választás.

Rájöttem, hogy el fogom veszíteni őt.

Guthrie nem mondott semmit, és éberén figyelt engem.

– Később beszélünk erről – mondta. – Bizonyára nagyon fáradt.

Ebben a pillanatban befutott az orvos.

A külseje alapján órá is ráfért volna egy alapos kezelés. Megviselt volt, vérfoltos, és nagyon fáradt. Amikor meglátott, nyúzott arca felderült. Isten tudja, hogy miért.

– Üdvözlöm! – köszönt barátságosan. – Ön bizonyára Max. Ahogy így elnézem, megjárta a hadak útját.

– Miattam ne aggódjon! Már így festettem, amikor megérkeztem ide. Mi van a Főnökkel? Fel tudja ébreszteni?

– Igen, még ma éjjel elkezdem. Holnap reggel látogassa meg! Ne számítson rá, hogy felismeri! Azt sem fogja tudni, hogy ő maga kicsoda, vagy hogy hol van, de ez majd elmúlik. Most megtenné, hogy lemegy a lépcsőn, és megmutatja magát? Jót fog tenni nekik, ha látják, hogy valaki a kezébe vette a dolgokat.

Atársaság a kajáldában gyűlt össze. Szinte mindenkin akadt egy-két összeöltött seb, kötés, ilyesmi, és nyugtalanítóan hallgattak. Rohadtul tehetetlennek éreztem magam. Nem tudtam, mit tegyek értük. Leültünk, és valaki teát hozott. Én egy másik jégtömlőt nyomkodtam a képemnek.

– Mi lesz most velünk? – kérdezte egy férfi.

– Semmi. Most már vége.

– Nem, én azt kérdezem, mi lesz az intézettel?

Ez speciel biztatóan hangzott. A jövőről gondolkodtak.

– Mármost... – kezdtem a választ, és bár aggódtam amiatt, hogy ki

fogja megtenni, elnyomtam a félelmeimet. – Először is, a társaság összeszedi magát, visszahozza a kompokat, aztán folytatja.

– De hogyan csináljuk?

– Azt egyelőre nem tudom, de menni fog. Kerítsünk magunknak ennivalót!

– Vissza fognak jönni?

– Nem, soha. Arról az embereink gondoskodtak. Most már mindenki biztonságban van.

– De nagyon kevesen maradtunk. És az igazgatónk eltűnt. Lehet, hogy visszajönnek, és megint ránk támadnak.

Valamennyien folyton hátrafelé nézegettek.

– Nézzék – mondtam, és hirtelen elemi erővel tört rám a fáradtság –, ne hagyják, hogy ez legyen az életük meghatározó eseménye!

Erre döbbenetesen meredtek rám.

– Egy hónappal ezelőtt élvezték az életet, a munkájukat – legalábbis gondolom –, és minden rendben ment. Most pedig nem ez van, ami teljesen érhető. De túlléphetünk ezen a dolgon. Nem most. Nem is holnap, de egyszer biztosan. Nem hagyhatjuk, hogy ez a történet véget vessen a St. Marynek, máskülönben elvégezzük a munkát helyettük. Ha nem tesszük túl magunkat azon, ami történt, akkor ők győznek, még akkor is, ha meghaltak, vagy rács mögött töltik az életük hátralévő részét. Szeretnék, ha ők azt gondolnák: „Hé, nézz csak ide! Mi vagyunk azok, akik kinyírtuk a St. Maryt!” Vagy inkább éljenek együtt a tudattal, hogy akármit tettek, nem értek el semmit, és maguk folytatják, és nagy dolgokat csinálnak? Ha csak siránkozunk, hogy micsoda gonosz rohadékok ezek, azzal nem megyünk semmire. Az ilyenek bóknak veszik az ilyesmit. Sokkal jobb, ha úgy tekintünk rájuk, mint a sikereink seggén keletkezett,

jelentéktelen pattanásokra, nem gondolják?

Rövid szünet következett.

– A sikereink segge? – kérdezte valaki félénken.

– Nekem is fárasztó napom volt – feleltem a vállamat vonogatva. – Ennél jobbal nem tudtam előjönni, de tudják, mire céloztam. Most pedig, tartsanak velem!

– Hová megyünk?

– Eszünk valamit, és találkozunk azokkal, akik vigyázni fognak önökre, amíg maguk nem képesek rá.

Peterson és Guthrie kávéval és szendviccselel tömték a fejüket.

– Emberek, bemutatom önöknek Timet és Iant. Nekik köszönhetjük, hogy biztonságban vagyunk. Nyugodtan rájuk bízhatják az életüket. Én sűrűn megteszem, és még sosem hagytak cserben. Tim, Ian, ő itt...

Elhallgattam. A társaság tagjai sorban bemutatkoztak, jómagam pedig elvonultam, és szendvicsekkel megrakodva tértem vissza. Sok idő telt el, már majdnem hajnalodott. Készültem éhen pusztulni.

Amikor ismét belehallgattam a szövegbe, Peterson éppen azt mondta:

– Igen, de Maxre is rábízhatják az életüket. Ő mentett ki kettőnket a krétakorból. És az a férfi, aki odafent fekszik. Fél kézzel, egy lopott komppal. És Max megvívott egy T-rexszel, egy szál paprikasprayvel, illetve néhány trágár szitokszóval felfegyverkezve. Jobb kezekben nem is lehetnének.

– Mi történt? – kérdezték, és akkora lett a szemük, mint egy-egy csészealj. – Meséljék el!

Tim előrehajolt.

– Nos, azt tudniuk kell, hogy a hölgy természetesen nem volt már

szomjas... – És belekezdett a történetbe. Egy kicsit kiszínezte, de az emberek előbb elmosolyodtak párszor, aztán fel is nevettek. Mások is közelebb húzódtak, hogy hallják. A feszültség enyhült. Én egy kicsit zavarba jöttem, és próbáltam elillanni, de Guthrie eltorlaszolta az utat, és nem jutottam ki. Végül feladtam, és befaltam a szendvicseimet. Aztán Timét is. Megérdemelte a nyomorult, ha már annyit jártatta a száját. Ugyanakkor, a trükk a jelek szerint bevált. Mindenki jobb hangulatba került, mire Tim befejezte. Én sandán néztem rájuk, mígnem Tom átnézett a vállam felett, és halkán megjegyezte:

– Na, most van gáz.

– Milyen meglepő! – dörmögte Guthrie fanyarul, és elfordult, hogy odanézzon.

Mrs. Partridge állt az ajtóban. Csak éppen nem a mi Mrs. Partridge-unk. Ennek a verziónak szőke volt a haja. Mrs. Partridge 2.0. Óriási megkönnyebbülést éreztem. Ha a történetírás múzsája még itt van, nincs minden veszve.

A két társamra néztem. Mennyit tudhatnak? Mennyit tudhatok elméletileg? A könnyebb utat választottam, és nem mondtam semmit.

– Megbocsát egy percre, kérem – kérte Guthrie, azzal Timmel együtt odament Mrs. Partridge-hoz. Váltak pár szót, aztán engem néztek. Beszélgettem pár fickóval, közben figyeltem, hogy mi folyik ott. Mert folyt ott valami, az tuti. Arról dumáltak, hogy itt tartják a Főnököt. Annyira, de annyira tudtam! Csatlakozni akartam hozzájuk, hogy kiderítsem, mi a fene történik, de a St. Mary személyzete körém csődült, és valamennyien vigaszra és megnyugvásra vágytak. Háta fordítottam az ajtónál ácsorgóknak, és arra koncentráltam, ami

körülöttem ment.

Az alapvető szükségleteik ki voltak elégítve. Ettek, melegben és biztonságban voltak. Most egy kiadós alvás kellett nekik. Aztán jöhetett az, hogy holnap valaki kiáll, és elkezd mindent összerakni. A Főnök nyilvánvalóan nem tehetette. Guthrie őrnagy volt a jó választás. Tim átvehette a gyakornokok felügyeletét, én pedig talpra állíthattam a történettudományi szekciót. Arra gondoltam, hogy talán vethetnék egy pillantást a feladatlistájukra, és kibökhetnék egy egyszerű és könnyű melót. Hadd essenek túl pár megbízaton, hogy könnyebben visszazökkenjenek. Tudtam, hogy később szükségük lesz egy toborzó hadjáratra is, de most még nem. Azt is el lehetett intézni. És ha a dolgok rendeződnek, talán nem is lesz szükségük igazgatóra most rögtön. Hirtelen elcsüggedtem. De igen, szükségük lesz...

Körülöttem a St. Mary népe továbbra is a krétakori kalandomat tárgyalta. Néhányan nevettek. Valaki sóvárogva azt mondta: ez szórakoztató bulinak hangzik. Én pedig hirtelen arra gondoltam: szórakozás. Pontosan erre van szükségük. Valamire, ami buta és élvezhető. Valamire, ami ismét fellobbantja bennük a szikrát.

– Most menjenek aludni, fiúk! – mondtam fennhangon. – Reggel minden jobbnak látszik.

Aztán átvándoroltam a konyhába, hogy megnézzem, lesz-e elég ember és kaja a reggelihez. Mire visszatértem, Tim és Ian már vártak rám.

– Max, van egy perce? – érdeklődött Guthrie őrnagy.

– Igen – böktem ki utálkozva, mert képtelen voltam hirtelenjében kiagyalni egy jó kifogást.

Leültünk, és azt mondtam:

– Üdvözlöm, Mrs. Partridge! Hogy van?

– Nagyon jól, köszönöm, Miss Maxwell. Dr. Maxwell, akarom mondani.

– Kérem, szólítson Maxnek! Szóval, mit tehetek önökért?

Rövid szünet következett. Próbáltam kitalálni, hogy kit választottak szóvivőnek. Mrs. Partridge megmoccant.

– Max, a társai és én beszélgettünk – mondta megfontoltan –, és van egy tervünk, amivel reményeink szerint ön is egyet fog érteni. Nem tudom biztosan, hogyan fogadja majd, de azt szeretném, hogy nagyon alaposan gondolja át.

Igen, a személyi anyagom tele volt alapos átgondolásra szóló bejegyzésekkel.

– Talán nem fog tetszeni, de azt hiszem, belátja, hogy ez az egyetlen út, ami előre vezet. Mi több, talán önnek is eszébe jutott.

Mi tagadás, igen, de nem akartam megkönnyíteni számukra. Ha akarnak tőlem valamit, szépen álljanak elő, és mondják ki! Mrs. Partridge köhécselt egyet, és folytatta:

– Úgy érezzük, alapos megfontolás után, hogy a jelenlegi zűrzavaros helyzetben jobb lenne, ha talpra állnánk, mielőtt elkezdünk új igazgatót keresni a St. Marynek. Szeretnénk olyan csendesen intézni ezt az ügyet, amennyire csak lehet. A legkevésbé sem hiányzik, hogy valaki megragadja az alkalmat, és kifogásnak használja fel a beavatkozáshoz. Nyilvánvalóan, az itteniek közül senki sem alkalmas erre a szerepre, vagyis, csakis önök jöhetnek számításba. És igazából csak egy személy van, aki a megfelelő képességekkel rendelkezik ahhoz, hogy átkormányozza az intézetet a várható nehézségeken, így aztán, azt szeretném mondani, Max, hogy úgy gondoljuk, önnek kéne lennie az ideiglenes igazgatónak,

legalább a következő néhány hétben. Mit szól hozzá?

Nem jött át. Annyira rögzült bennem, hogy a Főnököt akarják, hogy elsőre meg sem hallottam. Mrs. Partridge-nak meg kellett ismételnie, mielőtt megtaláltam a hangomat.

– De miért én? Akik ebben a teremben vannak, szinte valamennyien alkalmasabbak nálam. Olyan nincs, hogy egész életemben haszontalannak és felelőtlennek neveznek, aztán meg közlik velem, hogy a válságos időt átélő intézetnek pont rám van szüksége.

– Igen, éppen ez a lényeg, Max – szólt közbe Guthrie őrnagy. – Nekik most nem egy normális igazgató kell. Hanem egy olyan valaki, mint maga. Magával tudnak azonosulni. Közéjük való. Jó hangulatban voltak, amikor elküldte őket aludni. És az imént megszervezte a reggelit.

– Az isten szerelmére, úgy beszél, mintha az anyjuk lennék!

– Hát, nem is vagyunk olyan messze ettől, nemde? Ők most gyerekek. Halálra rémültek, sokkot kaptak és megsérültek. Nekik most nem egy dr. Bairstow-ra van szükségük, hanem egy Maxre.

Acsontomig átjárt a döbbenet. Igazgató! Én!

Nem a felelősségtől fáztam. Vezettem már küldetéseket oda, ahol minden szarrá ment, elszigeteltek és magányosak voltunk, és mindenkit ép bőrrel vittem haza. Korábban sosem zavart az ilyesmi. De ez most más volt. Ezek az emberek nem ismertek, és nem bíztak bennem. És még csak kölykök voltak. Ráadásul olyan kölykök, akik túl sokat láttak.

Senki sem beszélt. Hátradőltem a széken, és elkezdtem végiggondolni a dolgot. A többiek a maguk módján várakoztak. Tim kinyújtotta a lábát, a mellkasára eresztette az állát, és elaludt.

Guthrie a fegyvereit ellenőrizte. Mrs. Partridge elővarázsolt egy elektronikus jegyzetömböt – alighanem egy másik dimenzióból kerítette, mivel biztosra vettem, hogy annak a kifogástalan szabású kosztümjének nincs zsebe –, és várakozva nézett rám. Kirekesztettem őket a tudatomból, és elgondolkodtam.

Körös-körül csend ereszkedett az épületre. Égve hagytuk a lámpákat, hogy a kölyköknek lehetőleg ne legyenek rémálmaik, de mindenütt csend uralkodott.

– Kérem, értesítsenek mindenkit! – mondtam Mrs. Partridge-nak. – Holnap, reggeli után, mondjuk, pontban 11-kor gyűlést tartunk a csarnokban, mindenki részvételével. Elmondom az embereknek, hogy mi történik. Tud szerezni nekem egy aktuális személyzeti névsort, valamint a lehető legfrissebb listát a közeljövőre tervezett küldetésekről? Most, hogy így szóba került, jelenleg van valaki küldetésen?

Mrs. Partridge a fejét rázta.

– Pontosan tudni akarom, hogy ki van még itt, és mit csinálnak. A legfőbb feladatunk, hogy itt tartsuk őket. Gondoskodunk a legalapvetőbb szükségletükről, az enivalóról. Pár napig még biztosan működtethetjük a konyhát. Mrs. Partridge, kérem, szóljon a konyhásoknak, hogy kezdjenek árut rendelni! Azt akarom, hogy az emberek lássák, érkezik befelé a cucc. Mutassuk meg nekik, hogy az intézetnek van jövője! A számlák kifizetésével lehetnek gondjaink?

– Nagyjából egy hónapig nem. Hogy aztán mi lesz...

Akurva életbe! Erre nem gondoltam. Nem csoda, hogy a Nagyfőnök állandóan olyan nyomi hangulatban volt.

– Ezen a hídon majd később kelünk át. A holnapi gyűlésen összeírjuk a megmaradt biztonságiakat. Azt akarom, hogy mindenki

tudja, most már nincs veszély. A biztonságiak kapják össze magukat, és tegyenek meg mindent, amit kell!

– Igen, igazgató.

Ó, bakker, ez nekem szólt.

– Tim – folytattam, mert tudtam, hogy ébren van. – Vedd a védőszárnyaid alá az újoncokat, és talán az egyik múltjárónkat! Hacsak az illető nem teljesen idióta, léptesd elő vezető múltjárónak! Az akarom, hogy lássanak maguk előtt egy karriert. Azok az újoncok, akiket már csak három hónap választ el a vizsgáktól, hagyjanak abba mindent, és azonnal kapják meg a minősítést! A többit majd megtanulják menet közben.

Aműszakiakat fogadja harsány éljenzés! Azt szeretném, hogy rögtön lássanak munkához a Hawkingban. Visszahozzuk a kompokat, amilyen hamar csak tudjuk. Órnagy, ezt ön és én fogjuk felügyelni egészen addig, amíg a barátunk nem mászik elő a gyengélkedőből, és onnantól rátoljuk ezt a feladatot.

Jól van, ha ezt akarták, hát most megkapták. Rákapcsoltam.

– Mrs. Partridge, kérem, nyissák ki az igazgató irodáját! Hagyják nyitva az ajtót, és égjenek a lámpák! Azt akarom, hogy holnap reggel, amikor az emberek felébrednek, tudjanak róla, hogy van igazgatójuk, és hogy a St. Mary működik. Kérem, szerezzen nekem egy egyenruhát! Múltjáró vagyok, vagyis legyen kék! És tegye meg, hogy szállást kerít nekünk! Maguk ketten kábé egy óra múlva tolják vissza a képüket! Én megyek a gyengélkedőbe, és megnézem a sebesültet, illetve beszélek az orvossal. Kérdés?

Megrázták a fejüket. Felálltam, hogy induljak, amikor eszembe jutott a legfontosabb dolog.

– Kérem, ne feledkezzenek meg a küldetések alapszabályairól! Ne

torzítsák el az időtengelyt! Csak a keresztnévüket használják! Ezenfelül, Mrs. Partridge, lenne egy sürgős ügy. Ha nem semmisültek meg a dicsőségtáblák a kápolnában, kérem, szedesse le őket! Nem akarom meglátni az elhalálozásunk dátumát.

- Természetesen, igazgató.
- Rendben, a reggelinél találkozunk.

Felálltam és távoztam, így aztán nem láttam az arcukat. Nem tudtam, hogyan néztek arra a szörnyetegre, amit teremtettek.

A gyengélkedőben félhomály uralkodott. A nővér hátraszólt valamit, és megjelent az orvos. Intett nekem, hogy menjek be az irodájába. Elmagyaráztam, hogy mi történik. Az arckifejezéséből ítélve örült neki.

Megkérdeztem a nevét.

- Ben. Szólítson Bennek!
- Jól van, Ben, akkor most halljuk a legfrissebb híreket!

Elkeserítő híreket kaptam. A személyzet vezető beosztású tagjai meghaltak vagy eltűntek. Nyolc másik ember súlyosan megsebesült, de úgy tűnt, valamennyien fel fognak épülni. Másik hét járóbeteg volt, és az orvos azt tervezte, hogy másnap kiengedi őket, még a gyűlés előtt. Elegendő embere és készlete volt ahhoz, hogy megbirkózzon a helyzettel. Legalábbis egy ideig.

Ez az utóbbi infó megkönnyebbülést hozott. Szükség esetén visszaküldhettem Petersont az én St. Marymbe orvosi segítségért, de ezt nem szívesen léptem volna meg. Először is, nem akartam védtelenül hagyni az intézetemet, hátha valóra válnak a Nagyfőnök félelmei, és valóban bekövetkezik egy ellentámadás. Másodsorban, azt akartam, hogy minél hamarabb álljanak a saját lábukra. Ugyanakkor, éreztem, hogy egy „de” közeledik.

– De...?

– De Max, hacsak nem kezeljük ezt nagyon óvatosan és ügyesen, nagyon is fennáll a lehetőség, hogy reggeli után kirohannak az ajtón.

Van már terve?

– Van – felelte. – Semmi varázslatos. Etetem őket, fizetem őket, gondoskodom a biztonságukról, megneveltetem és halálra dolgoztatom őket. Nem feltétlenül ebben a sorrendben.

– Ez megteszi – válaszolta fáradtan mosolyogva.

– De van egy kis félelmem – vallottam be.

– Mégpedig?

– Hogyan dumáljuk ki magunkat, ha a kinti hatóságok szaglászni kezdenek?

Ben mocrogni kezdett a székén.

– A maga kora óta megváltoztak a dolgok – mondta elgondolkodva. – A Thirskkel való kapcsolatunk majdnem megszakadt. Már nem az a felettes szervünk, nem tőlük jön a pénz. Többé-kevésbé önállóak vagyunk manapság, amit kitalálhatott volna, mivel egy teljes éjszakára leálltunk, és senki sem vette észre. De hogy honnan szerzünk pénzt, amíg összeszedjük magunkat... – Kihúzta magát, és hozzátette: – Rendszerint tartunk egy rövid gyászszertartást. Ha megjelenne ott igazgatóként, és beszélne, azt szerintem sokan nagyra értékelnék.

Tizenhárom halott. El kellett temetnünk a St. Mary tizenhárom tagját. Ilyesmire még sosem volt példa. Az a rohadék Ronan...

– Gyűlölöm azokat a kibaszott alakokat – fakadtam ki, és magam is meglepődtem, hogy milyen gonoszsággal.

– Akárcsak én – felelte Ben. – Akárcsak én.

Azt kell hogy mondjam, kíváncsian vártam a találkozást a műszaki

főnökükkel. Abból, amit mondtak nekem, úgy tűnt, hogy a nő az a személy, aki mindent egyben tartott az alagsorban, dacára annak, hogy többször és brutálisan megbüntették. Azt mondták rá, hogy konok, mint egy öszvér, és amint megláttam, egyből tudtam, hogy mire gondoltak. Noha ágyban feküdt, tele zúzódásokkal és kissé kábán, csak úgy sugárzott belőle a harciasság. Éppen a gyengélkedő személyzetével vitatkozott, és nem volt hajlandó bevenni a gyógyszerét, amíg valaki nem mondja el, hogy mi a f... hogy mi az ábra az intézettel. Azonnal megkedveltem.

Rám meresztette az egyetlen működőképes szemét, és odavakkantott:

– Ki a f...?

– Minden rendben – mondtam a nővérnek. – Magunkra hagyna egy percre, kérem?

Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha adok neki egy lehetőséget, hogy újra nekifusson.

– Jó reggelt, Főnök! Max vagyok. Az ideiglenes igazgató, ezzel lakolok a vétkeimért. Elmondom, mi történik. A St. Mary biztonságban van. Holnap... nem, még ma elkezdjük összerakni a dolgokat. A célom az, hogy minél hamarabb készen álljunk a kompok hazahozatalára. Azt akarom, hogy maga minél hamarabb működőképes legyen, úgyhogy üzletet ajánlok. Beveszi a gyógyszereit, és csinálja, amit mondanak, és felhatalmazom, hogy amikor gyógyultnak nyilvánítja magát, elhagyja a gyengélkedőt. Nem kell hogy mondjam, mekkora örültség lenne lelépni, mielőtt teljesen felépül, így aztán ezt roppant boldogan magára bízom. A döntés az öné.

Gyanakodva nézett rám, és megkérdezte:

– Maga meg ki a fene?

Kivágtam az ablakon az óvatosságot és az illemet. Magam mellé kellett állítanom a nőt.

– Maxwell vagyok.

– Maga az, akit azok akartak.

– Aha. Jobban meg kellett volna gondolniuk, hogy mit kívánnak.

– Honnan tudta, hogy ez fog történni?

– Sehonnan. Eljöttünk a Főnökünkért, és beleszaladtunk ebbe az egészbe.

– Ki az a mi?

– Én és két társam.

– Csak hárman?

Visszaereszkedett az ágyra. Tudtam, mi jár fejében. Mi hárman elértük azt, amit az ő egész intézete nem tudott elérni.

Megcsóváltam a fejemet, és magyarázni kezdtem:

– Előre tudtuk, hogy baj lesz. Megleptük az ellenséget. És ha maguk nem tartottak volna ki olyan sokáig, semmire sem mentünk volna. Ne írja le magát, és a csapatát sem!

Meglepetten pislogott, aztán biccentett egyet, és mint valami harcokban megfáradt angyal, bekapta a tablettáit.

– Az eltűnt igazgatónk... – mondta aztán. – Megtalálták?

– Nem. Semmi nyoma.

Úgy láttam, a kék és vörös foltok alatt szabályos, szögletes arc rejtőzik. A nő hosszú, vastag copfba fonva viselte szőke haját, és a szemöldöke is szőke volt. Az álla láttán arra gondoltam, hogy gond nélkül diót törhetne vele. Egészében véve azt mondtam volna róla, hogy olyan rendíthetetlen, mint a Nagy Piramis. Most már beláttam, hogy Ronan miért másokat felhasználva próbálta szóra bírni. Semmit

sem árult el, és azok az emberek meghaltak. Tudtam. Ő is tudta. Láttam az árnyakat a szemében.

Leültem az ágyra, és egy szót sem szóltam. Csak vártam.

Végül kibökte:

– Tizenhárom halott?

Bólintottam.

Hatalmasat sóhajtott.

– Ó, édes istenem!

– Igen – válaszoltam –, csak tizenhárom.

– Nem így értettem! – csattant fel, és haragosan nézett rám.

– De én így értettem. Csak tizenhárom. Ha maga elmondja nekik azt, amit meg akartak tudni, mindenkit a falhoz állítanak, mindenkit lelőnek, és elviszik a kompokat. És azzal nem csak a St. Marynek lett volna vége. Tudom, mit érez most, miután végignézte, hogy az emberei sorban meghalnak – velem is megtörtént –, de helyesen cselekedett, Főnök. Azt tette, amit a kötelesség diktált. Minden módon gyászolják meg a barátaikat és munkatársaikat, de a történetekért nem maguk a felelősek. És nem hibáztatom semmiért. Senki sem hibáztatja magát. Ön se hibáztassa.

Apárnára eresztette és elfordította a fejét, aztán indulatosan pislogva bámult kifelé az ablakon. Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha magára hagyom. Nem akart sírni előttem. Felálltam, és megszólaltam:

– Most hagyom pihenni. Ha szeretné, később visszajövök.

Bólintott, és továbbra sem nézett rám.

Amikor az ajtóhoz értem, utánam szólt:

– Van egy adatkocka. Az irodámban, az ajtó mögötti homoktartó vödörbe temetve. Elhozná nekem, kérem?

– Természetesen.

– Köszönöm.

– Nagyon szívesen – feleltem, azzal megálltam, és vártam.

Megint sóhajtott egyet.

– A többiek úgy neveznek... Pinkie – mondta. A hangja gyenge volt még, de kihallottam belőle a kihívó élt.

Fapofát vágtam, és nagy komolyan biccentve elköszöntem:

– Jó éjt, Pinkie!

8

ALUDTAM egy egész órát, és felébredtem az első napon, amelyen én voltam a St. Mary igazgatója.

Megreggeliztem Peterson és Guthrie társaságában, majd elmentünk az eligazításra. Az, hogy ott álltam előttük azon a reggelen, rosszabb volt, mint a prezentációm a Thirskön, amikor számíthattam dinoszauruszok, vulkánok és egy ébren lévő Farrell főnök támogatására. Aztán jött az autóbaleset, meg a szex, de abba nem akartam belegondolni.

Szokva voltam a mérsékelten ellenséges hallgatósághoz – a St. Mary kemény melónak ígérkezett. Elértem már, hogy az emberek itták a szavaimat (nyilván nem olyan sűrűn, mint szerettem volna), de még sosem kellett megbirkóznom ilyen fokú apátiával. A kollégák egy rakásra csődültek, szinte összebújtak, és jóval kevesebb széket foglaltak el, mint tetszett volna. De legalább eljöttek. Néhányan egyenesen a gyengélkedőből vánszorogtak le, amit jó jelnek vettem. Nem tudtam, az igazgatójuk hogyan kezelte az efféle eligazításokat, én mindenesetre dr. Bairstow szokásos helyén álltam: a lépcsőpihenőn. Jól láttak engem, én meg őket, és nem voltunk messze egymástól.

– Jó reggelt mindenkinek! Azoknak mondom, akik csak most tértek magukhoz, vagy még nem találkoztak velem: a nevem Max, és engem neveztek ki ideiglenes igazgatónak a következő pár hétre.

Sajnos, még csak keveset ismerek önök közül, úgyhogy legyenek szívesek, fogjanak egy matricát, írják rá a keresztnévüket, és ragasszák olyan helyre, ahol láthatom! Ne feledjék, hogy nem vagyok nagyon magas!

Ha ezt az én St. Marymben mondtam volna, a rohadékok a sliccükön viselték volna a matricát. Itt mindenki nagy komolyan felragasztotta a magáét a bal mellzsebére. Ezeknek nem sok humorérzékük volt.

– Szeretnék gratulálni önöknek az elmúlt hetekben nyújtott teljesítményért. Életben maradtak. Visszaszerezték az intézményüket, és hamarosan a kompokat is vissza fogják hozni. Ez óriási eredmény, és legyenek nagyon büszkék magukra! A St. Mary köszöni önöknek a szolgálataikat.

Halk mormogás hallatszott. Hogy miről duruzsoltak, azt nem hallottam.

– Most pedig szeretnék két perc néma csendet, hogy így emlékezzünk a barátokra és munkatársakra, akik nincsenek velünk ezen a napon.

Felálltak, és két percen át egy egér lihegését is hallani lehetett volna. Az életünk szomorú ténye, hogy a St. Mary csakis akkor ilyen csendes, amikor szörnyűség történik.

A megemlékezés végén gyors iramban haladtam tovább.

– Akkor most térjünk rá a teendőkre! Az elsődleges célunk, hogy mozgásba lendítsük az intézetet, hogy aztán visszahozhassuk a kompokat. Átmegyünk a részleteken, és a végén válaszolok a kérdésekre.

Azért mondtam ezt, hogy elejét vegyem minden kínos kérdésnek. Azt biztosan nem akartam megkérdezni, hogy óhajt-e távozni valaki.

A legkisebb lehetőséget sem akartam megadni senkinek, hogy kirohanjon az ajtón. Egyelőre mindenki maradt. És reméltem, hogy miután a végére érek, mindenki maradni fog. Ujjak összefonva.

– Jól van, akkor kezdjük az intézmény legfontosabb csapatával! – mondtam ekkor, mire mindenki várakozva nézett rám. – Hol a konyhai személyzet?

Hangos nyögés hallatszott, és istennek hála, valaki felnevetett. Három-négy ember felállt.

– Először is, köszönöm a reggelit!

Elmosolyodtak.

– Az ebéddel rendben vagyunk?

Összenéztek, majd annak rendje és módja szerint előlépett a vezető.

– Igen – mondta –, és Christine vagyok.

– Jól van, Christine. És mi van a ma estével?

Körülnézett, és belekezdett:

– Csinálhatunk levest és szendvicset vacsorára... ma estére... – elhallgatott pár pillanatra, majd folytatta: – ...tésztában sült kolbász. Vegetáriánus lasagne. Almatorta.

Jó volt tudni, hogy a menü nem sokat változott az évek során. Leszámítva a vega-táp lehetőségét. Ezek szerint vannak vegetáriánusaik?

– Köszönöm, Christine. Tegyen félre nekem egy tekintélyes adagot mindenből, legyen szíves! A következő... – a konyhások leültek – felállnának az irodai részleg munkatársai?

Ezúttal többen felmordultak. Az államot felszegve néztem rájuk, és odaszóltam:

– Mi van? Nem akarnak fizetést kapni?

Na, erre csend lett.

Az irodai állományból elég sokan jelen voltak. A támadók nyilván nem tartották elég fontosnak őket ahhoz, hogy végezzenek velük.

– Az önök elsődleges feladata a bérjegyzék, és hogy felvegyék a kapcsolatot a külvilággal úgy, hogy senki se tudja meg, mi történt itt. Mrs. Partridge, arra kérem, legyen az összekötőm velük!

Végignéztem rajtuk, ők pedig visszanéztek rám. Nagyjából úgy, mint a mélység.

– Megtennék a biztonságiak, hogy felállnak?

Többen voltak, mint vártam, de a rossz hír úgy szólt, hogy pocsékul festettek. Ketten állni is alig tudtak.

– Szeretném, ha megismerkednének a jelenlegi biztonsági főnökkel. Ian, mutassa meg magát, szépen kérem!

Guthrie elég lassan állt fel, aztán körbefordult, hogy mindenki láthassa, és minden testnyílásából csak úgy sugárzott a hozzáértés és az önbizalom.

– Ian segít beizzítani a rendszereket és munkára fogni a felszerelést. A tereppel most ne törődjenek, összpontosítsanak ezekre az épületekre és a Hawkingra! Egyszerre egy lépés, emberek. Ian szakavatott kezébe adom önöket.

Jól van, jöhetnek a műszakiak. Tudom, hogy itt vannak... hallom a szuszogásukat.

Ezzel nevetésre készítettem többeket. A műszakiak szinte sértetlenül vészelték át. Hát persze, megkímélték őket, hogy legyen, aki karbantartja a kompot.

– Reggel benéztem a Főnökükhöz, és szépen gyógyulgat. Pár nap múlva talpra áll, és isten irgalmazzon önöknek, ha addigra nem muzsikál minden gyönyörűen ahhoz, hogy visszahozhassa a

kompokat! Kérem, mindent nézzenek át alaposan! A problémákat jelentsék nekem, és közösen fogunk megoldást keresni. Adjunk a Főnöküknek még néhány napot, rendben?

Informatika, ez önökre is vonatkozik. Bármilyen gond van, szóljanak, hogy bután és értetlenül bámulhassak magukra!

Most már csak az... igen, a kutatás-fejlesztés. Hol vannak?

Feltápaszkodott egy rakás imbolygó, nehézkesen mozgó alak.

– Van könyvtárosunk?

Nem, erre nem volt a válasz.

– Helyettes?

Ugyanaz a válasz.

– Bárki?

A kezemmel jeleztem, hogy gyerünk, gyerünk, mire egy fiatal nő félénken feltette a kezét.

– Alicia vagyok.

– Jó reggel, Alicia! Láttam a könyvtárat. – Nem árultam el, hogy milyen körülmények között, azt meg főleg nem, hogy a rombolás egy része az én érdemem. – Óriási feladat vár magára, de el kell végezni. Emberek, az archívum az intézményünk szíve, és helyre kell állítanunk, amilyen gyorsan csak lehet. Az a kérésem, hogy aki végzett a saját területén, vagy valamiért nem tudja folytatni a feladatát, jelentkezzen Aliciánál, hátha ő tud hasznos munkát adni.

Pár biztonsági és műszaki mocorogni kezdett. Hogy csírájában tapossam el azt, ami készült, gyorsan hozzátettem:

– Később jómagam is beszállok.

Alicia bólintott, és tisztán csengő hangon azt mondta:

– Köszönöm, igazgató.

Ez volt az a pillanat, amikor lesújtott rám a felelősség, valamint a

tudat, hogy milyen iszonyatos dologra vállalkoztam. Ekkor gondolkodtam el komolyan azon, hogy mi a fenét képzelek, mivel szórakozom. Vettem egy mély lélegzetet, és végignéztem az előttem fehérlő arcokon.

– Végül pedig, múltjárók és gyakornokok. Hol vannak, fiúk-lányok?

Hat újonc és csupán egyetlen múltjáró maradt. Az utóbbi egy fiatal kölyök volt, aki sejtésem szerint csak nemrég vizsgázott. Csípőre tette a kezét, és kihívóan nézett körül. És rám is. Megkérdeztem a nevét.

– Evan – mondta, majd gyanakodva sandított rám, és visszakérdezett: – És a magáé?

Láttam, hogy Tim a szájára csapja a tenyerét, hogy elrejtse a mosolyát. Én is csípőre raktam a kezem, és ugyanolyan harcias pózba vágtam magam, mint a kölyök.

– Max vagyok.

– Ennek jelentenie kéne valami számunkra?

Édes istenem, és én még azt hittem, hogy könnyű lesz! Elő kellett adnom ezt az igazgató-dolgot. Láttam párszor dr. Bairstow-t, mialatt eljátszotta ezt, amikor kicsit túl messzire mentünk. Hosszasan és zordon tekintettel néztem a fiút. Acsend mind hosszabbra nyúlt. És még hosszabbra. Aztán megláttam a szemében a bizonytalanság első jeleit. Eljött a pillanat.

Aztán, hála az égnek, meggondoltam magam. Rámosolyogtam, és megkérdeztem:

– Az alagsorban is ilyen izgága volt?

– Egy kicsit – felelte. Az egyik szeme úgy be volt dagadva, hogy alig látott vele, és a pofacsontján jókora zúzódás sötétlett. Máskülönben sértetlennek tűnt. Olcsón megúszta.

– Hát, jót tett magával, Evan. De most irányítsa az energiáit a részleg újjáépítésére! A barátai iránti tiszteletből.

Nem válaszolt, de nem is hátrált meg.

– Tim, megtenné, hogy feláll? – kértem ekkor. – Hölgyeim és uram, ez az úr itt Tim. – Tim felállt, és magas volt, nyugodt, jóindulatú, barátságos. Tudtam, hogy hamar megkedvelik. – Ő fogja felügyelni a részleget, amíg nem tudnak megállni a saját lábukon. Az ő javaslatára, előléptetem önt, Evan, vezető múltjáróvá, és a gyakornokok tekintsék magukat teljes jogú múltjárónak! Húzzanak kék ruhát, amint lehetséges! Hamarosan visszahozzuk a kompokat. Van egy küldetéslistám. Mindegyiken három újonnan előléptetett múltjáró fog részt venni, Tim és Evan felügyeletével. Tim, kérem, három napon belül tegye az asztalomra a küldetések részletes tervét!

El akartam küldeni őket, amilyen hamar csak lehetséges. Háromfős csoportokban, hogy feltámadjon az önbizalmuk. Evant ezért küldtem, hogy neki is megjöjjön az önbizalma, Timet pedig azért, hogy nekem is legyen önbizalmam. Forrón reméltem, hogy tudom, mit művelek.

Átadtam Timnek a listát. Az ókori világ hét csodája. Azért választottam ezeket, mert nem voltak eseményspecifikusak. Alétezésük alatt bármikor fel lehetett keresni őket. Egyfajta történelmi vasárnap délutáni séták voltak. Könnyű utak, de olyanok, amiket érdemes megcsinálni. Fontos volt, hogy azt érezzék, valódi munkát végeznek.

Tovább beszéltem:

– A visszatérésük után feldolgozzák az adataikat a megszokott módon, aztán előadást tartanak a St. Marynek, mielőtt leadják az anyagokat az archívumnak.

A legtöbben sokkal idegtépőbbnek tartottuk az előadásokat, mint magukat a megbízatásokat, így aztán adtam nekik valamit, ami eltérítette a gondolataikat a jelentől. Megvolt az előnye annak, ha a jövő miatt emésztették magukat.

– Tehát, összefoglalva: minden menjen úgy, ahogy eddig, a lehető leghamarabb! Szeretném előre megköszönni azt a hatalmas munkát, amibe most belefognak. Aki még életben lesz este hétkor... az első italt a St. Mary fizeti!

Hát, nem az én pénzemet szórtam.

Elsüvítettem az irodámba, és nagy ügyesen elfelejtettem megkérdezni, hogy van-e valakinek kérdése.

Mrs. Partridge hozott nekem egy csésze teát. Finom, virágmintás csészében, hozzá illő alátéttel. És két, csokis étvágygerjesztővel.

Ó, ez az!

Még sosem végeztem ennyi papírmunkát. Honnan a fenéből jön ennyi iromány? Kinek van szüksége arra, hogy ismerje ezt a sok zagyvaságot? Miért nem kezdenek valamit az életükkel? Elmenekültem, hogy meglátogassam Leont.

– Ébren van – közölte Ben. – De ne haragudjon rá, ha nem ismeri meg! Nem mindig tudja, hogy ki ő, és milyen évet írunk. Folyton elfelejt sok mindent. Ne riadjon meg, ha elakad a mondat közepén! Főleg ne nyugtalankodjon, ha elkezd összevissza beszélni! Nem bolond, legalábbis nem bolondabb, mint bárki, aki a St. Marynek dolgozik, de nem mindig tudja, hogy ébren van-e vagy álmodik.

– Rendben – feleltem lassan, és megpróbáltam higgadtnak és magabiztosnak mutatni magam.

Ben megveregette a vállamat, és hozzátette:

– Rendben lesz a fiú. És ön is. Menjen csak be!

- Utána még beszélnék önnel.
- Az irodámban megtalál.

Leon aludt, amikor beléptem. De most legalább tiszta volt: valaki megborotválta, és pizsamát adott rá. Megálltam az ágy végénél, elég bizonytalanul, de éppen amikor arra gondoltam, hogy majd később visszajövök, egy rándulással felriadt, rám irányította a szemét, amivel nyilván valami mást látott, és rekedtes hangon azt mondta:

- Légy óvatos, egyeznek a nevek.

Nem válaszoltam, csak vártam, hogy teljesen felébredjen. Fokozatosan visszatért a jelenbe. A tekintete átsiklott rajtam, ide-oda vándorolt a szobában, aztán megint felém irányult, végül Leon lecsukta a szemét. Vártam még pár percet, de úgy tűnt, ennyi volt. Csendesen behúztam magam mögött az ajtót, és megkerestem az orvost.

– Minden rendben – mondta, amint meglátott. – Eltart egy darabig. Kérem, ne aggódjon!

Biccentettem, és próbáltam nem aggódni.

- Hogy van a többi betege?

– Pinkie jobban lett, reggel evett is egy keveset. Nem tudom, hogy maga mit mondott neki, de jól csinálta. Mi több, gyakorlatilag mindenki szépen gyógyul.

- És ön?

– Hogy én? Ó, kicsit fáradt vagyok, de most már könnyebb a dolog. Talpra állítom az embereit, aztán kiveszek egy-két napot. Maradt még valaki?

– Amennyire én tudom, nem. Folyton mászkálok. Azt remélem, hogy ha állandóan mozgok, senki sem tud elég időre elkapni ahhoz, hogy felmondjon.

– Jöjjön vissza délután! – válaszolta Ben nevetve.

Tény, ami tény, egész jól álltunk. Láttam, hogy a konyha árut kap, és senki sem ordibált kifizetetlen számlák miatt. Christine hozott nekem egy papírt.

– Ez mi?

– A heti étlap, igazgató. Ajóváhagyására vár.

Mi? Ez komoly? Az igazgatójuk szokta jóváhagyni a heti étlapot? Ennyire nem mászhatott bele a részletekbe! Ha valaki ilyesmivel próbálkozott volna a mi Mrs. Mackünknel, hamar a rosszabbik végén találta volna magát az ő harci merőkanalának.

Visszaadtam a papírt.

– A maga konyhája, Christine. Tökéletesen megbízom önben. Bármiben dönt, teljesen rendben lesz.

Meglepettnek tűnt.

– Biztos benne, igazgató?

– Abszolút – válaszoltam határozottan. – Ha valami gondja van, keressen meg engem vagy Mrs. Partridge-ot, de mostantól maga a főnök.

Ian nekiugrasztotta a biztonságiakat a fegyverkarbantartásnak. A műszakiak elkezdtek ellenőrizni a rendszereket, hogy felkészüljenek a kompok hazahozatalára.

A kiképző szárnyban Peterson meglobogtatott előttem egy ütemtervet, aztán alaposabban szemügyre vett, és elküldte az embereit, hogy segítsenek az archívumban.

– Mire van szükséged? – kérdezte.

– Tudatnom kell Helennel, hogy te milyen szuper fej vagy – válaszoltam, és letelepedtem az íróasztala sarkára.

– Tudja – felelte elégedetten –, nap nap után bebizonyítom, hogy

milyen csodálatos vagyok. Vasárnaponként és nemzeti ünnepeken kétszer is. Mit akarsz tőlem?

– Visszamennél a mi St. Marynkbe? Hiányozni fogsz valakinek, ha lelépsz néhány órára?

– Nem. A fiúk szükség esetén maradhatnak az archívumban a nap hátralévő részében.

– Némi szerencsével már estére itt leszel.

– Felőlem. Szóval, mi a baj?

Lassan körbemutattam a helyiségen, amivel a feldúlt intézetre és a súlyos megrázkódtatáson átesett személyzetre utaltam.

– Tudod, mire gondolok. Szeretném, ha elintéznél nekem valamit.

– Tekintsd elintéztnek – válaszolta mosolyogva.

Állta a szavát, és közvetlenül a munkaidő vége előtt befutott. Amennyire én láttam, senki sem hiányolta. Elcsíptem a tekintetét. Feltűnés nélkül elsétált mellettem, és halkán azt dörmögte:

– Megint a negyedik fok alatt... – Aztán ment tovább, hogy ne hagyja élni az embereit. Úgy éreztem magam, mintha a világ súlya hirtelen lekerült volna a vállamról.

Megkerestem Ian Guthrie-t.

– Van egy perce?

– Természetesen, igazgató.

Ráhunyorítottam, aztán kimentünk, és megálltunk a lépcsőn, látszólag azért, hogy friss levegőt szívjunk, de valójában azért, hogy elmagyarázzam, mit akarok.

– Dr. Bairstow visszadugta a szonetteket a negyedik lépcsőfok alá, hogy mi, úgymond, felfedezhessük ezt a páratlan leletet. – Mialatt beszéltem, keresztbe raktam az ujjaimat. – Úgyhogy szükségünk lesz egy független hatóságra, tanúnak. Idehívom a MÜHI embereit.

A Műemlékvédelmi Hivatal emberei régi ellenségeink voltak. Az évek folyamán a St. Mary szoros és izgalmas kapcsolatot ápolt az ősrégi épülettel, amelyben működött. Az óratorony akarata ellenére részt vett egy ágyúkon alapuló kísérletben, amelynek során a kollégák a könnyűlovasság elleni tűzéri támadás hatásait vizsgálták, és már sosem lesz olyan, mint volt. A különféle tüzek, robbanások, ütközések és katasztrófák rajta hagyták a jegyüket a falakon. Az egyik emlékezetes alkalommal hattyúk foglalták el a könyvtárat két teljes napra. A MÜHI felügyelői szinte minden hónapban befutottak. Néha a torkukon akadt a szó.

– Rendezek egy kisebb versenyt – közöltem Iannel. – Minden részleg megtervez és megépít egy repülő gépezetet. Fontos, hogy legalább az egyik ne tudjon repülni. Lesz egy apró baleset, aminek eredményeként megsérül a lépcső. Az ezt követő vizsgálat során előkerülnek a szonettek. A MÜHI igazolni fogja a felfedezést. A St. Mary egy vagyonért fogja eladni a cuccot. Kérdés?

Guthrie csak tátogott.

Mielőtt összeszedhette volna magát, gyorsan hozzátettem:

– Még egy dolog. Szükségem van pár emberre egy építkezéshez.

Ezt a tervemet is elmondtam neki, és a végén csak nyögött.

– Meg tudja csinálni?

– Valószínűleg.

– Jó érzéssel és ügyesen kell intézni.

– Még nem ismerem az egész csapatomat. Kiket válasszak?

– Én teremtettem magát – feleltem vészjósló hangon. – El is pusztíthatom.

Horkantott egyet.

És vissza Leonhoz. Fogalmam sem volt, hogy nagyfejesnek lenni

ilyen kemény melő.

Halkan léptem be a szobába, a jó ég tudja, mire számítva. Leon ébren volt, és üdögélt.

– Szia! – mondta, amikor meglátott.

– Neked is szia! – válaszoltam. – Van rá esély, hogy...? – És Katie megjelent egy bögre teával. Ilyen pillanatokban szerettem igazgatónak lenni.

Leon rám mosolygott, de még ekkor is kába volt az altatóktól.

– Mindig eljössz hozzám, igaz? – kérdezte, és rajtaütésszerűen elaludt.

Átmentem Pinkie-hez, aki határozottan jobban nézett ki. Előhalásztam az adatkockát, amit kért, átadtam neki, és nem tettem fel kérdéseket. A taktika, mint mindig, ezúttal is kifizetődött.

Pinkie a tenyerén egyensúlyozta a kockát, és felnézett rám.

– Azt hittem, ez az, amiért jöttek. Alighanem a semmiért idegeskedtem magam hülyére. Ha tudták volna, hogy mi ez, nem vesztegették volna az idejüket a kompjainkra.

Ismét hallgatásba merült.

Én tovább hallgattam. Tudtam, hogy Pinkie érdeklődött felőlem. Mind a hármunk felől. És most töprengett... Acsend olyan hosszúra nyúlt, hogy úgy véltem, ebből már nem lesz semmi, és felálltam, hogy távozzak. Ekkor megszólalt:

– Max, volt egy ötletem. Biztosra veszem, hogy működni fog, és ha igen, higgye el, hogy mindent meg fog változtatni. Mindenki számára. Nem írtam le túl sokat, de a vázlat, a gondolataim itt vannak ezen a kockán. Rettegtem attól, hogy belebotlanak, mialatt a rejtekhelyek adatait keresik. Kérem, mondja, hogy mind halottak!

– A legtöbben. Egy-kettő elmenekült, köztük Ronan is, de neki

most más dolgokon jár az esze. Ki tud még erről? Mi van az igazgatójokkal?

– Senki. Senki a vezetők közül. Őszintén szólva, első hallásra akkora örültségnek tűnik, hogy vonakodom említeni bárkinek, amíg nem tudom jobban kezelni a dolgokat.

– Hát, tőlem senki sem fog hallani róla – ígértem teljes komolysággal. Feltámadt bennem a kíváncsiság, de okosabb voltam, semhogy faggatni kezdjem Pinkie-t. Ez a dolog a jövőhöz tartozott, és nekem nem volt hozzá közöm. – Szóval, mikorra számíthatunk megtisztelő társaságára?

– Talán holnapután – felelte.

– Kiváló. Akkor csak heverésszen, gyógyulgasson, és holnapután találkozunk.

A másnap reggeli találkozót adtam meg határidőnek.

– Pinkie gyógyul, amilyen gyorsan csak tud. És nem akarok én lenni az, aki megmondja neki, hogy nem állunk készen, úgyhogy mindenki húzzon bele!

Szépen haladtunk. Pinkie a megadott napon, ebéd után lesántikált a gyengélkedőből, a Hawkingban tartózkodók tapsviharától kísérvé. Aműszakiak azonnal összecsődültek, és ezt követően úgy rohángáltak, hogy a lábuk nem érte a padlót. Megállapodtunk, hogy két nap múlva hozzuk vissza a kompokat. Az Informatika tiltakozott, de Pinkie szólt nekik, hogy kapják össze magukat. Érdekes szavak röpködtek a levegőben, és én megtapasztaltam a béketeremtés újdonságát. Akonyhások túlórában hajtottak, hogy mindenkit etessenek és itassanak, és mindenki más is keményen hajtott. Éppen csak időre, de felkészültünk, hogy visszahozzuk a kompokat.

Szerettem volna zászlókkal és nagy húhóval megünnepelni az

eseményt, de aznap délutánra időzítettük az emlékező szertartást. Nem lett volna helyénvaló, és azt akartam, hogy minél hamarabb megtartsuk a szertartást, hogy mindenki elbúcsúzhasson a barátaitól és kollégáitól, és végre továbbléphessünk.

Mrs. Partridge mondott az elhunytakról néhány személyes dolgot, aztán én következtem. Valamennyiünk nevében elkészöntem az áldozatoktól, ami szerintem egész jól ment. Az emberek könnyeztek, zsebkendőket adogattak, és egymás kezét szorongatták, de mindannyian túljutottunk rajta, méghozzá együtt. Innentől kezdve a jövőre fordíthattuk minden figyelmünket.

A Hármast választottam az első megbízatáshoz: a gízai piramisok. Műszakiak hemzsegték körülötte nagy, narancssárga hangyák módjára, és kijelentették, hogy alkalmas a küldetésre. Az ugrást másnap reggelre időzítettük, és ekkor tényleg nagy húhót csaptunk.

Mindenki a galérián csődült össze, és lelkesen megtapsolták az utasokat: Timet, Evant és három rendkívül izgatott, újonnan előléptetett múltjárót. Odasétáltam velük a Hármashoz, és az ajtónál megálltunk.

– Jól van – mondta fennhangon Peterson –, mindenki volt vécén, és felvette az ebédpénzét?

Evan horkantott, de a három újonc valahogy kipréselt magából némi vihogást. Kezet ráztunk, és én visszavonultam a vonalon túlra. Pinkie fáradtnak látszott, de viszonylag nyugodtnak, így aztán én sem aggódhattam.

Meglepően sokáig maradtak. Elég sokáig ahhoz, hogy szépen, fokozatosan bepánikoljak, és elképzeljem, a három rettegő újonc az ajtót kaparja, hogy kijusson. Már éppen nyúltam a kommunikátoromért, amikor ugrottak, és a tömeg megkönnyebbült,

kollektív sóhaja kis híján elsöpört.

Gondoskodtam róla, hogy az egész bagázs összegyűljön a visszatérésre. Mindenkit kirángattam az irodákból, a konyhából, a vécéből, mindenhol. Ennyien nem fértek el a galérián, ezért páran a vonal mögött ácsorogtunk, ünneplésre készen. Peterson és én megállapodtunk egy jelzésben arra az esetre, ha beütne a ménkű, de úgy tűnt, minden rendben ment, ami persze nem akadályozott meg abban, hogy idegesen toporogjak, a legrosszabba gondoljak, halkán dödögjek, és általában véve a halálba idegesítsem Guthrie-t.

Az ajtó kinyílt, és Evan kivezette mosolygó és integető társait. Sosem fogom elfelejteni azt a harsány üvöltést, ami megrázta a Hawkingot, és erre válaszként az öröm majd szétfeszítette a mellkasomat. Egyesek éljenezve ugráltak. Mások összeölelkeztek, vagy kezet ráztak, a részlegen belüli szokásaiknak megfelelően. AK+F kifeszített egy nagy zászlót, ami a következő felirat virított: „Szép volt, fiúk! Jöhet a többi hat!” Úgy láttam, tűzőgéppel összeöltött lepedőkből állt, és máris tudtam, hogy egy-két óra múlva a gondnokság munkatársai beszélni akarnak majd velem. Kezdttem együtt érezni dr. Bairstow-val.

– Szép munka, Tim – mondtam fennhangon. – Volt valami gond?

– Nem, semmi az égvilágon.

– Miért indultak akkora késéssel?

– Ó, valaki fingott, és a feszültség miatt mindegyik felrobbant. Órákba telt, mire abbahagyták a röhögést, összekapták magukat, és végrehajthattuk az ugrást.

– És ki fingott? – kérdeztem a szemébe nézve.

– Hát, az lehet, hogy én voltam – válaszolta aljasul vigyorogva.

– Természetesen, nem beszélhetek Max nevében – mondta Guthrie –, de amikor hazamegyünk, egyedül utazol.

Ezek után sokkal könnyebb volt. A második ugrás, a rodoszi kolosszushoz, kimondottan jól sikerült. A harmadik, a függőkertekhez, már kevésbé, mert a mi nagy felfedezőink nem találták meg a kerteket. Ami érdekes volt. Hozzácsaptam ahhoz a seregnyi dologhoz, amiről majd el kell gondolkodnom.

A St. Mary egyre zajosabb lett. Emberek rohantak fel-alá a lépcsőkön, kiabáltak egymásnak, és ajtók vágódtak be mindenütt. A K+F lerobbantotta a víztartályt a másik emeleti férfivécé harmadik fülkéjének faláról. Hogy pontosan mi történt ott, sosem tudtuk meg.

Eltüntettük az összezapás legfeltűnőbb nyomait, és megkértem Mrs. Partridge-ot, hogy hívja el a MÜHI embereit, hogy felügyeljék a javításokat, és jelen legyenek, amikor „megtaláljuk” a szonetteket.

– Tudja, igazgató, az már nem a Műemlékvédelmi Hivatal. Nemrégiben összeolvasztották egy hasonló szervezettel, és most már úgy nevezik: az Angol Koronaékszerek és Emlékművek Hivatal.

– Maga viccel – böktem ki döbbenet, és jócskán megkésve eszembe jutott, hogy ezt Mrs. Partridge-nak sikerült mondanom. A helyiség hőmérséklete pillanatok alatt a fagyponthoz közelébe csökkent. – Elnézést – hadartam sietve –, csak... egy kicsit meglepődtem.

– Ahogyan mi mindannyian – felelte ridegen. – Ugyanakkor, ők azok, akik felügyelik a javítási munkálatainkat, úgyhogy haladéktalanul felveszem velük a kapcsolatot. Mikor lenne megfelelő?

– Két hét múlva. Nekilátunk a repülő szerkezetek építésének – kérem, hangsúlyozza, hogy ember nem fog ülni bennük –, aztán

mindenre készen állunk.

– Bizonyára lenne egyszerűbb megoldás.

– Igen, valószínűleg, de ennek lesz egy bizonyos szimmetriája. És sokkal mókásabb is. Maga nem így gondolja?

Egy napsütéses, kellemes délutánon Guthrie felvitte a részlegek csapatait a tetőre, és kezdetét vette a mi nagy Repülő Szerkezet Versenyünk. Peterson velem maradt a földön, hogy biztosítsa, minden a terv szerint menjen. A részlegek különféle méretű és formájú agyrémeket tákoltak össze. Köztük volt a K+F műve, egy igazi szörnyeteg, ami nagyjából annyira volt áramvonalas, mint a Wight-sziget.

– Ez sosem fog repülni – jelentette ki megvetően Evan, és megsimogatta a történettudományi szekció teremtményét, amit nagy szeretettel építettek meg, illetve festettek kék és lila színűre.

– Rohadtul ajánlom, hogy ne repüljön – morogta Peterson. – Ha repül, bajban vagy, Max.

Nem repült. A K+F munkatársainak lelkes ordításától, illetve mások gúnyos kiabálásától kísérvé úgy csúszott lefelé, mint a bankrendszerbe vetett közbizalom, és hatalmas súllyal belevágódott a lenti lépcsőbe. A St. Mary személyzete szétrebbent. Jókora kő- és farabok röpködtek a tér minden irányába, és két lépcsőlap rondán összetört.

– Maga jön, Max – suttogta Peterson.

Simán átmentem ingerültigazgató-üzemmódba, és felkiabáltam a tetőre:

– Mi a fenéért erőlködöm, hogy összerakjam ezt a nyavalyás intézetet, ha maguk szétkúrják, még mielőtt megszáradna az a rohadt ragasztó? Valaki jöjjön le, és mérje fel a kárt! Most rögtön, ha

kérhetem!

AK+F tagjai ott ácsorogtak a tető szélén. Nevetgélő múltjárók vizsgálgatták a lépcsőt. Valaki mutogatott. Mások kihajoltak, és lefelé néztek. Valaki kiabált, és integetett. Az orvos odaballagott.

– Ó! Szentséges ég! Történt valami?

– Jesszusom! – mormolta Tim.

– Te jó ég, mit lehet az?

– Öljetek meg... – mondta Tim. – Max, fejezd be a röhögést, és dobd be magad!

Csatlakoztam a lépcső körül hemzsegő tömeghez, és megkérdeztem:

– Mennyire durva?

– Nem az a lényeg, igazgató! – felelte valaki. – Van valami ott, alatta!

Hátraléptem, és utat csináltam az AKEH-hölgynek, aki igazság szerint nagyon kedves volt, és határozottan jobbat érdemelt annál, amit tőlünk kapott.

– Talán, Miss... khm.. szeretné megtekinteni...

A hölgy letérdelt, és a fejét oldalra billentve benézett a romok közé.

– Igen, bizonyosan van ott valami. Nahát, hogy ez milyen izgalmas! Nem ez lenne az első eset, hogy találnak valami fontosat a St. Maryben.

– Te magasságos ég! – fohászzkodott Peterson. – Hát ez fantasztikus! Nem is tudtam róla.

– Pedig így van, és azt hiszem, hogy a szervezetem egyik képviselője jelen volt azon a napon. Akkor még úgy hívtak minket, hogy MÜHI, vagyis Műemlékvédelmi Hivatal. Azt hiszem, nem durva

túlzás azt állítani, hogy akkoriban, akárcsak manapság, a Történettudományi Kutatóintézet munkatársai nem mindig bántak olyan óvatosan ezzel a csodás régi épülettel, mint kellett volna.

– Hát nem lenne izgalmas – felelte Peterson, és mellkasára tapasztotta mindkét tenyerét, mint valami viktoriánus hősnő –, ha most is valami hasonló történne? Jóllehet, ön most már a... Koronaékszerek és Emlékművek... izét képviseli, és nem a MÜHI-t.

Figyelmeztető pillantást lövelltem felé.

– De igen, nagyon is – helyeselt sóváran a hölgy, és a szemüvegét polírozta. – Ez szép csapás lenne a bírálóinknak. Nehéz elhinni, de léteznek olyanok, akik kételkednek az illetéességünkben és a fontosságunkban.

Hirtelen megsajnáltam szegénykét. Eléggé megviselhette, hogy rendszeresen beállított a St. Marybe, és látta a mi legutóbbi, gondatlanságból elkövetett... balesetünk eredményét.

– Nos – mondtam megfontoltan –, mindannyian reméljük, hogy itt tud maradni még egy kicsit. Képzelve el, mekkora tekintélye lesz ennek a leletnek, ha a kiemelését végignézte egy olyan hírneves és komoly szervezetnek a képviselője, mint a... – Elcsuklott a hangom.

Peterson zökkenőmentesen beavatkozott:

– Igen, valóban! És egy olyan fontos testület, mint az AK... az önöké, csakis növelheti a reputációját ennek a leletnek, akármi legyen is. Nagyon remélem, hogy ön felügyeli a kiemelését, és segít a biztonságos helyre történő szállítás során is, majd részt vesz a vizsgálatában és az igazoló eljárásban. – Rámosolygott a hölgyre, aki nyomban fülig pirult.

És ekkor befutott Guthrie.

– Ó, te jóságos isten! Úgy tűnik, igazgató, hogy a szervezet

kicsúszott a kezükből, és legurult a tetőn, közben nagyon felgyorsult, és szétzúzta a harmadik és negyedik lépcsőfokot. Ó! Az ott egy lyuk? Lehet, hogy rejtőzik valami benne?

– Nagyon úgy néz ki – mondta gyorsan Peterson, mielőtt elvonzolhattam volna Guthrie-t, hogy egy olyan helyen, ahol senki sem lát minket, szíven lőjem. – Szerencsénkre, a hölgy a... emlékmű társaságtól jelen van, és beleegyezett, hogy felügyeli a kiemelést, így aztán semmi szükség arra, hogy a munkatársakat elvonjuk a napi feladatoktól. Azt hiszem, ezt nyugodtan ránk bízhatják. Jelentkezünk, amint megtudunk valamit.

Azzal finoman megfogta a hölgy karját, mire ő ismét elpirult, és mi tudtuk, hogy rendben vagyunk.

Megkerestem Mrs. Partridge-ot.

– Úgy látom, jól ment – állapította meg.

– Igen, minden a terv szerint alakult, bár láttam már kisebb sonkát disznón is. A sajtóközlemények elő vannak készítve?

Átadta a papírokat, és megszólalt:

– Megengedi, igazgató, hogy az egész intézet nevében köszönetet mondjak?

– Ne nekem! – válaszoltam a közleményt böngészve. – Dr. Bairstow-nak jár a köszönet. Ő az, aki eltemette a szonetteket, hogy maguk megtalálhassák. Csak az ötlet származott tőlem.

– Mindazonáltal, ez nagylelkű gesztus volt, és bizonyosan megoldja a pénzügyi problémáinkat nem csupán a belátható jövőn belül.

– Hát, az én St. Marymnek még mindig ott van a színdarab.

Igen, nekünk még ott volt a trükkös Shakespeare-dráma, ami Mária, skót királynő – a Tartán Ringyó, ahogy én gondolni szoktam

rá – életén alapult, és amelyben tévedésből Erzsébetet végezték ki.
Ezt is rendeznem kellett, amikor majd visszatérek.

Mindig a munka, mindig a munka...

9

ELINDULTUNK. Nem is akármire, hanem egy igazi rendes csapatépítő tréningre. Mint egy valódi cég.

Az útnak induló St. Mary rémisztő látványt nyújtott.

– Nem vagyok biztos abban, hogy a világ készen áll erre – jegyezte meg Guthrie, mialatt azt néztük, hogy a csürhe bevonul a nagy teherkompba, a TK2-be. A ketrecek az egyik oldalon álltak, az ajtónál egy hálóból rakott halom magasodott, valamint több zsák gyümölcs, amit már a múlt héten meg kellett volna ennünk. Kicsit bűdös volt, de némi szerencsével nem kellett sokáig elviselnünk. Guthrie, Tim és Leon nagy bölcsen úgy döntöttek, hogy maradnak. Ez az én köröm volt. Magammal hoztam Mrs. Partridge-ot, hogy erkölcsi útmutatással és támogatással szolgáljon.

Zökkenőmentesen landoltunk, és a nép csapatokba gyűlt. A múltjárók kék ruhát, a műszakiak narancssárgát, a biztonságiak zöldet viseltek, a K+F tagjai pedig olyat, ami elképzelésük szerint álcázta őket erdei környezetben.

Fogalmam sem volt, hogy mi sül ki az egészből. Korábban fontolóra vettem (rövid ideig tartott), hogy paintball-napot tartunk. A normális vállalatok ilyesmikkel csapatépítettek. A valóságban persze csak ürügyként szolgált arra, hogy hátba lőhessék a vezérkar seggfejeit. Nem volt az az isten, hogy én erre lehetőséget adjak, így aztán: a nagy dodóvadászat. 1666-ban érkeztek Mauritiusra.

Londonban tombolt a tűzvész, és a polgármester kijelentette, a tűz olyan kicsi, hogy ha egy nő lepisilné, kialudna. Valószínűleg bukta a következő választást. És fogadni merek, hogy kapott egy maflást az asszonytól.

Amikor visszaküldtem Timet a St. Marybe, két feladatot bíztam rá. Először is, hogy temessék el a szonetteket, hogy ebben az időben megtalálhassuk őket. Ami meglepően jól sikerült, főleg annak fényében, hogy a St. Maryról volt szó. Második feladatnak azt kapta, hogy hozza magával Dieter dodóház-tervét.

Ő, Ian és az egyre mozgékonyabb Leon felügyelték a mi meglehetősen csinos Dodókutató Központunk építését, amit az istálló mellett húztunk fel, ahol nemigen lehetett látni. Zárt és nyitott helyiségekből, valamint egy jókora kifutóból állt, és járt hozzá egy apró patak is, így aztán biztosak voltunk abban, hogy megfelel még a legfinnyásabb dodók igényeinek is.

Az előző évben, egy nagyjából véletlen felfedezés révén megtudtuk, hogy azokat az alanyokat és tárgyakat, amikre a biztos pusztulás vár, gond nélkül kiemelhetjük a saját idejükből, és átköltöztethetjük őket máshová. Így sikerült megmentenünk az alexandriai könyvtár gyűjteményének egy részét. Fogalmam sem volt, ez hogy fog elsülni – a St. Mary standard metodikája –, de Mrs. Partridge, a rész munkaidős titkárnő és teljes munkaidős történetírás műzsája jelenléte megnyugtató hatást gyakorolt rám. Tudtam, hogy nem fogunk szórakozni az időkontinuummal. Legalábbis ezen a délutánon nem.

Mivel nem tudtuk befejezni a repülőversenyt, megmaradt az az apró kupa, amivel a győztes csapatot akartam megjutalmazni, valamint az óriási fakanál, ami a veszteseké lett volna, az egész

intézmény gúnyos röhögésével együtt. A St. Maryre oly jellemző szabad szellem és sportszerűség jegyében mindenki vészjóslóan meredt a más csapatok tagjaira, míg az indulásra vártak. Mindenki tudta, hogy könnyek fognak záporozni, még mielőtt leszáll az este.

Úgy döntöttünk, hogy tizenkét madár kell. Tizenkét akármilyen. Senki sem tudta, hogyan lehet megállapítani a nemüket, így aztán kijelentettem, hogy mindent elviszünk, amit elkapnak. Az optimális kakas-tojó arány nem számított. A tizenkét formás kis ketrec készen állt. Eljött a perc.

Ismét felolvastam nekik a szabályokat, amelyekbe gondosan belefoglaltam egy sor tettet, amelyek azonnali kizárást vonnak maguk után. A lelkem mélyén nem számítottam arra, hogy látni fogunk akár egyetlen nyamvadt dodót is, hát még hogy elkapunk párat. 1681 környékén haltak ki, és már ebben az időben is elég kevesen lehettek. Talán máris eltűntek. Úgy véltem, ha megpillantunk egyet, talán az lesz az utolsó alkalom, hogy emberi lény dodót látott.

Ettől függetlenül, a szabályokkal elejét vettem a kölykök csínytevéseinek. Csapatépítés a lehető legbizarrabb módon.

– Ne feledjék – mondtam fennhangon, és próbáltam felidézni, hogy mikor mentem át zsémbes idiótába –, ha egyetlen madár is elpusztul vagy megsérül, az azonnali kivégzéssel és a versenyből való kizárással jár. Kevesen vannak, és hülyék is, és nem akarom, hogy az utolsó azért haljon meg, mert egy nála is hülyébb ráül. Rendben vagyunk? Hölgyeim és uraim, izzítsák be a hajtóműveket!

Megmarkolták a hálóikat, és a különféle dodóelkapó készülékeket, amiket ők maguk találtak ki, és felsorakoztak a rámpa tetején.

– Két órájuk van – emlékeztettem őket, és teljesen biztos voltam

abban, hogy a, egyetlen dodót sem fognak látni, és b, bizonyosan nem fognak dodót befogni. – Három... kettő... egy... gyerünk, gyerünk, gyerünk!

És ők mentek, mentek, mentek.

Ekkor Mrs. Partridge felé fordultam, aki olyan kifogástalan vakációs szerelést viselt, csípőnél és bokánál szűkített vászonnadrágot és ropogós fehér inget, hogy hozzá képest a Mauritius elhanyagoltnak tűnt.

Kiléptünk a kompból. Meleg és párás levegő fogadott, ami bizonyos mértékig a krétakorra emlékeztetett. A nagy, ragadozó gyíkok nélkül, természetesen. Egy darabig az erdő hangjait hallgattam, és a lombokon átszűrődő napfényt bámultam, ami aranyló foltokat festett az erdő talajára. A környék és a látvány megdöbbenően békés volt.

– Teát, igazgató?

Elővarázsolt egy asztalt – terítővel, naná! –, és megterített a délutáni teához.

– Mrs. Partridge! – kiáltottam fel nevetve.

– Mostanában mindannyiunknak sok a dolga – felelte mosolyogva –, és tudom, mennyire rajong a délutáni teázásért.

Leültem, ő pedig elém rakott egy tányért, tele apró, háromszög alakú szendviccsel.

– Lássuk csak, sonka, tojás, lazac, uborka. Kérem, szolgálja ki magát! – mondta, azzal átadott egy szép, virágmintás tányért és egy asztalkendőt. Ha Mrs. Partridge délutáni teát adott, nem szórakozta el. A szendvicsek felségesek voltak.

Hátradőlve kényelmesen elhelyezkedtem, és sóhajtottam egyet.

– Ez igazán kellemes, Mrs. Partridge. Nagyon köszönöm.

- A teája, igazgató, citrommal és három cukorral.
- Köszönöm.

Atávolban kiáltások harsantak, aztán a hangok egyre közelebből hallatszottak. Hamarosan a múltjárók kicsörtettek a bokrok közül, a hajukban tekintélyes mennyiségű mauritiusi élőlénnel.

Evan szelíden korholta a csapatát.

– Megmondtam, hogy menj ki balra, te balfék. Hagytad megszökni.

– Én balra voltam.

– Nekem bal.

– Azt nem mondtad.

– Egyértelműnek kellett volna lennie, te szerencsétlen! Hogy tudtad nem meglátni?

– Hát, most már látom. Ott van mögötted! Kapd el!

A tisztásra ismét csend borult.

– Szóval, hogy van mostanában, Mrs. Partridge?

– Nagyon jól, köszönöm.

– És a testvére, Mrs. de Winter?

– Bolívia – felelte, és a hangján némi ridegség érződött.

– Bolívia?

– Bolívia.

– De... – dadogtam, és zavarba jöttem, bár ehhez nem sok kellett.

Mrs. de Winter a tanárom voltam, továbbá a St. Mary toborzója, és alighanem szibülla. Mi a fenét keres Bolíviában?

– Néha... megesik az ilyesmi – jegyezte meg Mrs. Partridge.

– Micsoda?

– Bolívia.

Hát, nem sokat segített. Bolívia lehetett egy ország, egy esemény,

egy személy, egy macska...

Kinyitottam a számat, hogy feltegyek egy óvatos kérdést, de ő gyorsan átpasszolt egy szendvicset. Értettem a célzást. De akkor is – Bolívia?

– Nos – mondtam megfontoltan –, kérem, adja át neki az üdvözetemet, amikor visszatér... Bolíviából.

Elegánsan fejet hajtott.

– Feltétlenül megteszem – ígérte. – Sajnálni fogja, hogy elkerülte önt.

Hirtelen rádöbentem, hogy halk dobolást hallok. A teáscsészék csörömpöltek. Behúztunk egy földrengést? A dobolás közeledett. Paták?

Majdnem ráhibáztam. A biztonságiak csapata tört ki a sarokból. Teljes erőbedobással rohantak, sáros képükön zordon elszántság honolt.

– Ne hagyd megszökni!

– Én biztosan nem! Készítsétek a hálót!

– Felőlünk mehet! Csak szólj, hogy mikor! Innen hátulról nem látjuk!

– Most! Gyorsan!

Három, asztalterítő méretű háló suhant kecsesen a levegőben, majd lassan, de biztosan lefelé ereszkedett, rá az egész csapatra, mire ők pontosan azokat a kifejezéseket harsogták, amiket várni lehet olyan emberektől, akik teljes vágtából állnak meg alig egyetlen másodperc alatt. Fejvesztve kapálóztak és hadonásztak, és az önfeledt ordítozás végül megkülönböztethető mondatokká vált szélt.

– Szállj le rólam! Szállj már le rólam, baszki!

– Nem tudok! A karomon fekszel.

– Au! A rohadt életbe! Vigyázz, hová nyomod a könyöködét!
– Esküszöm, Russel, ha még egyszer hozzám érsz...
– Nem tehetek róla. És te legalább tudsz beszélni. Húzd el a képedet a...

– Édes istenem, ez a te...? Hát ez csúcs.

Valaki kidugta a karját a halomból, és bejelentette:

– Kiszabadult az egyik karom. Most ne mozogjatok!

– Szedjete már ki innen!

– Próbálom, öregem. De, a kurva életbe, maradj már nyugton!

Éles csattanás hallatszott.

– Au! Mi a pokol volt ez?

– Én figyelmeztettelek.

– Nem az én hibám!

– Azt nézd meg! Nézz oda! Annál a fánál!

– Erdőben vagyunk, ha nem vetted volna észre. Melyik fánál?

Nagy nehezen talpra vergődtek, kiszabadultak a saját hálójukból, és üldözőbe vettek valamit, amit a jelek szerint csak ők láthattak.

Megint csend borult a tisztásra.

– Kér egy szelet kalácsot, igazgató?

– Ó, milyen kedves! Van hozzá dzsem és tejszínhab is?

– Természetesen.

Tekintélyes adag dzsemet kanalaztam a kalácsomra, gondosan kihalásztam egy epret is, és az egészet megkoronáztam egy kisebb habheggyel. A koleszterintől sosem féltem – nem fogok én olyan sokáig élni.

– Szeretnék megkérdezni valamit – mondta Mrs. Partridge. – Hogy van mostanában dr. Bairstow?

– Remekül. Tökéletesen uralja a játszóterét. Úgy hírlik, a múlt

hónapban egy alkalommal nevetett is.

Mrs. Partridge elmosolyodott, és a szemében lágyabb tekintet jelent meg.

– Hiányzik? – kérdeztem halkán.

Nem válaszolt azonnal. Hoppá! De hát ő vetette fel a témát. Felkapta a teáját, és a csészébe bámult.

– Igen – bökte ki aztán. – Igen, hiányzik. Nagyon hiányzik.

Figyeltem őt, amint csendesen üldögélt az erdő árnyékában, a csészéjébe nézett, emlékezett...

– Néha nem könnyű – mondta aztán anélkül, hogy rám pillantott volna. – Próbálom nem elfelejteni, hogy az emberek megújuló források, de néha... néha akad egy-két különleges alak. Olykor majd meghasad a szívem.

Sikoly harsant, ágak recsegték, és a műszaki csapat egyben lezuhant egy magas fáról. Hogy időt adjak Mrs. Partridge-nak, odasétáltam hozzájuk, és mialatt hatalmas erővel fékeztem magam, megkérdeztem tőlük:

– Elmesélnék, hogy mi a fenét művelnek?

– Gondoltuk, keresünk egy fészket.

– A dodók nem tudnak repülni, idióták! Hallották valaha a *kutatás* szót?

Megszéppenne összenéztek, eltakarodtak, én meg belevetettem magam a székembe.

– Teljesen kimerültem. Kaphatnék még egy szelet kalácsot?

– Természetesen.

Mrs. Partridge előrehajolt a tányérért, és ekkor, a válla felett elnézve megláttam őket.

– Mrs. Partridge, megtenné, hogy nagyon csendben marad?

– Mi történt?

– Dodók. Ott. A tisztás szélén.

Lassan hátradőlt, és elfordította a fejét. És tényleg ott voltak. Megtaláltuk őket.

Vagy inkább: ők találtak meg minket.

Az első dolog, amire rádöbbsentem, hogy óriásiak. Simán a derekamig értek volna, ha mellettem állnak, vagy még feljebb. A második megállapításom az volt, hogy ezek átokmód rondák. Az alfelükön egy tollcsomó meredt fel. A másik végen a fejük teljesen csupasz volt. A dodók alighanem rossz irányban álltak, amikor a tollakat osztogatták. És még a színük sem volt szép. Egy színpompás madarakkal teli szigeten szürkésbarnában pompáztak. Némelyik barnásszürkében. A legszínesebb vonásuk a kilenc hüvelyk hosszú, zöld, sárga és fekete csőrük volt. Úgy néztek ki, mint egy pulykával keresztezett komposzthalom. És dagik voltak. Bár lehet, hogy igazságtalanul bánok velük, mert talán csak jól beraktároztak gyümölcsökből az esős évszakban, hogy kibírják a száraz évszakot. Viszont, még a fiókáik is ducik voltak.

Senki sem mozdult. Nekem kezdett derengeni, hogy nem minket néznek, hanem a délutáni teára kirakott cuccot. Mrs. Partridge is rájött ugyanerre. Felkapott egy Viktória-szeletet, széttörte több nagy darabra, és a madarak felé hajította. Még nem ettem ebből a sütiből, így nem tudtam elfojtani egy halk, panaszos nyögést.

– A tudományért, igazgató – mondta Mrs. Partridge –, valamennyiünknek áldozatot kell hoznia.

Két-három dodó megközelítette a süteményt, majd a fejüket oldalra billentve vizsgálgatták. Az egyik megbökdöste a csőrével, bekapta, rekedtes káromást hallatott, és felcsípett egy másikat.

Azonnal beindultak. Hangos káromlás és csapkodás kíséretében felkapkodták a Viktória-szeletet, amilyen gyorsan csak tudták.

– Gyorsan – mondtam hirtelen ötlettől vezérelve – csináljunk nekik ösvényt!

Szétördeltük a maradék szendvicseket, süteményeket és a kalácsot, és a komp felé hátráltunk. Adodók serege némán figyelt minket – pont úgy, mint abban a jelenetben, a *Madarakban*. Hirtelen, minden látható jel nélkül az egész csürhe támadásba lendült. Kinyújtották rövid szárnyukat és a nyakukat, és káromtak, mintha az életük múlt volna rajta. Mi sarkon fordultunk és menekültünk.

– Ne törődjön a ketrecekkel! – szóltam oda Mrs. Partridge-nak. – Becsalogatom őket, maga meg csukja be az ajtót! A ketrecek később következnek.

Édes istenem, de sötétek voltak! Izgatottan rohangáltak körbe-körbe, és felkapkodták az én délutáni teám maradványait. Egyik sem nézte meg, hogy hová mennek. Egymásnak ütköztek. Átestek gyökereken, és magukkal rántották a szomszédjaikat, míg a mögöttük érkezők rájuk zuhantak. Ha lett volna fegyverem, a világ rövidebb lehetett volna húszegynéhány dodóval. Ennél kevésbé nem is törődhetek volna az életük megóvásával, leszámítva azt, hogy ők maguk húzzák meg a ravaszt. Veszekedtek az ennivalóért, felmásztak az asztalra a zsákmányért, felrúgták a teáskannát, méltatlankodva káromtak egymásnak, kiszúrtak még némi kaját a komp közelében, és ismét megindították a légi támadást. Természetesen, mindegyik az asztal ugyanazon szélére próbált állni, és azonnal felborultak vele. Nagyjából olyan kecsesen landoltak, mint a táncoló vízilovak a *Fantáziában*.

Ha létezett valaha faj, ami arra ítéltetett, hogy öngyilkosság miatt

haljon ki... Mi tagadás, megsajnáltam őket. Nem mintha szépek vagy intelligensek lettek volna, és a vélemények eléggé megoszlottak abban a tekintetben, hogy jó-e a húruk, vagy sem. Az egyetlen receptből, amit találtam, nem sok minden derült ki.

Először is, kapd el a dodódat. Marináld citromlében, vagy más, hasonlóan savas ízében, minél több ideig. Lehetőleg, egy egész éjszakán át. Tömd ki kenyérrel, durvára vágott hagymával, zsályával, rozmaringgal, kakukkfűvel. Jó alaposan fűszerezd meg, rakd tepsire, vagy valami hasonlóra, és süsd nyílt tűzön vagy roston, amíg kiforr belőle minden lé. Óvatosan válaszd el a sötét húst a világostól. Dobd ki az egészet a francba, és edd meg a tepsit.

Vártam, amíg valamennyire lenyugodtak, és elkezdtek ennivalót keresgélni. Lassan és jól láthatóan sütidarabokat szórtam a rámpára. Követtek, és megint összetömörültek, és rikoltoztak egymásnak, és veszekedtek a falatokért. Amit csináltam, az nem is különbözött olyan nagyon a St. Mary vezetésétől. Követtek a komba, ahol hangos káromások kíséretében körülnéztek. Vetettek egy pillantást a ketrecekre, és megint kitört a ribillió. Másodpercekkel később szinte mindegyik ketrecben két dodó csücsült, kényelmesen elhelyezkedve. Azok, amik nem fértek be, a ketrecek tetején telepedtek le, majd elégedetten károgtak a szomszédjaiknak.

Csendesen kihátráltam, és Mrs. Partridge becsukta az ajtót. Felállítottuk az asztalt, eldobtuk az ennivalót, és minden mást becsomagoltunk az asztalterítőbe, aztán leültünk, és vártuk a mi kudarcot vallott expedíciós seregünket.

Először a műszakiak tértek vissza. Büszkén hordoztak egy kisebbfajta ládát, amit nagy hűhóval kinyitottak. Belenéztem, és csendesen megállapítottam:

- Ez egy galamb.
- Ez egy fiatal dodó – mondták ők.
- Galamb.
- Biztos benne? Lehet, hogy egy új dodófajta.
- Galamb.

Elengedték.

A következő a múltjárók csapata volt, akik egy rángatózó batyuval érkeztek.

Egy majmot sikerült elkapniuk. Kidugta a fejét, méltatlankodva visított egyet, megharapott valakit, és felszáguldott egy fára.

- Kérjen tetanuszt! – utasítottam az áldozatot.

A biztonságiak is visszatértek, és nem beszéltek egymással. Russell szeme körül csinos monokli sötétlett.

AK+F tagjai egy kisebb kötömbbel állítottak be, amire valahogyan ráragasztottak néhány madártollat. És valaki arcot rajzolt rá filccel.

Hitetlenkedve bámultam a zsákmányt.

- Mi van? – kérdezték.

Hatalmasat sóhajtottam, és elszántan fékeztem magam, hogy ne röhögjek fel.

Mindenki nyakig sáros volt, továbbá különféle erdőlakó teremtmények ürüléke, levelek, szétnyomott gyümölcsök borították őket, meg egy nyálkaszerű valami, amiről remélhetőleg sosem derül ki, hogy mi volt.

- És most? – kérdezték. – Mi következik?

– Nos – feleltem –, átadom a díjat a nyertesnek, és valamennyien hazamegyünk. Aztán a legtöbben vesznek egy alapos fürdőt, mielőtt megjelennek a ma esti rendezvényen.

Annak hallatán, hogy van győztes, felkapták a fejüket. Némi

lökösődés árán elrendezkedtek úgy, hogy lássanak. Felkaptam a serleget, és belekezdttem:

– A feladatunk az volt, hogy keressünk és gyűjtsünk be tizenkét dodót. Asikeres teljesítésért, továbbá azért, mert igen kitűnő teát adott, örömmel nyújtom át ezt a serleget... Mrs. Partridge-nak.

Mérhetetlenül élveztem az arcokon megjelenő kifejezéseket.

– De... de... de hát... – dadogtak, és körülnéztek a dodómentes tisztáson. Aztán valaki észrevette, hogy a rámpa fent van.

Evan kapcsolt elsőnek.

– Mennyi?

– Tizenhét.

Ha egy kívülálló látta volna őket, azt hitte volna, hogy ők maguk kapták el mind a tizenhetet.

Visszaugrottunk, és beömlesztettük a tizenhét dodót a gyönyörű, vadonatúj otthonukba. Körbe-körbe rohangáltak, lepattantak a falakról és egymásról, és fülszagató hangerővel károgtak. Az egyik ketrecben máris volt egy tojás, amit finoman áthelyeztünk egy fészekládába. Az egyik szülő azonnal kiszedte belőle. A tojás imbolyogva gurult a padlón. Szívtuk a fogunkat, de egyben maradt. Egy másik dodó rátelepedett, a többi pedig önfeledten lökdösődve körülötte kóválygott. Én gyorsan eljutottam ahhoz a következtetéshez, hogy a kihalásuk nem lehetett teljes egészében az ember hibája. Adodókba – legalábbis a mieinkbe – nagyjából annyi szülői ösztön szorult, mint egy féltéglába.

Mialatt Mrs. Partridge büszkén ölelte magához a trófeáját, és a többiek azon marták egymást, hogy ki fogja őrizni a Lúzerek Fakanalát, visszavonultunk a főépületbe.

Észrevettem, hogy Tim számolja a népet.

- Erre semmi szükség. Mindenki jelen és csúcsformában.
- Csak a biztonság kedvéért – felelte vigyorogva. – Hogy ment?
- Hát. Nagyon jól.
- Ebben az esetben...

Ebben az esetben, eljött a záróvizsga ideje. Az igazi nagy meneté.

- Megvannak a részletek?
- Az íróasztalodon.
- Mit választottál végül?
- Thomas Becket.

Egy darabig hallgattam, majd megkérdeztem:

- Nem korai?
- Nem, szerintem tökéletes – felelte a fejét ingatva. – Előbb-utóbb úgyis látniuk kell erőszakos halált. Akkor legyen meg minél hamarabb! Érezzék át, hogy milyen munkát végzünk!
- Rendben. Felkészülök.

* * *

Angliában még a legjobb esetben sincs meleg, és 1170. december 29-én rohadás hideg volt. A dermesztő fagy áthatolt a két kabátomon, a felöltőmön, a vastag gyapjúruhámon és a termoöltözetemen. Kesztyűt és csizmát is viseltem, de nem sokat értek. Így aztán fázva kezdtem az estét, és még jobban dideregtem, amikor beléptünk a hatalmas, visszhangos, nagyon sötét és mindenekfelett átkozottul hideg canterburyi katedrálisba.

Nem vagyok különösebben vallásos. Tőlem legfeljebb egy istenkáromló szitokra futja, vagy egy, a múltjárók istenéhez szóló gyors fohászra, úgyhogy nem igazán ismerem a templomok belsejét.

Ezenfelül, természetesen, megvan az az állandó félelmem, hogy lángra lobbanok, amikor átlépek a küszöböt. Azt azért tudom, hogy a templomokat nem tervezik kényelmesre. Úgy tűnik, a legtöbb isten azt szereti, ha a hívei szenvednek. Nagyon kevés ceremóniát tartanak trópusi tengerpartokon, ahol a gyülekezetet meleg szellő legyezgeti, és folyamatosan töltögetik a Long Island teát. De mostanáig sejtelmem sem volt, hogy mekkora a különbség a viktoriánus templomok és a maiak között – amiket felszerelnek modern fűtéssel-világítással, hogy az egybegyűltek túléljék a misét, és másnap is eljöjjenek.

Először is, a belső tér nagyon, de nagyon sötét volt. Lehet, hogy templomban jártunk, de alvilági félhomály vett körül minket. Agyertyák és a fura lámpások fénye kisebb-nagyobb világos foltokat festett a padlóra. Botladozva haladtunk egyik anyagtalan fénytócsától a másikig, és követtük az embereket, akik azért jöttek össze, hogy hallgassák az érseket, amint vecsernyét celebrál.

És annyira hideg volt! Rosszabb, mint hideg. Anyirkos kövek fagyot leheltek, ami a csontvelőmíg hatolt. Éreztem, hogy a fagy felkúszik a kövezetből, és megdermeszti a lábamat. A falakból csak úgy dőlt a hideg, és akadálytalanul áthatolt a ruháimon. Nem kellett hozzá sok idő, és elkezdtem reszketni.

Peterson lepillantott rám, és odasúgta:

– Ennyire azért nincs hideg.

Néha azt hiszem, ő egy külön, saját univerzumban él.

Körülöttünk az emberek mozgolódtak, dörögtek, és a visszhangok ide-oda verődtek ebben a hatalmas kőbarlangban, aminek a magasságát és szélességét nem lehetett megállapítani, mert a falai és a mennyezete beleveszett a szökellő árnyékokba.

Peterson és én egy oszlop felé sodródtunk. Evan és Theresa a szemközti oszlop felé tartottak. Ők onnan jobban láttak, mint mi, de ez Evan megbízatása volt. Ő volt a főnök. Ő határozta meg a helyeket.

Két embert odakint helyezett el, hogy lássák a lovagok érkezését és távozását, míg a többiek szétszóródtak a tömegben, hogy rögzítsék a reakciókat.

Lőttem pár képet, mialatt Peterson takart engem, jóllehet a kezem annyira remegett, hogy gyanítottam, az informatikusoknak oda kell tenniük magukat, hogy élesebbé varázsolják ezeket a felvételeket.

Amennyire láttam, az érsek még nem érkezett meg. Az emberek türelmesen vártak, és az épületben halk kántálás visszhangzott. Lassan mindenki mozdulatlaná dermedt, és elhallgatott. Csend borult a katedrálisra, amit csak egy-egy köhögés vagy csoszsanás tört meg.

– Még néhány perc – suttogta Peterson, mire bólintottam egyet. Pár perc hiányzott ahhoz, hogy megjelenjen Thomas Becket, egyházának pompás díszekkel felékszerezve, a klérus egy kisebb seregének kíséretében.

A középkorban az egyház volt a legnagyobb hatalmú intézmény a nyugati világban. Angliában, az egyház és a király közötti hatalmi harc évszázadokon át tartott, mire rendeződött. Érdekes módon, a végére egyik sem kerekedett a másik fölébe. Manapság egyiknek sincs igazi hatalma. Ahogy megjelent a néphatalom, feltaláltuk a politikusokat. Hát, több eszünk is lehetett volna.

Ezen az estén viszont annak a harcnak az egyik legfőbb epizódja játszódott le. A társaim és én arra készültünk, hogy tanúi legyünk az évszázad eseményének.

II. Henrik, akinek hatalmában állt kinevezni Anglia vezető egyházfiját, Canterbury érsekét, és akinek birodalma Hadriánusz falától a Pireneusokig ért, rászánta magát, hogy megtöri a pápa hatalmát, ezért kinevezte jó barátját és ivócimboráját, Thomas Becketet érseknek, arra számítva, hogy Thomas segít majd neki aláásni az egyház hatalmát, és általában véve az ő szabályai szerint fog játszani.

Nem így történt.

Senki sem tudja biztosan, hogy miért, de Becket lelkesen vetette bele magát az új munkájába. A katolikus egyháznak és Isten szolgálatának szentelte kiemelkedő képességeit és tehetségét.

Henrik nem volt elragadtatva ettől, és amikor Becket odáig ment, hogy kiátkozta London és Salisbury püspökét – az üzenet úgy szólt, hogy aki a királyt támogatja az egyház ellenében, az a pokolra kerül –, Henrik elvesztette híres önuralmát. Árulásnak tekintette Becket lépését, továbbá rádöbbsent, hogy ő maga adott az ellenségének egy erős fegyvert, és ezen feldühödve kiejtette száján halhatatlan mondatát: „Hát senki sem szabadít meg ettől a bajkeverő paptól?”

A négy lovag összenézett, és elhagyta a helyiséget.

Henrik javára legyen mondván, megbánta elhamarkodott szavait, és szinte azonnal utánuk küldött valakit. Elkésett. Addigra már elhajóztak Anglia felé.

És most úton voltak ide. Mi több, már meg is érkeztek. A fülemben megzendült James halk hangja:

– Itt vannak. Négyen. A kolostor kapuja felé tartanak.

Valahol jóval odébb, ahová nem láttam el, a gyülekezet megmozdult. Egy erősebb fény jelent meg valahol. A kántálás ritmusa megváltozott.

Az érsek közeledett.

Percek voltak hátra az életéből.

– Nagyon figyeljete! – mondta Evan. – Csak egy dobásunk van.

Izgatottnak, de nyugodtnak tűnt a hangja alapján. Amilyennek lennie kellett. Amilyennek mindenkinek lennie kellett.

Becket nagyon magas volt, egy fejjel magasodott a körülötte állók fölé. A gyertyák fényében falfehér aszkétaarcán nyugodt békesség honolt. Jóllehet a jelenetről készült festmények jó részén vörösbe öltöztették, valójában smaragdzöld köpenyt viselt, amit elöl válltól vállig, illetve nyaktól az alsó szegélyig érő, szalagokból megformált, fehér kereszt díszített. A feje fedetlen volt. Vettem egy mély lélegzetet, és próbáltam kirekeszteni a gondolatot, hogy ez a férfi pár perc múlva halott lesz. És mi semmit sem tehattünk. És nem is volt szabad. A St. Mary munkatársainak a dolga az volt, hogy megfigyeljenek és adatokat gyűjtsenek. Agyakornokok a kibontakozó eseményt figyelték. Tim és én őket figyeltük. Ez volt a záróvizsgájuk. Hamarosan végig fogják nézni egy ember erőszakos halálát. Hogyan reagálnak?

A halkan éneklő menetoszlop elhaladt mellettünk, majd az egyházfiak felálltak a vecsernyéhez. Rövid, kissé feszült csend következett, amit hangos dörrenés szakított félbe – valahol ajtó vágódott egy kőfalnak. Aztán léptek dobogtak, gyors ritmusban.

Néhány éneklő pap hangja elcsuklott, de Becket megőrizte a nyugalmát. Sejtette, hogy mi vár rá? A szemtanúk beszámolóiban – köztük Edward Grimében, aki maga is megsebesült – nem történt említés arról, hogy Becket megpróbált menekülni vagy védekezni. Én néha arra gondoltam, talán szándékosan feláldozta magát, hogy mártírrá lépjen elő, és bevigyen Henriknek egy csapást, ami után

már sosem állt fel teljesen.

Reméltem, hogy ezt is megtudjuk.

Anégy lovag úgy bontakozott ki a sötétségből, mintha egy rossz álomból léptek volna elő. Ekkor még nem húzták elő a fegyverüket. Egyikük döngő léptekkel előresietett, majd szembefordult a gyülekezettel, és figyelmeztetés gyanánt a kardja markolatára tette a kezét. Az ellenőrzése alá vonta a tömeget.

Ketten megfogták Becketet, hogy elrángassák az oltártól. Megkapaszkodott valamiben – az oltárban, egy oszlopban; nem láttam tisztán. Kihívó hangon kiáltott valamit, de a szavai belevesztek a visszhangokba.

A harmadik, vörös köpenyt viselő lovag, aki a címerén díszelgő medve alapján Reginald Fitzurse lehetett, parancsot bömbölt, és megint megpróbálták elrángatni az érseket. Ennél a pontnál nem volt világos, hogy csak a hatalmukat akarták megmutatni, vagy el akarták vinni a megszentelt földről, illetve a szemtanúk közeléből. Nehéz helyzetbe kerültek, és ezt tudták is. Mert könnyen megtörténhetett, hogy az emberek Becket védelmére sietnek. Valaki talán máris elrohant, hogy segítséget hívjon. Atámadóknak nem sok idejük maradt.

Láttam, hogy Fitzurse kivonja a kardját, ami meg-megcsillant a gyertyafényben. Megmerevedett, talán azért, hogy összeszedje a bátorságát, aztán lesújtott.

A penge Edward Grim karját érte, amint a szerzetes előrevetődött, hogy védje az érsekét.

Ekkor William de Tracey közelebb lépett – nem ő mérte az áldozatra az első csapást, így jóval bátrabb volt a társánál –, és még nagyobb erővel döfött. Az érsek ezúttal megtántorodott. De Tracey

hátrált, és láttam, hogy a lélegzete gyors egymásutánban tör ki a szájából. A kardját feltartva, mozdulatlanul állt.

Az emberek hitetlenkedve felhördültek, de senki nem tett semmit.

Most már nem volt visszaút. Vért ontottak. Ráadásul megszentelt földön. A következő döféstől Becket összeroskadt, és négykézláb áll, de továbbra sem adta fel. Dőlt belőle a vér, mialatt elfordította a fejét, és beszélni próbált, de én megint csak nem értettem, hogy mit mond.

A következő lovag, Richard le Breton, aki láncinget viselt barna köpenye alatt, alighanem túl akart esni a dolgon. Türelmetlenül félrelökte a társait, fellendítette a kardját, és teljes erejével lesújtott. A penge átszaladt Becket koponyáján, teljesen lenyírta a feje tetejét. A kard aztán a kövezetnek ütközött és kettétört. Vér és agyvelő fröccsent a levegőbe.

Az emberek most már felordítottak, és a tömeg hullámozva előrelódult. A negyedik lovag, aki nyilván Hugh de Morville volt, belépett a fénybe, és kirántotta a kardját. Fémen sikló fém csikorgó sikolya visszhangzott a sötét katedrálisban. Az üzenet egyértelmű volt. Megölték az érseket. Ezek után nem maradt vesztenivalójuk.

Alátvány döbbenetes volt. Három lovag állt mozdulatlanul a holttest felett, a kardjukról vér csöpögött. Ziháltak, a lélegzetük tisztán látszott a fagyos levegőben, és a párafelhő kegyetlenül ironikus módon fénygömböt alkotott a fejük körül. Edward Grim, a bátor férfi még ekkor is védeni próbálta az érsekét. Véres karja hasznavehetetlenül himbálózott az oldalán, mialatt elhaló hangon segítségért kiáltott.

Canterbury érseke arca borulva feküdt a saját katedrálisában. Agyertyák fényében sötétben csillogó, vörös vértócsa terjedt egyre

nagyobbra a kövezeten, és ez volt az egyetlen mozgás ezen a dermedt tablóképen.

És ekkor, hogy a borzalom még borzalmasabb legyen, egy csupa barnába öltözött férfi, aki a Gonosz Hugh nevet fogja viselni az örökkévalóságig, előbukkant az árnyékokból. Rátette a lábát Beckett nyakára, és nekizúzta a kövezetnek az érsek arcának maradványait, amitől ismét agyvelő és vér röpködött, még messzebbre, mint korábban. Aztán megszólalt, tisztán és érthetően:

– Távozzunk, lovagok! Ő többé nem kel fel!

A lovagok karddal a kézben sarkon fordultak, és elmentek, belevesztek a sötétségbe, amelyből az imént kijöttek. Az ajtó dörrenve bezárult mögöttük.

Megtört a varázs.

Pillanatok alatt eluralkodott a pánik és a zűrzavar. Az emberek ordítottak és jajveszékelték. Néhányan kirohantak a katedrálisból, vagy azért, hogy üldözőbe vegyék a gyilkosokat, vagy azért, hogy terjesszék a hírt – ezt nem lehetett megítélni. Mások Grimhez ugrottak, és felsegítették. Könnyek csorogtak az arcán. A testét vér borította. Asajátja és az érseké.

Hallottam egy hangot a fülemben, kötelességtudóan jelentette, hogy a lovagok elmentek. Láttam, hogy Evan bólint, és megszólal. Mindenki keményen tartotta magát. Tim megkönnyebbülten felsóhajtott. Megdörzsöltem a vállát, és odasúgtam neki:

– Szép munka, Tim.

Biccentett, de mielőtt válaszolhatott volna, az emberek az érsekhez futottak, és elkezdtek tépkedni a köpenyét. Először azt hittem, hogy megpróbálják elállítani a vérzést, de aztán láttam, hogy gondosan belemerítik a rongydarabokat a vörös tócsába, aztán

elrakják.

Megszületett a legenda.

Tim elment, hogy beszéljen Evannel, míg én mozdulatlanul állva összekapartam a gondolataimat úgy, hogy emberek jöttek-mentek körülöttem.

Amikor eljön a perc, hogy felkészítsék a testet a temetésre, azt fogják látni, hogy az érsek a hivatali öltözete alatt durva szőringet és nadrágot viselt, és mindkettő vérfoltos, mert folyamatosan irritálták és dörzsölték a bőrét. És azt is látni fogják, hogy a tetem tele van élősködőkkel. Mindez folyamatos fájdalmat okozott neki. Óhatatlanul összehasonlítottam ezt a lesoványodott férfit, aki örömmel szenvedett a hitéért, azzal az eszetlenül dorbézoló, részeges fickóval, aki a király cimborája volt. Nem élt vissza azzal, hogy Canterbury érseke lett. Nem használta a hivatalát lehetőségnek arra, hogy kicsapongó és fényűző életet éljen, mint oly sokan tették, és teszik majd a jövőben. Megtalálta a rendeltetését. Kissé sajnáltam, hogy belőlem mindenestől hiányzik a hit.

Tim és én csak vártunk, mialatt Evan összeszedte a csapatot, mindent ellenőrzött, aztán a síró emberek között átvágva, feltűnés nélkül elhagytuk a katedrális. Odakint tiszta, csillagfényes égbolt fogadott minket, és hamarosan visszatértünk a St. Marybe.

* * *

Minden készen állt.

Kezdődhetett az utolsó éjszakára tervezett jelmezbál.

Tudtam, hogy Peterson Robin Hoodnak fog öltözni. Mindig annak öltözött. Guthrie szokás szerint vikingnek adta ki magát, a sisakjáról

nem hiányozhatott a két tülök, ami persze távol állt a történelmi hűségétől. Engem annyira lefoglalt a távozásom megszervezése, hogy teljesen megfeledkeztem a saját jelmezemről, mígnem Mrs. Partridge hozott nekem egy csodálatos aranyszínű ruhát, és felakasztotta az ajtó belső felére.

Felnyögtem, és megkérdeztem:

– Ezt meg honnan szerezte?

– Gardrób – felelte kurtán és önelégülten. – Egy, a Borgiákról szóló sorozathoz készült. Ez a darab nem tetszett nekik.

– Miért nem? Gyönyörű!

– A Lucrezia Borgiát játszó színésznő azt állította, hogy túl fakónak látszik benne.

– És tényleg?

– De az ő rossz színezete kapóra jött önnek, igazgató.

– Nos, köszönöm, Mrs. Partridge. Bevallom, én teljesen elfeledkeztem róla.

– Gondoltam – felelte biccentve.

Pár pillanatra eltűnődtem azon, hogy tett-e hasonló szolgálatokat dr. Bairstow-nak. Nem tűnt valószínűnek. Először is, dr. Bairstow sosem felejtett el semmit, másodsorban, a mi időnkben a hasonló rendezvényeken dr. Bairstow mindig a St. Mary igazgatójának álcázta magát. Egyszer valamikor rátalált a számára legmegfelelőbb megjelenésre, és ragaszkodott hozzá.

– És ön? Milyen a jelmeze?

Csak felvonta a szemöldökét, én meg legszívesebben seggbe rúgtam volna magam. Természetesen, ógörög szerkót fog magára öltetni.

Egy pillanatig sem gondoltam bele, hogy Leon mit fog viselni.

Az első dolog, amit felfedeztem, az volt, hogy a ruhának olyan mély a dekoltázsa, hogy fehérnemű viselése fel sem merülhetett. Elméletileg, a ruhát csontok merevítették, és úgy össze lehetett húzni, hogy minden teher tartó kiegészítő feleslegessé vált. Ez nagyon jól hangzott, de miután a fizika törvényeivel dacolva behúztam mindent, továbbra is hátborzongató mennyiség nyomódott fel és kifelé, a látszat szerint cáfolva a gravitáció törvényét. Az illedelmes hölgyek bevethettek némi csipkét vagy muszlinkendőt, hogy a környezetükben felbukkanó férfiak ne vakuljanak és hülyüljenek meg azonnal. Én megtettem, amit lehetett, de még egy, a marathóni síksággal vetekedő méretű asztalterítő sem takart kellőképpen. Felkötöttem a hajamat egy ékköves hálóval, felkentem némi sminket, és bevonultam.

Jártam két lendületes táncot Evannel, és utasítottam, hogy, mint vezető múltjáró, táncoltassa meg a részlege valamennyi tagját.

– Még a lányokat is! – tettem hozzá aljas módon, és ott hagytam, hadd hápogjon. Annyira az előző rezsim terméke volt.

Megláttam Leont, a terem másik végében állt. Nem tudom, kinek adta ki magát. Anyakánál nyitott, bő szabású vászoninget viselt, szűk bricsesz nadrágot és bőrcsizmát. Úgy festett, mint akármelyik 19. századi hős – Mr. Darcy, Heathcliff, Mr. Rochester – életre kelt változata... mindez desztillálva és beletöltve abba a testhez álló bricseszbe. Krémszínben pompázott, és nagyon, nagyon feszült. Egyébként is úgy tartottam, hogy Leonnak szép csomagja van, de nem egyszerűen... remekül áll neki... ez... tényleg rendben van... azon a formás, erős lábán... valóban nagyon feszül... a dolgok szépen... kirajzolódnak...

Nekimentem egy asztalnak.

– Jó estét, igazgató! – köszöntött, és bár higgadtnak tűnt, tudtam, hogy magában röhög rajtam.

– Jó estét, Leon! – feleltem, és megesküdttem, hogy a jövőben kegyetlen bosszút állok.

– Hogy ment a Thomas Becket-ügy?

– Zökkenőmentesen – válaszoltam büszkén.

– Szép munka – mondta, és valahogy nem sikerült a szemembe néznie.

– Hé, itt vagyok fent!

– Igen, de lefelé is, egészen odáig. Szeretnél csatlakozni hozzánk?

– Azzal milyen példát mutatnék?

Nevetett, és elment, hogy beszéljen Pinkie-vel.

Tettem pár kört. Szereztem egy másik Margaritát. Aterem sarkai kellemesen összerosódtak. A dolgok kezdtek felgyorsulni. Azene egyre hangosabb lett. Az embereknek kiabálniuk kellett, hogy mások értsék a szövegüket. Valahol, valaki elejtett egy poharat. Nevetés harsant. Felismertem, hogy itt a pillanat.

Láttam párszor, hogy a Nagyfőnök hogyan csinálta. Maradt nagyjából egy órát, megmutatta a képét, aztán a dolgok kezdtek eldurvulni. Nála jobban senki sem tudta, hogy néha le kell eresztetni a gőzt. Sosem láttuk távozni. Az történt, hogy egyszer felnéztünk, és ő már nem volt sehol. Röviddel ezután a vezérkar tagjai is lassan elillantak, és akkor kezdődhetett az igazi muri.

Az igazgatónk természetesen – dr. Bairstow-ról lévén szó – gondosan ügyelt, hogy másnap reggel tartson egy hosszúra nyúló és bonyolult értekezletet, a teljes társulat részvételével, melynek során bőkezűen osztogatta a „károkozás miatti fizetésmegvonás” című értesítőket. Ugyanakkor, a lényeg az volt, hogy tudta, mikor kell

eltűnnie, és most nekem is illett megtennem.

Letettem a poharamat, és hátrálva kisodródtam az ajtón. Amint kiléptem, megint feltekerték a hangerőt.

Eltartott egy darabig, mire feltántorogtam a lépcsőn. Sarok, hosszú ruha, alkohol, valamint az, hogy nem láttam a lábamat, ezek jelentették a legfőbb problémákat. Nekivágtam a folyosónak, ám egy kar lecsapott rám, és berántott egy függönnyel takart falfülkébe.

Felismertem az illatát. Felismertem az érintését. De mindenekfelett, felismertem azt a bricseszt. Minden eleganciát nélkülözve a karjába dőltem, és a száját kerestem. A helyzet kissé zűrössé vált, amikor emberek rohantak el mellettünk, harsányan ordibálva, és eszünkbe juttatták, hogy hol vagyunk.

– A szobám itt van, a sarkon túl – suttogtam, és próbáltam a helyére rángatni a ruhámat. – Nem tudtál volna várni?

– Örülj, hogy nem löktelek rá a kolbásztekercsekre, és nem mentem neked ott helyben!

A lelki szemeim előtt megjelent a jelenet, és nekiroskadtam a falnak. Nehezen kaptam levegőt, de alighanem a poros függöny és a szűk tér miatt. Nem létezik, hogy a kolbásztekercs-dolog volt az oka.

– Mit művelsz? – kérdezte.

– *Ezt megpróbálom visszagyömöszölni ide.*

– És miért tennél ilyet?

– Hogy igazgatóhoz méltó külsővel közlekedjek az épületben.

Egy mérnök szemével vizsgálta a problémát, majd kijelentette:

– Nem, szerintem nem fog menni.

– Muszáj. Egyszer már sikerült.

– De éppen csak.

– Ezzel nem segítesz.

– Miért tenném?

– Hát, akkor úgy hiszem, itt fogom eltölteni az életem hátralévő részét. Jó éjt, Farrell főnök!

Lekapta magáról az ingét, és ugyanazzal a mozdulattal rám húzta.

– Tessék, kölcsönadom.

Ránéztem arra a széles mellkasára, és megint meg kellett támaszkodnom.

– Meséld el, hogy ez mennyiben segítség!

Kidugta a fejét a függöny résén, majd hátraszólt:

– Gyerünk!

Kirontottunk a fürkéből, végigrohantunk a folyosón, és bezúdultunk a szobámba. Az ing ismét lekerült, és átrepült a helyiségen.

– Ki kéne bújom ebből a ruhából.

– Félig már kint vagy belőle.

Mivel egy tévésorozathoz készült, semmint igazi küldetéshez, volt rajta egy rejtett cipzár. Leon lelkesen nekiesett, és a ruha a selyem halk susogása közepette kezdett a padló felé siklani. Kinyújtottam a kezemet, és lekapcsoltam a lámpát.

Leon abbahagyta azt, amit éppen csinált, és megjegyezte:

– Erre tényleg semmi szükség.

– Tudom – feleltem –, csak... talán majd legközelebb.

– Legközelebb, bizonyosan – mormolta, és visszatért a normál szolgáltatáshoz.

– Igen – suttogtam, közben átadtam magam annak, amit Leon művelt, és nem igazán figyeltem másra. – Legközelebb – tettem hozzá, és keményen nekinyomtam őt az ajtónak.

– Nem hidd, hogy nem méltányolom az ilyesmit, de... bevettél valamilyen gyógyszert?

– A bricsesz teszi – hörögtem, és Sarah jutott eszembe, Marlborough grófnője, akinek a férje köztudottan imádta, ha a hölgy magán hagyta a csizmáját.

Sűrű, édes és meleg sötétség örvénylett körülöttünk. Kellemes szellő surrant be az ablakon, és hűtötte a bőrünket, de semmi más. Két emelettel lejjebb még dübörgött a zene, lüktetve, áthatóan és konokul, és visszhangot vert ebben a fenti forró, sötét helyiségben. Éreztem, hogy a szívem vadul ver. És az övé is. Mindkettőnket elborított a verejték. Éreztem a vágyát, ugyanolyan izzó volt, mint az enyém.

– Húha! – mordult fel Leon, és felemelte a fejét. – Időre megy? Új rekordot akarunk felállítani?

– Akarlak – feleltem egyszerűen. – Begerjedtem, és kívánlak, és akarlak, mielőtt kialszik ez az érzés. Igazi, nyers, izzó szenvedélyt akarok.

Megint elhúzódott tőlem, és a szemembe nézett elborult szemével.

– Akkor megkapod – suttogta, és lehúzott a padlóra. A pulzusszámom még feljebb szökött. Tudtam, hogy nagyon jó lesz.

* * *

Leon úgy zuhant el, mint az elhajított Nagy Piramis, és azonnal elaludt. Egy darabig csak feküdtem, és újra átéltem egyes mozzanatokot, végül úgy döntöttem, hogy alvás helyett csinállok valamit. Magamra húztam Leon ingét, felszedtem a szegény ruhát, amivel oly méltatlanul bántunk, felakasztottam egy vállfára, és gondosan elrendeztem. Mostanra vagy levették a hangerőt odalent, vagy a buli véget ért. Az épület csendesnek tűnt. Eszembe jutott,

hogy ez az utolsó éjszakám itt. Holnap, ugyanebben az órában már az én St. Marymben leszek.

Átmentem az irodámba, pontosan az igazgatói irodába, és rendbe tettem a papírokat. Nem akadt semmi fontos munka. Számítottam rá, hogy Mrs. Partridge megkönnyíti az átadást. Meggyőződtem róla, hogy nem hagytam szanaszét személyes holmikat, és visszatértem a hálószobába. Benéztem a gardróbba, mert feltétlenül abban a ruhában akartam visszamenni, amiben ide jöttem. Minden megvolt, a fegyvereimet leszámítva. Azokat Ian vette gondjaiba. Tényleg nem maradt tennivalóm.

Hallottam, hogy Leon megmoccan, mire odamentem, és leültem mellé a padlóra.

– Nem volt hízelgő, hogy olyan gyorsan elaludtál. Unatkoztál?

– Igen, de a jó modor meggátolt abban, hogy korábban lelépjek – felelte, közben felült, és megcsókolta a karomat. – Mennem kell.

– Miért?

– Nem óhajtok csizmában és bricseszben sétálgatni a folyosón reggel nyolckor, amikor mindenki reggelizni megy.

– Semmi gond. Az igazgatód mindenről gondoskodott. A kimenőruhád a gardróbban vár, amott.

– Az igazgatóm mindig, mindenről gondoskodik. Alig várom a napot, amikor nem ez lesz. Ígértél nekem valamit. Aszavadon foglak!

– Ott fogsz meg, ahol akarsz.

– Ez rendben is van, de támadt egy ötletem. Nem holnap este, mert alighanem a gyengélkedőben leszek, és talán te is. De mi lenne, ha holnapután este összehoznánk valami különlegeset?

– Tehát, nem olyasmit, mint ma este?

– Jobbat.

– Ó, rendben. Nem akarok panaszkodni, de határozottan úgy éreztem, hogy bizonyos területeken még lehetne fejlődni.

– Hát igen, a sikolyodon még dolgoznod kell. A következő alkalommal harsány sikolyt akarok hallani, nem csak valamit kislányos nyöszörgést. Vagy kettőt.

– Mondja ezt az a fickó, aki alig bírja nyitva tartani a szemét.

Visszafeküdt, és látszólag teljesen kész volt. Aggódni kezdtem, hogy kárt tettem benne.

– Jól vagy?

Suttogott valamit, amit nem értettem. Megriadtam.

– Leon? – kérdeztem, és felé hajoltam.

Tényleg tudhattam volna.

– Szóval – mondta bizonyos idő elteltével. – Akkor egy randevú. Te, én, holnapután. Szeretlek, Max. Nem kell eltakarnod magad.

– Majd láthatsz – ígértem szelíden.

Lehunyta a szemét, és szorosán hozzábújtam. Továbbra is a padlón feküdtünk, de melegben és biztonságban. Az volt életem egyik legboldogabb éjszakája. Leon minden szavát elhittem.

Nagyjából negyvennyolc órával később szerettem volna pusztá kézzel kitépni a szívét, és megetetni vele.

* * *

Másnap reggel még egyszer, utoljára összehívtam a társaságot. A hivatalos egyenruhájukkal tisztelték meg az eseményt. Egy kicsit megrendültem. És elszomorodtam. Ez volt az én intézetem, még ha csak átmenetileg is. Igaz, a munkám véget ért, de tudtam, hogy

hiányozni fognak. Nem lehetett nem összevetni ezeket a csillogó szemű, kissé másnapos alakokat azokkal a sérült gyerekekkel, akik pár hete voltak. Elképzelhetőnek tartottam, hogy jó munkát végeztem. Kíváncsi voltam, hogy a Nagyfőnök egyetértene-e ezzel. Valószínűleg úgy érezné, hogy a St. Mary irányítása során értékes bepillantásokat nyerek, magamra szedek némi bölcsességet, és hajlamosabbá válok az intézmény zökkenőmentes működését biztosító szabályok és törvények betartására. Alig vártam, hogy korrigáljam ezt a megalapozatlan feltevést.

A kollégák mind engem néztek. El kellett kezdenem.

– A rendkívüli emberek rendkívüli tetteket hajtanak végre. Az elmúlt hat hét során elért eredményeik több mint rendkívüliek. Csak csodálni tudom ezt az intézetet. Láttam önöket, amint szembenéztek az ellenségeikkel és a saját félelmeikkel, és mindegyikkel megbirkóztak.

Hatalmas megtiszteltetésnek tartom, hogy hozzájárulhattam a működéséhez annak, ami máris egy kivételes intézet, és ami a jövőben, ebben teljesen biztos vagyok, még káprázatosabb eredményeket fog elérni.

Akaratom ellenére Pinkie-re pillantottam, és megint azon töprengtem, hogy mire készül. Mi lehet azon a kockán? Az arca, mint mindig, ezúttal sem árult el semmit.

– Én már semmit sem tehetek itt – folytattam –, egy teljesen jól működő intézet az önöké. Az új igazgatójuknak majd el kell döntenie, hogy milyen irányban haladnak tovább, és ki kell neveznie a megfelelő embereket, hogy elérhessék az új célokat.

Ezt megelőzően viszont, szeretném, ha csatlakoznának hozzám, amikor köszönetet mondok Leonnak, Timnek és Iannek a

felbecsülhetetlen értékű segítségért és kemény munkáért. Ők túl szerények ehhez, de én szeretném nagy nyilvánosság előtt kijelenteni, hogy nélkülük most egyikünk sem állna itt. Tim, Ian és Leon, a St. Mary köszöni önöknek a szolgálataikat.

Felcsapott az örömujjongással vegyes tapsvihar. Én is beszálltam. Ian ténylegesen elvörösödött. Nálam meg pont nem volt semmiféle kamera. Ők hárman nehézkesen felálltak, és kínosan feszengve bólogtak mindenfelé. Vezető tisztként Leon válaszolt:

– Megtiszteltetés és kiváltság ez számunkra, igazgató! – Azzal visszatelepedtek a helyükre.

Ekkor következtek az utolsó, igazgatóként elmondott szavaim.

Nyeltem egyet, és folytattam:

– Ebben a szakmában sosem tudhatjuk biztosan, hogy mit kívánjunk másoknak: sikeres jövőt vagy sikeres múltat, úgyhogy én most mindkettőt kívánom önöknek. Megtiszteltetés és kiváltság volt önökkel szolgálni. Remélem, később körbejárhatok, és mindenkitől személyesen elköszönhetek, de az utolsó kötelességem az, hogy megnevezem az új igazgatójukat.

Széles körű tárgyalásokat folytattam erről, és a végére csakis egyetlen választás maradt. Egy ember, aki mindenkit megelőzve egyben tartotta a dolgokat az alagsorban. Egy ember, aki sosem engedett. Egy ember, aki eléggé elszánt ahhoz, hogy vezesse önöket a jövőben. Igazgató asszony, kérem, jöjjön ide!

Jobban fogadták, mint gondoltam. Páran meglepődtek, mert a hölgy nem múltjáróként dolgozott. Evan fanyar képet vágott, de hát bizonyára ő sem tartotta magát alkalmasnak a posztra.

Az új igazgató felállt, lelkes taps kíséretében, lassan felballagott lépcsőn, és megállt mellettem. Nagyon okosnak tűnt, rendkívül

komolynak, és nem kicsit idegesnek. Rákacsintottam, és szembe fordultunk egymással.

– Igazgató, ezennel leváltom.

– Igazgató, elismerem a leváltásomat.

Kezet ráztunk, és már indultam volna az első sorban ülő Tim felé, de ő rátette a kezét a vállamra.

– Egy pillanatra, legyen szíves!

A terem felé fordult. Ott álltam, kipirulva és feszengve, mialatt az igazgató rövid beszédet tartott.

– Biztosra veszem, a munkatársak szeretnék, hogy az alkalmat kihasználva megköszönjem önnek mindazt, amit értünk tett. Tudom, hogy nem szereti, ha köszönetet mondanak, de ez egyszer el kell viselnie, hogy kínosan érzi magát, mialatt kifejezésre juttatjuk a hálánkat. Ön nélkül nem vészeltük volna át. Maga volt az igazgatónk, és mi büszkék vagyunk erre. Igazgató, a St. Mary köszöni a szolgálatait.

Nyeltem egyet, és a néma nézősereg felé fordítottam a képemet.

– St. Mary munkatársai, megtiszteltetés és kiváltság volt számomra.

Ataps sokáig dörgött, és amikor kitisztult a látásom, azzal szembesültem, hogy valamennyien állnak, és hirtelen rádöbbsentem, hogy nem kicsit fognak hiányozni.

Pinkie beszélt még néhány percig. Megerősítette Evant a vezető múltjáró poszton. Christine megkapta imádott konyhája vezetői állását. Alicia könyvtárossá lépett elő. Örültem, hogy Pinkie belülről nevez ki embereket. Viszont rövidre fogta. Gyanítottam, hogy, bár illedelmesen viselkedik, valójában azt szeretné, hogy mi elmenjünk, ő pedig elkezdhesse pattogatni az ostort. Nem hibáztattam ezért. Az

ő helyében én is ezt akartam volna.

Guthrie, Peterson és Leon kiszabadultak a tolongó tömegből. Leon még mindig bicegett egy kicsit. Igyekeztem nem érezni bűntudatot.

– Akkor most lelépünk – jelentette ki Ian. – Elköszönünk, és elcsusszanunk, mialatt senki sem figyel ránk.

– Én még maradok kábé egy órát – feleltem –, aztán visszamegyek a Négyessel, ahogyan megbeszéltük. Senki sem akar velem jönni?

Erre úgy nagyjából egységesen „nem” volt a válasz. Leon a saját kompjára vágyott. Tim pedig vele akart utazni arra az esetre, ha elaludna egy fontos dolog közepén, és Ian meg csak úgy velük ment.

– Rendben – mondtam –, elvarrom a szabad szálakat itt, és pár óra múlva találkozunk.

Végignéztem, ahogy távoznak. Eltöltöttem egy órát Pinkie-vel, aztán fél órán át csak dumcsiztam Mrs. Partridge-dzsal, amit szerintem mindketten élveztünk. Jóllehet, továbbra sem voltam elég tökös ahhoz, hogy rákérdezzek arra a Bolíviára.

Miután ez is megvolt, elindultam a Hawking felé. Nagyon sok időbe telt, mire odaértem, elsősorban azért, mert igyekeztem mindenkivel váltani néhány szót.

Végül a Négyes előtt találtam magam.

– Betápláltuk a koordinátákat – közölte Pinkie, azokat a szavakat visszhangozva, amiket Farrell főnök mondott az első szólóugrásom előtt, oly sok évvel korábban.

Beléptünk, és ő egy szakértő szemével végignézett a műszerfalon.

– Minden rendben. Csak nyomja meg a gombot, és máris indul.

– Köszönöm – feleltem, és sok minden rejtőzött ebben a szóban.

– Nagyon szívesen – válaszolta, és ez is sok mindent hordozott.
– Sok szerencsét mindenhez – búcsúztam –, különösen az új projekthez!

– Önnek is. Vigyázzon magára, Max! – Kilépett a kompból, de máris visszalépett, és megkérdezte: – Mondja, mi a fenét csináljak tizenhét dodóval?

Én csak röhögtem. Ez már nem az én problémám volt!

Az ajtó bezárult. Letelepedtem az ismeretlen székre, és elindítottam a visszaszámlálást.

– Ugrás indítva!

És a világ fehérbe váltott.

10

MÁSNAP, rögtön reggeli után jelentkeztem a Nagyfőnöknél. Mrs. Partridge az irodájában ült, és biccentéssel jelezte, hogy menjek be.

Nagy meglepetésemre és rémületemre a karosszékekre telepedtünk le. Ekkor már tudtam, hogy ez egy *olyan* meghallgatás lesz. Az a hír járta, hogy a Nagyfőnök egyszer részt vett egy tréningen, ahol kiképezték gondoskodó vezetőnek, és az idegesítő eredmény ez a két karosszék lett. Én személy szerint mindig kényelmesebbnek éreztem, ha az íróasztal ott volt kettőnk között – mint a romulán semleges zóna.

Leültünk, és egy darabig csak méregettük egymást.

– Szóval... – mondta – Maxwell igazgató.

Vigyorogtam.

– Merhetem remélni, hogy ez az eset egyedülálló bepillantást nyújtott önnek az intézet vezetésének mindennapos problémáiba?

– Valóban így történt, uram. Sok minden megvilágosodott előttem. De az igazgatói munkának van egy olyan vetülete, ami továbbra is ismeretlen számomra.

– Mégpedig?

– Ebéd után mit szokott csinálni?

Keményen állta a tekintetemet, és azt felelte:

– Fegyelmi ügyeket intézek, jellemzően. Az utóbbi időben nem volt olyan sok. Viszont arra számítok, hogy ez hamarosan változni fog.

Bölcsebbnek tartottam, ha nem kísértem tovább a sorsot.

Felvette az aktámat, és átlapozta. Hallottam a sarokban álló öreg óra ketyegését.

Az igazgató végül megszólalt:

– Egyre jobban aggódom amiatt, hogy ez a munka nagy megterhelést jelent önnek. Ha szeretne két hét szabadságot, megkapja.

Ez, speciel, nem hangzott rosszul. Boldogan megtettem.

– Ez az utolsó tizenkét hónap érdekesen alakult – folytatta, és én nem tudtam vitatkozni az állításával. – Mrs. Partridge tájékoztatott, hogy eltekintve némi betegállománytól, ön egyszer sem vett ki igazi szabadságot a krétakori megbízatás óta.

Hála és hozsánna Mrs. Partridge-nak!

– Ennélfogva szeretném, ha a mai napot arra szánná, hogy elköti a szabad szálakat a részlegén, megírja a jelentését a legfrissebb tapasztalatairól, különös tekintettel az igazgatói megbízatására, és megtesz minden szükséges előkészületet a kéthetes távollétre. Holnap reggel ön és Farrell főnök jelentkeznek a Redhouse Centre-ben, pontban 11:00-kor. Semmit sem kell magával vinnie. Mi több, ők azt szeretik, ha nem visz. Mindent megadnak, amire szüksége lesz. Farrell főnökkel külön fogok beszélni. Ez minden, dr. Maxwell!

Azt a rohadt...! A The Redhouse Centre, vagy csak a Red House, ahogy általában emlegetni szokták, egy olyan hely volt, ahová betolták némi időre azokat a főrendeket, magas rangú politikusokat és iparbárókat, akik egy kicsit lecsúsztak a vágányról. A pletykahíradó szerint Alíz hercegnő eltöltött itt némi időt, amikor azzal a roszkóval kötött, alig egy hónapos házassága oly látványosan szétment, és a védelmi miniszter is itt üdült, miután meztelenül

rohangált a hatalom bástyájának folyosóin, és azt harsogta: „Én vagyok Titánia, a Tündérmagányzó!” Tekintetbe véve azt a sok baromságot, amit ő és a kormányzat összehozott, ez lehetett az egész életének legigazabb kijelentése.

Szóval, az volt az a hely, amit a gazdagok és hatalmasok felkerestek, amikor „fáradtnak és érzelmileg megviseltnek” érezték magukat. Fényűző volt, hatékony, diszkrét és végtelenül megbízható. A vezetője, dr. Knox állítólag államtitkokat tartott a markában.

Ugyanakkor és főleg, hihetetlenül, iszonyatosan, és rettenetesen drága volt. Egyetlen éjszakai ott-tartózkodás nagyjából egyévi fizetésbe került. Ez persze többet árul el a mi bérszintünkről, mint dr. Knox áráiról.

Tátogva meredtem a Nagyfőnökre, és megkérdeztem:

- Mindkettőnket beküld a Red House-ba? Tizennégy napra?
- Igen, szilárdan hiszem, hogy ezt mondtam. Melyik része nem volt világos?
- Megengedhetjük magunknak?
- Jó ideje ismerem Alexander Knoxot – felelte mosolyogva. – Érdeklődik Farrell főnök állapota iránt, és boldogan fogadja önöket egy rövid időre.
- De lesz fedőtörténet?
- Dr. Knox ismeri a St. Maryt. Tudja, hogy mit csinálunk itt. Nyugodtan beszélhetnek előtte. Dr. Foster arról tájékoztatott, hogy nincs meg a szükséges tapasztalata ahhoz, hogy a legjobb kezelésben részesítse Farrell főnököt. Ön színleg a Főnök gondozójaként megy. A valóságban pihenni és kikapcsolódni mennek. Hiszem, hogy a Red House szolgáltatásai a legjobbak közé tartoznak az egész országban, és elvárom, hogy mindent kiélvezzenek.

Gondoskodjanak róla, hogy megérje kifizetni azt a pénzt! Azt tervezem, hogy miután visszatér, halálra dolgoztatom, úgyhogy használja ki, amit lehet!

Azzal a Nagyfőnök felállt. A gondoskodó vezető visszakerült a dobozába. Sietve távoztam, mielőtt elkezdhetett volna a fizetésemből való levonásokról beszélni. Mindig az volt az egyik kedvenc témája.

A nap hátralévő részét eligazításokkal és tájékoztatókkal töltöttem. Lediktáltam a jelentésemet Davidnek, hogy majd a távozásom után továbbítsa a Nagyfőnöknek. A részleg nélkülem is jól elketyegett, ami örömmel töltött el. Ki nem állhatom azokat az alakokat, akik gondoskodnak róla, hogy az osztályuk ne működjön nélkülük. Nekem mindig megvolt az a sanda gyanúm, hogy az enyém kicsivel jobban működik, amikor nem ólálkodom a környéken. Ettől függően mindenki örült, hogy visszatértem, vagy legalábbis ügyesen színlelték.

Az egészben az volt a legjobb, hogy Kal még nem ment el. Másnap akart távozni, és még pont elcsíptem. Veszettül örültem. Ő, Tim és én még egyszer együtt ebédeltünk. Aztán Tim elrohant gyakornokokat terrorizálni, Kal ment csomagolni, én pedig visszatértem a munkához. David összehozott nekem egy sor megbeszélést. Elsőnek Miss Schiller és Miss Van Owen kerestek fel. Ráállítottam őket a Darabra.

Ami eredeti Shakespeare-darabunkra. Maga Shakespeare írta a tulajdon kezével, amint azt dr. Bairstow tanúsította, mivel ott állt felette, amíg írta, aztán elásta itt, az intézetben. Egészen pontosan a negyedik lépcsőfok alá, ahol felfedezték egy rakás szonettel együtt, amelyeket most felhasználtunk a jövő St. Maryjének érdekében. Egy felbecsülhetetlen értékű kéziratot birtoklunk. Csak az volt a bökkenő,

hogy ebben a színműben valamilyen oknál fogva Erzsébetet végzik ki, nem pedig Stuart Máriát.

– Rendbe kell tennünk ezt a dolgot – közöltem a hölgyekkel. – Ez a legfontosabb feladatuk. Egy mélyelemzést kérek. Ebben a darabban lennie kell egy pontnak, ahol a történetek szétválnak. Egyfajta fordulópont, ha úgy tetszik. Azt akarom, hogy találják meg. Valahol a mi történelmünk ebbe az irányba kanyarodik, a darab meg a másikba. Vessék össze a darab összes eseményét a valódi eseményekkel! Keressenek nekem egy kezdőpontot! Győződjünk meg róla, hogy mivel foglalkozunk és mikor. Idegőrlő és kimerítő lesz... de mindent ellenőrizzenek a megbízható források adatainak felhasználásával! És mindig fennáll a lehetőség, hogy Shakespeare rugalmasan kezelte a valódi eseményeket, úgyhogy ezt is mindig tartsák szem előtt!

A táblagépükre görnyedve bólogattak. Jóllehet a Tudorok voltak a másodlagos területem, Schiller fő specialitása a Tudor és a Stuart kori Anglia volt, Van Owennél jobbat pedig keresve sem találhattam volna az aprólékos munkához.

– Határidő? – mormolta továbbra is a gépét nyomkodva.

– Az nincs – feleltem –, én most lelépek tizennégy napra. A pontosság fontosabb, mint a gyorsaság. Teljesen tisztáznunk kell ezt az ügyet. Szerezzenek be mindent, amire szükségük van! Ha problémájuk támad, forduljanak dr. Dowsonhoz! Kérdés?

– Nincs – válaszolták a legteljesebb nyugalommal, és minden húhó nélkül elillantak. Elhatároztam, hogy miután visszajövök, vezető múltjárót csinállok belőlük.

David tájékoztatót, hogy ki, merre és mikor jár. Clerk és Spencer a régens-korszakban, Bathben dolgoztak.

Yilmaz és Travis elmentek, hogy megnézzék Drake-et, amint Cádiznál „megperzseli a spanyol király szakállát”, míg Robert és Morgan a legutóbbi küldetésükről szóló jelentést kopácsolták.

– Van még valami, amit tudnom kell?

– Nem, itt minden rendben van. Rapson professzor befejezte a katapultját, és most önkénteseket toboroz.

– Micsoda? – csattantam fel, és hirtelen durva balsejtelmek törtek rám.

– Ki akarja deríteni, hogy milyen pontossággal tud pestissel fertőzött hullákat áthajítani egy ostromlott város fala felett.

– Na, azt már nem! – tiltakoztam. – Bábok, liszteszsákok, autógumik, ezek mehetnek. Emberek nem!

– Pedig már az egész részleg jelentkezett önkéntesnek – felelte annak az embernek a hangsúlyával, akiben egy világ dől össze. – Nagyon csalódottak lesznek. Nagyjából biztonságos... a professzor csak a tóba fogja dobni őket, és sokan azt tervezték, hogy telefestik magukat gennyedző fekélyekkel és vérző horzsolásokkal.

Nem olyan régen én is az önkéntesek között tolongtam volna. Sőt, Tim és én alighanem a lista elején szerepeltünk volna. Hirtelen nagyon öregnek éreztem magam. Semmi kétség, rám fért a vakáció.

– Inkább éljenek csalódottan, mint többszörös törésekkel! A leghatározottabban nem! Ha gondja van velük, beszéljen Guthrie őrnaggyal! Mondja meg neki, ha nem tudja leállítani őket, tüzeljen belátása szerint! Ha kell, lője le mindet! Én magam engedélyezem.

– Igenis, Max – válaszolta vigyorogva.

– Még valami?

– Kop-kop...

– Kuss!

* * *

Másnap reggel hajnalban felkeltem, hogy el tudjak köszönni Kaltól.

Dieter a szabályokkal dacolva a főbejárat elé hozta a kocsit. Arra számítottunk, hogy ilyen korán senki sem fog tudni róla. Dieter épp kinyitotta a csomagtartót az utolsó bőröndöknek, amikor nyílt az ajtó, és nem más lépett ki rajta, mint dr. Bairstow.

Hoppá...

Kal felment a lépcsőn, hogy beszéljen velem. Pár percig halkán diskuráltak. Nem tudom, hogy a Nagyfőnök mit mondott, de aki ismerte Kalt, az látta rajta, hogy mélyen megindították az elhangzottak. Dr. Bairstow aztán kezet nyújtott. Kal kecsesen kikerülte, közelebb lépett, megölelte a Nagyfőnököt, és arcon csókolta.

És életben maradt.

Kal elhárított. Dr. Bairstow végigpásztázott rajtunk a tekintetével – ami későbbi megtorlást ígért –, majd visszabújt az épületbe.

Kal szipogott, és csatlakozott hozzánk. Végignéztem, hogy elköszön Helentől és Leontól. Nem lehetett könnyű neki. Én magam rádöbbenem, hogy valami dermesztő, hideg érzés tölti ki a bensőmet. Kal elmegy... tényleg elmegy. Aztán felém fordult. Nem tudtam mit mondani. Nem találtam szavakat. Összeöleleztünk, és sokáig így maradtunk. Egyikünk sem akarta elengedni a másikat. A hátam mögött álló Leon gyengéden rám szólt:

– Max...

Nem tudtam végignézni, hogy Kal elbúcsúzik Timtől. Oly sokáig voltak társak. Mindkettejük arcán könnyek csorogtak. Avégén Dieternek be kellett tuszkolnia a kocsiba Kalt. Lassan távolodott.

Timre pillantottam, és láttam rajta, hogy nem lesz jó napja. Leonnal reggeli után távozunk, és így egyedül lesz. Helenre néztem. Nem igazán tudott bánni az emberekkel, és talán nem ismerte fel, hogy Kal távozása mit jelent Timnek, viszont máris gyengéden beszélt vele. Hát, ki a fene tudja? A személyiség mindig fejlődhet.

Farrell karon fogott, és felmáztunk a lépcsőn. Amikor visszanéztem, Kal éppen kihajtott a kapun. Egy rövid dudaszó, egy integető kar az ablakban, és azzal eltűnt.

Két órával később mi is megpattantunk. Farrell kocsijával mentünk, és én vezettem, mert neki nem volt szabad. Az autó gyönyörű volt, karcsú és fekete, és csodásan viselkedett. Nagyon-nagyon óvatosan vezettem. Az alku úgy szólt, hogy én vezetek, ő pedig navigál. Így legalább volt egy hajszálnyi esélyünk arra, hogy ép bőrrel érkezzünk meg a célhoz.

– Nem kéne vitatkoznunk az irányról vagy ilyesmiről? – vettem fel.

– Nem. Tegnap este megnéztem az útvonalat. Ismerem az utat.

– Minden mókát kivonsz az életünkből, ugye tudod?

– Nos, azt tervezem, hogy visszapakolom, amint lehetséges, de te addig csak kerüld a bajt!

Valóban sikerült az úton tartanom a kocsit. Leon cöcögött.

– Hé, nem én találtam telibe néhány fát!

Arra a híres esetre hivatkoztam, amikor is a nagy Leon Farrell lezúzta a Nagyfőnök Bentleyjét. Jómagam a motorháztetőn kötöttem ki, és soha többé nem találkoztam a bugyimmal. A régi szép idők...

Kicsivel tizenegy előtt befutottunk. Mert mi egy időutazó szervezet munkatársai vagyunk, kérem. A pontosság bele vagyon írva a munkaszerződésünkbe.

Fehér köpenyes fiatal nő várt minket a lépcsőn. Rövidre nyírt, fekete haja kihangsúlyozta gyönyörű formájú fejét. A szemöldöke és a pofacsontja olyan volt, hogy arról az alacsonyabb rendű halandók csak álmodozhattak. Igyekeztem nem felsóhajtani.

– Dr. Joanna Trent vagyok – közölte a hölgy. – Dr. Knox egy pácienszt kezel éppen, ezért megkért, hogy köszöntsem és vezessem körbe önöket. Tehát, Mr. Farrell, dr. Maxwell, legyenek üdvözölve a Red House-ban! Ha átadják Johnnak a kulcsot, ő majd leparkolja az autójukat.

Szó nélkül átadtam a kulcsot. A jelekből ítélve a Red House ápolottjai nem foglalkoztak olyan közönséges dolgokkal, hogy leparkolják a saját autójukat. Inkább éreztem, semmint hallottam Farrell megkönnyebbült sóhaját. Alighanem már elképzelte, hogy az imádott autója úgy pattog ide-oda egy zsúfolt parkolóban, mint a tébolyult impala a trambulínon.

– A környék felderítését meghagyom önöknek – folytatta dr. Trent. – Nagyon büszkék vagyunk a parkjainkra, és azért vannak, hogy élvezzék őket. Most pedig... – Felmentünk a lépcsőn, és beléptünk a főbejáraton. Első pillantásra látszott, hogy ez nem egy brit kórház. A padlót szőnyeg borította! A páciensek nyilván sosem hányták le vagy csorgatták rá a vérüket alávaló módon, mint az alsó néposztályok tagjai. Kényelmes székek és alacsony asztalok álltak mindenfelé. A fényesen csillogó mahagónipult mögött fiatal férfi ült.

– Ő Paul – közölte dr. Trent. – Később majd elintézi a papírokat. Jelenleg egyfajta kereszteződésben állunk. Balra van a könyvtár; kellemes környezet, nagy választék, és napilapok hosszú sora várja az érdeklődő vendégeket.

Vendégek, öregem! Nem bentlakók! Szokj rá a helyes

terminológiára, Maxwell!

– Erről jut eszembe, semmi elektronikus készülék, és a mobilok határozottan tiltott eszközök idebent – mondta dr. Trent, és felénk nyújtotta a kezét.

Farrell előkaparta a magáét, és átadta. A nő rám nézett.

– Nekem nincs.

A jó doktor hitetlenkedve vont fel azt a gyönyörűen ívelő szemöldökét.

– Tényleg így van – szólt közbe Farrell –, nincs mobilja.

Egyetértésem jeléül a fejemet ráztam. Trent nem tűnt boldognak, de ezt fajta a tekintetet rég megszoktam. És kezdtem érezni, hogy a hatalommal szembeni jó öreg utálatom ébredezni kezd a bensőmben.

– A könyvtár mellett találják a vendégek társalgóját, és a legvégén a vendégek éttermét. Amennyiben különleges étrendre van szükségük, kérem, tájékoztassák erről Pault! Azért van itt, hogy segítsen, mint mindenki más.

Elfordult, elegáns mozdulattal jobbra mutatott, és hozzátette:

– Ezen a folyosón számos kezelőszoba van, a végén pedig dr. Knox irodája található. Ha egyenesen előre mennek, és át azon a nagy ajtón, akkor a mellékszárnyba jutnak, ami a művészeti és foglalkoztató központunknak ad otthont, továbbá az edzőtermünknek, az uszodánknek és a szépségszalonunknak. Kérem, vegyék igénybe mindegyiket, amikor csak tehetik!

Kirekesztettem a hangját a tudatomból, és körülnéztem. Fényűző környezetbe csöppentünk. Az uralkodó szín a krém és a halványkék volt, helyenként egy-egy sötétpiros folttal. A levegőben citromillat terjengett. Minden makulátlanul és gusztustalanul tiszta volt. Minden

méregdrágának tűnt.

Az első emeleten, a lépcsővel szemben kapott helyet a nővérpult, és onnan több folyosó ágazott le.

– Az önök szobája idelent van. Ez normál esetben a hölgyek szárnya – mondta dr. Trent –, de megkértek minket, hogy közös szállást biztosítsunk önöknek, úgyhogy egymás melletti szobát kaptak. – Szigorú pillantást vetett Farrell főnökre, és hozzátette: – Kérem, legyen nagyon diszkrét!

Trent háta mögött állva, hangtalanul röhögtem Leonon.

– Természetesen, doktornő – mormolta Leon.

Dr. Trent ezalatt kinyitotta az első ajtót, és besuhant.

– Dr. Maxwell, íme, a szobája!

Még sosem láttam ehhez foghatót. A függönyök illettek az ágytakaróhoz, ami illett a párnákhoz – az ilyesmi mindig a zavart elme jele. Az egyik falnál nagy franciaágy állt, amit elborítottak a párnák, de akadt itt még két mély karosszék, egy fésülködőasztal-íróasztal kombó, gardrób, falikárpit és szőnyegek. A padló teljesen sík és sima volt. A tökéletesen sima falakat egyetlen lyuk, horpadás, rovatka sem csúfította el. Mindkét függöny ugyanabban a színben pompázott. Ez az egész egy teljesen új világ volt nekem.

A szobát ajtó kötötte össze Farrell főnökével, ami kék és krémszínű volt, szemben az én krémszínű és kékemmel. Ide-oda járkáltunk a két helyiségben, és igyekeztünk olyan pofát vágni, mintha hozzászoktunk volna ezekhez a dolgokhoz, és valószínűleg nem igazán sikerült.

– Most magukra hagyom önöket, hogy nyugodtan berendezkedhessenek – jelentette be dr. Trent, és kinyitotta az ajtót.

– A gardróbban találnak ruhákat, a fürdőben mindenféle

piperecikket, könyveket az éjjeliszekrényben és ásványvizet a hűtőben. A telefon összeköttetésben áll a nővérpulittal. Csak nyomják meg a nullát!

Most csupán egyetlen szabályról kell tudniuk. Délután kettő és négy között valamennyi vendég köteles a szobájában tartózkodni. Ha szeretnének szundítani egyet, nyugodtan tegyék meg, és ha nem, az sem baj. Mi csendespihenőnek nevezzük. Alapjában véve, ez a dolog nem annyira a vendégeink javát szolgálja, hanem inkább a miénket. Lehetőséget biztosít, hogy feltegyük a lábunkat az asztalra, igyunk egy csésze teát, leírjuk a jegyzeteinket, és általában véve összekapjuk magunkat. Pontban kettőkor megszólal a csengő, úgyhogy tudni fognak róla. Dr. Knox tizenkettőre várja önöket az irodájában. Emlékeznek rá, hogyan jutnak el oda?

Bólintottunk. Igen, Leon emlékezett rá. Jómagam valószínűleg Aberystwyth-alsón kötöttem volna ki.

A doktornő eltűnt, és mi összenéztünk.

– Kimondottan tetszik az a hely, ahol délután kettőkor ágyban kell lennünk – jelentette ki Leon. – Kíváncsi lennék, rá tudnánk-e venni Edwardot, hogy bevezesse a St. Maryben ezt a rendszert.

– Igen, a St. Marynek pont erre van szüksége... még egy ürügyre, hogy ágyba bújjunk egymással.

– Nekem nincs szükségem ürügyre – tiltakozott, és az ágy felé szorított.

– Tíz perc múlva dél – figyelmeztettem, és próbáltam kiszabadulni.

– Nem probléma.

– Komolyan? Kevesebb mint tíz perc? Te sem lennél büszke rá!

– Akkor később – felelte sóhajtva, és vonakodva eltávolította rólam a mancsait.

– Igen, pontosan a csendespihenő kellős közepén. Te gyakorlod a híres harci üvöltésedet, én pedig most leveszem a ruhámat. El veled!

– Ezt alaposan átgondoltad, nem igaz?

– Később – feleltem, majd nekitámasztottam a homlokomat a mellkasának, és a bőrömön éreztem a szívverését.

– Igen... – suttogta – megígérted.

– Meg hát, igaz?

– Igen, megígérted, én pedig a szavadon foglak. Ne kényszeríts rá, hogy érted jöjjek!

Hát, abból jópofa dolgok sülnének volna ki, de valószínűleg nem itt.

– Jól van – válaszoltam végül –, pontban kettőkor. Akkor fogok átmenni.

– Csak ne legyél túlöltözött! – figyelmeztetett. – Látni akarlak. Ez a lényeg.

Becsuktam mögötte az ajtót, kinyitottam a gardróbot, és kiráncigáltam egy melegítőt, ami valószínűleg egyheti fizetésembe került.

Számomra eljött a világvége, és én nem láttam jönni.

11

NEM TUDOM, mire számítottam. Egy magas, vézna, tébolyult tekintetű palira, akinek égnek áll a haja, és osztrák akcentussal beszél? Dr. Knox a valóságban az átlagosnál kicsivel magasabb, karcsú, barna szemű férfi volt. Sötét haja éppen csak elkezdett őszülni, míg a szeme barna volt. Tökéletesen szabott, hajszálcsíkos öltönyt viselt.

Elénk jött, hogy üdvözljön minket, és úgy mosolygott rám, mintha pontosan tudta volna, hogy mi jár a fejemben. El is határoztam nyomban, hogy óvatosabb leszek. Kezet ráztunk, és bevezetett minket a személyes fészkébe.

Agondosan megtervezett iroda megnyugtató hatást gyakorolt az emberre. Innen mindenestől hiányoztak a modern, króm és üveg mifenek. Acsillogó fapadlón jó, bár kissé megfakult és kopott szőnyeg terpeszkedett. A bútorzat sötét és kissé megviselt volt, a két gondosan antikolt kanapéval együtt. Szemben a saját, St. Mary-beli kanapémmal, ami nem annyira antikolt volt, mint inkább totálkáros. A nyitott erkélyajtón túl fallal körülzárt, apró kert terült el, és a finom muszlinfüggönyök szelíden belobogtak a szobába. Ezen a helyen nem történhetett semmi rossz.

Adoki intett, hogy üljünk le. Farrell nagy súllyal ledobta magát az egyik kanapéra. Fáradtabb volt, mint gondoltam. Jómagam a másik kanapé végére kuporodtam. Dr. Knox belekezdett:

– Először is, hadd mondjam el, hogy évek óta ismerem dr. Bairstow-t, és tudom, kik maguk és mivel foglalkoznak. Mindenféle... vendég megfordult nálunk. Elmondtak nekem egy sor olyan dolgot, amiről valószínűleg nem volna szabad tudnom, mindenféle emberek, akikkel normális esetben nem is találkoznék. Nem készíték jegyzeteket, és sehol nincsenek rögzítő berendezések. Miután önök távoznak, lefirkantok pár sort, de azt is csak emlékeztetőnek, hogy a következő találkozásunk alkalmával ne vesztegessenem az időt arra, hogy megint átmegyek a régi területeken. Szóval, belevághatunk?

Mr. Farrell, önnel szeretném kezdeni. Ma csak egy rövid beszélgetés, főleg adminisztrációs dolgok, az élete rövid összefoglalója, és még pár apróság.

Hátradőltem, mialatt a doki neveket és gondosan megállapított dátumokat sorolt.

– Igen, mindez pontosnak tűnik – mondta végül, aztán ledobta a dossziét a padlóra. Ezt nyilván szimbolikus gesztusnak szánta. Anyakamat rá, hogy begyakorolta. Valahogy nem tudtam megkedvelni ezt az alakot.

– Szóval, tudomásom szerint mesterséges kómában volt egy darabig. Mit tud elmondani róla?

– Mit szeretne tudni?

– Például, hogy érzi magát?

– Remekül. Csak néha egy kicsit fáradt vagyok.

– Igen, azt elhiszem. Hogy alszik?

– Általában nagyon jól. Olykor... – Leon elhallgatott.

– Hadd találjam ki: álmodik.

– Igen, de nem mindig. Mostanában egyre ritkábban történik meg.

– Igen, tudunk arról, hogy a valóság-hű álom a kómás állapot egyik

mellékhatása. A kómát követő időszakban is jelentkeznek.

– Nagyon valóságos.

– Érezte úgy valaha, hogy az álmai valóságosabbak, mint maga a valóság? Hogy egy álom a valóság, és a valóság egy álom?

– Igen, elég sűrűn. Eléggé nyugtalanító.

– Igen, el tudom képzelni. Ha ez vigasztalja, először is, ezek az élmények teljesen normálisak, másodsorban pedig, idővel lassan megszűnnek, hacsak ez nem történt meg máris.

– Igen, már nem olyan rossz, mint volt.

– Nézze, ön az első páciensem, aki átélte valaha ezt a bizonyos állapotot. Árulja el, kérem, az álmai szóltak valamiről? Volt bennük történet? Vagy egyikből a másikba áthúzódó téma? Vagy mindegyik csak a gondolatok és érzések zűrzavaros halma volt, mint a normális álmok?

– Ó, egyértelműen szóltak valamiről. Nem állítom, hogy mindegyik átvett valamit az előzőből, de volt egy bizonyos közös téma.

– Tényleg? Ez rendkívül érdekes. Mennyire tud visszaemlékezni?

– Az idő múlásával egyre kevesebbre, de vannak kiemelkedő mozzanatok, nem tudom megfelelő-e ez a kifejezés, amiket sosem fogok elfelejteni.

– Elmondaná a lényegét?

Leon kinézett az ablakon, de látszott a tekintetén, hogy a semmibe bámult. A hangja is olyan távolinak tűnt, mint a gondolatai.

– Fények. Hangok. Eső. Kibáláló tömeg. De nem ellenséges. A ruhám merev és nehéz. Emberek vannak körülöttem. Ismerem őket. Csillogó szövet. Köd. Várakozás. – A homlokát ráncolta, és hozzátette: – Épületek. Egy város.

– Tudja, hol van?

– Skóciában.

Dr. Knox elgondolkodva hátradőlt.

– Milyen érdekes... tudja, hogy mikor?

A kiképzésen belevert dolgokat nemigen felejtí el a múltjáró.

– Nem, nem hiszem – mormolta Leon.

– Nos, ez mindenesetre lenyűgözó. Most hagyjuk abba, Mr. Farrell, de remélem, hamarosan visszatérhetünk erre a jelenségre.

Kicsit meglepódtém azon, hogy a doki ejtette a témát, de Leon bólintott, hátradőlt, és lehunyta a szemét. Egy másodperccel később már aludt is. Dr. Knoxra pillantottam, aki szomorúan nevetve megkérdezte:

– Ennyire unalmas vagyok?

– Néha megesik vele. Húsz perc múlva magához tér, és ott folytatja, ahol abbahagyta.

– Szerencséje, hogy ön ott van neki.

– Végre! Egy orvos, akivel egyetértek valamiben.

– Mi lenne, ha kimennénk? A kert igazán kellemes, és ott nem fogjuk zavarni Mr. Farrellt.

Igaza volt. A fallal körülrárt, kicsi kert tényleg kellemesnek bizonyult. Tele volt ültetve rózsával, levendulával, gerániummal és másfajta, színes gizgazzal, aminek sosem tudtam a nevét. A keskeny, kavicsos ösvény egy apró szökókúthoz vezetett. Nem hallottam mást, csak a víz csobogását és egy lustán szállongó méh döngicsélését.

Leültük egy kicsi asztalhoz.

– Igen, szeretem a kertemet, és úgy véltem, mindkettőnknek jobb lenne, ha idekint vívnánk meg.

– Megvívni?

– Telefonon beszéltem dr. Fosterrel, aki azt tanácsolta, hogy soha, semmilyen körülmények között ne hagyjam, hogy ön megfélemlítsen. Most rögtön figyelmeztetem, hogy ha elkezd kicsúszni a markomból, leütöm önt egy székkal. Csak hogy tudja.

– Köszönöm, megjegyeztem.

– Tudomásom szerint nem Mr. Farrell az egyetlen, aki nehéz időszakot élt át a közelmúltban.

Nem hallottam kérdésnek a mondatot, ezért nem is válaszoltam rá.

– Mi történt az arcával?

– Megtámadtak. De most már minden seb begyógyult.

– Igen, alig látszanak a hegek.

– És hamarosan egyáltalán nem fogja látni őket.

– Ezt mondták önnek?

Biztosra vettem, hogy az arckifejezésem szemernyit sem változott, de éreztem, hogy a szemem körül kicsit megfeszül a bőr. Nem kedveltem a pasast. A derűs sárm eltűnt, és a helyét valami egészen más foglalta el.

Mosolyt varázsoltam a képemre, és azt feleltem:

– Ó, sosem követem el azt a hibát, hogy elhiszek valamit, amit orvosok mondanak nekem.

– Milyen bölcs alapelv! – válaszolta könnyed hanghordozással, és ekkor lekerült a kesztyű a kezéről. Az az érzésem támadt, hogy Dávid és Góliát meccsét vívjuk, csak éppen, sajnálatos módon, Góliát éppen fölénybe került.

– Hát akkor, meséljen a családjáról! – kérte a doki.

– Attól tartok, már jó ideje nem találkoztam senkivel.

– Mi a probléma? Bánja, hogy régóta nem kereste fel őket, vagy

fél a szeretteitől?

– Egyik sem.

– Akkor miért mondta, hogy attól tart?

– Afféle szófordulat volt, hogy tompítsam a csapást.

– A csapást?

– Ön azzal foglalkozik, hogy visszaállítja az embereket abba, amit normális viselkedésnek tart. Véleményem szerint ez a munka a legjobb esetben irreleváns, a legrosszabb esetben pedig veszedelmes. Természetesen, jóval udvariasabb vagyok annál, semhogy ezt kimondjam, és egyszerűen csak próbálom finoman kifejezni a... hitetlenségemet az ön szakmája iránt anélkül, hogy megbántanám önt.

– Nem tudom, hogy sikerült-e elérnie a célját, de hát nyilván hozzá van szokva a kudarchoz.

– Különös módon azzal, hogy kerülöm az orvosokat, politikusokat, bankárokat és hasonlókat, egészséges viszonyba kerültem a sikerrel.

– Furcsa fogalmi vannak a sikerről. Nem tartja a kapcsolatot a rokonaival, több alkalommal is majdnem kivágták az iskolából, az aktája jó néhány fegyelmi ügy iratait tartalmazza, képtelen közeli kapcsolatok kialakítására, nincs férje, sem gyermeke – vagy inkább azt mondom: élő gyermeke –, és mégis sikeresnek tekinti magát. Gondolja, hogy mások is osztoznak ezen a nézetén? Például dr. Bairstow?

– Fogalmam sincs. Talán kérdezze meg tőle!

– Talán el kéne gondolkodnia azon, hogy ki küldte ide.

Hirtelen azt éreztem, hogy a talaj leszakad a talpam alatt. Dr. Bairstow biztosan nem... Ha bíztam valakiben ezen a világon... Minden, amit valaha tudtam... Minden, ami köré felépítettem az

életemet... A régi bizonytalanságok sosem távoznak teljesen. Csak ott ólálkodnak a háttérben, készen arra, hogy ránk vessék magukat, amikor a legkevésbé számítunk rájuk. És amikor a legkevésbé sem hiányoznak...

Egy darabig csak bámultuk egymást. Améh álmosan imbolyogva elhúzott.

És ekkor, miután rávett erre a meggondolatlan dumára, és aláásta az egész világom alapjait, a doki ismét váltott, és visszatért a mosolygós sármőr.

– Nos, maga aztán mindig mindent belead, nem igaz? Nem szívesen találkoznék önnel egy sötét sikátorban – mondta vidáman.
– Ne aggódjon! Kész vagyunk.

Lassan megnyugodtam, és hátradőltem a széken. A lapockáim között verejték csordogált. Lehunytam a szemem, és éreztem, hogy a nap kellemesen melengeti az arcomat. Minden nagyon békés volt.

– Leon tudja, hogy maga egy hidegvérű, gyilkos ribanc?

Felpattant a szemem, és előrelódultam. A doki egy kartonra jegyezgetett valamit, a száját szűkös mosolyra húzta. Felnézett, és megkérdezte:

– Mi az?

– Mi... mit mondott?

– Azt mondtam: ne aggódjon, kész vagyunk. – Elfordította a tekintetét, és fennhangon folytatta: – Á, Mr. Farrell, hát visszatért közénk!

A kurva életbe! A kurva, kurva, kurva életbe!

A beleim mintha jéggé dermedtek volna. Felálltam, és körülnéztem. Leon az erkélyajtóban állt. Döbrentnek tűnt, és mintha teljesen eltájolódott volna. Átokmód reméltem, hogy csak azért,

mert egy idegen helyen riadt fel.

El kellett tűnnöm onnan. Elfordítottam a fejemet, és felszóltam Leonnak:

– Egyedül is elleszel itt?

Nem felelt, csak bólintott.

– Akkor később találkozunk!

Erre sem kaptam választ, és ekkor hatalmas hibát követtem el. Sarkon fordultam, és leléptem. Maradnom kellett volna, bírnom kellett volna a strapát, de hát piac után már minden kofa okos.

Biccentettem dr. Knoxnak, aki úgy nézett rám, hogy az kicsit sem érdekelt, és elhúztam onnan, amilyen gyorsan csak vitt a lábam. Húsz percen át bolyongtam a parkokban, mígnem úgy éreztem, hogy kellően megnyugodtam, és ekkor visszamentem a főépületbe.

A fényűző szobába lépve, nem feledve dr. Bairstow tanácsait, úgy döntöttem, teszek egy próbát a fürdőszoba kényelmi felszereléseivel. Jó sokáig verettem magam forró vízzel, aztán bőkezűen bekentem magam mindenféle méregdrága kenőccsel és folyadékkal, ami a kezembe akadt. Némelyikről utólag megtudtam, hogy elsősorban szájfertőtlenítésre való. Nem kapkodtam el a dolgokat, kiélveztem a váratlan luxust, és a tudatom mélyére űztem a délután eseményeit.

Miután teljesen megnyugodtam, illatos gőzfelhőbe burkolózva visszasuhantam a hálószobába, leengedtem a hajamat, és hosszú, lassú mozdulatokkal kifésültem. Ráérősen csináltam, közben eszembe jutottak bizonyos dolgok, nem kevés izgalommal vártam más dolgokat, és mindenféle gondolon rágódtam. Néha vigyorogtam egyet, csak úgy magamnak.

Még egyszer, utoljára megnéztem magam a tükörben. Még nekem is el kellett ismernem, hogy nem nézek ki rosszul: orcám piros

(nyilván a forró víztől), szemem ragyog, és bevetésre készen állok.

Mozgás neszeit hallottam a szomszéd szobából. Leon visszatért. Gondosan elrendeztem magamon a törölközőt, hogy könnyen leváljon rólam. Vettem egy mély lélegzetet, felszegtem az államat, és átléptem a két helyiség közötti ajtón.

Leon az ágyon olvasgatott, párnáknak dőlve. Egymásra néztünk.

Elengedtem a törölközőt, hadd hulljon a padlóra.

Acsend hosszúra nyúlt, kínosan hosszúra.

Egy idő után derengeni kezdett, hogy elfelejtettem megbotlani. Kétely és bizonytalanság áradt szét bennem. Leon meg sem mozdult. Fázni kezdtem, de nem azért, mert meztelen voltam. Mit hallott Leon? Vagy ami még rosszabb: mit lát?

Hirtelen az ő szemével láttam magamat. Fiatalnak már a legnagyobb jóindulattal sem lehet nevezni. Nem öreg, de határozottan nem is fiatal. Sebhelyek mindenütt, vastagodásnak indult derék és csípő, némi cellulitisz, csíkos bőr...

Az isten szerelmére... hogy gondolhattam ezt?

És Leon megszólalt:

– Szerintem ezt nem kéne, dr. Maxwell, nem gondolja? – mondta, azzal ismét a könyvére fordította a figyelmét.

Úgy álltam ott, mint egy sóbálvány. Nem mozdultam. Nem tudtam mozdulni. Pedig kellett volna. Mozdulj, Maxwell, te idióta nyomoronc! Arra vársz, hogy meggondolja magát? Gyerünk!

Nem volt az az e világi hatalom, ami rávehetett volna, hogy lehajoljak, és felkapjam azt a nyavalyás törölközőt. A kilincsbe kapaszkodva visszahátráltam a szobámba, és becsuktam az ajtót. Egy ütemmel később be is zártam. Pár pillanattal később eszembe jutott, hogy nem ártana lélegeznem.

Az ajtón frottír fürdőköpeny lógott. Puha és bolyhos volt, mint a törölközők. Felvettem, és a meleg mélységeibe temettem magam. Kivettem az ásványvizet az apró frigóból, és reszkető kézzel töltöttem magamnak. Leroskadtam az ágyra, és a fejtámlának dőltem. Valahol az épületben megszólalt egy csengő. Két óra. Délutáni szunyókálás a kölyköknek! Az agyam végre elkezdett működni, de mielőtt bármit tehettem volna, meghallottam a folyosó felől dr. Knox hangját. Felkaptam egy ponyvaregényt, és végigvágtam magam az ágyon.

Adoki bekopogott. Kussoltam egyet. Ismét kopogott, mire álmos hangon kiszóltam:

– Jöjjön be!

Bedugta a fejét, és amikor meglátott, odaszólt:

– Elnézését kérem. Felébresztettem?

Van bennem valami, ami azonnal reagál az érzelmi válságokra. Ártatlanul mosolyogtam.

– Semmi baj, csak elbóbiskoltam – feleltem tökéletesen nyugodt hangon, és a kezem sem remegett.

– Nos, magára hagyom, hadd pihenjen! Találkozott egyáltalán Mr. Farrellel?

– Mintha hallottam volna a szomszédban mozogni úgy tíz perccel ezelőtt.

– Á, ezek szerint sértetlenül visszatalált. Most magukra hagyom önöket, és majd este, a vacsoránál találkozunk – felelte dr. Knox, és csendesen becsukta az ajtót.

Kipattantam az ágyból, résnyire nyitottam az ajtót, és végignéztem, hogy a doki a telefonjába beszélve elmegy a sarokig, és ott befordul. Becsuktam az ajtót, és elgondolkodtam egy

pillanatra. Tudtam, hogy le kell lépnem. Az első gondolatom az volt, hogy bedobom azt a párna-trükköt, hogy úgy tűnjön, az ágyban fekszem, de az sosem hatott valódinak. Emellett, a hely egy bolondraktár volt. Az ügyfélkörük az országunk gazdasági, vallási és politikai vezetőiből állt, így aztán nem számítottak túl sok agyi tevékenységre a páciensek részéről, bár azt biztosra vettem, hogy a csekkjeikkel azért kevésbé voltak elnézőek.

Szétszórtam pár cuccot a szobában, letakartam az ágyat, és ráterítettem egy estélyi ruhát. A Red House melegítőjét bedugtam a gardróbba, és felvettem a saját ruhámat. A kocsikulcs a fésülködőasztalon hevert. Természetesen, a sofőrnek adták vissza, nem a tulajdonosnak. Egy piros pont nekik.

Az ajtóban megfordultam, és ellenőriztem a szobát. Valóban úgy nézett ki, mintha csak az imént keltem volna fel, és még nem lehettem messze. Úgy számoltam, hogy el fognak veszíteni pár percet abban a hitben, hogy a fürdőszobában pepecselek, és talán még némi időt azzal, hogy körülnéznek az épületben, arra gondolva, hogy talán felfedezőútra indultam. Talán még a kerteket is átvizsgálják, mielőtt eszükbe jut utánajárni, hogy ki ment ki a kapun. Tudom, önkéntes betegek, meg minden, de nem mertem volna fogadni arra, hogy miután terítjük a lapokat, Knox nem talál valamilyen módot arra, hogy itt tartson engem. És igazán szép hely volt, nem szívesen gyújtottam volna fel.

A folyosón senki sem járt. A vendégek az ágyukban pihiztek, a személyzet tagjai lazítottak, és a teájukat kavargatták. Halk léptekkel lesuhantam a lépcsőn, és a kocsikulcsot a mutatóujjamon himbálva megálltam a pultnál. Paul nem volt ott, és erős kísértést éreztem, hogy továbbmenjek, de nem tettem meg. Paul kisvártatva

felbukkant, a kezében egy dossziéval.

– Tudok segíteni, dr. Maxwell?

– Ó, hogyne. Ki kell jelentkeznem?

– Máris itt hagy minket?

– Nos, megvártam, hogy Mr. Farrell elaludjon. Ha jobban belegondolok, meg tudná mondani nekem, hogy mikor van látogatás?

Átadott egy kisebbfajta brosúrát, és közölte:

– A látogatás részletei a hátoldalon vannak.

– Köszönöm, pont erre van szükségem.

– Ha ideadja a kulcsot, előrehozatom az autóját.

Nem, nem, nem, nem...

– Köszönöm, ez igazán kedves.

Paul eltűnt, majd hangokat hallottam.

Gyerünk, gyerünk! Agyomrom görcsösen rángatózott az idegességtől.

Paul ismét megjelent.

– Megtenné, kérem, hogy aláírja itt?

Aláírtam, és húztam az időt.

– A brosúrában szerepelnek az intézmény elérhetőségei?

– Igen, a hátoldalon. Bármikor telefonálhat, valaki mindig a készülék közelében tartózkodik. Mr. Farrellt természetesen nem hívhatja közvetlenül, mivel a vendégeink nem tarthatnak maguknál mobilt, de vannak vendégeknek fenntartott telefonok, így ő bármikor hívhatja önt.

– Kiváló.

– Tehetek még önért valamit, *Miss*?

– Nem, azt hiszem, mindent megtudtam, amit kellett.

Gyerünk, gyerünk! Csak annyi kellett a buktához, hogy az orvosi személyzet valamelyik tagja átvágjon az előcsarnokon.

– Megérkezett a kocsija, *Miss*. Jó utat!

– Köszönöm. Holnap találkozunk.

Vagy inkább a pokolban.

Amikor elfordultam, Paul megnyomott egy gombot a telefonközpontján. Gyanítottam, hogy a kapuőröknek akart szólni, hogy engedjenek ki. Nagyon örültem, hogy nem sétáltam ki egy mukk nélkül. Nem jutottam volna ki a kapun. Lassan lesétáltam a lépcsőn. Egy inas átadta a kulcsot.

– Köszönöm. A holnapi viszontlátásra!

Bemásztam a kocsiba. A motor könnyen beugrott, és lassan cammogtam végig a behajtón. A szívem kicsit rákapcsolt, de rögtön nyílt a kapu. Senki sem próbált feltartóztatni. Ráfordultam az útra, és gázt adtam.

És ekkor hagytam, hogy szétáradjon bennem a megaláztatás izzó, keserű érzése.

Szerintem ezt nem kéne, dr. Maxwell, nem gondolja?

Visszanyeltem a számba tóduló, keserű epét, és száguldva menekültem a St. Mary felé. Otthon akartam lenni, hogy magamra húzzam a megnyugtató rutint, mint valami régi takarót, betakarjam a fejemet, és csak sírjak.

Az önsajnálattal ezen kellemetlen állapotából egy jókora zökkenés rántott ki. Lesodródtam az útról, és eltaláltam valamit a szegélyen. De ez legalább rákényszerített, hogy kezdjek megfelelően gondolkodni. Nem óhajtottam zokogó, szánalmas roncsként visszasettenkedni a St. Marybe. Elhatároztam, hogy azt fogom csinálni, amit mindig is csináltam katasztrófahelyzetben: rombolok

egy keveset.

A következő kereszteződésnél lefordultam Rushford felé, és beálltam egy többszintes parkolóba. Pont az út másik oldalán volt egy fodrászat, és igen, azonnal meg tudták csinálni a fejemet. Megmondtam nekik, hogy mi akarok, és hátradőltem, mialatt dolgoztak rajtam. Amikor elhagytam a fodrászatot, vékony, dögös lófarok himbálózott a tarkómon a lépteim ritmusára. Imádtam. A női múltjárók több yardos hajat hordanak. Benne van a szabályzatban. Nagyjából eddig mehettem el anélkül, hogy másnap megkapnám a felmondóleveletem. Minden zűr nélkül kijutottam Rushfordból, és ismét a St. Mary felé vettem az irányt.

Jöhetett a kettes fázis. Először is letértem a főútról, mert nem akartam, hogy letartóztassanak, mielőtt befejezem. Kezdetnek rávittem a kocsit a füves szegélyre. Hallottam néhány dörrenést, ami jelezte, hogy a karosszéria találkozott néhány ággal és kőtömbbel, de csekélynek ítéltam a kárt. Apokolba ezzel a német csúcstechnikával!

Visszaváltottam kettesbe, padlógázt nyomtam, és figyeltem a fordulatszám mérő tűjét, amint szépen feltekeredik. Ekkor már hallottam, hogy a motor panaszkodik. Sajnos, németül vinnyogott, én meg angolul hallgattam, úgyhogy nem sokra ment velem.

Szerintem ezt nem kéne, dr. Maxwell, nem gondolja?

Egy erdei út bejáratát két nagy kőtömb állta el. Beálltam eléjük, és párszor nekik tolattam. Na, ez már jólesett. Csörömpölést hallottam, és roppantmód kielégítő csikorgást. Megfordultam, és szemből is nekimentem a köveknek. Ismét érdekes hangokat hallottam. Beálltam az egyik szegény, megkínzott kő elé, és többször nekivágtam az ajtót. Mit mondjak, megizzadtam és kifáradtam a

nagy erőlködésben. Nem kevés munkába telt, mire sikerült alaposan behorpasztanom az ajtó burkolatát. Átkozott germánok!

Kiszálltam, és megszemléltem az eddigi eredményt. Az egyik oldalról eltűnt a lámpa, és a csomagtartó hátsó fala jócskán beroppant. Ugyanez fogadott elöl is. Víz csöpögött ott, alul, úgyhogy alighanem a hűtő is kapott egyet. A sofőroldali ajtót – végre-valahára – csinos horpadás díszítette.

A homlokomat ráncolva töprengtem. Ennyi erőfeszítésért cserébe nem nagy cucc, amit kaptam. Felkaptam egy követ, és rácsaptam vele a hátsó ablakra. A rohadék egyszerűen lepattant róla. Ez hihetetlen! Hirtelen támadt idegrohamomban a fejem fölé lódítottam, és teljes erőmből csaptam le. Az üveg berepedezett. Ezzel kellett beélnem.

Támadt egy másik ötletem. Kivettem az utazóplédet a hátsó ülésről. Felrángattam a motorháztetőt, és a plédet használva lecsavartam az olajsapkát. A motor beindult, de határozottan nem volt olyan lelkes, mint az előbb. Sebességbe tettem, és végigcsörömpöltem az úton. A műszerfalon mindenféle huncut jelzések villogtak. Nem az én problémám. Azt hiszem, valahol útközben elhagytam a kipufogó egy részét, mert a kocsik most már úgy dübörgött, mint egy tank, és húztam magam után valamit, ami nagyon szépen szikrázott. A motorháztető alól gőz fütyült. Fekete füst tört fel valahonnan, és érdekes szagot éreztem. Talán azért, mert továbbra is kettős fokozatban hajtottam.

Átmennydörögtem egy falun, ahol az emberek kijöttek a házukból, és engem bámultak.

A kellő helyen letértem, aztán gondtalanul begurultam a kapun, és vidáman integettem az aggodalmas képet vágó Mr. Strongnak.

A motor eléggé erőlködött már, mire elértem a behajtót. A lárma az égig ért. De már nem tarthatott sokáig.

Szerintem ezt nem kéne, dr. Maxwell, nem gondolja?

Jobbra elnézve, a péntek délutáni focimeccset láthattam, ami most az érdeklődés hiányában teljesen lehalt. Mindenki engem nézett. Még a Nagyfőnök is megjelent az erkélyén. Gyanítottam, hogy odabent máris izzanak a telefonvonalak. Az arckifejezését nem láttam. A behajtó végénél balra kellett volna fordulnom, az épület másik oldalán lévő parkoló felé.

Hát, én jobbra fordultam.

Az autó immár törvényekre hivatkozva tiltakozott, de megint olyan nyelven, amit nem beszéltem. Feldübörögtünk a teraszra. Páran az asztaloknál ülve nézték a meccset, és élvezték a napsütést. Mostanáig. Innentől a szájukat tátva meredtek rám.

– Félre az útból, idióták! – harsogtam, és az utolsó pillanatban ugrottak, hogy mentsék az irhájukat.

Széles utat szántottam a kerti asztalok és székek közé, közben valami beakadt az egyik kerékbe, és a kormány ugrálni kezdett a kezemben. Az autó nekiütközött egy gerániumokkal teli, nagy kőurnának, és nehézkesen visszalódult.

Átvágtam a gyepen, közben a kocsiról kerti bútorok – a roncsaik – zuhogtak. A motor alig húzott, de lejtőnek mentem. Súroltam egy nyírfát, amivel a pusztulásba taszítottam az egyik visszapillantó tükröt, de valami azt súgta, hogy ez lesz Farrell legkisebb problémája.

Szerintem ezt nem kéne, dr. Maxwell, nem gondolja?

Már nem sok hiányzott a célhoz.

Padlógig nyomtam a gázt, hogy gyorsítsak, amennyire lehet. Lustán

döcögünk előre. A motor visított, aztán füst- és gőzcsíkokat magam után húzva, dicsőségtől övezetten belevezettem Farrell főnök autóját a tóba.

A motor leállt, és hirtelen minden elcsendesedett. Füst szállongott a felszín felett. Bugyborékolás és sziszegés hallatszott, de ezt leszámítva meglepően békés volt minden.

Ha nem víz vett volna körül, egész délután elüldögéltem volna ott. Némi erőlködés árán kinyomtam az ajtót, és kizuhantam. A víz majdnem a derekamig ért. Kikecmeregtem a partra. Alighanem az egész bagázs összeverődött, és mindenki döbbenetben tátogott. A sáros és vérfoltos foci szerelést viselő Guthrie felhördült:

– Mi a...? Mi történt? Megsérült? Hol a Főnök?

Erős kísértést éreztem, hogy azt feleljem: a csomagtartóban.

– Még a kórházban.

– De miért...? Mi...?

Elsétáltam Ian mellett, és hol fütyörészve, hol cuppogva végigvonultam a teraszon, végül bementem a főbejáraton. Arcok virítottak az összes ablakban. Lassítás nélkül, kettesével vettem a fokokat, és mialatt enyhe mocsárbúzt árasztottam, illetve sárfoltokat hagytam magam mögött, beromboltam Mrs. Partridge irodájába.

Felnézett, és tökéletesen kifejezéstelen arccal üdvözölt.

– Á... dr. Maxwell.

– Hogy s mint, Mrs. Partridge? Mondja, van még pár darab azokból a formanyomtatványokból, amelyek a károkozás miatti fizetésmegvonásról szólnak?

A háta mögé nyúlt, és az egyik polcról levett egyet.

– Ha jobban meggondolom, legyen inkább kettő! Elég nagy a kupi odakint.

Hallgatagon átnyújtott egy másikat is. Mindkettőt aláírtam, és vidáman visszaadtam neki.

– Íme, tessék. Így sok időt spórolunk meg.

Fordultam, hogy távozzak, ám a Nagyfőnök kiszólt az irodájából:

– Holnap délelőtt tízkor, dr. Maxwell. Az irodámban.

Túl dühös voltam ahhoz, hogy érdekeljen.

– Alig várom, dr. Bairstow!

Kifelé menet nehezen, de kibírtam, hogy ne vágjam be magam mögött az ajtót.

* * *

Befutott Peterson. Azt hiszem, számítottam rá. Kimásztunk az ablakon, és leültünk a lapostetőre, a szobám előtt. Az esti nap melegen sütött, millió év választott el a délutáni megrázkódtatásoktól. Peterson felreccsentett egy sört.

– Kérsz egyet?

– Isten ments!

Nem akartam megtörni a csendet, így az egyre hosszabbra nyúlt.

Peterson hamar megitta a sört, összeroppantotta a dobozt, és megszólalt:

– Ezek szerint... nem ment valami jól, ugye?

Nem tudtam eldönteni, hogy bólintsak-e, vagy megrázzam a fejemet, ezért egyiket sem csináltam.

– Hé, én vagyok itt. Emlékszel arra, amikor tavaly te meg én álltunk az egész világgal szemben?

Nem tudtam, mit mondjak, de nem akartam, hogy Peterson elmenjen, ezért odanyúltam, és megmarkoltam az ingujját. Nekidőlt

a falnak, és lehunyta a szemét. A jelekből ítélve azonnal elaludt.

Hatalmas erőfeszítéseket tettem, hogy túltegyem magam az ellenem elkövetett áruláson. Kék ég, fehér báránnyelűk, csicsergő madarak, távoli hangok; mindenki más világa működött tovább, ahogy kellett, míg az enyém összeomlott. Peterson meg sem moccan. Mozdultam, hogy felkeljek, de anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, visszanyomott a helyemre.

– Akarod, hogy megöljem? – kérdezte halkán. – El tudom intézni úgy, hogy lassú és fájdalmas legyen. Sokat fog szenvedni a nyomorult.

– Ez igazán kedves tőled, de én magam fogok végezni vele. Máris elkezdtem, a kocsijával.

– Hát, ez óriási volt, Max. Te sosem okozol csalódást.

Keserűen mosolyogtam, de nem mondtam semmit.

– És most mit fogsz csinálni?

– A munkámat. Olyan jól, ahogyan csak tudom. Olyan keményen, ahogyan csak bírom.

– Tehetek valamit?

Éreztem, hogy remegni kezd a szám, de sikerült úrrá lennem rajta.

– Nos, holnap tízkor be kell ugranom a Nagyfőnökhöz. Azt hiszem, kitalálhatjuk, hogy miről lesz szó. Talán szükségem lesz rád. Utána.

– Farrell visszajön?

– Nem tudom. Nem érdekel.

Hátradőltem, és én is lehunytam a szemem. A nap a tető szélé alá ereszkedett, és az árnyékok mind hosszabbra nyúlva felénk araszoltak.

12

AZ ELŐZŐ napi hév jócskán alábbhagyott, a helyén csak valami undok, hideg és üres érzés maradt. Nem táncoltam örömben attól, hogy meg kell jelennem dr. Bairstow színe előtt.

Ezúttal még csak nem is pillantott a kényelmes karosszékek felé. Letakarította az asztalát – ami mindig rossz jel volt –, és zordon képpel meredt a fejem felett a nagy semmibe. Nem kínált helyet. Ott álltam előtte, a megszokottnál kissé rendezettebben, és kezdett derengeni, hogy mit csináltam.

Aztán csendesen méregetett, érzésem szerint nagyon hosszú ideig. Valahonnan a távolból, jócskán letompulva, a St. Mary szokásos nappali lármája hallatszott. De a Nagyfőnök irodájában semmi sem neszezett.

Aztán, az érkezésemről számított kábé ezer év múlva, dr. Bairstow megszólalt:

– Amikor előléptettem részlegvezetővé, dr. Maxwell, bevallom, nem éreztem szükségesnek, hogy emlékeztessen, milyen fajta viselkedést nem tartok elfogadhatónak a vezetők részéről. Hogy a jelekből ítélve mégiscsak tisztáznom kellett volna, az óhatatlanul arra a nézetre vezet, hogy súlyos hibát követtem el, amikor kineveztem önt.

Rövid szünetet tartott. Én a fogaimat csikorgattam, és a Nagyfőnök válla felett a falat fixíroztam.

– Úgy tűnik, bűncselekményt követett el – folytatta aztán –, és amennyiben Farrell főnök pert indít ön ellen, nem fogok közbeavatkozni. Világosan fejeztem ki magam?

Bólintottam, és vártam, hogy feltegye a legfontosabb kérdést: miért. Mert nem mondhattam el neki, hogy miért. Soha, senkinek nem mondhattam el, hogy miért.

– Jelenleg az egyetlen dolog, ami visszatart, az az, hogy Farrell főnök felhívott tegnap éjjel. Tájékoztattott arról, hogy ön idő előtt távozott, és kifejezte aggodalmát a testi épsége miatt.

Eltűnődtem azon, hogy Farrell mit mondhatott neki. Mennyit tudhat?

– Tájékoztattam őt az itteni helyzetről, és szándékában áll visszatérni ide vagy a mai nap folyamán, vagy holnap, hogy felmérje a helyzetet, és annak ismeretében hozzon döntéseket.

Megint bólintottam, és vártam, hogy felszólítson a felmondásra. Szokásához híven olvasott a gondolataimban.

– Elmondom, hogy mit mondtam neki. Nem fogom elfogadni a felmondását, és az önét sem. Nem tudom, és nem is érdekel, hogy mi történt kettejük között, de meg kell találniuk a módját annak, hogy együtt dolgozzanak. Ez parancs. Ezúttal is világosan fejeztem ki magam, dr. Maxwell?

Ismét bólintottam, és imádkoztam, hogy legyen már vége. Sok hülyeséget csináltam az évek során, de a Nagyfőnök szavai nyomán izzó szégyen perzselte a lelkemet. Igaz, felhúztam már párszor ezt a drága embert, de még sosem okoztam neki csalódást.

Csakis a mögötte álló falat néztem, és semmi mást.

– Van mondanivalója?

Felszegtem az államat, és megszólaltam:

– Nem sajnálom, hogy megtettem. Vállalok minden büntetést, amit csak kapok, de nem sajnálom, hogy megtettem. Azt viszont nagyon sajnálom, hogy csalódást okoztam önnek, uram.

– Nem tűnök ilyenfajta viselkedést az intézetemben!

– Megértettem, uram.

– Azt javaslom, dr. Maxwell, hogy vizsgálja meg az anyagi helyzetét! A tegnapi események sokba fognak kerülni.

– Igen, uram.

– Távozzhat.

Kimenekültem, majd kacskaringós útvonalon – kerülve a jónépet, valahányszor csak tehettem – visszasiettem a szobámba, ahol Peterson várt rám egy bögre teával és egy marék papír zsebkendővel. Húsz perccel később kifújtam az orromat, és készen álltam, hogy szembenézzek a világgal – bár nem valami nagy lelkesedéssel.

* * *

Másnap az ebédlőben ültem, és az orromat a kajámba dugva elmélkedtem azon, hogy a személyes katasztrófák ugyan miért nem befolyásolják soha az étvágyamat, amikor különös hullám gyűrűzött szét a termen, és hirtelen mindenki fejvesztve rohant a kijárat felé.

Tudtam, mi történt: Farrell főnök visszatért.

Peterson és én folytattuk némiképp akadozó társalgásunkat a közlgő megbízatásokról. Az ablakon kinézve láttam, hogy elhajt a taxi. Farrell főnök elsétált a behajtó végéig, elnézett a tó felé, egy pillanatra megdermedt, aztán nekivágott a gyepnek.

Tudtam, hogy Dieter kicsörlözte a kocsit a tóból, mert David

lépésről lépésre beszámolt a műsorról, noha többször ráförmedt, hogy hagyja már abba, mert nem érdekel.

A Főnök eltűnt a szemem elől, aztán tovább ettünk. Az emberek lassan visszaszivárogtak, én meg reméltem, hogy kihúlt a mártásuk.

Egyikünk sem kereste személyesen a másikat. E-mailben kommunikáltunk, adóvevőn vagy közvetítőn át. Ennélfogva alaposan meglepődtem, amikor Farrell az egyik ebéd alatt megállt az asztalomnál, és átnyújtott egy papírlapot.

Átvettem tőle anélkül, hogy felnéztem volna rá. Az étkezőre csend borult. A nyomorultak nyilván azt várták, hogy mindjárt eszméletlenül zuhanok a kövezetre, és tényleg majdnem eldobtam magam, amikor megláttam a végösszeget. Egy házat vehettem volna annyiért. Vagy talán kettőt. Esetleg egy kisebb falut. Hogy a pokolba kerülhet ennyibe egyetlen nyavalyás kocsi javítása?

Két ujjam közé csippentettem a lapot, és visszaadtam.

– Kérem, adja át az asszisztenseknek!

Visszaadta, és felszólított:

– Kérem, ne használja személyes célra a St. Mary személyzetét!

– Mr. Sand majd ráteszi a bejövő tálcámra, hogy később majd szemrevételezzem. Akkor fogok foglalkozni az üggyel, ha lesz rá egy percem.

Azzal visszalöktem a papírt, mire ő minden további szó nélkül ott hagyott.

Azon az éjszakán beizzítottam a laptopomat, és kiürítettem az összes bankszámlámat. Megmaradt még a törvénytelen elbocsátásért járó kártérítés, és mivel éppen az tanította meg nekem, mekkora hülyeség, ha nincs megtakarításom, az azóta eltelt időben igyekeztem összerakni egy kis pénzt. Ha mindent

összeadtam, éppen csak betakarta a számla összegét.

Éppen csak.

A maradék egy kétjegyű szám volt, ami egy tizedesvesszőt követett. Alig pár penny maradt a nevemen.

Az egészet átutaltam Farrell bankszámlájára, közben azt mondogattam magamnak, hogy nem bánok semmit, majd letelepedtem, hogy Petersonnal és Helennel megnézzem a legújabb Bond-filmet.

Másnap a pénz visszaérkezett a számlámra.

Azt hittem, a rendszer szórakozik velem, és megint elküldtem a lóvét oda, ahonnan érkezett. Alig egy órával később ismét visszajött.

Mi a fenét képzelsz ez az alak? Kivel játszadozik?

Elrobogtam az irodámba, ahol David fogadott.

– Kop-kop...

– Kuss!

Fortyogva leültem az íróasztalomhoz, majd húsz percen át kotorásztam a java részben felderítetlen fiókokban, hogy előkerítsem a ritkán használt csekkötömbömet.

– Mit művel? – érdeklődött David, amikor bevágtam a soros fiókot.

– Csekkötömb.

– A bal alsó fiókban, egy borítékban, amin a „Nemibeteg-gondozó, teszteredmények” felirat szerepel.

Tényleg ott volt.

Kitöltöttem egy csekket, belegyűrtem egy borítékba, és átadtam Davidnek azzal az utasítással, hogy tegye bele Farrell postarekeszébe.

Másnap reggel kaptam egy borítékot, rajta az ismerős, szaggatott kézírással. Kinyitottam, és a csekk hullott ki belőle, száz apró

darabban.

Felvettem az egész összeget készpénzben, az egész estét azzal töltöttem, hogy lehúzogattam a kötegekről a banki papírszalagokat, majd mindent beleszórtam egy szatyorba, és a végén gondosan összeráztam az egészet. Másnap beléptem az ebédlőbe, odamentem az asztalhoz, amelynél Farrell tömte a fejét Dieter és Polly társaságában, aztán megfordítottam a szatyrot, és szétrántottam a száját. Bankjegyek szállongtak mindenfelé. Beleestek Farrell ölébe, a kajájába, a vizespoharába, továbbá a padlóra, illetve Dieter sodójába és Polly kávéjába.

Végül a padlóra dobtam a szatyrot, és elegáns léptekkel kivonultam.

Egy órával később visszatértem az irodámba, ahol az íróasztalomon mocskos, ragacsos bankjegyek halma magasodott. A pénzek egymáshoz és az asztalomhoz ragadtak. Egy csomó a padlóra hullott, ezek koszos talplenyomatokat viseltek magukon. A foltokat vizsgálva mártás, sodó, ketchup, majonéz, kávé, vaj nyomait ismertem fel, és még valamit, aminek a szaga olyan volt, mint a motorolajé.

– Ez nevetséges – jelentettem ki. – Mi a poklot akar ez?

– Nem tudja? – kérdezte David.

– A jelekből ítélve, nem. Ha nem akarja ezt a rohadt pénzt, akkor miért piszkál a számlával?

– Tedd vissza a pénzt a számládra! – javasolta Peterson, aki ekkor lépett be mögöttem az irodába.

Hát, nekimentem, és nem volt könnyű. A szégyentől kivörösödve magyaráztam, hogy ez pontosan az a pénz, amit pár nappal korábban kivettem. Megjegyzéseket tettek a bankók megtépzott

állapotára, és hogy milyen mocskosak. Addigra már torkig voltam az egész idióta üggyel. Úgy döntöttem, ha Farrell kártérítést akar, akkor álljon elém, és kérje. Máskülönben – felejtse el.

– Ezek szerint bejött – állapította meg Peterson.

Bambán pislogtam rá.

– Nézz csak magadra! Ideges vagy, és egy egész délelőttöt elbasztál a bankban, ahol ráadásul hülyének néztek. Csalódtok vagy, mert nem tudod lecsendesíteni a lelkiismeretedet azzal, hogy pénzt adsz neki. Ki akart fárasztani, és ez sikerült is neki. Ez az ő bosszúja. Tudom, hogy számodra lehetetlen, de az lenne a legjobb válasz, hogy nyugodt maradsz, méltóságteljesen viselkedsz, és felülemelkedsz az egész baromságon.

– Hé, én nem vagyok egy rohadt hólégballon.

Peterson hallgatott.

– Ó, akkor rendben van.

* * *

A St. Maryre a félelem és a gyűlölet kora köszöntött, más szavakkal: eljött az éves személyzeti értékelés ideje. Akták heverték az íróasztalomon, és pocsék hangulatban voltam. David iszonyatos tempóban csattogtatta a billentyűzetét – sosem szokott ilyen keményen dolgozni. Gyanítottam, hogy új kop-kop vicceket keres. A jó hír úgy szólt, hogy egész nap egyet sem próbált elmondani nekem. Kellemes meleg uralkodott az épületben, odakint minden hideg és nyirkos volt. Éppen készültem említést tenni a teáról, amikor valami arra készített, hogy felnézsek. Farrell főnök állt a nyitott ajtóban.

– Bejöhetek?

– Hogyne, természetesen. Miben állhatunk a rendelkezésére?

– Szeretnék beszélni veled. Mr. Sands, magunkra hagyna minket, ha megkérhetem?

David – áldás fejére – nem mozdult, hanem felém fordult a székével, és kérdőn felvonta a szemöldökét.

– David, megtenné, hogy...

– Egyébként is beszélnem kell Rapson professzorral – felelte vigyorogva. – Azt mondja, tud pengéket szerelni a kerekeimre. Tudja... mint a *Ben Hur*ban. Mekkora királyság lesz!?

Azzal eltűnt, mielőtt tiltakozhattam volna a pengék ellen.

– Főnök, kérem, foglaljon helyet! Mit tehet önért a történettudományi szekció?

Figyelmeztettem magam, hogy legyek udvarias és rideg. Létfontosságú volt, hogy ne dühödjek fel. Agyúlölet és a szerelem bizonyos szempontból ugyanolyanok. Ha gyűlölünk valakit, az ugyanúgy a világunk közepe, mint az, akit szeretünk. A közöny a gyilkosoknak való.

Egy darabig csak ült, és a lábát nézegette. Eső verte az ablakot. Végül felnézett, és megkérdezte:

– Meddig akarsz még gyötörni?

Befejeztem az akták rendezgetését – nem kapkodtam el –, azután felnyaláboltam az egész halmot, és átömlesztettem David asztalára. Ez majd lefoglalja és elhallgattatja egy időre. Adok én neked *Ben Hurt*!

Végül visszaültem a helyemre, összekulcsoltam a kezem az asztal felett, és udvariasan, tartózkodóan válaszoltam:

– Ó, te jó ég, azt hiszem, bocsánatkéréssel tartozom önnek, Farrell

főnök. Sajnálom, ha azt gondolta, hogy csak elkapott egy idegroham, vagy ilyesmi. Azt hittem, tökéletesen világosan fejeztem ki magam, és ha mégsem, az az én hibám. Fogalmam sem volt, hogy ön azt hiszi, ki lehet menteni még valamit a romok közül. Nyilvánvalóan hibát követtem el, és sajnálom, ha ez ennyire fájdalmas önnek, de ki kell mondani. Nem gyötröm önt. Én egyáltalán semmit nem csinállok önnel. Am engem illet, vége az egésznek. Sajnálom, de továbbléptem.

- Hát én nem. Szeretnék bocsánatot kérni.
- Nem érdekel, de tényleg.
- És megmagyarázni.
- Továbbra sem érdekel.
- Ezt hallanod kell.
- Erősen kétlem.
- Hallgass végig! – kiáltotta, és rácsapott az íróasztalra.

Sóhajtottam egyet, hanyatt vágtam magam a széken, kinéztem az ablakon, és halkán dűnnyögtem:

- Felőlem...

A szél esőcseppeket hajtott az üvegnek, és az ablak csörömpölt a keretében. Nagyon hangosnak érződött a nagy csendben. Az arcom kifejezéstelen volt. A pillanatok végtelennek tűntek.

Farrell hirtelen fellökte magát a székről, és kiment úgy, hogy nyitva hagyta az ajtót. Jómagam hátradőltem, és hirtelen fájni kezdtem. David visszatért. Asaját asztalára egy pillantást sem vetett, az enyém előtt horgonyzott le.

- Mi van? – mordultam rá.

Csalódottságában a széke kartámaszát verte, és rám förmedt:

- Az isten szerelmére, Max, maga megőrült?

– Tessék? – kérdeztem hirtelen egészen más hangon.

Vett egy mély, reszketeg lélegzetet, és belekezdett:

– Egy szervezetnek dolgozom, amely manipulálja az időt. Azt hiszi, eltelik úgy nap, hogy nem próbálok kitalálni egy megoldást arra, hogy visszamenjek és figyelmeztessem magam? Hogy hagyjak egy üzenetet, megbénítsam a kocsimat, csináljak valamit, bármit, amivel megváltoztatom azt a dolgot, ami tönkrevágta az életem? De nem lehet. Semmit sem kezdhetek a dologgal. Kurvára késő! De ami magukat illeti, ezt még helyre lehet hozni. Csak annyit kell tenniük, hogy elnyomják a hülye büszkeségüket, és megkeresik a megoldást. Mert ezen még lehet változtatni, és egyiküknek tennie kell valamit, mielőtt késő lesz. Tegyük fel, hogy valamelyikük meghal. Na, akkor már semmit sem tehetnek. Akkor már rohadtul késő lesz. De most még nincs. Ezt még helyre lehet hozni. Szóval, én amondó vagyok, Max, hogy ne töltse bánkódással az élete hátralévő részét...

A hangja recsegett, aztán elgurította magát, teljes súlyával ráborult az íróasztala sarkára, és csak úgy rázta a köhögőroham.

Felálltam, bár nem tudom biztosan, hogy azért, mert neki akartam segíteni, vagy azért, hogy elmenjek a Főnök után, és ez sosem derült ki, mert ebben a pillanatban befutott Schiller és Van Owen. Olyan izgatottak és türelmetlenek voltak, hogy egyszerre akartak berontani az ajtón, amiből az lett, hogy összeütköztek, és egymás lökdösve nyomultak befelé.

– Max, megvan! Megtaláltuk! – harsogták. – Ezt látnia kell! Jöjjön! Megtaláltuk a fordulópontot!

Egy másodpercre megkavarodtam, aztán eszembe jutott: a színdarabunk. Az egyetlen, amelyben Bill, a bárd egy megborult pillanatában nem azt a királynőt nyírta ki, akit kellett volna.

– Ez gyorsan ment, lányok. Szép munka. Mutassák! – feleltem, és mindhárman máris kifelé igyekeztünk. Az ajtóban megfordultam, és visszaszóltam: – Ha összeszedte magát, David, nagyra értékelném, ha csatlakozna hozzánk.

– Két perc, Max – felelte, és nem nézett rám, így aztán magára hagytam.

A csarnokban hemzsegett a nép. Úgy tűnt, hogy mindenki itt van, aki nem küldetésen jár éppen. A flipchart táblákat és a falakat papírlapok borították. Az egész helyiséget két vízszintes papírsáv futotta körül: egy rózsaszín és egy sárga. Dolgok voltak bekarikázva vagy kiemelve, és nyilak mutattak egyik laptól a másikig, és vissza. Az asztalokon halmokban álltak a térképek, fotók, referenciaanyagok, lemezek, kockák és hasonlók. A padlón papírhalmok magasodtak, rajtuk a koponya-lábszárcsont ábrával, ami a St. Maryben hagyományosan azt jelentette: ne nyúlj hozzá! Látni lehetett, hogy a takarítók minimum egy hétig fognak görcsölni, mire rendet raknak. Az egész zűrzavarosnak tűnt, de nem az volt.

Kerestem egy asztalsarkot, rátelepedtem, és Van Owen üvöltve csendet kért.

– Jól van, akkor halljuk! – mondtam.

– Ez valami egészen rendkívüli, Max. Van néhány roppant erős jelenet. Ha valaha bemutatják, az nagy durranás lesz – mondta Van Owen, és a kezdőponthoz sétált, majd tovább magyarázott: – Adarab azzal kezdődik, hogy a királyi mama, Lotaringiai Mária megkapja a hírt, az angol király, a jó öreg Kövér Henrik azt tervezi, az ő lányával házasítja össze a fiát, a későbbi IV. Eduárdot.

Mária okos asszony, és rájön, hogy Mária, a leánya kulcsfontosságú szereplő lesz a következő évek során. Így aztán

elrohan Franciaországba, hogy ott keressen biztonságos menedéket. Mária nagybátyja azt reméli, hogy a lányt a beteges dauphinhez adva, rajta keresztül a markában tarthatja Franciaországot. Ez egy eléggé terjengős jelenet, amelynek során mindenki kötelező jelleggel felvázolja a múltját és a jövőbeli szándékait. Medici Katalin, a királynő vészjóslóan siklik át mindenkinek az életén, mint egy jól táplált kígyó, és kirajzolódnak a frontvonalak.

A következő jelenet a házasságkötés. Mindenki úszik a boldogságban, leszámítva persze a királynőt, és minden szépnek és jónak tűnik.

Csak aztán, mint tudjuk, a francia király idejekorán meghal egy lovagi tornán történt balesetben, és az ifjú pár a vártnál jóval hamarabb lesz király és királyné. Aztán a dauphin természetesen mindenkire ráborítja az asztalt azzal, hogy maga is meghal, a jelekből ítélve egy fülgyulladásból induló fertőzésnek köszönhetően. Következik egy fantasztikus jelenet, amikor is az elfojthatatlan ellenséges indulatok a felszínre törnek. Mária és Katalin gyűlölködve sziszegnek egymásnak a fiú halálos ágya felett, és a vége az lesz, hogy Katalin rákényszeríti Máriát, hogy visszatérjen Skóciába. Az, hogy vonakodik megtenni, kicsit ciki a skótokra nézve. De a mi szempontunkból eddig minden rendben, minden remekül alakul.

Van Owen ivott egy korty vizet, és folytatta:

– Mária visszatér Skóciába. A hagyományosan sűrű skót ködbe. Aparton állva felkavaró beszédet mond arról, mekkora boldogság számára, hogy visszatért a szülőföldre, megígéri, hogy igazságosan és rendesen fog uralkodni, és minden csupa szivárvány és ugrándozó nyuszika lesz. Erős a gyanúm, hogy valójában valami olyasmit mondhatott: *A francba, bőrig ázom. Hát sosem süt a nap ezen az*

Istentől elhagyott trágyarakáson? Valaki kerítsen száraz ruhát, és adjon egy italt!

Ezt követően a Darnleyval kötött házassága eléggé pocskéknak van bemutatva, aztán egyenesen robogunk az első felvonás csúcspontja felé. Adarab egész hangulata borongós lesz. Mária előrehaladott terhes, és csak két-három asszony viseli gondját. Megkeseredve panaszkodik az új férjére. Gyűlöli őt. Mindenki gyűlöli. Tékozló alak. És örök vesztes. És gúnyolódik, és a többi, és a többi. Befut Rizzio egy bensőséges vacsorára, ami a jelekből ítélve a vesztét okozza. Amennyire tudjuk, Darnley és a barátai durván belerondítanak ebbe a kis idillbe. Darnley lefogja a királynőt, és a cimborák összeszurkálják Rizziót. Utóbb ötvenhat sebet találnak rajta, ami azért elég sok. Rizzio belekapaszkodik Mária ingébe, és kiabálva kéri, hogy mentse meg. Mária sikít, és a férjét átkozza. Az udvarhölgyei segítségét sikítanak, ami nem jön. Igazából elég zavaros jelenet, és azzal ér véget, hogy a terhes királynő beleroskad Rizzio kifolyt vérébe.

Van Owen elhallgatott egy pillanatra, majd a szemembe nézve beszélt tovább:

– És most jön a lényeg. Adarab szerint Mária nem hagyja el a Holyroodot. Ott marad, és Shakespeare azzal kerüli meg a problémát, hogy ad Máriának egy „Hát senki sem szabadít meg ettől a bajkeverő alaktól?” jelenetet, majd a részeg és kiegyensúlyozatlan Bothwell elrohan, hogy intézze a dolgot. Másként megfogalmazva: Mária teljességgel ártatlan.

Valaki felhorkantott.

– Megérkezik hozzá Darnley halálának híre, ő pedig kellően elborzad és megdöbben. Adarabban azonnal elhatárolódik

Bothwelltől. Amennyire meg tudjuk állapítani, soha többé nem találkozik vele. Aztán nincs erőszak, nincs kegyvesztettség, nincs végzetes harmadik házasság, nincsenek lázadások, nincs hosszú angliai fogság.

Vettem egy mély levegőt, és kifakadtam:

– A rohadt életbe! Szóval, ez az. Ez az, ami más. Nincs Bothwell.

– Igen, nagyon úgy tűnik.

– Mi a folytatás?

– Nos, természetesen mostanra sokat haladtunk előre a rossz úton, és még fel is gyorsultunk. A Mária által felbízott észak felkel Erzsébet ellen, skót és francia csapatok segítségével. Okos Fülöp, a spanyol király a franciák megerősödésétől tartva félreteszi a vallási problémákat, és titokban segítséget nyújt Erzsébetnek. Elégé valószínűtlen forgatókönyv, de a kortárs források gyakran említik, hogy Fülöpnek egy kicsit tetszett Erzsébet. Németalföld elesik, persze, mert Erzsébet nincs abban a helyzetben, hogy segítséget küldjön. Rengeteg protestáns menekül el Angliából a biztonságos Amerikába. Az Armada útnak indul, de ezúttal nem azért, hogy lerohanja Angliát, hanem azért, hogy megsegítse, az eredmény ugyanaz. Egy vihar elpusztítja a flottát. Francia és skót csapatok – az Ősi Szövetség – özönlenek át a határon. Erzsébet menekül, de elfogják és börtönbe vetik. A spanyolokkal szövetkeznek, hogy visszatérhessen a hatalomba, de elárulják.

A csúcspontban Mária titokban meglátogatja őt a kivégzése előtti estén, és mint királynő a királynőnek, kéri és könyörög neki, hogy mondjon le az angol trónról. Ha nyilvánosan kijelenti, hogy nem tart rá igényt, leélheti az életét, szépen csendben, házi őrizetben. Erzsébet megvetően visszautasítja az ajánlatot, nyilvánvalóan arra

emlékezve, hogy hasonló helyzetben élt gyerekkorában. Aztán a két vörös macska királynőhöz a legkevésbé sem méltó sértéseket vág egymáshoz, mielőtt a végén, egy röpke pillanatig úgy látjuk őket, mint két nőt a férfiak kegyetlen világában. Könnyeznek, és bánják a múlt tetteit. Megindító és érzelmes finálé. Csakhogy...

– Csakhogy mi?

– Csakhogy baromság az egész.

Van Owen kinyitott egy dossziét, és drámai hatásszünetet tartott. Tekintetbe véve, hogy tele volt múltjárókkal, a csarnokra abnormális csend borult.

– Darnley megölésétől kezdődően, minden hamisítvány. Ez itt dr. Dowson jelentése. A papír, a tinta, a stílus... minden más. Egyértelmű, hogy nem Shakespeare.

– Modern hamisítás?

– Na, ez egy kicsit furcsa, Max. A második felvonás az első kortársa. Ugyanabban az időben írták, csak éppen nem maga a nagy ember.

– De ugyanakkor rejtették el, amikor az elsőt?

– Ó, igen! Valaki, a jó isten tudja, hogy ki, megírta a második felvonást, kicserélte az eredetivel, aztán dr. Bairstow jóhiszeműen elrejtette az egészet.

Keményen törtem a fejemet, hogy megértsem ezt a dolgot.

– Vagyis, a darab a 17. század elejéről származik – mondtam aztán. – Az egész. De két külön ember írta, és csak az egyik volt Shakespeare?

– Aha. Tessék, az összegzés – felelte Van Owen, és átnyújtotta. Oda sem nézve átvettem, közben különféle gondolatok cikáztak át az agyamon. Mindenki nagyon mélyen kussolt. Hallani véltem a

fejekben forgó fogaskerekek kattogását.

– Szép munkát végeztek – mondtam végül lassan, megfontoltan. – Szép munka. Megyek, és kérek időpontot Mrs. Partridge-tól a Nagyfőnökhöz. Rakjanak rendet itt, és holnap előadhatják ezt a dolgot dr. Bairstow-nak.

Elhátráltak, és elkezdtek összeszededegetni az anyagokat. Körülnéztem. David a tömeg mögött volt, és még most is köhögött. Felvontam a szemöldökömet, mire ő bólintott és elmosolyodott.

Csak ekkor figyeltem fel a háttérből érkező, fojtott, ritmikus dobolásra. Úgy tűnt, más nem vette észre, ezért nem szóltam semmit.

Egyre jobban hallottam, mialatt felmásztam a lépcsőn, és körbementem a galérián Mrs. Partridge irodájáig. Nem találtam ott. Bedugtam a fejemet az adminisztrációra, ahol azt mondták, hogy Mrs. Partridge lent van. A dobolás egyre hangosabb lett, mialatt az ajtó felé közeledtem. Éreztem, hogy a tarkómon bizsereg a bőröm.

Tudtam, hogy történik valami.

A nyomtatószobában találtam rá. Ami gyönyörű, áramvonalas, szupermodern digitális nyomtatónk baljóslatúan hallgatott a sarokban, és egy mozgó alkatrészekkel teli, ósereg masina dolgozott helyette, hangosan csattogva és dobolva. Egy nyílásból lapok röpködtek, amiket Mrs. Partridge és az emberei elkapkodtak és összetűztek. Kihúztam egyet a halomból – semmi különös, csak az archívum éves jelentése.

De akkor is történt valami.

Lassan körbeforgattam a fejemet, hogy megpróbáljam betájolni a... valamit.

Agépezet egy utolsó, halódó zörgéssel beszüntette a működést.

A hirtelen beálló csendben lehetett csak igazán érezni, hogy micsoda dübörgés volt itt az előbb. Mindenki megkönnyebbülten sóhajtott fel. A kollégák mindent felraktak egy kézikocsira, aztán eltűntek. Maga Mrs. Partridge némán körüljárta a helyiséget, és lekapcsolgatott egy csomó fenetudjait. Miután végzett, felém fordult, én pedig megszólaltam:

– Beszélhetnék holnap a Nagyfőnökkel? Hogy beszámoljak a színdarabról.

– Délelőtt, pontban tízkor – felelte úgy, hogy egyszer sem pislogott.

– Köszönöm.

Nem igazán figyeltem oda. Felnéztem, és azt láttam, hogy csendesen áll, és figyel. Valahányszor valami fontos dolog történt a St. Maryben, Mrs. Partridge mindig jelen volt. Mindig.

Elindultam, hogy körüljárjam a szobát. Az egyik falnál szigetelőszalaggal rögzített, fekete plasztikzsák állt, kidobott papírokkal félig megrakva. Anélkül, hogy tudtam volna, miért, belenyúltam, és kihúztam pár lapot.

– Azokkal vigyázzon! – figyelmeztetett Mrs. Partridge. – Némelyik még fog.

– Mi történt?

– A megszokott nyomtatónk meghibásodott, ezért a régi gépet kellett használnunk, és a kelletténél több tintát nyomtunk bele. Az első néhány száz lap használhatatlan lett.

Ezt fontosnak éreztem, de hogy miért, azt nem tudtam. Lenéztem a kezemben tartott papírokra. A tinta helyenként még nedvesen csillogott. A betűk elkenődtek. Megfordítottam a köteget. A tinta átütött a papíron.

Átszivárgott.

Száz gondolat zúdult át az agyamon.

Kinézttem az esőbe. Eső. Álmok. Valóságnak tűnő álmok.

Mrs. Partridge-ra pillantottam, aki begyűjtötte a holmiját, és azzal a kifejezéssel nézett rám, amit rendszerint egy kismacskának tartogatunk, amikor a rendeltetésének megfelelően használta az almot. Várakozva állt az ajtónál, és én megértettem a ki nem mondott célzást.

– Ne feledje, holnap tízkor! – emlékeztetett.

– Nem... nem felejttem el – motyogtam, aztán szinte vakon bolyongtam a folyosón. Inkább a puszta szerencsémnek, mint az eszemnek köszönhetően a lépcső tetején találtam magam. David odalentről nézett fel rám. Lementem, hogy beszéljek vele.

– Vissza tud menni az irodába? Takarítsa le az íróasztalomat! Nem érdekel, hová rejti. Rakjon be egy rögzítőt! Meg tudja csinálni húsz perc alatt?

– Meg.

– Rendben, egy perc múlva megyek én is.

David elindult, én pedig betértem a könyvtárba, ahol csend fogadott. Tudtam, hogy ez kínos lesz, de nem tehettem mást. Aktiváltam a kommunikátoromat, és beleszóltam:

– Farrell főnök?

– Dr. Maxwell? – felelte meglepetten, de semleges hanghordozással.

– Igen. Ha nem túl elfoglalt, át tudna jönni fél óra múlva az irodámba? Ha gondot okoz, én is átmehegek magához, de azt hiszem, az enyém csendesebb.

Rövid szünet következett. Idegesen topogtam, de nem mondtam

semmit.

– Mondana valamit?

– Stuart Márián dolgozunk, és azt hiszem, választ kaphat néhány kérdésére.

Megint szünet.

– Hogy én?

– Igen. Át tud jönni most rögtön?

Farrell is hallgatott, majd megkérdezte:

– Tud várni tíz percet?

– Igen – válaszoltam, és megszakítottam az összeköttetést, mielőtt meggondolhatta volna magát, aztán felrohantam az irodámba.

Fogalmam sincs, hogy David mit művelt a sok vacakkal. Végül arra jutottam, hogy alighanem kinyitotta az ablakot, és mindent kivágott az esőbe. De nem érdekelt. Csak az járt a fejemben, hogy sietnem kell.

Hamarosan megérkezett Farrell, és az ajtóból nézett befelé, eléggé óvatosan. David felkapcsolta a bejárat feletti vörös lámpát. Ettől ugyan úgy néztünk ki, mint egy bordélyház, de azt jelezte, hogy senki sem jöhet be. Udvariasan felálltam, de roppant hivatalosan viselkedtem. Az előző beszélgetésünk mintha meg sem történt volna.

– Farrell főnök, köszönöm, hogy ilyen gyorsan átjött. Szeretném az elnézését kérni, ha elrángattam a délutáni munkájától. Vannak bizonyos dolgok, amiket szeretnék megkérdezni, ha nem bánja. Kérem, fáradjon be és foglaljon helyet!

A karosszékekre telepedtünk le. Ügyeltem, hogy a radiátor melletti legyen az enyém. Már attól fáztam, hogy hallottam az eső kopogását. Farrell gyanakodva méregette az apró rögzítőt.

– Semmi veszedelmes, Főnök. Csak szeretnék arra

összpontosítani, amit mond, ahelyett, hogy folyton próbálok emlékezni dolgokra. Persze, csak ha nincs ellene kifogása.

Kissé kétkedve nézett rám, és azt dörmögte:

– Ez elég fontosnak tűnik.

– Igen, szerintem az. És mielőtt megkérdezi, nem tudom biztosan, hogy miért. Csak azt kérem, tartson velem, mialatt a sötétségben tapogatózom, amíg megtalálom azt, amiről nem tudom, hogy micsoda.

– Ez nekem a történettudományi szekció tipikus módszerének hangzik. Nos, rendben, dr. Maxwell, tegye, amit tennie kell!

– Szeretnék feltenni néhány kérdést a közelmúlt eseményeiről. Örömmel elmondom majd, miről szól ez az egész, amikor vége lesz, de addig nem, ha megbocsát, mert nem akarom befolyásolni azt, amit mondani fog.

Bólintott, de az arca kifejezéstelen volt. Ismertem ezt az ábrázatot.

– Amikor eszméletlen volt, álmodott, igaz?

Megint bólintott, és összefonta a karját, illetve leeresztette az állát a mellkasára.

– El tudja mondani, hogy mit álmodott?

– Nem igazán. Most már nem sokra emlékszem.

– De akkor nagyon valósnak tűnt, ezt mondta, ugye?

Megint bólintott.

– Nagyon valósnak... valóságosabbnak, mint a valóság, amikor magához tért?

Ismét bólogatott, de látszott rajta, hogy nem akarja elkötelezni magát. Ezzel sehová sem juthattunk el. Úgy döntöttem, hogy más stratégiára váltok. Elővettem Mrs. Partridge egyik kidobott iratát, és az asztalra fektettem. Farrell felvette, és megkérdezte:

- Az új könyvtári lista?
- Nézze meg a másik oldalát!

Megfordította.

- Elég ronda – dörmögte
- Átszivárgott a tinta.
- És?

– És azt hiszem, nem ez az egyetlen példa az átszivárgásra, amit mostanában láttam. Azt hiszem... azt hiszem, hogy mialatt megváltozott tudatállapotban feküdt, valamilyen... átszivárgás történt önnel. Azt gondolom, hogy az álmai nem feltétlenül álmok voltak. Azt gondolom, hogy azért tűntek olyannyira valóságosnak, mert az a valóság volt. Azt gondolom, hogy valami átszivárgott, és ez az, amire most emlékszik. Töredékes, elmosódó darabkák, mint azok a foltok a lap hátoldalán. Azt mondta...

Vettem egy mély lélegzetet, Farrell pedig kissé megfeszült.

– Azt mondta: Skócia, hosszú szoknyák, fények, csillogó szövet. Ez egy meglehetősen eleven leírás. Azt hiszem, maga többet tud, mint gondolja. Szeretném, ha ellazulna, elgondolkodna, és elmondaná, hogy mire emlékszik. Ha kiderül, hogy tévedek, kap egy csésze teát, hálás köszönetet mondunk, és elengedjük. Senkinek nem esik baja.

Egy darabig a lábát bámulta, majd megszólalt:

– Attól tartok, most már nem sok mindenre emlékszem.

– Azért teszünk egy próbát? – kérdeztem, mert nem akartam elengedni a dolgot.

– Maga olyan, mint egy terrier, igaz? – dünnyögte, és sóhajtott egyet.

Ezt elengedtem a fülem mellett.

– Jól van, akkor idézze fel a múltat! Próbáljon belehelyezkedni az

álmaiba! Milyen szagokat érez?

Azonnal megkaptam a választ:

– Lovak. Füst. Mocsár. Doh.

– Milyen az idő?

– Esik. Hideg van. Sötétedik.

– A szabadban van?

– Igen. Hazafelé tartok.

Ez érdekes volt.

– Hol van az otthona?

– A sarkon túl. Át a kapun. Az oromfalas ház. Kősasok vannak az ajtó felett. Az egyiknek törött a szárnya.

Nem erre számítottam. Egy helyszínt vártam, de mást kaptam. Igyekeztem kisöpörni a fejemből az előre elképzelt dolgokat, és követni Leont oda, ahová vezet.

– Mi történik aztán?

– Át egy kicsi, zárt udvaron. Fel a lépcsőn. Három lépcsőfok. Faajtó. Meleg van odabent. Nagy tűz ég a közelben.

– Ki van magával?

– Guthrie-t látom. Megázott, és a kabátját rázza. Nem, nem kabátot, hanem köpenyt. A köpenyét rázza. Petersont is látom, egy asztalnál ül. Egy hosszú asztalnál. Maga és még valaki a tűznél vannak. Árnyékok táncolnak. Kinyílik egy ajtó, a huzat elolt egy gyertyát. Beszélgetés. Maga azt mondja... vége. Ennyi – tette hozzá a fejét csóválva.

– Nem, ez nagyon jó! – feleltem lelkesen. – Látja, milyen sokat tud! Mindig ugyanaz a helyiség?

– Nem, van egy másik is. Gyönyörű falburkolat. Fényűző. Sok ember. Csillogás. Lárma. Zene. Meleg van. Nem látom az arcokat, de

van ott valaki. Olyan, mint egy előadás. Taps. Nevetés. Kínosan érzem magam. Maga az ablaknak háttal áll. Ideges. Mindenki engem néz. – Farrell elhallgatott, majd kibökte: – Nincs több.

– Tudja, miért érzi kínosan magát?

– Nem.

– Még valami? Egy mondat? Egy kép a tudatában? Egy érzés?

Mocorogni kezdett ültében, majd megszólalt:

– Van valami. Ez egy visszatérő álmom volt. Várok. A sötétben. Feketeség vesz körül. Semmit sem látok. Zuhog az eső. Nem látok. Nem hallok. Valami baj van. Várok... valamire. Valakikre. Nem jönnek. Valami nincs rendben... – elakadt a hangja, aztán azt dörögte: – Ennyi, azt hiszem.

Kikapcsoltam a rögzítőt, és megkérdeztem:

– Van elgondolása erről az egészeztől?

– Nincs – felelte fáradtan szusszantva –, el akartam felejteni az egészet, és jó munkát végeztem.

Felálltam, és bekapcsoltam a vízforralót.

– Kér teát? Szeretné, hogy elmondjam, mi ez a valami?

– Nem, köszönöm. Jelenleg elég elfoglalt vagyok.

Nem akart beszélni róla. Csak túl akart lenni rajta. Nem is hibáztattam ezért.

– Hát, mindenesetre köszönöm, Főnök – mondtam búcsú gyanánt.

Farrell távozott. Lekapcsoltam a vörös lámpát, és leroskadtam, hogy gondolkodjak. Nem láttam sehol semmit. Semmi kézzelfoghatót. Semmit, amire rámutathattam volna azt visítva: ott van! Sötétben botladoztam erre-arra. Csak egy megérezésem volt. És Mrs. Partridge, és az ő átszivárgása. Meg voltam győződve róla, hogy fontos, de nem lehet, hogy túl sokat látok bele pár elcseszett iratba?

Leültem, és lesandítottam az íróasztalomra. Az az ember, akivel rendszerint megbeszéltem mindenféle dolgokat, épp az imént húzott el. Mások meglátásaira volt szükségem.

Felhívtam Petersont:

– Szia! Nem dolgozom, ezért úgy gondoltam, téged sem hagylak dolgozni.

– Nem melózom. Csüggedten bámulom a heti dolgozat válaszait, és azt latolgatom, hogy talán az lenne a legjobb, ha leírnám a veszteségeket, és elhajtanám a vérbe az egész bagázst. Prentiss úgy írta le a zárt időszerű görbét, mint...

– Mit szólnál egy pofa teához?

– Ó, istenkém, az rám fér! Rohanok!

Hamarosan bedübörgött az ajtón, és levágta magát az egyik karosszékbe.

– Szóval, mi az ábra, Apróság?

– Hol kezdjem?

– Az elején. Onnan menj el a végéig, és ott hagyd abba!

Hátradőltem, és mindent elmondtam neki, a feltételezéseimet, az érzéseimet, a tippjeimet, a sejtéseimet, az egész mindenséget.

– Ó, nem is tudom. Hallgassuk meg, mielőtt megadjuk magunkat a végső kétségbeesésnek! – javasolta Peterson. Bekapcsolta a rögzítőt, hallgatta egy darabig a szöveget, aztán előhúzta a táblagépét, és munkához látott. – Jól van, figyelj ide! – mondta aztán. – A kulcsszavak... lovak, házak, kapu, sasok, Guthrie, én, te. Egy nagy terem valahol máshol. Egy valamilyen előadás, ami fontos. Ezen elindulhatunk. Ebből kidolgozhatjuk egy küldetés tervezetét. – Ismét bekapcsolta a rögzítőt, és tovább hallgattuk a felvételt. A gondolataim között homályos képek jelentek meg.

Ha a Főnök álmai nem csupán álmok voltak, akkor ez az egész csodás ajándék lehetett. Egy komplett forgatókönyv. Persze, megfelelő csapat kellett hozzá. Afelsoroltak voltak azok, akiket magammal vittem volna, plusz még egy-kettő, esetleg. A Főnök hidegről és esőről beszélt – ez alighanem Skócia lehetett, nyár elején. És már jártunk Edinburgh-ben a 16. században. Ha logikusan gondolkodtunk, 1567 jött ki. A Darnley meggyilkolása utáni, de Bothwell halála előtti időszak. Petersonnak igaza volt: ha ilyen szemszögből néztem, akkor könnyűnek látszott.

Másrészről, fennállt a lehetőség, hogy tényleg csak álmok voltak, és én a Stuart Máriától átítatott agyammal túl sokat láttam bele. A régi szép időkben a régi, magabiztos énem házat épített volna erre a sziklaalapra. De akkor is hiányzott még valami. Viszont, kezdőpontnak éppenséggel megfelelt.

Beizzítottam a táblagépemet, és elkezdtem dolgozni a terven. Tim odament Davidhez, és ugyanezt tette. Harminc perccel később megszólalt:

- Kész vagyok.
- Én is... mindjárt.
- Megmutatom az enyémet, ha te megmutatod a tiédet.

Cseréltünk, és nagyjából hasonlítottak egymásra. Összeraktuk őket, kombináltuk a közös pontokat, kihúztunk dolgokat, és vegyítettük a maradékot. Ezt némi élénk eszmecsere követte, aztán egy szabad és őszinte vita, és végül, sok-sok órával később volt valami a kezünkben. Újra átrágtuk magunkat rajta, mire végre elégedettek voltunk, ekkor elmentünk egy késői vacsorára.

* * *

Másnap korán felkeltem. Túlságosan fel voltam spannolva ahhoz, hogy ágyban maradjak.

Így sem előztem meg másokat. Múltjárók kóvályogtak a csarnokban, a papírokat böngészték, mutogattak, és veszekedtek – a standard múltjáró viselkedés. Én a háttérben maradtam, és figyeltem. A hátsó falnál jegyzetekkel teli lapok sorakoztak, másodlagos források, háttér-részletek, és pár térkép. Találomra felkaptam az egyiket. Az 1852-es katonai térképet. Láttam rajta az ismerős nevezetességeket: a Holyrood House, a Princes Street, a John Knox House, a Greyfriars, a vár. Pár pillanatig nézegettem, aztán tudtam, teljes, totális, abszolút, komplett, színtiszta bizonyossággal tudtam, hogy igazam van. És a tudat megszedített.

Rászántam egy pillanatot, hogy megpróbáljak tisztán gondolkodni. Az emberi agy arra van beprogramozva, hogy rendszert találjon egy véletlenszerű világban. Mi az, amit csinállok? Ez az az örökös emberi küzdelem, hogy rendet teremtsünk a káoszban? Nekidőltem az asztalnak, és éreztem, hogy a szívem hevesen dübörög, mialatt próbáltam összeszedni magam, és higgadtan végiggondolni az egészet. Mélyeket lélegeztem, és találtam egy pontot, amire koncentrálnék. Ez nem az a perc volt, amikor lazán csaponghattam.

Megláttam, hogy dr. Dowson belép a könyvtárba, és a nyomába eredtem.

– Jó reggelt, Max! Látom, maga is korán talpon van ezen a reggelen!

– Jó reggelt, doktor! Ha nem bánja, sürgősen szükségem lenne bizonyos információkra. Annyira sürgősen, hogy most, ha lehet.

Rám nézett félholdforma szemüvege felett. Alighanem lerítt rólam,

mennyire megráztak a fordulatok, mert biccentett.

– Én magam kaparom elő. Mit szeretne tudni?

Elmondtam neki.

– Nos, ez viszonylag egyszerűnek tűnik – közölte, azzal leütött pár billentyűt, a homlokát ráncolva figyelt, megint leütött párat, megint a képernyőt sasolta, aztán odament egy katalógusasztalhoz, és elmatatott egy darabig.

Megint éreztem, hogy felgyorsul a szívverésem. Igazam volt. Tudtam.

– Nos, ez egy kissé különös... egy perc, Max – hümmögte a jó dr. Dowson, és egy ódivatú, karton indexet tanulmányozott. Az asztal végén felzúgott egy nyomtató, és kiköpött egy papírlapot. Odahozta hozzám, és együtt vettük szemügyre.

– Ez minden, amink van?

– Attól tartok, igen.

– Nem tud többet előásni?

– Nincs több. Ez minden, amit most lát.

– Micsoda? Bárhol?

– Úgy tűnik.

– De ez hogy lehet? Valahol lennie kell többnek, nemde?

– Nem, Max, ennyi. Az egyedüli magyarázat az lehet, hogy titkosították, mint kényes információt, és alkalmazták rá a harmincéves szabályt, vagy valami hasonlót. Bár az ok kissé rejtélyes. Számomra teljességgel értelmetlen kérdésnek tűnik.

Visszaadtam neki a papírt.

– Hát igen, számítottam rá. Ó, ne izgassa magát miatta! Mindenképpen nagyon köszönöm, dr. Dowson.

Persze hogy nem tudtam átverni.

– Ha maga mondja, Max – dörmögte, és kételkedve nézett rám.

Kisüvítettem a könyvtárból, és nyílegyenesen beleromboltam Farrell főnökbe. Elkapott, egyenesbe rántott, és amikor rájött, hogy ki vagyok, gyorsan elkapta a kezét.

– Dr. Maxwell?

Úgy döntöttem, hogy még egyszer próbára teszem a szerencsémét.

– Nem tudom, hogy örülök-e vagy sem a találkozásnak, Farrell főnök. Éppen úton vagyok, hogy ellopjam a kompját. Szeretne velem tartani?

– Hogy ellopja a saját kompomat?

– Csak ha akar, természetesen. Megértem, ha mást tervezett erre a reggelre – hadartam, és megpróbáltam kikerülni, de elkapta a karomat, és rám mordult:

– Miért?

– Végre kell hajtanom egy ugrást, amire nincs engedélyem. Most rögtön. És sajnálom, de erre nincs időm. Jön vagy sem, igazából nem érdekel. Azt hiszem, jobban tetszene, ha jönne, mert ez a dolog magát is érinti, de ha jön, akkor most kell megtennie.

– El akarja lopni a kompomat, és felajánlja a lehetőséget, hogy magával tartsak?

– Igen, valami ilyesmi – válaszolta a lassúsága miatt kissé ingerülten. – Na? Jön vagy nem?

Sokáig bámult rám, az arckifejezése kifürkészhetetlen volt.

– Jó, legyen – válaszolta végül –, de ne rohanjon át a csarnokon, mert túl sokan fognak figyelni. Csak sétáljon nyugodtan, lazán!

– Rendben – feleltem nyugodtan, lazán sétálva.

A hosszú folyosón akaratlanul felgyorsítottam, de óriási erővel

uralkodtam magamon, és sikerült visszafognom az iramot úgy, hogy csak könnyed ügetés legyen belőle.

Ugyanakkor, amint beléptünk a kompba, Farrell elcsapta a kezemet a műszerektől.

– Nem, ebből elég! Mi ez az egész? – förmedt rám.

Vettem egy mély lélegzetet, és tegezésre váltva, komoran feleltem:

– Talán nem emlékszel rá, de amikor felébredtél a kómából, a következőt mondtad nekem: légy óvatos, egyeznek a nevek.

– Erre tényleg nem emlékszem.

– Ezt mondtad. A legfénylőbb pillanatom volt az elmúlt pár száz évben.

– Elhiszem, ha te mondod, de nem látom, miért fontos ez. Milyen nevek egyeznek?

– Knox. Dr. Alexander Knox és John Knox. Ugyanaz a név. Hát, legalábbis a családnév.

Döbenten bámult rám. Alighanem azt hitte, hogy Alexander Knox egy kicsit tabutéma kettőnknek.

– John Knox. Tudod, a híres skót egyházfi. Ő a skót reformáció alapítója. Találkozott Kálvinnal. Ki akarta végeztetni Stuart Máriát gyilkosságért.

– Tudom, kiről van szó – mondta Farrell türelmetlenül. – De mi köze van Alexander Knoxhoz? És ne azzal válaszolj, hogy egyeznek a nevek!

– Hát, pedig így van – feleltem konokul. – És te vagy az, aki figyelmeztettél erre.

– Kómában voltam!

– Nem, nem voltál.

– Akár lehettem is volna.

– Talán olyankor vagy a legjobb. Talán volt egy tiszta pillanatod. Nézz szembe vele, legfőbb ideje lenne. Próbálok előkotorni valami információt Alexander Knoxról, és dr. Dowson nem talált mást róla, csak pár sort arról, hogy hét évvel ezelőtt megnyitotta a Red House-t. A háttéréről, az iskoláiról semmi. Még a végzettségéről, a diplomáiról sincs semmi, és be kell látnod, hogy ez azért kicsit necces.

– Tekintetbe véve, hogy mivel foglalkozik, ez alighanem titkos adatnak számít.

– Pontosan. Ezért megyek a jövőbe, hogy megnézzem, mijük van. Abba a korba, ahol a harmincéves szabály már nem érvényes. Na, megyünk?

– Miért sietsz te állandóan?

– Ma tízkor bemegyek a Nagyfőnökhöz a legzavarosabb javaslattal, amit valaha hallottál, és szeretném, ha szilárd bizonyíték lenne a kezemben. Szóval, mehetünk, kérlek?

Mentünk.

A Hawking előtti sík területen materializálódtunk, és csendesen üldögéltünk, mialatt odakint riadójelzés szólalt meg. Pillanatokkal később fegyveres őrk félköre vette körül a komp ajtaját. Alaposan megtanulták a leckét. Én meg büszke voltam magamra.

– Megyek előre – jelentette be Farrell. – Lassan és óvatosan szállj ki! – Arégi szép időkben azt mondta volna: „Ne pattogj, mint egy veszett vombat, hogy lelövesd magad!” De már nem voltunk ilyen viszonyban.

A kezünket feltartva, lassú léptekkel kísértünk a kompból.

– Kik maguk? – kiáltotta valaki.

– Jó reggel! Farrell és Maxwell. Az igazgatóval akarunk beszélni.

– Erre parancsoljanak!

Pár hónap telt el a távozásunk óta, és a helyreállítás még javában zajlott. A falakon látszottak a lyukak és az égésnyomok, de mindenütt tisztaság uralkodott, és az emberek lármásan intézték a dolgaikat. Ismerős arcokat láttam, és páran vidáman integettek.

Valaki már értesítette az igazgatót. A lépcsőpihenőnél várt minket. Le voltam nyűgözve. Pontosan azon a helyen, amit jómagam is választottam volna. Megtette azt a szívességet, hogy elénk jött, de fel kellett mennünk hozzá – mialatt a gesztus barátságosnak és informálisnak hatott. Kimondottan tetszett a nő stílusa.

– Örülök, hogy viszontlátom önöket – mondta a kölcsönös üdvözlések után. – A St. Mary miben állhat a rendelkezésükre?

– A kérésünk roppant egyszerű, igazgató – feleltem mosolyogva. – Szeretnénk igénybe venni a könyvtárat. Sürgősen szükségem van némi információra, ami a mi korunkban még a harmincéves szabály hatálya alá esik. Remélem, önök tudnak segíteni.

– Természetesen. Ha elmondja a részleteket, megkérem az embereimet, hogy hozzák fel az anyagot az irodámba. Remélem, van idejük egy kávéra.

– Ez nagyon kedves... az igazság az, hogy kihagytam a reggelit.

– Tehát, egészen pontosan mit keresnek?

– Mindent, amit elő tudnak ásni egy bizonyos doktor Knoxról.

Ha voltak is kételyeim azzal kapcsolatban, hogy vesztegetem-e vagy sem mások és a magam idejét, azonnal elszálltak. Pinkie megragadta a karomat, és rám förmedt:

– Mit tud Alexander Knoxról?

Ezt a játékot ketten is játszhattuk.

– Maga mit tud Alexander Knoxról?

Körülnézett, aztán ismét rám, és lerítt róla, hogy nem tud eldönteni valamit.

Összenéztem Farrellel, akibe szorult annyi jóindulat, hogy biccentsen egyet.

Kinyitottam a számat, de mielőtt megszólalhattam volna, Pinkie megelőzött:

– Ne itt!

Az irodájába siettünk, ahol megismételtem a kérést, miszerint szeretnék mindent megtudni Knox háttéréről, végzettségéről és hasonlókról, mindent, ami csak van róla.

– Kutatásra semmi szükség – közölte Pinkie –, mindent el tudok mondani Alexander Knoxról, amit csak tudni akar.

Ezt követően mély hallgatásba burkolózva bámulta az íróasztalát. Mi is kussoltunk egy sort. Nem siettethettük őt. Egy idő után felnézett, és szomorkás félmosollyal azt mondta:

– Ha időrendi sorrendben akarják, nehéz meghatározni, hogy hol kezdjem.

– Mi vagyunk a vendégek – válaszoltam –, ha gondolja, mi kezdjük.

Szinte mindent elmondtam neki. Knoxról, a Red House-ról, a háttér hiányáról, a családnevek egyezéséről. Az igazgató némán végighallgatott, az arca kifejezéstelen volt.

Végül ismét csend telepedett az irodára. Vártunk. Türelmet kényszerítettem magamra. Éreztem, hogy többről van szó, mint amennyit tudunk.

Pinkie végül eltolta magát az asztaltól, és összekulcsolta a kezét a hasa előtt. Aztán teljességgel szenvtelen hangon közölte velünk:

– Dr. Alexander Knox nem más, mint a mi nyomtalanul eltűnt igazgatónk.

13

ELŐSZÖR fel sem fogtam. Volt pár vad elképzelésem arról, hogy a fickó ide-oda sodródott az időben, aztán otthont és életet teremtett magának a Red House-ban. De nem, a St. Mary ott volt egy kőhajításnyira. Csak meg kellett döngetnie a kaput. Lehet, hogy amnéziában szenved? Ha valaki elhamarkodottan cikázott át az időn, az néha furcsa dolgokat csinált az emberi aggyal – nem mintha a St. Maryben az agyak eleve normálisak lettek volna. Asajátom hirtelen különös prioritásokat vett fel, és azt gondoltam: *Nem is szöktem meg a Red House-ból. Ő engedett el.*

Fura módon emiatt még jobban utáltam a pasast, mint korábban.

Mindenki engem nézett. Nyilván hamarabb eljutottak a helyes végkövetkeztetéshez, mint én.

– Elmenekült – mondtam lassan, és megpróbáltam elképzelni, hogyan érezte volna magát a társaság, ha dr. Bairstow elhagyott volna minket, mialatt Ronan ellen harcoltunk Alexandriában. Eszembe jutott, hogy amikor a Főnök megmentését terveztük, milyen hangsúllyal jelentette ki, hogy nem fogja elhagyni a St. Maryt, és hogy az első számú kötelessége mindig is az intézet védelme.

Atársaim hallgattak. Befejeztem a beszédet, és tovább gondolkodtam.

– Nem – mondtam végül –, eladta magukat. Ronannek olyan

kevés embere volt, hogy a konyhások is elbántak volna velük. Knox információkat adott neki: belépőkódokat, a biztonsági eljárások részleteit, mindent, amire szükségük volt, hogy bejussanak, aktiválják a kompokat, és eltűnjenek. Csakhogy Knox alábecsülte a saját csapatát. A Hawkingot szinte az utolsó emberig védték, és ezzel időt nyertek, hogy kimenekítsék a kompokat olyan helyre, ahol a támadók nem érhatték el. Knox látta, hogy nem fog sikerülni a terv, és eltűnt a Hetessel... aztán új életet kezdett. Ami időnkben. Micsoda egy rohadék!

Farrell főnök mocomrogni kezdett, és megszólalt:

– Azt hiszem, ennél is rosszabb a dolog. Talán nem véletlen, hogy Knox a St. Mary közelében él. Gyakran eltöprengek Sussman esetéről. Szeretett téged. És gyűlölt is a végén, de a maga módján szeretett. Sosem találtunk semmiféle jó indokot arra, hogy Sussman miért tette azt, amit tett, de feltételezem, hogy Knox hatott rá. Feltételezem, hogy Barclay-ra is befolyással volt. Nem akarta megsemmisíteni a St. Maryt, de Barclay szörnyű károkat okozott abban a négy hónapban, amíg igazgató volt.

Ez egyre rosszabbnak és rosszabbnak tűnt. Davey Sussman, a volt társam lelökött egy szikláról a krétakorban. Ennek következményeként ronda véget ért. Nagyon rondát. Talán Alexander Knoxnak dolgozott. És Barclay, aki hagyott volna meghalni négy embert, engem kinyírt, és ideiglenes igazgatóként való működése során majdnem kivégezte a St. Maryt? Ő is Alexander Knoxnak dolgozott? Ronannel? Hirtelen összeállt a kép.

Dr. Bairstow jóhiszeműen küldött minket a Red House-ba. Knox alighanem alig hitte el, mekkora szerencséje van, amikor befutottunk. Éreztem, hogy elvörösödöm szégyenemben, amikor

eszembe jutott, hogy milyen könnyedén manipulált engem. Alig egy óra alatt kibillentett a lelki egyensúlyból, és rávett, hogy kételkedjek az életem alapjaiban. Egyenesen a gyenge pontokat támadta. Hogy a St. Maryben maradtam, az felért egy kisebb csodával. A Főnök is csak azért maradt, mert a Nagyfőnök nem fogadta el a felmondását. Knox nem úgy dolgozott, mint Ronan – ő nem gyilkolt –, de amit tett, az sokkal rosszabb volt. Mennyi kárt okozott titokban a St. Marynek az évek folyamán?

És fogadni mertem volna, hogy menedéket adott Ronannek és a csapatának, valahányszor csak kellett. Mi több, ez érdekes pont volt. Ki dolgozott kinek? Knox okos volt, Ronan pedig könyörtelen és elszánt. Melyikük vezényelte a parádét? Eszembe jutott az a vízmosás Alexandria mellett, ahol rendes emberek haltak meg. Valahol a bensőmben izzani kezdett valami.

Felnéztem. Mindkettejük arcáról ugyanazt olvastam le.

– Mire van szüksége?

– Koordinátákra – válaszolta Pinkie. – És egy vázlatra a Red House belső elrendezéséről. Annyi információra, amennyit csak adni tudnak. És az időpontra, amikor is mindketten sziklaszilárd alibivel rendelkeztek.

– Miért?

– Mert az utolsó páciensei közé tartoznak. Knox fontos és befolyásos ember, aki szinte mindenről többet tud, mint szabadna. Amikor eltűnik – és hamarosan el fog tűnni –, a hatóságok alaposan utánanéznék mindenkinek, akivel kapcsolatban volt. Szükségem van egy időpontra, hogy maguk minden gyanú felett álljanak. Elkapjuk és idehozzuk, hogy feleljen a bűneiért. Ne aggódjanak, a maguk St. Maryje is képviselve lesz, és elmondhatják, amit kell. A többit bízzák

ránk, kérem!

Pinkie azzal elrohant.

– Nagyon korán van még az ebédhez? – kérdeztem reménykedve.

Szerencsére nem volt. A St. Maryben az ember bármikor kap enni, és én ezt sűrűn kihasználtam. Mrs. Partridge nem volt az irodájában. Reméltem, hogy összefutok még vele, mielőtt távoznak.

Farrell elment, hogy meglátogassa Katie Carrt, én pedig csendesen kisiklottam az épületből, és elügettem, hogy megnézzem a dodókat. Nem változtak – ugyanolyan dagadtak és fogalmatlanok voltak, mint régebben. Figyeltem őket, amint összevissza kóvályognak, és döbbenet kárognak, amikor meglátnak egy vészjósló faágat vagy egy veszedelmes kavicsot, és mosolyogva felidéztem magamban azt a boldog napot. Meg az éjszakát. Az életem azóta sokat egyszerűsödött.

Az étkezdeben találkoztam Farrellel. Akonyhások kirohantak hozzám, merőkanalakat és más tömegpusztító eszközöket markolászva, és nagy műsort rendeztek körülöttünk. Mi tagadás, jólesett ez a fogadtatás.

Evés közben keveset beszéltünk. Én éhes voltam, Farrell pedig a gondolataiba temetkezett. Jó mélyre.

– Mi van? – kérdeztem végül.

– Knoxon töprengek.

– Gyanítom, hogy mind így vagyunk vele.

– Ne, várj egy kicsit! Azt akarom mondani, hogy szerintem van egy újabb problémánk.

– Mégpedig?

– Beszéltem neki Skóciáról.

Abbahagytam a zabálást. Első ízben azóta, hogy leültem az

asztalhoz.

– Igen, beszéltél neki – dörmögtem.

Letettem a villámat, és gondolkodni kezdtem. Farrell megemlítette Skóciát, és Knox rögtön ezután témát váltott. Mindaddig a Főnök állapotával volt elfoglalva, és amint szóba került Skócia, teljesen más irányba vitte a beszélgetést. Egy órával később úton voltam a St. Mary felé úgy, hogy a kapcsolatunk tönkrement, és azóta alig beszéltem Leonnal.

– Ezen gondolkodj el! – mondta fojtott hangon. – A gyanú szerint a történelem rossz irányba fordult a 16. században. Történt valami a 16. században, ami, ha nem is jelentéktelen, de elég csekély jelentőségűnek tűnik más dolgokhoz képest.

Elhallgatott, és várta, hogy kapcsoljak.

Megráztam a fejemet.

– Adsz valami kulcsot?

– Régi, megrázó história.

Hirtelen megértettem.

– Annie halála. Ó, édes istenem, Annie halála!

Gondolatban visszarepültem az időben. Megint hallottam, hogy Farrell elmeséli a történetet. A 16. századi Skócia. VI. Jakab. Három fiatal múltjáró – Edward Bairstow, Clive Ronan és Annie Bessant küldetést hajtanak végre. Annie elkap valamilyen betegséget. Nem tartják be a karanténszabályokat. Megszegik az előírásokat. Ronan megsebesíti Edward Bairstow-t, ott hagyja meghalni, és visszaviszi Annie-t a St. Marybe. De Edwardot megmentik. Ronant letartóztatják, kiszabadul, ellopja a Kilencest, Annie halálát okozva (dr. Bairstow örök és kimondhatatlan szomorúságára), és eltűnik, mielőtt valaki megállíthatná.

Ide-oda lengettem az evőeszközöket az asztal felett, közben összeraktam magamban a dolgokat. Farrell felém nyúlt, és finoman lefogta a karomat. Már el is felejtettem, milyen meleg a keze.

– Mondd ki hangosan! – kérte.

– Még nem volt lehetőségem elmondani neked ezt, de a darab második felvonását, noha az első kortársra, valaki más írta.

– Hamisítvány? – dörmögte, és ezúttal ő gondolkodott el. – A 17. században valaki kicserélte az eredetit, ami nyilván máshogy nézett ki? Miért?

– Talán egy üzenet – feleltem a fejemet csóválva. – Nem tudom.

– Egy másik múltjárótól? Nekünk akar elmondani valamit?

Erre is gondoltam már. Volt valaki, aki mindenki másnál jobban ismerte dr. Bairstow szándékait. Egy személy, aki mindig jelen volt itt, ahol fontos dolog történt...

– Nem tudom. Semmit sem tudok. Amikor láttam azt a katonai térképet, rajta a John Knox házzal, azt hittem, nyomon vagyok, de most a bonyodalom nemcsak sűrűsödik, de meg is szilárdul. Mi történik?

– Két külön téma van előttünk. A titokzatos szerző. És egy átírt vég. Ki? És miért? Ezen gondolkodjunk el!

Nem foglalkoztam a *kivel*, csak a *miértre* összpontosítottam.

– Azt hiszem... azt hiszem, történik valami 1567-ben, és valaki ezt próbálja elmondani nekünk. Az átírt második felvonás figyelmeztetés. Tegyük fel, hogy a színdarab igazzá válik. Mária életben marad, és Erzsébet meghal. Mária, Skócia és Anglia királynője Angliába költözik, a hatalmi központba. A fia, Jakab Skóciában marad címzetes királyként. Mária nem kedveli őt, elvégre Darnley fia. A hatalma minimális, nem üldözheti kedvére a boszorkányokat. És ha Jakab

nem üldözi a boszorkányokat, Annie-t talán nem tartóztatják le. Nem betegszik meg. Az egész dolog nem történik meg. Ez az oka az egésznek. Clive Ronan megpróbálja megváltoztatni a történelem menetét, még hozzá szántszándékkal. Annie miatt. – Egy pillanatra elhallgattam, majd folytattam: – Csakhogy... a Történelem miért nem avatkozik be? Tudjuk, mit történik azokkal a múltjárókkal, akiknek csak eszébe jut, hogy csinálnak valamit. A Történelem ezúttal miért fogja vissza magát?

– Azt hiszem, nem gondoltad végig – jegyezte meg halkán Farrell.

– Tényleg? Mit hagytam ki?

– Nem hagytál ki semmit, csak nem mentél elég messzire.

– Akkor mondd el te!

– Ha Annie nem betegszik meg, akkor Ronan nem lövi le Edwardot. És nem lopja el a Kilencest. Nem öl meg senkit. Edwardnak nem kell visszautaznia, hogy megalapítsa a St. Maryt. Én nem csatlakozom a St. Maryhez. Talán egyáltalán nem alapítják meg a St. Maryt. És ebben az esetben...

A torkomon akadt a lélegzet, majd nagy nehezen kiböktem:

– Paradoxon.

Farrell bólintott.

– Akkor most újra megkérdem – mondtam sietve. – A Történelem miért nem lapította bele Ronant a tájba?

– Nem tudom – dörmögte elgondolkodva. – De talán van egy elképzelésem...

– Ez nevetséges! – fakadtam ki ingerülten. – Ez a fickó lyukat szakított az időtengelybe, és a Történelem nem csinált semmit. Én csak rá gondoltam, hogy beavatkozom egy lehetséges rablásba, és a Történelem kis híján rám hajított egy tíztonnás követ. Kevin Grant

megpróbált megmenteni egy nőt és egy gyermeket Peterloonál, és széthasadt a feje. És ezek még jelentéktelen események. Viszonylag. Ez a rohadék Ronan bekavar a fontos eseményekbe, és a Történelem nem csinál semmit. Miért? Mi a fene folyik itt?

– Pillanatnyilag nem tudom – mondta ismét, és még komorabbnak tűnt. – Tényleg nem. De ne hajszolj! Amikor hazamegyünk, utána kell néznom valaminek.

– Ronan megőrült, hogy ekkora kockázatot vállal?

– Igen, szerintem megtébolyodott.

– Gondolod, hogy Skóciában van?

– Igen.

– Mennünk kell! – jelentettem ki, és felálltam.

– Nem, előbb fejezzük be ezt! Ártalmatlanítanunk kell Knoxot, mielőtt elindulunk, hogy elintézzük Ronant, máskülönben egy napon harapófogóba fognak, és összezúznak minket. Egyszerre egy dolgot, Max!

Visszaereszkedtem a székre, és arra az eseménysorra gondoltam, ami elvezetett ehhez a pillanathoz.

Dr. Bairstow gazdasági megfontolásoktól vezérelve megtette azt, ami akkor nyilván kitűnő ötletnek tűnt: visszaugrott a múltba, és megíratta a darabot. Ami lehetőséget adott valakinek arra, hogy figyelmeztessen minket olyan eseményekre, amelyekről máskülönben nem tudtunk volna. Négy évszázaddal később, a darab vizsgálata nyomán felfedeztük, hogy Knox egy áruló rohadék, és a kárt, amit okozott.

Azt rég megtanultuk, hogy még a legcsekélyebb incidens sem jelentéktelen a dolgok szövetében.

Egy esemény kivált egy másikat, ami előidéz valami mást, és az

elágazó szálak szétfutnak és behálózzák az egész Történelmet. Minden tett végigvisszhangzik az évszázadokon. Egyre gyengébb és gyengébb lesz, de sosem hal el teljesen. Szoktunk beszélni a szférák zenéjéről, de a Történelem a visszhangok szimfóniája. Minden apró tettnek elsőprő erejű következményei vannak. Ezek nem mindig láthatóak, és néha, a mi játszmáinkban, a hatás megelőzi az okot, nem pedig fordítva.

Megfájdult a fejem, ha nagyon belegondoltam.

Ateánkat és a kávékat kint ittuk meg, és ott talált ránk Pinkie. Udvariasan megkért minket, hogy vegyünk részt az irodájában tartandó eligazításon.

Jó pár ismerős arcot láttam, különösen a biztonságiaktól, de újak is akadtak. Mostanra szépen talpra álltak, és ha leszámolhattak volna azzal a rohadékkal, aki eladta őket, akkor végre lezárhatták volna azt, ami történt velük.

Elfogócsapat volt, tisztán és egyszerűen. Megérkezés, felderítés, elfogás – aztán gyorsan vissza. Semmi szarozás. A délután három órát lótték be. Acsendespihenő idejét, amikor a célszemély valószínűleg az irodájában tartózkodik.

A Hawkingből figyeltük az indulást. Magabiztosnak tűntek, bár eléggé zordnak is. Én nem voltam annyira biztos a dologban. A fickó egyes egy szemétláda volt, és néha úgy tűnt, hogy neki és Ronannek mindenütt vannak embereik. Mindenkinek megvolt az ára, ha nem is mindig pénzért adták el magukat egyesek. A lelki szemeimmel láttam, hogy a fickó kicsúszik a markukból, ahogyan Ronan mindig kicsúszott a mienkből.

Amint az Ötös eltűnt, a műszakiak megjelentek, és elkezdtek székeket kirakni. Hármat egy asztal mögé állítottak, és többtucatnyit

három-négy félköríves sorba. Mindegyik az asztal elé, attól kicsivel távolabb lerakott, magányos szék felé nézett. Az elrendezés ismerősen ellenségesnek hatott. Alighanem az intézet összes dolgozója jelen volt a hangárban. Néhányan a galérián álltak meg. Farrell és én az első sorba ültünk le más vezető tisztekkel együtt. Megint felfedeztem pár ismerős arcot, de ez nem egy társasági rendezvény volt. Végig kellett csinálni, de tudtuk, hogy senki sem fogja jól érezni magát.

A beszélgetések halk moraja lassan elhalkult. Múltak a percek, és egyre érzékelhetőbbé vált a feszültség. Én csendesen üldögéltem, és a padlót bámultam.

Alig fél órára mentek el. A lámpák felgyúltak a talapzat felett, és egy ütemmel később visszatért az Ötös. Tíz másodperccel később a Hetes is materializálódott. Elkapták. És a kompját is. Pontosabban, a mi kompunkat.

A robbanásbiztos ajtók azonnal lecsapódtak, és elzárták a Hawkingot a külvilágtól. Éreztem, hogy megremeg az épület. Fegyveres őrök vették körül a hangárt. Az összes lámpát felkapcsolták, az egész óriási helység bántóan erős fényben úszott.

Végül kinyílt a komp ajtaja, és elsőnek az igazgató lépett ki. Alexander Knox következett, szoros őrizet alatt. A férfi sértetlen volt, és én csodálattal adóztam az őrei önuralmának. Ha én mentem volna érte, legurult volna az összes lépcsőn az én időm és az övék között. De az tény, hogy a legtöbb ember sokkal kedvesebb nálam.

Olyan csend uralkodott a csarnokban, hogy hallottam a lámpák és berendezések halk zúgását.

Az asztal elé lökdösték Knoxot. Az igazgató a középső székre ült le, Ben, az orvos tőle jobbra, míg Evan, a vezető múltjáró pedig tőle

balra foglalt helyet.

Knox is telepedett a magányos székre, és magabiztosan nézett végig egykori csapatán. Dr. Bairstow-ra gondoltam, és óhatatlanul összehasonlítottam kettejüket.

Az igazgató felállt, és beszélni kezdett:

– Ez nem egy, az ország törvényei szerinti tárgyalás. A St. Mary maga intézi a problémáit. Ön súlyos bűnöt követett el a St. Mary ellen. A St. Mary fog ítélni ön felett. Van valakinek ellenvetése?

A logikus válasz az volt, hogy Knoxnak akadna, de nem mondott semmit, csak nagyokat pislogott az erős fény miatt. Az igazgató intésére lekapcsolták a lámpák egy részét. A nézőkre árnyék vetült, de Knox továbbra is szemet bántó ragyogásban ült ott. Hiú alak lévén elrendezte és lesimította a ruháját, de még ekkor is hallgatott. Nem hencegett, és nem kezdett elhamarkodottan tagadni. Okos volt, és egyelőre nem nyitott tüzet. Megint eszembe jutott, milyen könnyedén manipulált, és felmerült bennem a gondolat, hogy talán sikerül kidumálnia magát innen.

Hirtelen megjelent mellettem Mrs. Partridge, finoman leült a mellettem lévő székre, és egy pillanatra rám mosolygott.

Ismertették a vádakát. Nem sokat vacakoltak. Felsoroltak mindent, amit Ronan elkövetett, és bűnrészességgel vádolták Knoxot. A lista nagyon hosszú és részletes volt.

Knox továbbra sem mondott semmi. Én mocomogni kezdtem idegességemben.

Az igazgató felszólította a vádlottat, hogy védekezzen.

Knox hallgatott.

– Ha nem beszél – mondta ekkor Pinkie –, azt fogjuk feltételezni, hogy beismeri a bűnösségét, és ennek megfelelően haladunk tovább.

Knox hallgatott.

Körülöttem az emberek egyre nyugtalanabbak lettek. A helyzet nem volt éppen fényes. Világos, gyűlölték a fickót. A halálát akarták, de sokkal könnyebben elviselték volna a dolgot, ha Knox vadul tagad vagy az életéért könyörög, vagy ha valamilyen magyarázatot ad. Ettől a viselkedéstől viszont rosszul érezték magukat. Az igazgató az egész csapat előtt akarta intézni az ügyet, mert mindenkit érintett. Mindenkinek látnia kellett, hogy az intézet igazságot szolgáltat, és én értettem is, hogy miért, de attól tartottam, hogy Pinkie rosszul fog kijönni belőle. Knox alig pár perce volt itt, és az elszántság máris megingott. Ez az alak tényleg mesterien értett a manipulációhoz.

Talán arra számított, hogy Ronan hirtelen megjelenik, és kihúzza őt a bajból. Vagy nem is, hanem inkább itt voltak emberei. És tőlük remélte, hogy megmentik. Alaposan szemügyre vettem. Aszeme ide-oda villant, de csak az előtte ülő bírót láthatta. A hangár többi részére sötét árnyékok borultak.

Körülöttem por szitált alá, és a csendben hallani lehetett az épület neszeit. Mindenki várt, de hiába. Knox hallgatott.

Az igazgató rövid tanácskozást tartott a másik két bíróval, majd fennhangon azt mondta:

– Dr. Knox, miután nem válaszol az ön ellen felhozott vádakra, arra kell következtetnünk, hogy azt hiszi, semmit sem hozhat fel mentségére, és ennek nyomán bűnösnek vallja magát. Ez az utolsó lehetősége, hogy válaszoljon a vádakra. Van mondanivalója?

Knox megszólalt. Végre-valahára megszólalt.

– Elmenekültem. Beismerem. Elmenekültem. Nem azért, mert féltettem az életemet, ahogyan azt önök elhamarkodottan feltételezik, hanem az volt az utolsó, kétségbeesett erőfeszitésem

annak érdekében, hogy megmentsem az intézetemet, és magam után csaljam a támadókat. Azt reméltem, ha elhagyom a St. Maryt, az elég lesz ahhoz, hogy néhányan üldözőbe vegyenek, és ezzel lehetőséget teremtsék önöknek arra, hogy legyőzzék a többieket. Hogy az erőfeszítésem kudarccal végződött, arról nem tehetek.

– És miért kellett volna követniük önt, dr. Knox? – kérdezte Evan.

Knox elmosolyodott. Evan pontosan a megfelelő kérdést tette fel. Kezdtém úgy érezni, hogy az egész dolog kisiklik az ujjaink között.

– Azért, *igazgató* – felelte, és a szó után pillanatnyi szünetet tartott –, mert a St. Mary munkatársai közül egyedül én ismertem a kompok rejtekhelyének adatait. Amennyiben, ahogyan azt valamennyien oly készségesen elhitték, renegát és áruló vagyok, akkor mondják meg, miért nem adtam át azonnal az információkat a támadóknak, és mentettem meg, mennyi is, tizenhárom ember életét? Ha csakugyan olyan gonosz vagyok, amilyenek lefestenek, csupán annyit kellett volna tennem, hogy elmondom nekik. Végül is, ön szerint, minden mást megadtam nekik: a kódokat, a védelmi eljárások részleteit, és a többi. Akkor miért nem adtam meg nekik azt, amiért jöttek: a rejtekhely adatait?

A kurva életbe! A kurva, kurva, kurva életbe!

Körös-körül halk suttogásokat hallottam. Hirtelen olyan világossá vált a dolog. Miért nem mondta el nekik?

Mert nem tartozott közéljük.

De elmenekült! – vitatkozott velem az agyam másik fele.

Igen, el, de azért, hogy elcsalja őket. Ami elméletileg beválhatott volna.

Nem, várjunk csak! A St. Maryt – az én St. Marymet – alig fél óra utazás választotta el a Red House-tól. Knox bármikor kaphatott volna

segítségét. Ehelyett új életet kezdett – nagyon sikeres új életet –, és befolyást gyakorolt a nagymenőkre. Politikusok, az uralkodóház tagjai, egyházi vezetők, üzletemberek, magas rangú rendőrök és katonák – sokan átmentek a keze között. Felejtsük el egy pillanatra a St. Maryt! Mekkora károkat okozott az országnak az évek során? És a gőgös rohadék még csak azzal sem törődött, hogy nevet változtasson.

Lehet, hogy megússza?

És ekkor felállt Mrs. Partridge.

– Elnézést, megengedik, hogy beszéljek?

Az igazgató biccentésére máris belekezdett:

– És nem ismerek más szervezeteket, bár gyanítom, hogy nagyjából mindegyik ugyanolyan. Az emberek azt képzik, hogy a hatalmat az igazgató vagy a vezérigazgató, vagy a tábornok, vagy akárki gyakorolja. De ez nem így van. Minden szervezetben a legnagyobb hatalmú személy a nagyfőnök titkárnője. A titkok őrzője. Az egyetlen személy, aki érti az irattár működését. A kulcsok őre. A kapu őrzője. Aki lejegyez minden szót. És a St. Mary esetében Kleió, Zeusz lánya, a történetírás halhatatlan múzsája is egyben.

Drámai pillanat volt, és nem meglepő módon, tekintetbe véve, hogy az ógörögök mennyire imádták a drámát, Mrs. Partridge mindent kihozott belőle. Az emberek összesúgtak, felhördültek, aztán ismét elhallgattak, amikor Mrs. Partridge lassan átsétált az üres téren, a cipősarka hangos koppanásaitól kísérve. Nem kapkodta el, és mire megérkezett a három bíró elé, néma csend telepedett a csarnokra.

De ami a legfontosabb volt, hogy Alexander Knox elkezdett verejtékezni. Első ránézésre nyugodtnak és magabiztosnak tűnt, de

amikor alaposabban megnéztem, észrevettem, hogy az álla alatt rángatózik egy apró izom.

Evan kissé hátrébb csusszant a székével, és annak lábai hangosan megcsikordultak a betonpadlón, mire ő mentegetőző mozdulattal feltartotta a jobbját.

– Kérem, Mrs. Partridge, folytassa! – mondta az igazgató.

Mrs. Partridge félfordulatot tett, hogy egyaránt láthassa a bírókat és Alexander Knoxot.

– Dr. Knox igazat mondott az imént. Nem adta át a rejtekhely adatait a támadóknak.

Az emberek ismét sugdolóztak. Megint rám tört a nyugtalanító érzés, hogy a helyzet elfajul. Az irányítás kezdett kicsúszni a kezünkből. Mind jobban féltem attól, hogy Knox megússza.

Mrs. Partridge előrébb sétált, amíg olyan közel volt a bírókhoz, hogy megérinthette volna őket. Felfelé kellett nézniük, hogy lássák az arcát. A hangja erősen és határozottan szólt, betöltötte az egész hangárt.

– Kivettem a koordinátákat a páncélszekrényből, és elrejtettem őket, még mielőtt megkezdődött a támadás. Dr. Knox sehogyan sem adhatta át az adatokat az ellenségeinknek.

– Hallják? – kiabálta Knox. – Hát nem ugyanezt mondtam? – Hatalmas erőfeszítéseket tett, hogy uralkodjon magán, és gyorsan hozzátette: – Akarom mondani, köszönöm, Mrs. Partridge. Köszönöm, hogy elmondta az igazságot ezen a napon. – Felállt, és a titkárnő felé indult, aki erre az asztal mögé húzódott, Evan mellé. Az örök sietve visszarángatták Knoxot a székéhez.

Ekkor összevissza zagyvált:

– Én megmondtam, én megmondtam! Tévedés az egész. Tudom,

minek néz ki, de nem az volt. Azt gondoltam, ha elmenekülök, azt fogják hinni, hogy a koordinátákat akarom elrejteni, és utánam jönnek. Megpróbáltam elcsalni őket. Ez az én intézetem. Sosem tennék semmit...

Hirtelen lenyomták a székére, mire elhallgatott.

– Folytathatom? – kérdezte Mrs. Partridge, a jelek szerint teljesen zavartalanul.

Az igazgató bólintott.

Mrs. Partridge továbbra is az asztal mögött állva Knox felé fordult, és ismét beszélni kezdett:

– Maga átadta nekik a koordinátákat, de nem az igaziakat. Azokat adta át, amiket én egy korábbi időpontban kicseréltem a valódiakkal. Ön, igazgató – biccentett egyet Pinkie felé –, mint a vezető műszaki tiszt, természetesen az igaziakat őrizte, akárcsak a biztonságiak főnöke, mert véleményem szerint mindketten lojális és megbízható tagjai ennek az intézetnek. Maga viszont – tette hozzá, és úgy nézett Knoxra, hogy a tekintete jobban szúrt, mint Ahab kapitány szigonya, amivel Moby Dicket döfködte –, megítélésem szerint nem volt az. Ennélfogva eltávolítottam a valódiakat, és kicseréltem azokat... valami másra. És ahogyan előre sejtettem, ön csakugyan elárulta a munkatársait. De sikertelenül.

Knox összeszedte magát, és kibökte:

– Ezt sehogyan sem tudja bizonyítani.

Mrs. Partridge szűkös mosolyra húzta a száját, és éles hangon felelt:

– Az öntől kapott információkat felhasználva, dr. Knox, Ronan elküldte tizenkét emberét a koordináták által meghatározott helyszínre azzal, hogy keressék meg és hozzák vissza a kompokat.

Sosem tértek vissza. Nem tudtak visszatérni. Onnan nem, ahová küldtem őket.

Mrs. Partridge rövid szünetet tartott, én pedig megborzongtam, és azon tűnődtem, hogy hová és melyik korba kerülhettek a gazemberek. Nem lehetett kellemes, és ha Mrs. Partridge azt mondta, nem tudtak visszatérni, akkor nem tudtak. Eszembe jutott, hogy Katie Carr azt mondta: a támadók kevesebben vannak, mint eredetileg voltak.

Knox a száját tátva meredt Mrs. Partridge-ra. Nem ő volt az egyetlen.

Mrs. Partridge pedig folytatta:

– Az az elképzelésem, hogy a kapcsolatuknak ennél a pontjánál ön és Mr. Ronan úgy döntöttek, hogy elválnak egymástól. Ön igazgatóként már nem volt hasznos számára. Megengedték, hogy beszálljon a Hetes kompba, és elinduljon egy új élet felé. Cserébe beleegyezett, hogy menedéket ad neki és az embereinek, amikor csak szükségük van rá. Nos, igazgató, ennyit kívántam elmondani.

Csak az arca oldalát láttam, mialatt belépett Evan mögé, és máris beleolvadt a sötétségbe.

Acsarnokban azt is hallani lehetett volna, ha egy virágszirom a padlóra hullik.

Az igazgató megmozdult, köhécsejt néhányat, majd megszólalt:

– Szeretne valaki hozzáfűzni valamit? Nem maga! – tette hozzá, mert Knox kinyitotta a száját.

Néma csend uralkodott mindenütt.

– Nos, rendben. Alexander Knox, az ön által...

Pinkie eddig jutott, mert Evan hirtelen talpra szökött mellette, pisztolyt nyomott a halántékához, és ráförmedt:

– Kuss! – aztán így folytatta: – Dr. Knox, gyorsan! Menjen a Heteshez! Nyissa ki az ajtót, én pedig...

Ő meg eddig jutott el, mert Mrs. Partridge kilépett az árnyékból, és a táblagépevel akkora ütést mért a tarkójára, hogy fejjel előre átesett az asztalon – míg a számítógép szilánkokra robbant.

Ugyanebben a pillanatban Knox kapott egyet a veséjére egy puskatussal, így aztán pár percre mindketten kiestek a játékból.

Teltek a másodpercek, és a világ mintha megfagyott volna. Farrell térden bökött, és rám szólt:

– Lélegzés!

Vettem pár mély lélegzetet, hogy ismét munkára fogjam a tudómet, és vártam, hogy mi történik még, de úgy tűnt, vége van.

Knoxot nem éppen gyengéden visszarakták a székére, majd mellé dobták a véres fejű, kábult Evant is.

Mrs. Partridge nem mozdult, hogy felszedje a táblagépe darabjait. Nyilván úgy érezte, hogy *végre* ráhagyhatja a gyerekekre ezeket a dolgokat, és udvariasan megkérdezte:

– Kíván még tőlem valamit, igazgató?

Pinkie nagy nehezen elszakította a tekintetét az előtte lévő látványról, és kijelentette:

– Nem, pillanatnyilag semmit. Köszönöm, Mrs. Partridge.

Most, hogy elkapták Knoxot, el kellett dönteniük, hogy mihez kezdenek vele. És Evannel is. Jómagam a férfit bámultam, akiből én csináltam vezető múltjárót, és azon tűnődtem, hogy talán nem ártana, ha bezárnának valahová, ahol többet nem árthatnék senkinek. Evan ezért szenvedett csak egy-két kisebb sérülést. Ezért volt olyan lelkes utólag. Most már természetesnek tűnt az, hogy Ronan a foglyok között hagyta az egyik emberét. Evan egész idő

alatt a támadókkal volt. Egy szót sem szólt, amikor a munkatársait lelőtték, összeverték, megalázták – talán valamilyen módon még segített is kiválasztani az áldozatokat. Nem én voltam az egyetlen, aki döbbenet és teljesen összezavarodva néztem, mialatt Evan azon erőlködött, hogy felüljön. Knoxtól nem kapott segítséget.

Az igazgató felállt, és intett a vezetőknek, hogy menjenek oda hozzá. Szorosan összetömörültünk, és először Ben szólalt meg:

– Azt javaslom, hogy vigyük el mindkettőt egy időben és térben távoli helyre, és hagyjuk ott őket, hogy boldoguljanak, ahogy bírnak. Ha életben maradnak. Ebben biztosan több lenne a könnyörület, mint amennyit ők gyakoroltak itt bárki iránt.

Alábamat bámultam, és vártam, hogy valaki tiltakozzon, de senki sem tette meg. Végül felnéztem, és a tekintetem összeakadt Farrellével. A Főnök komoran bólintott egyet.

– Minden tiszteletem fenntartása mellett, igazgató, ezzel nem értek egyet – mondtam, és azon kaptam magam, hogy mindenki engem néz. Annyira utáltam ezt. A fogaimat csikorgatva folytattam: – Nem kéne elfelejtenünk, hogy Ronan még szabadon mozog odakint. Lehet, hogy nem a legjobb barátok, de sok minden fűzi össze őket. Knox menedéket nyújtott neki éveken át. Biztosítanunk kell, hogy ezt soha többé ne tehesse meg. Semmi sem garantálja, hogy nem tudnak valamilyen módon kommunikálni. Megtörténhet, hogy amint hátat fordítunk nekik, Ronan megjelenik és felszedi őket. És akkor egyik St. Mary sem lesz biztonságban.

Farrell főnök bólogatni kezdett, én pedig tovább magyaráztam:

– Szerintem nem kéne vállalnunk ennek a kockázatát. Dr. Bairstow éppen egy küldetést fontolgat, amelynek keretében reményeink szerint leszámolunk a mi Mr. Ronanunkkal. Ezt nyugodtan ránk

bízhatják, igazgató. Ugyanakkor, azt gondolom, hogy Knox ügyét most kell lezárunk. Egyszer és mindenkorra.

Ösztönösen mindenki elnézett a két fogoly felé. Evan időközben felült valahogy, és most a fejét tapogatta. Knox a saját kezét bámulta. Talán még ekkor is arra számított, hogy a Sors közbelép az érdekében. Eszembe jutottak azok a rendes emberek, akik a St. Maryt – a jelen és jövő St. Maryjét – védve haltak meg, és ettől megkeményedett a szívem.

Pinkie félrevonult a biztonsági főnökével, és pár percig kettesben tanácskoztak. Aztán kiadták a parancsokat. Knoxot és Evant bevitték a kompa. Az igazgató odajött hozzám és Farrellhez.

– Jöjjenek velünk, kérem, és... legyenek szemtanúk! Mindenkinek tudnia kell, hogy mi történt a mai napon.

Szótlanul bólintottunk. Nem rajongtam a dologért, de olyan nincs, hogy halálra ítélünk valakit, aztán nem nézünk szembe a következményekkel. Farrell mellett álltam az ugrás alatt. Senki nem nézett senkire.

Az ajtó kinyílt, és egy üres, sivár táj terült el odakint. Hideg volt, de nem a sarkvidéken jártunk. Kiléptem, és láttam a levegőben a leheletemet. A talajt vékony hóréteg borította, finom volt, akár a hintőpor.

A másik komp pár yardnyival odébb állt. Evan és Knox már távolabb voltak, és a fejüket forgatták. Hajnalodott, de ők már nem érhatték meg a reggelt.

Csak amikor a hat biztonsági felsorakozott velük szemben, akkor döbbsen rá, hogy mi fog történni velük. Elképesztő módon, alighanem azt gondolták, hogy csak úgy elengedjük őket a vadonban. És remélték, hogy valamikor a jövőben megmentik őket.

És most ez az utolsó reményük egy szempillantás alatt elszállt, és pánikba estek. Mindketten kétségbeesetten forgolódtak, búvóhelyet keresve, bármilyen búvóhelyet, de a széltől megtépázott fű volt a környéken a legmagasabb dolog. Sehová sem menekülhettek.

– Ezt nem tehetik! – ordította Knox. – Ez törvénytelen!

Úgy tűnt, sem ő, sem Evan nem képes felfogni, hogy mi történik. Az emberek általában úgy gondolnak a St. Maryre, hogy ott egy rakás elbűvölően különc, nyájas történelemrajongó dolgozik. És azok is vagyunk. De félreértés ne essék: fogaink is vannak. És ha kell, harapunk.

Az igazgató mondott valamit, amiből a szél és a kiabálás miatt egy szót sem értettem. Közelebb mentem, és ekkor meghallottam, hogy Pinkie nevetet sorol. Az arcán könnyek csillogtak. Gondolatban hozzáadtam a listához a sajátomat.

Most már mindketten rekedtes hangon üvöltöttek. Elhangzott a parancs, és rákényszerítettem magam, hogy odanézzek. Részt vettem ebben a dologban, a felelősség az enyém is volt.

Láttam már embereket meghalni, de ez kivégzés volt. Még egy. Arémálom visszatért. Látni véltem a lábam előtt fekvő Barclay-t, amint gyűlölködésre pazarolja az élete utolsó, értékes pillanatait. Végig kellett csinálnom. Aztán pedig, együtt kellett élnem a következményekkel. Farrell mellett álltam. Megfogta jéghideg kezemet, és erősen szorította, én pedig hálásan viszonyoztam a szorítást.

Hangos dörrenések hallatszottak gyors egymásutánban – olyan gyorsan, hogy szinte egyetlen, szaggatott dörgésnek tűnt –, és bevégeztetett. A biztonságiak főnöke elindult felénk.

– Menj a kompa, és ott várj! – mondta gyorsan Farrell.

Ez egyszer nem vitatkoztam.

Hallottam még két dörrenést, és ezzel véget ért a dolog.

14

NEM IDŐZTÜNK sokáig. Vissza akartunk menni a mi St. Marynkbe, amilyen gyorsan csak lehet. Pinkie elkísért minket a kompunkhoz. Mindenütt komor hangulat uralkodott. Senki sem örült a nap eseményeinek, de tudtam, hogy hamar összekapják magukat. Végre teljesen lezárult az ügy. Eljött az idő, hogy hazatérjünk.

Farrell beszállt a saját kompjába, és útnak indult. Én az ismeretlen Hetesbe léptem be, és hazavittem.

A Főnök értesítette a Hawkingot az utolsó, elveszett kompunk visszatérésére. Jelképes biztonsági egység várta az érkezésemet. Kiléptem a kompból, amint kialudtak a fertőtlenítő lámpák, és a kijáráshoz rohantam. Az ajtónál megálltam, és végignézttem a hangáron. Hosszú idő óta először valamennyi talapzat foglalt volt. Visszakaptuk a kompjainkat. Ez a pillanat több tiszteletet érdemelt volna, mint amennyivel én adóztam neki.

A főépület felé vettem az irányt. Farrell főnöknek nyomát sem láttam.

Az órámra pillantottam. Húsz percem maradt a Nagyfőnökkel való találkozóig. Éppen csak elég idő arra, hogy megmossam a képemet, megfésülködjek, bedobjak egy bögre valamit, ami forró és édes, és odaérjek az irodához.

Elintéztem mindezt, és útközben felszedtem Schillert és Van Owent. Feszült voltam, holtfáradt, és jószerével azt sem tudtam, hol

a fejem. A bakancsom és a kezeslábasom alja még nedves volt a megolvadt hótól. Még ekkor is láttam magam előtt a két alakot a földön, és a vörösre színeződött foltokat. Még ekkor is hallottam a dörrenéseket, amelyek oly élesen hasítottak a fagyos levegőbe...

Mrs. Partridge ajtajához érve vettem egy mély lélegzetet, és csendesen besurrantam. A Nagyfőnök az irodája ajtajában várt, zordon tekintettel meredt rám. A válla felett elnézve láthattam Farrell főnököt – a kikészített két szék egyikén ült, a lábát terebélyes papírhalom vette körül.

– Dr. Maxwell, kérem, egyenesen fáradjon be! – mondta a Nagyfőnök. – Miss Van Owen, Miss Schiller, köszönöm, hogy eljöttek. Most egy perc türelmüket kérem.

Mindketten bevonultunk az irodába. Farrell főnök felém fordította az arcát, amikor beléptem. Nem nézett ki túl jól, és gyanítottam, hogy én még pocskébbul festek. Dr. Bairstow helyet foglalt, és megkérdezte:

– Melyikük kezdi?

Farrell főnök felettem állt rangban, és én boldogan átengedtem neki a megtiszteltetést.

Jobb munkát végzett, mint én végeztem volna, és amikor a végére ért, a Nagyfőnök felállt, az ablakhoz sétált, és kinézett rajta.

– Biztosan halottak? – kérdezte aztán.

– Egészen biztosan – erősítette meg a Főnök. – Én magam ellenőriztem. Mindketten meghaltak.

Bólogattam, noha a Nagyfőnök háttal állt nekem. Nagyon sokáig hallgatott.

Én meg vártam.

Életem során első ízben láttam őt bizonytalannak és

tanácstalannak. Végül felénk fordult, és azt mondta:

– Úgy tűnik, mindkettőjüknek bocsánatkéréssel tartozom. Fogalmam sem volt Knox kilétéről és szándékáról, amikor a Red House-ba küldtem önöket. Megértem, hogy nem volt kellemes élmény, és annál inkább örülök annak, hogy nagyjából sértetlenül kerültek ki abból a helyzetből.

Ez váratlan és ismeretlen volt tőle, de hamar visszazökkent a normál kerékvágásba.

– Max, az, hogy az ösztönei ilyen jól működnek, véleményem szerint a kiképzésének és fejlődésének köszönhető, amiért a St. Marynek jár az elismerés. Az a készletese, hogy távozzon onnan, amilyen gyorsan csak lehet, az adott körülmények között abszolút a helyes dolog volt. Az ezt követő események... már kevésbé, természetesen, de erről már beszéltünk.

Knox eltűnése nem kevés felfordulást okoz majd. Nem hiszem, hogy a St. Mary ebből bármit érezni fog. Valószínűleg csak egy felületes kihallgatás lesz az, ami érint majd minket, de szükség esetén mindkettejüknek alibit biztosítok. Ezt nyugodtan rám bízhatják.

– Köszönjük, uram – bökte ki Farrell.

A Nagyfőnök sóhajtott még egyet, aztán letelepedett az íróasztalhoz, összekulcsolta a kezét, és várakozva nézett rám.

– Nos, dr. Maxwell, mivel szolgálhat nekünk ezen a napon?

Pontosan tudta, hogy miért vagyok itt, de azt hiszem, ez segített nekünk, hogy összekapjuk magunkat, és visszatérjünk a jelenbe. Az embereket és aktákat felhasználva, lépésről lépésre végigvezettem dr. Bairstow-t az egészen. Schiller és Van Owen ismertették azt, amit kiderítettek a darabról. Az iroda hamarosan megtelt papírokkal,

grafikonokkal, kockákkal és lemezekkel. A két hölgy nagyon szépen csinálta. Bekapcsoltuk a Nagyfőnök táblagépét, és a hölgyek bevetették az adathalmaikat. Dr. Bairstow éberén figyelt, kérdésekkel bombázta őket, de remekül tették a dolgukat, és készen álltak a válaszokkal. Büszke voltam rájuk.

Amikor végeztek, a Nagyfőnök udvariasan köszönetet mondott nekik. Az ajtóhoz kísérte őket, és elillantak.

Dr. Bairstow visszatért az örvénylő adattengerhez, és csendesen méregette egy darabig, majd megszólalt:

– Gondolom, van még valami más is a kezükben.

Beszéltem neki Farrell főnök álmairól, és az átszivárgásról. Figyelmesen hallgatott, és Farrell elővezette az elméletét arról, hogy Ronan megváltoztatja a Történelmet annak érdekében, hogy megmentse Annie-t. Mindkét fickó kifejezéstelen képet vágott, én pedig gondoskodtam róla, hogy az enyém is olyan legyen.

A végén azt mondtam:

– Elismerem, hogy önmagában véve ez még nem olyan szilárd valami, de ha mindent összerakunk, remélem, uram, egyetért azzal, hogy megér legalább egy vizsgálatot.

– Nagyon is egyetérték. Ugyanakkor, mialatt ön erre a bizonyos problémára koncentrált, Farrell főnök tanulmányozta a Négyes naplóját. Főnök, azt hiszem, van valami hozzáfűznivalója.

– Igen, uram. Letöltöttem és elemeztem a Négyes ugrásnaplóját, és sikerült végigkövetnem a mozgása java részét azóta, hogy ellopták tőlünk. Csakugyan végrehajtott egy ugrást Edinburgh-be, 1567-be.

– Ez feltétlenül jó hír – mondtam megfontoltan. – Tudjuk, hol találjuk Ronant. Kirántjuk onnan, mielőtt még több kárt okozhatna,

és ártalmatlanítjuk. Nem kimondottan kíméletesen.

– Nem, ez így nem lenne jó – felelte a Nagyfőnök. – Mr. Ronan viszonylag fiatal volt, amikor elszökött a St. Maryből. Úgy tűnik, csak pár hónappal Annie Bessant halála után érkezett Skóciába, nyilván továbbra is azzal a szándékkal, hogy megváltoztatja a Történelmet, mit sem törődve a következményekkel.

– Uram, én ezt nem értem – jelentettem ki dr. Bairstow felé fordulva. – A Történelem miért nem avatkozik közbe? Miért nem öli meg ott, ahol van, és kímél meg minket ettől az egésztől?

Ők ketten összenéztek, és dr. Bairstow azt felelte:

– Megválaszolta a saját kérdését, dr. Maxwell. Nem szabad, hogy bárki vagy bármi megkíméljen minket ettől a dologtól. Ha megöltük volna Ronant fiatalkorában, akkor nem lett volna életben, hogy összeecsapjon velünk a krétakorban, vagy Alexandriában, vagy bárhol máshol. A múltunk megváltozna. A St. Mary nem létezne, és mégis létezne – paradoxon. Súlyos dilemmával kerültünk szembe. Mr. Ronan akár akarattal, akár nem, érinthetetlené tette magát. Sem a Történelem, sem mi nem tehetünk semmit. Ki kell vizsgálnunk és rendeznünk kell ezt az anomáliát, de nem ölhetjük meg, és nem tüntethetjük el akármilyen módon az okozóját, a mi Mr. Ronanünket.

– Tehát, mit fogunk csinálni?

– A tavalyi évben magunkra vettük az időtengely körüli rendőri teendőket, és felelősséget vállaltunk minden szabálytalanságért. Ennélfogva, nyomozni fogunk. Azonosítjuk a problémát, és megpróbáljuk helyrehozni az időtengelyt, még mielőtt rosszabb lesz a helyzet. Ahogy mondani szokás... amit ma megtehetsz...

Dr. Maxwell, kezdje összerakni a dolgokat! Azt kérem, hogy...

– Hadd mondjam el, uram – szóltam közbe, és előhúztam egy

újabb adatkockát. – Dr. Peterson és én már megtettük.

Dr. Bairstow azonnal elolvasta. Aztán még egyszer elolvasta. Farrell főnök tovább böngészte az adatokat, és egyre magasabbra húzta fel a szemöldökét. Meg kell adni, egyetértettem vele. Nem volt más lehetőség – Petersonnal többször átfutottuk az aktákat, és arra jutottunk, hogy nem jöhet szóba más, mint Farrell, maga Peterson és Guthrie őrnagy – a roppant valószínűtlen harmadik.

Farrell megértette a lényegét, és zavartan mosolyogva megkérdezte:

– Miért én? Miért nem...? – Elakadt a hangja, a feladatra alkalmas jelöltet keresett gondolatban, de egyet sem talált. – Miért én?

– A te hibád – feleltem bizonyos mértékű rosszindulattal. – Kitűnően beszélsz franciául. A hölgy odáig lesz érted.

Amikor a megbeszélés után visszatértem az irodámba, Davidet ismét görcsös köhögés rázta. Adtam neki egy pohár vizet. Az arca vörös volt, a szeme furcsán fénylett.

– Minden rendben?

Beletelt némi időbe, hogy rendesen lélegezzen, de így is hallottam, hogy erőlködve vesz levegőt.

– Persze... ezt inkább nekem kellene kérdezniem öntől – válaszolta.

– Épp most tért vissza arról a nagyon fura küldetésről, amiről... nem fog beszélni... senkinek.

– Ne akarja elterelni a szót! – förmedtem rá, időben felismerve a jeleket. – Szed valamit erre a nyavalyára?

– Nem... pillanatnyilag.

– Aha, akkor most szépen elmegy dr. Fosterhez, és megvizsgálhatja magát. Nem szeretném, ha teleköhögné nyálkával az irodámat.

– Ez kedves... én is örülök, hogy viszontlátom. Hogy ment?

– Küldetés végrehajtva – feleltem kurtán, mert nem igazán akartam mesélni róla.

– Gratulálok – válaszolta, és nyilván ő is felismerte a jeleket. – Akkor most örülni fog, bár meglepődni aligha, amikor közlöm, hogy az ön szédítően zseniális asszisztense tökéletesen uralja az itteni helyzetet, és abszolút nincs semmi tennivalója. Akár el is mehet... aludni.

– Amikor majd legközelebb találkozik ezzel a szédítően zseniális asszisztenssel, kérem, mondja meg neki, hogy köszönöm, és kérdezze meg tőle, hogy szeretne-e teljes munkaidőben dolgozni?

– Igazán vicces. Ha már így szóba jött, kop-kop...

– Kuss!

Halkan dödögve és köhögve odahozott nekem egy halom levelet.

– Semmi sürgős – közölte aztán –, mindegyikre megírtam a választ. Csak szóljon, és elküldöm az egészet. Teát?

– Mmm... igen, kérek – feleltem, és ártatlanságomban azt hittem, hogy mindjárt dolgozni fogunk.

– Szóval, hogy van? – kérdezte David.

– Jól – válaszoltam oda sem figyelve.

– Pocsékul néz ki.

– Jól vagyok – mondtam ismét, azon a hangomon, amellyel jelezni szoktam, hogy váltsunk témát.

David megtette. De bárcsak ne tette volna meg!

– És... hogy van Farrell főnök?

– Ő is jól.

Acsend arra késztetett, hogy felnézzek.

– Nem így értettem – közölte David.

– Tudom.

Megint csak a csend, aztán:

– Láta mostanában?

– David, egész délelőtt mellette kotlottam. Persze hogy láttam.

– Nem... jól megnézte magának?

– Tudja, a vezetők nemigen szoktak odaállni a másik elé, és közvetlen közlelről belenézni a képébe. Valószínűleg büntetendő sértésnek számít.

– Teszek önnek egy ajánlatot.

– Ha az is benne van, hogy nem lesz több kop-kop vicc, elfogadom.

– Én... elmegyek dr. Fosterhez, ha maga beszél Farrell főnökkel. Nem kell ész nélkül kibékülni... ott rögtön. Csak üljenek le, és beszélgessenek egy kicsit! Jobban fogja érezni magát, higgye el!

Sóhajtott egyet, és igyekeztem előadni a szívós és kőkemény részlegvezetőt, amennyire csak bírtam.

David megint köhögni kezdett. Direkt csinálta, abban biztos voltam.

– Jól van, megteszem – mondtam végül. – Nem tudom, mikor, de meglesz. Akarja, hogy aláírjak erről valamit? Most pedig húzzon fel a gyengélkedőbe, mielőtt felkapom a telefont, és ráhívom magára az ottani népséget. Tudja, az sosem kellemes.

Kihátrált az ajtón, és menet közben lehorzolt egy adag festéket. Mostanra alig maradt, és az ajtókereten egyre több karcolás és mélyedés sorakozott, valahányszor csak David áthaladt a bejáraton. Szörnyen nézett ki. Még most is úgy néz ki. Sosem engedtem, hogy a karbantartók lefessék. David eltűnt, és egyre tompábban hallottam a köhögését, azzal párhuzamosan, hogy távolodott tőlem a folyosón. Aztán kiáltás harsant, ami azt jelezte, hogy nekiment valakinek.

Átfutottam a postát – David remek munkát végzett –, így az egészet visszadobtam az asztalára továbbításra. Főztem magamnak egy teát – már megint –, és nekiláttam kidolgozni a Stuart Mária-küldetést.

Hamarosan teljesen belemerültem a munkába. Teltek az órák, és észre sem vettem. Nem vettem észre, hogy David nem jött vissza.

Aztán megszólalt a telefon. Helen hívott, és nem vesztegette az időt.

– Max, hozd át magad a gyengélkedőbe! Azonnal!

Azt hiszem, még azzal sem törődtem, hogy visszategyem a helyére a kagylót. Kiugrottam az irodából, és olyan sebességgel rohantam végig a galérián, amit gyakornok korom óta nem értem el. A lépcsőn hármásával ugráltam át a fokokat. Döbbent múltjárók álltak bénultan, amikor elsöpörtem mellettünk. Átzúdultam a hosszú folyosóra nyíló ajtón, és mindenkinek, aki nem mozgott elég gyorsan, odaordítottam, hogy „Félre az útból!” Valakinek volt annyi esze, hogy a másik végen kinyissa az ajtót. Felszegtem az államat, és tovább sprinteltem. Hála istennek, leküldték elém a liftet. Nem hiszem, hogy fel tudtam volna vonszolni magam a lépcsőn. Egész idő alatt az járt a fejemben: *Ki az? Ezúttal ki az?*

Amint a két liftajtó pár hüvelyknyire távolodott egymástól, máris átnyomakodtam közöttük, és a nővérpulthoz futottam, ahol senkit sem találtam.

– Helen! Foster doktor! – kiabáltam, mire Helen felbukkant a saroknál.

– Erre, Max! – szólt oda nekem, és elindult. Nagy meglepetésemre elhaladtunk a betegszobák előtt, és a folyosó végén lévő elkülönítőhöz mentünk. Egyszer feküdtem ott, amikor visszajöttem a

nabateuskori Petrából azzal, amiről kiderült, hogy egyszerű megfázás. A helyiség kicsi volt, és sokkal szebbre rendezték be, mint a betegszobákat, mivel a páciensek itt jellemzően több időt töltöttek el.

Dr. Bairstow és Mrs. Partridge csendesen álldogáltak az ajtó előtt. Az igazgató lehorgasztotta a fejét, és amikor megláttam, milyen lesújtott kifejezés ül az arcán, megtorpantam.

– Ki? Ki az? – kérdeztem Helentől. – Mi történt?

– David van odabent. Vegyél egy mély lélegzetet, Max! Nyugodtnak kell maradnod. Nem húzza már sokáig.

Nem. Ez nem lehet. Az előbb beszéltünk. Hogy történhetett?

Megálltam az ajtóban, nagyokat lélegeztem, és leeresztettem a vállamat. Amikor valamennyire lenyugodtam, beléptem a helyiségbe. Melegre és csendesre csinálták. Alámpák letompított fénnel világítottak. David a hátán feküdt, a kezét a hasán tartva. A mellkasa kissé rángatózva emelkedett és süllyedt. Hiába kerestem a gépeket, infúziókat, de még az oxigénpalackot is. Nem láttam semmit. Ezzel az erővel akár a saját hálósobájában is fekhett volna.

Kihátráltam a folyosóra, és ingerülten, de fojtott hangon megkérdeztem:

– Hol az oxigén? Hol vannak a műszerek? Miért nem kezelitek?

Helen sóhajtott, és olyan szomorúnak láttam, mint még soha.

– Visszautasította a kezelést, Max – mondta, és mielőtt megszólalhattam volna, gyorsan hozzátette: – Nem, nem a pillanat hevében. Hónapokkal ezelőtt írta alá a papírokat.

– Helen...

– Max, nem mindenki bírja az utolsó lehetséges pillanatig, mint te. Menj be hozzá! Az idő most nagyon értékes.

Nem tudtam elhinni. Azt hittem, David boldog. Azt hittem, élvezi a munkáját. Hogy megbékélt a helyzetével. Hogy nem vettem észre semmit?

Dühödten mozdulattal végigrántottam a szememen az ingem ujját, és nesztelenül bementem a szobába, Helen pedig követett.

– Nehezebbre esik a beszéd – suttogta.

Bólintottam, óvatosan leültem az ágy szélére, és David fölé hajoltam, hogy láthasson.

– Hahó!

Mosolyogni próbált. Iszonyúan nézett ki: az arca szürke volt, a szája vértelen, és karikák sötétlettek a szeme alatt. Hörögve és erőlködve lélegzett. Azt tudtam róla, hogy fogékony a fertőzésekre. Ez tüdőgyulladásnak tűnt. Hogy lehet ennyire gyors lefolyású? Mióta volt beteg, és én miért nem vettem észre?

Gyengéden megfogtam a kezét, és az arcához hajoltam.

– David – mondtam halkán, és amikor kinyitotta a szemét, folytattam: – Most rögtön vissza kell jönnie az irodába. Nem találom a Periklész-aktát.

Elakadt a lélegzete, majd hördült egyet – gondolom, ez egyfajta nevetés lehetett.

– Ezt fejezze be! – szóltam rá. – Nagyon jól tudja, hogy dr. Foster nem szereti, ha a betegek nevetnek.

Elmosolyodott, és erőtlenül megszorította a kezemet.

Ekkor suttogásra váltva tovább beszéltem:

– Igaza volt abban, amit rólam és Leonról mondott. Helyrehozom a dolgot. Most pedig szedje össze magát, és gyógyuljon meg, hogy aztán majd a képembe vághassa, hogy maga mondta, mit kell tennem. Hagyja, hogy Helen kezelje! Kérem! Maga nélkül nem

boldogulok.

A tekintete egyszer sem hagyta el a szememet.

– Ne haljon meg! Ne haljon meg! Ne haljon meg, David! – hajtogattam konokul, mintha egyszerű beszéddel visszaadhattam volna neki az egészségét. Mintha a puszta akaraterőmmel megakadályozhattam volna abban, hogy itt hagyjon minket. Itt hagyjon engem.

Megrebbent a szája, és még közelebb hajoltam, hogy halljam. Halkan, jaj, annyira halkan azt mondta:

– Kop... kop...

Nyeltem egyet, és megkérdeztem.

– Ki van ott?

De nem mondott semmit. Soha többé nem mondott semmit.

Csak ültem mellette, és fogtam a kezét, és képtelen voltam megérteni, hogy mi történik, mialatt David lassan távozott az élők sorából.

Aztán, talán évezredek elteltével, Helen megérintette a vállamat.

– Hadd nézzem meg, Max! Gyere, kelj fel onnan!

Merev, nehézkes mozdulatokkal feltápászkodtam, míg Helen és Hunter megkerülték az ágyat. Lassan kivonszoltam magam a szobából. A Nagyfőnök és Mrs. Partridge még ekkor is a folyosón várakoztak.

– Azt szeretném, hogy a neve felkerüljön a táblára – mondtam nekik, és miután bólintottak, hozzátettem: – És kékben kell eltemetni. Múltjáró volt, méghozzá jó múltjáró.

– Természetesen – válaszolta fojtott hangon dr. Bairstow.

Végigmentem a folyosón, le a lépcsőn, át az ajtókon, végig a folyosón, át a csarnokon, fel a lépcsőn, körbe a galérián, bal helyett

jobbra fordultam, fel egy egészen másik lépcsőn, bekopogtam egy ajtón, és egyenesen bementem.

Leon a karosszékekben ült, nyitott dossziék heverték az ölében és a lába körül. Egymásra néztünk. Felmarkolta az egész halmot, és a padlóra dobta. Berúgtam magam mögött az ajtón, átvonszoltam magam a szobán, az ölébe roskadtam, labdává gömbölyödtem, és elsírtam egy élet könnyeit.

* * *

Másnap reggel, amikor felébredtem, pocsékul éreztem magam. Aszemem összeragadt, fájt a torkom, és rájöttem, hogy felöltözve aludtam. Próbáltam felülni, de kiderült, hogy egy egész gubó vesz körül – a plédok valahogyan rám csavarodtak. És ekkor azt is felfedeztem, hogy nem a saját ágyamban fekszem. És nem is a saját hálósobámban. Ekkor eszembe jutott az ok.

David...

Rángatóztam egy kicsit, mígnem kiszabadítottam a két karomat, és ülő helyzetbe tornásztam magam. Ahajamat a fülem mögé simítva körülnéztem. Az éjjeliszekrényen üzenet várt: „Senkivel nincs találkozásod a mai napon. Délnél előbb nem fogok visszajönni, úgyhogy nem kell sietned. L. F.”

Az óra mellett teával teli termosz állt. Még csak pár perccel múlt kilenc. Bőven volt időm. Olyan sok, hogy simán eltűnhettem, mielőtt Farrell visszajön. Öntöttem magamnak teát, kicsit felvertem a párnákat, hátradőltem, és ittam pár kortyot. Atea édes és meleg volt, és nekem pont arra volt szükségem. Éppen ittam még néhány kortyot, amikor halk kopogás hallatszott, és besétált Farrell főnök.

Egy darabig csak néztük egymást, aztán felkaptam a lapot, és hangosan felolvastam az üzenetet:

– Senkivel nincs találkozód a mai napon. Délnél előbb nem fogok visszajönni, úgyhogy nem kell sietned. L. F.

– Hazudtam – felelte a legteljesebb lelki nyugalommal, és leült a karosszékre. Megint néztük egymást egy ideig.

– Sajnálom Davidet – mondta végül.

Könnyek szöktek a szemembe, és gyorsan kipislogtam őket. Nem akartam sírni, de tudtam, hogy Leon komolyan gondolta, így aztán bólintottam.

Megint ittam a teából, ő pedig a lábát nézte, és azt dörmögte:

– Hiányozni fog neked.

Remegni kezdett a szám, és a csészébe temettem az arcomat. Nem tudom, miért zavart annyira, hogy sírok az előtt a férfi előtt, akinek a pólója megkeményedett a taknyomtól, mielőtt tegnap este befejeztem.

– Max, méltóságot és önbecsülést adtál neki – folytatta Farrell. – Rendeltetést adtál neki. Szeretted veled dolgozni. Mindig rólad beszélt.

– Nem eléggé, hogy a végén felvegye a harcot.

– Mindig tudta, hogy ez lesz a vége. Csak úgy döntött, hogy inkább előbb, mint később.

Acsésze kiürült, mire megráztam a termoszt, hogy kiderítsem, maradt-e még benne, aztán töltöttem még egy adagot.

– Mindjárt elmegyek – mondtam halkan –, csak nagyon szomjas vagyok.

– Ne, maradj! Beszélni akarok veled.

Hát, ennek meg kellett történnie. Megígértem Davidnek.

Hátradőltem, és azt mondtam:

– Akkor gyerünk, vágj bele!

– Nem mentséget keresek. Csak szeretném elmondani, hogy mi történt és miért. És hogy bocsánatot kérjek, amit próbáltam már, csak... Max, tudnod kell, hogy rettenetesen sajnálom.

Intettem, hogy ezt fejezze be, de nem érdekelte.

– Amikor kimentem abba a kis kertbe a Red House-ban, őszintén azt hittem, hogy Knox telibe talált nálad. Az arcod... nem láttam azt a tekintetet azóta, hogy Sussman meghalt. Eléggé kába voltam, szinte azt sem tudtam, hol vagyok, de azt láttam, hogy történt valami. Mielőtt összeszedtem volna magam annyira, hogy rákérdezzek, te már leléptél. Leültem, és Knox adott egy pohár vizet. Úgy tűnt, eléggé aggódik miattad. Azt mondta, hogy miután beszélt mindkettőnkkel, az a véleménye, hogy neked nagyobb szükséged van segítségre, mint nekem. Azt mondta, hogy vannak bizonyos... problémák, és hogy te védőfalakat építettél köréjük. Azt mondta, hogy normál esetben ez nem lenne gond, mert idővel le lehetne küzdeni őket. De mivel két hét múlva visszamegyünk dolgozni, olyan lépéseket kell tennie, amiket alighanem drasztikusnak fogok ítélni. Megkérdezte, hogy hajlandó vagyok-e segíteni, és természetesen igent mondtam.

Elhallgatott pár pillanatra, vett egy mély lélegzetet, és továbbra is a lábát bámulva folytatta:

– Azt mondta, hogy előbb keményen megráz téged, aztán lebontja a védőfalakat, egyenesen behatol a dolog szívébe, majd a hátralévő időt arra fordítja, hogy megint összerak téged, amennyire csak lehetséges. Közölte, hogy brutális lesz, de a módszer nagyon hatékony, különösen akkor, amikor kevés az idő, és megkérdezte,

hogy így is benne vagyok-e. Azt feleltem, hogy talán, és megkérdeztem, hogy mit von maga után. Elmondta, és én nemet mondtam. Tudnod kell, Max, mert fontos, hogy tudd. Nemet mondtam. Újra és újra nemet mondtam. Azt mondta, erre a válaszra számított, majd elmagyarázta, hogyan működne a dolog. Hogy miért tőlem kell indulnia. Miért kell gyorsnak és sokkolónak lennie. Minél többet beszélt, annál ésszerűbbnek és logikusabbnak látszott. Újra meg újra biztosított, hogy meg kell történnie, mert aggódik a mentális állapotod miatt. Én még ekkor is nemet mondtam. És ő csak mondta és mondta. Minden ellenvetésemre volt válasza, és a végén úgy állította be, hogy ez az, amit feltétlenül meg kell tenni.

Sóhajtott egyet, és hozzátette:

– Ma már tudjuk, hogy hazugság volt az egész, és én még most sem hiszem el, hogy belementem. Nem hiszem el, hogy igent mondtam.

Hirtelen eszembe jutott, hogy mit mondott Ben, az orvos: „Egy darabig legyen nagyon óvatos! A Főnök könnyen befolyásolható lesz.” Könnyen el tudtam képzelni a jelenetet: a meleg, békés, álmosító környezetet, és Knox hangja csak zümmög és zümmög...

Farrell megint beszélni kezdett:

– Hát, hogy aztán mi történt, azt te is tudod. Amikor felfedeztem, hogy elmentél, nos... szóval... Knox nagyon ügyesen nyugtatgatott, bocsánatot kért, és azt mondta, hogy ha távozni akarok, bármikor megtehetem. Azt mondta, hogy ez fontos volt, és beszéljek veled, amilyen gyorsan csak lehetséges. Hogy szükség esetén kényszerítselek, hogy meghallgass. És meg is tettem volna, de Guthrie elkapott, és azt mondta, hogy baromság az egész, és felejtsem el, az isten szerelmére, mert ebben a pillanatban még csak

a kocsim lebeg a tóban...

Guthrie mentette meg Farrell életét. Amilyen hangulatban voltam, a megaláztatás és az elutasítás kettős köve között őrlődve, ha a közelembbe jött volna, végeztem volna vele. És ezt alighanem Knox pontosan tudta. A rohadék!

Leon fáradtan és szomorúan mosolygott, majd folytatta:

– Azt hittem, hogy majd lehiggadsz, és egy napon elmagyarázhatom, de nagyon... megközelíthetetlen lettél, és nem tudtam kitalálni semmit, ami javíthatott volna a helyzeten. Próbáltam beszélni veled. Próbáltam írni, de nem találtam szavakat, mert erre nem is igazán léteznek szavak, nem igaz? És a dolgok csak úgy elbicegtek valahogyan, mígnem itt kötöttünk ki.

És csakugyan itt kötöttünk ki.

– Mielőtt folytatod – válaszoltam –, van valami, amiről tudnod kell. Nem fog tetszeni, de hallanod kell. Knox nem járt olyan messze az igazságtól. Történt valami, valami rossz, és a jelekből ítélve nem végeztem vele olyan jó munkát, mint gondoltam.

Letettem a csészét, magamra húztam a plédet, mint valami védőfalat, és végre kimondtam:

– Én öltem meg Isabella Barclay-t. Hátra lőttem. Nem adtam neki esélyt. Aztán fejbe lőttem. Tétovázás nélkül megöltem, a liftbe löktem a holttestét, és leküldtem az alagsorba.

– Igen, tudom – felelte Farrell színtelen hangon.

Van az a mondás, hogy az ember úgy érzi, megnyílik alatta a föld...

– Honnan tudtad?

– Kitaláltuk. Én, Guthrie, Peterson. Eléggé nyilvánvaló volt.

Megakadtam pár pillanatra, majd porig sújtottan megkérdeztem:

– Mindenki tudja?

– Nem.

– Hát... – bökte ki, és elhallgattam, mert nem tudtam, mit mondjak.

– Max, megmentetted az életünket. Katie nevében és a saját nevemben: köszönöm.

– Én csak...

Nem jöttek a szavak.

Az ablakhoz ment, és letelepedett a párkányra. Ezzel közelebb került hozzám, de így csak egy sötét alakot láttam belőle. A háta mögött esőcseppek doboltak az üvegen.

– Miért nem beszéltél erről nekem? – kérdezte aztán, és kihallottam a hangjából, hogy fáj neki a dolog.

Mert elutasítottál.

– Akkor túl friss és brutális volt. Aztán az események elsodortak mindkettőnket.

– Nem hibáztatlak semmiért. Ha van valaki, aki hibázott, az én vagyok. Tudnom kellett volna... éppen ez az, amit mondani akarok neked. Ha jobban ismertük volna egymást...

Eszembe jutott pár dolog, amit együtt csináltunk végig.

– Szerintem jól megismertük egymást – dűnnyögtem halkán.

– Nem, nem arról beszélek. Egyáltalán nem azokra a dolgokra gondolok.

Acsészéért nyúltam, aztán meggondoltam magam, és kivergődtem a plédék alól.

– Hová mész? – kérdezte riadtan.

Az nagyon rendben volt, hogy sor került ezekre az érzelmes pillanatokra, de két csésze tea után az embernek fel kell keresnie a

mosdót. Aztán alaposan megmostam az arcomat és a kezemet, és csüggedten bámultam a hajamat a tükörben.

Amikor kiléptem, Farrell az előző helyén várt rám.

Leültem az ágyra, és felvettem a cipőmet.

– Hová mész?

– Zuhanyzás. Reggeli. Iroda. Ebben a sorrendben.

– Ennyi? Fogod magad, és elmész? Miért csinálod ezt? Miért nem beszélsz velem?

– Nem értem, mire gondolsz. Legalább egy órája beszélgetünk. Mit akarsz tőlem?

Hirtelen dühös lett, és kifakadt:

– Többet. Sokkal többet akarok. Félttem, hogy mit fogsz mondani, és most egy csapásra nem mondasz semmit. Miért mész el?

– Fáradt vagyok. Rengeteg a dolgom. Beszélnem kell az emberekkel. Davidról.

– Nem! Ez nem teheted meg! Nem rángathatod ide David Sandset, mert nem akarsz beszélni.

Na, erre már én is bepöccentem. Le kellett lépnem, mielőtt olyasmit mondok, amit nem lehet visszaszívni.

– Nem te fogod meghatározni, hogy mit csináljak. Én hozom meg az életemet érintő döntéseket. Senki más.

– Tényleg? És ez hogyan működött mostanáig?

– Jól elboldogulok.

– Hazudsz!

Ezen már tényleg kezdtem felszívni magam. Éreztem, hogy a vérem a fejembe tódul. Gyorsan el kellett tűnnöm, mielőtt elveszítem az önuralmammat.

És csak nem hagyta abba.

– Szomorú és magányos nő vagy, Maxwell. Mindig az leszel.

– Mindenki magából indul ki!

– Ez meg mi a fenét akar jelenteni?

Tényleg kezdett nagyon ronda irányba fordulni a dolog. Ideje volt, hogy egyikünk tegyen egy lépést hátra.

– Most elmegyek.

– Nem, nem mész el! – förmedt rám, és elkapta a karomat, amikor megpróbáltam elhúzni mellette. Hármas szintűre emeltem a riasztást.

– Mit művelsz? Mit képzelsz?

– Próbálok megakadályozni, hogy megint elmenekülj.

– És mégis, mi elől menekülök?

– Minden elől. Magad elől. A múltad elől. Az érzéseid elől. A megbánt tetteid elől.

– Én nem bánok semmit. Az életem teljesen rendben van. Szeretem az életemet. És engedj el, vagy letépem a karodat!

– Nincs rendben az életed. Nincs rendben most, és főleg nem volt rendben, amikor fiatal voltál.

– Még egyszer elmondom. Nincs problémám a jelenlegi életemmel, a múltnak pedig vége, lezárult. Jó, elismerem, hogy a gyerekkorom nem volt csupa móka és kacagás, de ez volt az az út, amelyen eljutottam ide. Ezt az árat kellett megfizetnem a mostani életemért, és örülök, hogy megfizettem. Felfogtad?

Finoman megrázott, és kijelentette:

– Nem! Tévedsz!

– Biztosíthatlak, hogy nem.

– Arról beszélek, hogy valójában egyáltalán nem fizettél nagy árat, nem igaz?

– Mi van? Azonnal engedj el! Figyelmeztetem, Farrell főnök, hogy akár részlegvezető, akár nem, lecsapom, ha nem enged el!

– Előszóval mondogatod ezt, mert ezzel eltaszítod magadtól a gyerekkorodat. De igazából nem fizettél nagy árat. Te vagy az erős, nagyhangú, felnőtt, túlteljesítő Maxwell. Te vagy Maxwell, aki a Thirsk Egyetemen született meg, aztán elindult, hogy valóra váltsa élete álmát. Az a személy, aki megfizette az árat, nem te voltál, hanem a kicsi Maddy. Emlékszel még rá? A szegény kicsi Maddy, aki magányosan üldögélt a gardróbban, a szekrényben bujkált, és nem fordulhatott senkihez.

Ezt meg honnan tudta? Honnan tudott a gardróbról?

Kinyitottam a számat, de Farrell még nem fejezte be.

– A szegény, elfeledett, kicsi Maddy, aki megfizette a mai sikereid árát, és te csak hátrahagytad anélkül, hogy egyszer is visszanéztél volna, nem igaz?

Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne tépjem le a fejét. Vettem egy mély lélegzetet, nyugalmat kényszerítettem magamra, és a tekintetemet a padlóra szegezve, mozdulatlanul álltam. Sokáig semmi sem történt. Aszobában nem hallatszott más, csak a zihálásunk.

És hirtelen beugrott. Tudott a gardróbról. A gardróbról, ahol annak idején találtam egy könyvet, ami az azincourt-i csatáról szólt. A könyvet, ami elindított a St. Mary felé. Most már tudtam, hogyan került oda: Farrell hagyta ott. Valahogyan berakta oda nekem, hogy megtaláljam, oly sok évvel ezelőtt.

Nem tudtam Farrellre nézni. Minden erőmre szükségem volt ahhoz, hogy megbirkózzak a bűntudattal, a bánattal, a gyász, a harag és a sértettség örvényével, ami bennem kavargott. Egy olyan valakinek,

aki büszkén kérkedett azzal, hogy sosem tapasztalt meg két érzésnél többet egész életében, és azokat sem sokáig, mindez megsemmisítő volt. Arra összpontosítottam, hogy egyben tartsam magam. Ajárás és a beszéd csak később következhetett.

Aztán észrevettem, hogy Farrell halkán, tompa hangon beszél hozzám:

– Nem értelek. Kezdem azt hinni, hogy soha nem is foglak megérteni. Az az utolsó görény Sussman lelökött egy szikláról, és megbocsátottál neki. Az apád pokollá tette az életedet, és te egész jól elvagy ezzel is. De nekem nem ez jár. Próbálok egyenesbe hozni a kettőnk dolgát, de még csak nem is nézel rám, nemhogy szóba állnál velem. Miért van az, hogy nekik meg tudtál bocsátani, de nekem nem?

Nem akartam válaszolni, úgyhogy kezdetben fogalmam sem volt, honnan jön a hang. Valahogy kiszakadt belőlem, és az elutasítás, illetve az árulás miatt recsegve szólt:

– Azért, mert Davey Sussman és John Maxwell... nem számítottak. Nem fontosak. De te... neked másnak kellett volna lenned. Te voltál a világom közepe. Imádtalak, és te megsebeztél, Leon Farrell. Nagyobb fájdalmat okoztál, mint bárki más, egészen életemben. Megtanítottál szeretni, és hogy bízzak benned, és amikor ledőlt az utolsó védőfalam, te egyszerűen megöltél. Nem is csak megöltél, hanem annál is rosszabb dolgot csináltál. Bárcsak kinyírtál volna, hogy ne kelljen élnem, és éreznem ezt a fájdalmat az életem hátralévő részében.

Kőmereven álltam, és hallgattam a szavakat, amelyeknek sosem lett volna szabad elhangozniuk és ott visszhangozniuk a szobában. Egyikünk sem mozdult. Egyikünk sem tudta, mi a következő lépés.

Sokáig hallgattuk az eső kopogását.

Farrell végül elengedett, és leeresztette a karját.

– Szóval... – mondta mély hangon – hová jutunk ezek után? Mi lesz most? Van valami módja annak, hogy helyrehozzuk kettőnk ügyét?

Valahogyan sikerült megszólalnom:

– Azt hiszem, azt már nem lehet megmenteni. Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha húzunk alá egy vonalat, és továbblépünk.

Abból, ahogy leeresztette a vállát, azonnal rájöttem, hogy félreértett, ezért gyorsan hozzátettem:

– Együtt. Talán valahogyan újrakezdhetjük. És a következő alkalommal talán képesek leszünk jobban csinálni.

– Igen – felelte halkán –, az jó lenne. Mondjuk, egy-két nappal David gyászszertartása után?

Bólintottam, és mert olyan... összetörtnek látszott, gyengéden megsimogattam az alkarját, mielőtt elhagytam a szobát.

15

DAVID gyászszertartása egyszerű volt. Mindenki részt vett rajta. A Nagyfőnök beszédet mondott. Utóbb, odakint végignéztem a sírköveken. Láttam Kevint Grantét, aki a gyakornoktársam volt, és az első küldetésén vesztette életét. Tom Bravestockét, aki a saját kompja padlóján halt meg. Csak a nevek szerepeltek ott, a dátumok soha. A kövek már kezdtek megkopni. Davidé közvetlenül „Nagy” Dave Murdoché és Jamie Cameroné elé került, akik mindketten Alexandriában vesztek oda. Az jutott eszembe, hogy legalább annyi ismerősöm fekszik a temetőben, mint amennyi él a St. Maryben. Peterson rám pillantott, és láttam rajta, hogy ugyanez jár a fejében.

Másnap folytattuk a megszokott munkát. Kezdetben lassan ment, de nyitva hagytam az irodám ajtaját, és hallottam, hogy odalent egyre erősebb a lárma.

Nálam teljes csend uralkodott. Igyekeztem nem nézni az üres íróasztalra.

Épp a postával bíbelődtem – ezt is David szokta intézni helyettem –, amikor Mrs. Partridge bevonult a helyiségbe. Ordított róla, hogy az új asszisztensem ügyében érkezett. Csak éppen én nem voltam biztos abban, hogy akarok-e ilyesmit.

– Jó reggelt, dr. Maxwell!

– Jó reggelt, Mrs. Partridge! Mit tehet önért a történettudományi szekció a mai napon?

- Nos, mint azt nyilván sejti, az új asszisztense miatt vagyok itt...
- Nem tudom biztosan... – szóltam közbe.
- Hallgasson végig, kérem! – felelte Mrs. Partridge.

Nem lehetett leállítani, bár ezt mostanra igazán megtanulhattam volna. Letettem a levélkést, nehogy kísértést érezzek a használatára, és hátradőltem, hogy meghallgassam az ajánlatát.

– Rengeteg munka vár ránk a közeljövőben, és mint annak bizonyára ön is tudatában van, alaposan megfontoltam, hogy kire van szüksége – mondta Mrs. Partridge. – Egy olyan valakire, aki hatékony, elkötelezett, szorgalmas, jó szervező, képes alkalmazkodni a gyorsan változó terheléshez, megbízható és szeretetre méltó. Nem kevés gondolkodás után, Miss Lee-t osztottam be ön mellé.

Hirtelen előrelendültem ültömben. Egy hatékony, elkötelezett, jó szervező, alkalmazkodó, szeretetre méltó, mit tudom én, milyen valakire van szükségem, és Rosie Lee-t sózza rám? Az a lány goromba volt, tehetetlen, konok, és állandóan vitatkozott mindenkivel – a lista a végtelenségig folytatódott. Erősen gyanítottam, hogy Mrs. Partridge csak kihasználja az alkalmat, hogy rám zúdítsa a személyzet egyik népszerűtlen tagját.

Halványan emlékeztem Miss Lee-re – kicsi, sötét és alattomos. Gyorsan kellett gondolkodnom.

– Mi lenne, ha...? – kérdeztem nagy ravaszul. – Mi lenne, ha a kolléganő Petersonnak dolgozna? Petersont mindenki kedveli, még Miss Lee is meg fogja szeretni, én pedig megkapnám helyette Mrs. Shaw-t.

Briliáns húzás volt, annyi bizonyos. Mrs. Shaw kedvesen viselkedett, és mindig volt nála nápolyi. Határozottan az a típus volt, akivel együtt tudtam élni.

– Biztosra veszem, hogy Miss Lee jól fog járni, ha ő lesz Peterson asszisztense.

Mrs. Partridge szánakozva nézett rám.

– Őszintén szólva, dr. Maxwell, azért adom önnek Miss Lee-t, hogy maga jól járjon, nem pedig ő.

Fogalmam sem volt, hogy ez a dolog hogyan fog működni.

– Nagyon köszönöm – feleltem neki gúnyos hangsúllyal, de a szarkazmus lepergett róla.

A választ szándékosan félreértve fejet hajtott, és alattomos mosollyal azt mondta:

– Nagyon szívesen! – Azzal távozott. Megint buktam egyet. A meccs a következőképpen állt: Partridge: 33 – Maxwell: 0.

Sóhajtottam egyet, és nekiláttam rendezni a bejövő tálcámon uralkodó káoszt. Halk neszt hallottam az ajtó felől, és odanéztem. Személyesen Medusza érkezett. Sötét hajfürtjei megannyi kígyóként tekeregtek a feje körül, a szeme gonoszul villogott. Nem hozott növényekkel, fotókkal, személyes vacakokkal teli papírdobozt – csak saját magát. Rendesen öltözött, de valahogy kissé lomposnak hatott. Hónapok óta nem járhatott fodrásznál. Felszegte az állát, és dacos kihívás sugárzott belőle. Egy darabig csak néztük egymást.

Emlékeztem rá, hogy ő az a lány, akit senki sem akart. Részlegről részlegre rakosgatták, és sehol sem tartott ki tovább az első próbahónapnál. Nem csoda, hogy semmit sem hozott magával. Nem számított rá, hogy itt marad. Csak állt az ajtóban, és ellenszenv sugárzott minden pórusából. Eltöprengtem azon, hogy talán én vagyok az utolsó esélye.

Kisöpörtem a fejemből azt, amivel eredetileg fogadni akartam, és azt mondtam helyette:

– Szeretettel üdvözlöm, Miss Lee! Örülök, hogy látom. Az ott az íróasztala. Nyilván szeretne rászánni némi időt, hogy tájékozódjon az irodában. Azt hiszem, Mr. Sand módszeres volt, nagyjából mindennek nagyon egyszerűnek kell lennie. Megtenné, hogy miután körülnézett, átvizsgálja a bejövő postát? Szeretném, ha fontossági sorrendbe szedné a leveleket a következő szempontok alapján: dolgok, amiket most rögtön el kell intézнем; dolgok, amik várhatnak; és dolgok, amiket át tudok tolni másoknak. Most egy időre itt hagyom. Ha szüksége lesz rám, a csarnokban megtalál.

Nem rossz, mi? Le voltam nyűgözve magamtól. Őa legkevesbé sem. Elég hosszú ideig bámult rám, hogy felfogjam, hogy a saját akaratából lép be a helyiségbe, és semmi köze hozzám semmilyen módon.

– Nincs szék – mondta kurtán.

– Hát, ez nem meglepő, ugyebár? David kerek székben ült. Őmindig mindenhová magával vitte a székét. – Na, ezt nem kellett volna mondanom. Isten a tanúm, a nő tényleg értett hozzá, hogy a rossz irányba lökje az embert. – Hívja fel Mr. Strongot, és ő majd hoz egyet magának.

Azzal elhagytam az irodát, mielőtt Lee nekilátott szétcseszni az irattárolót.

Mrs. Partridge próbálta azt színlelni, hogy nem ügyeleg a lépcső közelében.

– A hulla az íróasztal alatt van – közöltem vele, amikor elhaladtam előtte, hogy neki is legyen miért aggódni.

A folyosón összefutottam Petersonnal.

– Épp téged kereslek – mondta. – Mit szólnál egy gyors körhöz?

– Lehet róla szó... mit forgatsz a fejedben?

– Útkeresők... – felelte – befejezték az utolsó szimulációt. Jöhet az igazi buli. Volna kedved csatlakozni hozzánk?

Az Útkeresők a közelmúltban vizsgázott gyakornokok voltak. Azt csinálták, amit a nevük hirdetett: megkeresték az utat. Néha, amikor nem voltunk biztosak a dátumokban, nem annyira ugrottak, mint inkább szökkentek, megkeresték a kérdéses eseményt, leszűkítették a koordinátákat, mígnem megtaláltuk azt, amit kerestünk. És ők gondozták az Időtérképet. Rendszerint nem keveredtek bele jobban a munka mozgalmasabb részeibe, amíg nem gyűjtöttek be némi tapasztalatot.

Az agyam hátsó részébe számúztam a Stuart Máriával megrakott íróasztalomat, és megkérdeztem:

– Van határozott úti cél?

– Igen, van. Emlékszel, hogy amikor a másik St. Maryben voltunk, nem találták meg Babilonban a függőkerteket?

– Soha, senki nem találta meg őket. Még a nyomukat sem.

– Azt hiszem, hogy mindenki a rossz helyen és rossz időben keresi a kerteket. Komoly bizonyítékok vannak arra, hogy azok valójában Ninive kertjei voltak. Volna kedved utánajárni?

– Igen! – vágtam rá a lehetőségtől fellelkesülve. És még jobban lelkesített a gondolat, hogy egy időre kiléphetek az én drága, érzelmi zűrzavarral teli életemből, és átadhatom magam a másfajta élvezeteknek, mint például, menekülhetek egy vérszomjas tömeg elől, vagy beledögölhetek a ködös múlt valamelyik ragályos nyavalyájába.

Összegyűltünk a Hawkingban, a Hármas előtt. Peterson kiképzőként és mentorként szerepelt, Hopwood és Dewar urak, valamint Miss Prentiss az utolsó kiképző ugrásukra készültek. És

jómagam, aki a látszat szerint felügyelőként vettem részt a küldetésben, de valójában menekültem.

Peterson és én a sarokba húzódtunk, mialatt a gyakornokok betáplálták a gondosan kiszámított koordinátákat, és Dieter vigyázó tekintete alatt elvégezték az indulás előtti ellenőrzést. Lesimítottam a tunikám vetődéseit, és elrendeztem a kendőmet a fejkemen. Végre mindenki végzett.

Dieter távozott.

– Eljött az önök perce, hölgyeim és uraim – mondta Peterson, és a világ elfehéredett.

– A rohadt életbe! – dörmögte Hopwood profihoz kicsit sem méltó módon, és én egyetértettem vele. I. e. 680-ban Ninive – káprázatos volt.

Csendesen álltunk egy fa alatt, közvetlenül a Marsi-kapun belül, a város északnyugati oldalán, és próbáltuk befogadni azt, amit láttunk. A jelenlegi király, Szín-ahhé-eríba jelentősen átalakította a várost: új, széles utcákat és tereket alakított ki, és felhúzta a „Palotát, amelynek nincs párja.” Csatornákat és vízvezetékeket építtetve bevezette a vizet a városba. Kerteket telepített, és több száz szobrot állított fel. A kapunál ácsorogva egy óriási ember-bikával szemeztem, ami tőlem pár lépésre állt.

Ninive óriási volt – körülbelül hétszázötven hektáron terült el –, és ugyanilyen léptékek szerint épült. Az összesen tizenöt kaput csakis a kolosszális jelzővel lehet leírni. A kőből és sártéglából emelt védőfal magassága elérte a hatvan lábat, a szélessége a tizenötöt. És ha ez nem volt elég ahhoz, hogy elriassza a támadókat, a falat nagyjából hatvan lábanként kőtornyok szakították meg.

A falon belül a várost a királyi palota dominálta. Szín-ahhé-eríba a

feleségének, Tasmétu-sarratnak építtette, és magasan a város fölé emelkedett.

Nagyjából tíz percre állodogálhattunk, és amennyire láttam, senki sem figyelt fel ránk. Szokás szerint nem igazán olvadtunk bele a környezetbe, de Ninive fontos kereskedelmi utak találkozásánál terpeszkedett ebben az időben, ezért az utcákon hemzsegték a fura külsejű emberek, akik olyan hülyén beszéltek.

A küldetésnek ezt a részét Mr. Hopwoodnak kellett irányítania.

– Arra megyünk – jelentette ki magabiztosan. – Miss Prentiss és dr. Maxwell, megtennék, hogy zárják a sort?

Lehet, hogy valójában azt közölte velünk ezen az udvarias módon: „a nők hátra, ahová tartoznak”. De legalább nem adtak semmi nehezét, hogy legyen mit cipelnünk. Az ősi időkben – és ha belegondolok, a modern korokban is – mindig a nők hurcolták a súlyos terheket.

Elindultunk a palota felé. Még én is megtaláltam volna. Szín-ahhé-eriba a „bele a pofádba” építésziskola teljes jogú tagja lehetett. Óriási mész-kő tömbökből emelték, és vakítóan ragyogott az erős napfényben. A főbejáratát két pompás rézoroszlán őrizte. Láttam teraszokat, oszlopokat és sétányokat – mindet elborították a növények, és számos helyen folyóvíz zuhogott. Az ember könnyen hihette azt, hogy valójában ezek voltak a híres függőkertek, de tévedett volna. Mert a kertek a szomszédban terültek el, egy csatorna és egy királyi sugárút kötötte össze őket a palotával.

Atorkomon akadt a lélegzet. Atársaim is így jártak. Ninive függőkertjei varázslatosak voltak. Egy zöld ékkő a poros sivatagban. Koncentrikus négyzetek formájában épült, és a legnagyobb, a külső nyilvános parkként szolgált. Láttam egy csomó kisebbfajta ligetet.

Árnyas ösvények csábítottak alaposabb felderítésre. A bejárat, legalábbis ennek a résznek a bejárata, mindenki előtt nyitva állt.

A park belsejében árokkal körülzárt, kisebb park terült el, amit még sűrűbb növényzet borított, és szemmel láthatóan privát helyként működött. Az egésznek a kellős közepén pedig egy óriási, háromszintes zikkurat állt, magasan a környezete fölé tornyosulva. Valamennyi terasza buján és csodálatosan zöldellt, tele volt szobrokkal és formára vágott bokrokkal, fákkal és kúszónövényekkel. A csúcsot teljesen kifejlett fákból álló liget koronázta. Víz özönlött le egyik teraszról a másikra, fennen hirdetve: ez itt Ninive, kisnyúl, gazdagok és hatalmasak vagyunk, és megengedhetjük magunknak, hogy így elszórakozzunk.

– A rohadt életbe! – mormolta ismét Mr. Hopwood, és ezúttal sem vitatkozott vele senki.

– Rendben – mondta Mr. Dewar, és összerántott minket. A múltjárók hajlamosak beleveszni a pillanatba. Némelyik bevetésen valóban jól jött volna pár jól képzett terelőkutya és egy-két karikás ostor.

A küldetésnek ez a része az övé volt. Mindannyian megkaptuk tőle a feladatunkat. Ellenőriztette velünk a kommunikátorunkat – a nagykönyv szerint csinált mindent –, és szétszéledtünk. Peterson és én, akik nagyjából annyit tudtunk a kertművelésről, mint egy átlagos politikus a hatékony és gazdaságos kormányzásról, a park északi oldalára kerültünk.

Lassan sétáltunk, minden feltűnés nélkül – legalábbis reméltük. A park tele volt családokkal, amik a késő délutáni forróság elől kerestek menedéket. Hőségálló gyerekek rohangáltak mindenfelé, harsányan kurjongatva. Az ösvények mentén vízárusok álltak.

Kőpadok hívogattak minket, hogy pihenjünk meg a fák árnyékában, és mindenhol futó víz csobogása hallatszott.

– Szeretném megnézni, hogyan juttatják fel oda a vizet – mondta Tim a zikkuratra nézve. – Szín-ahhé-eriba, aki sosem szerénykedett ostoba fejjel az eredményeivel, állítólag valami olyasmit alkalmazott, mint az arkhimédészi csavar, és mindezt négy évszázaddal azelőtt, hogy Arkhimédész nekilátott volna a feltalálásának.

– Ez tényleg érdekes. Vezess!

A nap túl forrón tűzött ahhoz, hogy siessünk, ezért csak sétáltunk nagy boldogan, és udvariasan és mosolyogva félreálltunk, amikor talákoztunk valakivel. Gyanítottam, hogy ez lesz életem legbékésebb küldetése.

Aztán Miss Prentiss megszólalt a fülemben:

– Dr. Peterson. Gond van.

– Folytassa! – felelte Tim, és sóhajtott egyet.

– Mr. Hopwoodot megcsípte valami... egy skorpió.

– Látták? Mekkora?

Akár hiszik, akár nem, ezek a dögök minél kisebbek, annál veszélyesebbek. Szóval, ha valakit megcsíp egy akkora, mint egy teherautó, semmi gond. Améret a lényeg. Teljesen mindegy, hogy nőkről van szó, csokoládéről vagy skorpiókról – a nagy mindig gyönyörű.

– Ez olyan picike. De nem ez a probléma – válaszolta Miss Prentiss. – Úgy tűnik, allergiás reakciót okozott.

– Tünetek?

– Testhőmérséklet gyorsan emelkedik. Szabálytalan pulzus. Bizsergés a végtagokban – sorolta az ifjú hölgy, majd rövid szünet után hozzátette: – És durva hányás.

– Hol vannak?

– Mi hárman már a kompban.

– Azonnal vigyék őt vissza! – rendelkezett Tim. – Majd később visszajönnek értünk. Pont az északi csücsökben vagyunk, és jó húsz perc kellene ahhoz, hogy odaérjünk. Most rögtön menjenek!

– Uram, biztos benne?

– Igen. Egészségügyi vészhelyzeti evakuálás. Vigyék el őt, azonnal! Az én engedélyemmel.

– Igenis, uram. Visszajövünk önökért, amint tudunk.

– Nem kell rohanni. Csak nyugodtan, megfontoltan!

Hallottam, hogy a háttérben a számítógép visszaszámol:

– ...három, kettő, egy...

És elmentek.

– Nos – mondta Tim, és vidámságot színlelt, hogy palástolja azt a kellemetlen érzést, ami mindkettőnket elfogott, amiért itt maradtunk úgy, hogy nem volt eszközünk, amivel hazamehettünk volna. – Folytatjuk?

Még sosem maradtam ott sehol. A hazatéréshez szükséges eszköz nélkül. Másrészről viszont...

Körülnéztem. Dús növényzet zöldellt körülöttünk. Csodás madarak röpködtek fáról fára. Tőlem balra víz csörgedezett. Egy ösvény csábítóan kanyargott a park mélye felé. Felrikoltott egy páva. Az egész környék békét és derűt árasztott. Ha arra gondoltam, hogy a jellemző munkaterületünk egy-egy véres csatamező vagy egy patkányokkal teli nyomortelep, vagy éppen egy látványos, de veszélyes természeti katasztrófa környéke... hát, lehetett volna sokkal rosszabb is. Egy fantasztikus parkban voltunk. Mi baj történhetett?

Kényelmes tempóban battyogtunk, újra és újra megálltunk, hogy megcsodáljunk egy virágot, bekukkantsunk egy díszes medence sötét mélységeibe, vagy csak beszívjuk a növényillatú, hűvös levegőt. Néha megláttuk a fák között a gigászi zikkuratot, a maga zöld koronájával.

Továbbra sem tudhattuk biztosan, hogy a függőkertekben járunk-e, de ha nem, akkor a babiloniaknak ugyancsak be kellett dobniuk magukat, hogy ennél jobbat csináljanak.

Lassan elhagytuk a forgalmasabb területeket, és megközelítettük az árkot, hogy jobban lássuk a zikkuratot.

Engem teljesen megigézett a látvány.

– Tim, ez gyönyörű – suttogtam megrendülten.

– Ugye? – felelte. – Itt tudnék maradni mindörökre.

Nekünk, múltjáróknak az egyik jellegzetes és fontos vonásunk az, hogy sosem tanulunk.

Mialatt Tim válaszolt, kiléptünk a fák alól, és az ároknál találtuk magunkat, annak pereméről néztünk át a zikkuratra, illetve az első teraszra felvezető lépcsőre. A parknak ebben a részében kevesen fordultak meg, de Szín-ahhé-eríba itt is nagy figyelmet szentelt a részleteknek, és a lépcsőt két szárnyas leopárd őrizte.

Felmentünk egy kisebbfajta, füves dombra, hogy még jobban lássunk.

És ekkor három, fényűző öltözetet viselő alak jelent meg, pontosan velünk szemben, a lépcsőn. Egyikük több fokkal a másik kettő felett állt, és magas, kúp formájú, arany fejéket viselt. A másik kettő feje fedetlen volt. Halkan beszélgettek egymással. Szemmel láthatóan magas rangú nemesek voltak, a szakállukat a kor divatjának megfelelően begöndörítették és alaposan beolajozták. A két fiatalabb

férfi aranyszínű köpenyt és vörös kendőt viselt. Az idősebbik bíborszínűt. Királyi bíborszínűt.

– Ez az, akinek gondolom? – suttogta Tim, és lefagyott.

Bólintottam. Éreztem, hogy valami nincs rendben. Nagyon nincs rendben. Az a kínzó érzésem támadt, hogy magát a fenséges Szín-ahhé-eribát bámuljuk. És az örök, illetve más kísérők hiánya arra utalt, hogy a fiatal férfiak alighanem családtagok. Valószínűleg, az uralkodó fiai.

A kellemes érzéseim hamar elpárologtak.

– Tim, szerintem el kéne tűnnünk innen, méghozzá gyorsan – mondtam halkán.

– Mert?

Elkéstünk.

Az egyik fiatal férfi felnevetett, és felfelé mutogatott egy, a közelben elrepülő madárra. Az idősebbik férfi is felnézett, és mialatt így tett, a két fiatal kardot rántott a háta mögött, és nekiestek. A támadás teljesen váratlanul érte. Azonnal elzuhant, és pillanatok alatt minden véget ért. A férfi fejével lefelé feküdt a lépcsőn, és nem mozdult. Vörös vérpatakok csordogáltak lefelé a köveken, ami a körös-körül zuhogó vizek groteszk paródiájának hatott.

Tim és én dermedten álltunk.

Megölték a királyt. Ezek pont az orrunk előtt ölték meg a királyt! A nagy Szín-ahhé-eribát. Az asszír, aki farkas volt a bárányok között, halott. A saját kertjében ölték meg. A saját fiai. És mi végignéztük.

Tudtam, hogy ebből baj lesz. Nagyon nagy baj.

A következő gondolatom még rosszabb volt. Rosszul tudtuk a dátumot. Azt hittük, i. e. 680-ban vagyunk, és nem ott voltunk. Ha a feljegyzések rendben voltak – és rendben voltak –, akkor i. e. 681-

ben jártunk. Ami azt jelentette...

Nem volt idő ezen töprengeni. A két férfi idáig a holttestet vizsgálta, de most felegyenesedtek. Egyikük hanyag mozdulattal beletörölte a kardját az apja köpenyébe, átnézett az árok felett, és észrevette, hogy őket figyeljük.

Mintha lassított felvételt néztem volna. Egy másodpercig meredten figyelt, aztán elfordította a fejét, és kiáltott.

Nem csak ketten voltak odaát. Tucatnyi, állig felfegyverzett férfi bukkant elő a fák és a bokrok közül.

Az egyik gyilkos ránk mutatott. Nem beszélek akkádul, de nem is kellett. Ha valaki egy füves dombon áll egy orgyilkosság helyszínén, úgysem megy semmire semmilyen nyelvvvel.

– A picsába! – fakadt ki Tim, és ezzel meglehetősen jól foglalta össze a helyzetet.

– Futás! Gyerünk! – szóltam oda neki.

És máris menekültünk.

– Ki kell jutnunk – zihálta Tim.

Az biztos, hogy ki kellett jutnunk, mert ha bezárják a park kapuit, csapdába esünk. Az üldözőink közeledtek, és csak idő kérdése volt, hogy mikor érnek utol minket. De még megúszhattuk, ha hamarabb érjük el valamelyik kaput.

Így aztán rohantunk.

Eldobtam a kendőmet – ezt később megbántam –, és lerántottam a hajamat. Messziről nézve most egy vörös hajú, tunikát viselő lánynak látszottam, semmint egy tradicionális kendőbe csomagolt, idősebb nőnek.

Végigszáguldottunk az ösvényen, és a kősztelével díszített kapu közelében bukkantunk ki a növénytakaróból. Nem aznap kezdtük

tanulni, hogyan lóghatunk meg az üldözők elől. Lelassítottunk, és sétálva követtünk egy kifelé tartó, népes családot.

Egy kisfiú elejtett egy fából faragott játékot, Peterson pedig felkapta, és elkezdett játszani a kölyökkel. Ezzel egy időben levettem az egyik asszonyról a súlyos kosarat. Nem tudom, mennyire örült annak, hogy megszabadítottam a terhétől, de nem adtam neki választási lehetőséget, és együtt hagytuk el a park területét. A szemem sarkából láttam, hogy tőlünk jobbra mozgás van. Kiáltások harsantak mögöttünk.

Amint kiértünk, visszaadtam az asszonynak a kosarat. Valósággal kitépte a kezemből, de már kijutottunk, én meg túl voltam azon, hogy ilyesmiken aggódjak. Ezek után sietős léptekkel tartottunk a Marsi-kapu felé.

– Mi a fene történt? – morogta Peterson.

– Szín-ahhé-eribát időszámításunk előtt 681-ben gyilkolta meg két fia, bosszúból, amiért meggyalázta Babilont. Egy másik fia, Assur-ahiddína követte a trónon, de ő még nincs itt. Most alighanem a zűrzavar és törvénytelenység rövid korszaka következik, mialatt mindenki összeszedi magát, és megjelennek az új játékosok. Egy kicsit olyan lesz, mint egy választás utáni helyzet.

– Azt akarod mondani, hogy a választások előtt nincs zűrzavar és törvénytelenység?

A tréfát félretéve, a helyzetünk nem volt rózsás. Számíthattunk rá, hogy hamarosan katonák lepik el az utcákat, és bevezetik a kijárási tilalmat. És mi sehová sem mehettünk addig, amíg a Hármas meg nem érkezik.

Ráadásul, végignéztük a gyilkosságot. És tudták rólunk, hogy végignéztük a gyilkosságot.

* * *

A Hármas nem érkezett meg.

A katonákat illetően igazunk lett. És a kijárási tilalmat illetően is. És tényleg sehová sem mehettünk.

– Nézd – mondta Tim –, nem üldögélhetünk tétlenül, a St. Maryre várva. Isten tudja, mikor érnek ide. Hamarosan besötétedik, és keresnünk kell egy zugot, melyben meghúzhatjuk magunkat. A biztonság kedvéért.

Igaza volt. Tudtuk, hogy eljönnek értünk, de nem vehettük biztosra, hogy időben ideérnek. Kellett egy hely, ami valamennyire biztonságos, és gyorsan kellett megtalálnunk. Mielőtt besötétedik.

Letértünk a főutcáról, és belevetettük magunkat a Marsi és a Nergal kapuk közötti labirintusba. Egyre keskenyebb és keskenyebb utcákba fordultunk be, míg végül három oldalról falakkal határolt sikátorban kötöttünk ki. Egy zsákutca sosem eszményi menedék, de a falak elég alacsonyak voltak ahhoz, hogy szükség esetén átmászhasunk valamelyiken. Onnan pedig átvághattunk valakinek a kertjén, aztán egy hasonló falon átmászva megérkezhettünk egy másik sikátorba, és onnan elmenekülhettünk.

Nem az volt életem legkellemesebb éjszakája. Fáradtak és szomjasak voltunk, és még inkább azok lettünk az idő múltával. Tiszta, csillagokkal teli égbolt borult fölénk. A hátunkat a lassan hűlő falnak vetve ültünk, és a súlyos helyzetet tárgyaltuk.

Először is, egyértelműnek tűnt, hogy a koordináták kiszámítása során félrement valami. Szín-ahhé-eriba halálának időpontját számos forrás részletesen dokumentálta. Az időpont rendben volt. Mi tévedtünk. És ez azt eredményezte, hogy ha valaki nem szúrja ki a

hibát, akkor rossz időben jönnek értünk. Mi i. e. 681-ban voltunk, és úgy tűnt, a társaink pedig a következő évben fognak keresni minket.

Peterson magabiztos volt.

– Farrell főnök, Dieter, Polly Perkins... – Polly az informatikusok főnöke volt – egyikük kapcsolni fog. Ha nem is rögtön, de később, miután nem találunk ránk, ellenőrizni fogják az adatokat. Körbeugrálják az időpontot, és végül eljutnak hozzánk.

Jómagam szótlanul bólogattam mellette.

– De addig is, vigyáznunk kell magunkra – folytatta elgondolkodva.
– Nem csak a katonák miatt vagyunk bajban. Ha nem mentenek meg minket egy-két napon belül, kutya kemény élet vár ránk. Nagyon durva lesz.

Mindenkinek megvan a maga helye az időben. Szinte minden ember tagja egy családnak, egy törzsnek vagy egy céhnek, de még azok is, akik nem – akik a normál társadalmi kereteken kívül élnek –, még azok is tudják, hogyan maradjanak életben. Hogy hová menjenek, és hová ne menjenek. Hol juthatnak ingyen enivalóhoz. Kitől kell tartaniuk. Mi nem rendelkezünk efféle tudással. Nem beszéltük a kor nyelveit. Nem készültünk hosszú küldetésre. Nem volt pénzünk, vagy annak megfelelő akármink. Nem volt semmink, amit eladhattunk volna. Semmink, amit elcserélhettünk volna. Ha enni akartunk, lopnunk kellett, vállalva mindazt, ami azzal járhatott. Az akasztást. A kézlevágást. A karóba húzást. Nem mindet egyszerre, nyilván, de egyik sem hiányzott.

Avíz nem okozott akkora gondot. A városban számos közkút működött. De nem volt edényünk, amiben tárolhattuk volna. Úgy gondoltuk, majd megkérünk valakit, hogy húzzon nekünk vizet. Vagy lemegyünk a folyóhoz. A Hoszr átfolyt a városon, és a fenséges Tigris

is csupán egy mérföldre volt.

Ugyanakkor, nem távolodhattunk el túlságosan a Marsi-kaputól, mert a társaink ott fognak keresni minket. Azzal az apró bökkenővel, hogy majd csak jövőre – mert a rossz időben vagyunk itt. Biztosra vettük, hogy nem bírunk ki egy egész évet.

Azon az éjszakán egyikünk sem aludt. Katonák mászkáltak mindenfelé. Hogy minket kerestek-e, vagy csak a kijárási tilalom betartását ellenőrizték a hatalmi vákuum idején, azt sehogyan sem deríthettük ki. Kétszer is hangos beszédet hallottunk a sikátorunk vége felől, de senki sem jött a közelünkbe.

Asivatag éjszaka rohadtul hideg. Tim és én dideregtünk vékony ruhánkban. Szorosan összebújtunk, és magunk köré terítettük Tim kendőjét.

- Emlékszel az első közös ugrásunkra?
- Hogyne. Lepisiltél.
- Szeretnéd, hogy megint megtegyem? A régi szép idők kedvéért?
- Kímélj meg tőle! Ha sokáig kell bujkálnunk, lehet, hogy kénytelenek leszünk a saját vizeletünket inni.
- Tudod, gyakran gondolok erre. De most hogyan... a sajátodat kéne, vagy a másikat?
- Amikor azt mondom, *gyakran* gondolsz rá...
- Jól van már, tudod, néha eszembe jut. Csak a puszták kíváncsiság...
- Nem fogod meginni a vizeletemet.
- Ez azért egy kicsit önző dolog. Nézd, ebben a válsághelyzetben össze kell fognunk. Nekem nem kevés csalódást okoz ez az „én vagyok az első” attitűd.
- Remek, akkor mindjárt lesz egy fél pint Maxwell Félnapos

Speciáljából. Feltétlenül melegen fogyasztandó!

Éreztem, hogy kuncog mellettem, aztán azt mondta:

– Holnap ilyenkor már a St. Maryben leszünk.

* * *

Nem lettünk.

Rohadás egy napunk volt. Még a St. Mary mércéi szerint is ótvar napunk.

A hajnal első fényénél kióvakodtunk a sikátorból, és elgyalogoltunk az utca végén lévő kúthoz. De akármilyen korán volt is, pár vén banya megelőzött minket. Peterson felhúzott nekik néhány vödör vizet, cserébe ihattunk belőle. Magunkba szívtunk annyit, amennyi belénk fért, aztán köszönetképpen biccentettünk, és elballagtunk a kapu felé.

Egész nap ácsorogtunk, és mozogtunk, amikor kezdtek gyanakodva nézni ránk. Egy darabig arrafelé sétáltunk a tűző napon, aztán vissza.

Az eredmény mindig ugyanaz volt: sehol a St. Mary népe.

De legalább bőven láttunk katonákat. Kisebb-nagyobb csapatok vonultak céltudatosan A-tól B-ig, aztán feltehetően vissza A-hoz. Csoportokba gyűlve álltak az utcasarkokon, és a kapukat nagyobb egységek őrizték. Akkor sem jutottunk volna ki, ha akartunk volna.

Felkelt a nap, és a hőmérséklet egyre emelkedett. Nekem pedig nem volt kendőm, amivel eltakarhattam volna a fejemet. Fésű híján felcsavartam a hajamat, amennyire csak tudtam. Peterson szerint úgy néztem ki, mint egy tébolyult nagymama.

A város nyugodtnak tűnt, de azért érezni lehetett a feszültséget. Az

emberek tudták, hogy történt valami, csak azt nem, hogy mi. Szín-ahhé-eriba uralma alatt Ninive a stabilitás korát élte. Bárki kitalálhatta, hogy mi fog történni, amikor elterjed a hír. Széles körű pánikra lehetett számítani. Az emberek nem szeretik a nagy változásokat.

A város vezetői nyilván azt tervezték, hogy kussolnak az ügyről mindaddig, amíg az utód szépen, békésen elfoglalja a trónt. Csakhogy Assur-ah-iddína még messze járt. Hosszú erőltetett menetet kellett még végrehajtania. Tudtuk, hogy ide fog érní. De erre még várni kellett.

Elgondolkodtam azon, hogy mi lehet a gyilkosokkal. Meghúzzák magukat valahol, és próbálnak repülni a viharral? Vagy kimenekültek a városból, még mielőtt kihúlt volna a holttest? És ha már szóba került a tetem...

– Gyerünk, nézzük meg! – javasolta Peterson, és elmentünk oda.

A gyilkosság helyszíne tökéletesen tiszta volt. Az árok felett átnézve nem láttunk semmiféle, erőszakra utaló nyomot. Ezért kellett az örök: ők voltak a takarítók. Egyetlen jele sem maradt az előző napi tragédiának.

Lassú léptekkel visszatértünk a Marsi-kapuhoz. A St. Mary emberei továbbra sem bukkantak fel.

– Jellemző – dohogott Peterson. – Ha te vagy én nem mutatjuk az utat, maguktól talán még a Hawkingot sem találják meg, hát még Ninivét!

Mostanra jókora tömeg verődött össze a kútnál, és sokáig kellett várnunk, hogy sorra kerüljünk. És éhesek voltunk. Közeledett az ebédidő. Nyálcsordító illatok szállongtak. A gyomrom hangosan korgott.

Visszatértünk a sikátorba, és szinte fulladoztunk a magas falak között. Ninive lakói egy igen régi, ugyanakkor időtálló módszerrel szabadultak meg a szeméttől: átkúrták a hátsó fal felett, egyenesen a sikátorba. Probléma megoldva.

Körülszaglászunk, és találtunk fura fadarabokat, egy szandált (miért mindig csak egyet?), pár összeaszalódott zöldségdarabot, amikhez talán még a kecskék sem nyúltak volna, bizonyos mennyiségű ürüléket, egy döglött patkányt és több törött edényt.

Csakhogya mi a St. Mary emberei vagyunk. Mindenből ki tudunk hozni valamit. Alighanem képesek lettünk volna atomerőművé építeni a sikátorunkat. De beértük azzal, hogy nekitámasztottunk egy botot a falnak, és ráterítettük Peterson kendőjét, ami adott némi árnyékot és fedezéket. Bemásztam alá, felszedtem a cserepeket, és találtam egyet, ami meg tudott tartani pár ujjnyi vizet.

Aludtunk egyet, és csak a fal másik oldalán élő család tagjai ébresztettek fel, akik kitrappoltak a házból, fél órán át ordítottak egymással, aztán visszacsattogtak a házba.

A sikátorban fullasztó hőség uralkodott, ezért megint elballagtunk a kúthoz. Az értékes edénydarabot használva sikerült lemosnunk magunkról a por egy részét, illetve durranásig teleítettük magunkat.

A nap lassan lenyugodott. Huszonnégy órája voltunk Ninivében. Agondolat hatására a gyomrom megint lármázott. Az utcai árusok kezdtek elpakolni, mi pedig lassan sétáltunk közöttük, elejtett gyümölcsöket és zöldségeket keresve. Nem volt szerencsénk. Az utcagyerekek rég elintézték az ügyet. Tényleg összehangoltan kellett volna dolgoznunk. Gondolkodni kezdtem.

Peterson felém fordult, hogy mondjon valamit, közben a farával súrolt egy fügehalmot, és vagy féltucatnyit a földre söpört. Megállt,

gyorsan felkapkodta és visszarakta őket, de kettőt ügyesen magánál tartott. És az árus köszönete jeléül adott neki még kettőt.

Ez már valóságos lakoma volt!

Leültünk egy alacsony falra, és lassan ettünk. Két füge nagyon kevésnek tűnt. Valamivel odébb, az út mellett egy férfi hatalmas üstöt kavargatott, és a tartalmából mert egy-egy kanálnyit azoknak az embereknek, akik a kezükben edényekkel odamentek hozzá. És pénzt is adott nekik.

Továbbmentünk.

Aztán erős hűgyszagot éreztünk, és ebből tudtuk, hogy olyan területen járunk, ahol ruhákat festenek és mosnak.

Támadt egy ötletem.

A trükk lényege az, hogy sose fussunk. A futásra felfigyelnek. Lassan és magabiztosan kell mozogni. Odasétáltam a legközelebbi, vörös vízzel teli kádhoz, felvettem egy edényt, megtöltöttem, és lassan elsétáltam. Azt hiszem, még csak észre sem vettek. Peterson odakint várt.

– Mi a pokol...? – kérdezte suttogva.

– Ma este megszegjük a kijárási tilalmat.

– Tényleg?

– Bizony. Elébe kell mennünk a dolgoknak. A St. Mary népe ezekben a pillanatokban is ezzel a várossal foglalkozik. De rossz időben keresgélnek. Torkig vagyok a várakozással. Tehát, üzenetet hagyunk nekik. Akkorát, amekkorát csak tudunk. Annak a nagy, fehér épületnek az oldalán, ami a kapu közelében áll. Ott még a mieink is észreveszik.

A kijárási tilalom kezdete után nem sokkal, rögtön azután, hogy teljesen besötétedett, kilopóztunk a sikátorból. Én örököttem,

Peterson pedig elvégezte a munkát.

A lehető legjobban dolgozott a sötétben. Nem volt más hátra, mint hogy összefonjuk festékes ujjainkat.

Másnap reggel kitántorogtunk a sikátorból, és elmentünk, hogy megszemléljük a művünket. A fehér falon barnásvöröses számokkal és betűkkel virított a dátum: i. e. 681.

Mindenkinek észre kellett vennie. Még a St. Mary munkatársainak is. És a legszebb az volt az egészben, hogy az ittenieknek halvány gőzük sem lehetett arról, mi a fenét jelent a felirat. Talán díszítésnek nézték. És az *i. e.* volt a kulcs. A cáfolhatatlan bizonyíték. Az üzenet csakis tőlünk származhatott.

Arra számítottunk, hogy a mentőcsapatok i. e. 680-ban fogják kezdeni a keresést. És amikor nem találnak ránk, elkezdnek legyező stílusban szétszéledni az időben. Valamilyen üzenetet kellett hagynunk nekik. Meg kellett mutatnunk, hogy hol keressenek minket. Reméltük, hogy előbb vagy utóbb, ha valaki nem meszeli le a falat, vagy az épület nem dől össze, vagy a festék nem halványul el, a következő évben valaki észreveszi. És akkor mindenki az i. e. 681-es évre fog összpontosítani. És amint megérkeznek a megfelelő időben, megtalálnak minket.

Meg kellett találniuk minket. Mert zajlott körülöttünk valami. Vonuló katonák léptei dübörögtek az utcákon. Trombiták harsogtak. Parancsok pattogtak. Csapatok mozogtak mindenütt.

Kitudódott a nagy titok. Azonnal észre lehetett venni. Láttuk, hogy a hír egyik csoporttól a másikig röppen. Az arcok megdöbbenést és félelmet tükröztek. Az asszonyok eltakarták a fejüket, és hangosan sírtak. A férfiak kiabáltak, részleteket követeltek, de persze hiába. Még a gyerekek is abbahagyták a rohangálást, és dermedten

ácsorogtak. Nem tudták, mi történik, csak azt, hogy nagy baj van.

A katonák elkezdtek lökdösni az embereket, próbálták helyreállítani a rendet. Az árusok sietve lezárták a sátraikat. Forrtak az indulatok. Az emberek eltűntek az utcákról. A gyerekeket berántották a házakba. Ajtók és redőnyök záródtak hangos csattogással. Azok, akik messze voltak az otthonuktól, kétségbeesetten rohantak, hogy biztonságos helyre érjenek. Az állatok megbénultak a pánik láttán, és nem voltak hajlandóak megmozdulni. A katonák lökdösték és taszigálták a város lakóit, összevissza ordibáltak, hogy szavukat sem lehetett érteni, de az üzenet elég egyértelmű volt: mindenki tűnjön el az utcáról.

Emberek szaladgáltak mindenfelé. Sikerült elcsórnom pár barackot, és amikor visszatértünk *chez nous*, Peterson felmutatott egy fél kenyeret, amit eddig a hóna alatt szorongatott.

– Szerinted mi folyik itt? – kérdezte.

– Kijutott a hír, és terjed. Megtisztítják az utcákat, hogy megelőzzék a bajt. Lehet, hogy csak a mai nap ilyen. Ha nem, problémáink lesznek.

– Most rögtön be kéne tolnunk a kenyeret – javasolta Peterson. – Holnapra ehetetlen lesz.

Ez igaz volt. Soha, de soha ne becsüljük le a korszerű tartósítószeres csodás tulajdonságait! Ezen a száraz éghajlaton a kenyér egy óra elteltével olyan kemény lett, mint egy ló patája. Apékségek kisebb mennyiségeket gyártottak, egész álló nap. A kenyereket a vásárlók gyakran ott helyben széttépték és melegén megették. Így aztán mi is bezabáltuk a magunkét, és félretettük a barackokat.

Rettenetesen szomjas voltam. Anyelvemet olyan nagynak

éreztem, hogy alig fért el a számban. Kezdttem megtapasztalni a kiszáradás miatti fejfájás első jeleit. És meleg volt. Egyre melegebb.

– Tartsd csukva a szádat! – tanácsolta Peterson. – Az orrodon át lélegezz!

Ekkor első ízben először eljátszottam a gondolattal, hogy a társaink talán nem találják ránk időben. Abban biztos voltam, hogy végül ránk bukkannak, de addigra talán késő lesz.

Évekkel korábban öt múltjárót veszítettünk el két külön incidensben. Ez még az én időm előtt történt, de tudtam, hogy hónapokon át kitartóan keresték őket. Sosem kerültek elő, még csak a nyomaikat sem látták. És mi emiatt aggódtunk. Nem azért, hogy a mentőcsapatok ránk találjanak-e, hanem azért, hogy életben leszünk-e még, amikor ránk találják. Ami nem történhet meg, ha nem jutunk vízhez hamarosan.

Az idő mintha lelassulva vánszorgott volna előre ezen a forró, kegyetlenül forró napon.

Akút alig százyardnyira volt. Akérdés úgy hangzott, hogy megszegjük-e a kijárási tilalmat éjszaka, amikor a sötétség a barátunk és az ellenségünk is egyben, vagy nappal próbálkozzunk, amikor látunk, de minket is láthatnak. Tartottunk attól, hogy ha a katonák mindenkit megállítanak az utcán, akkor bajban leszünk, mint minden idegen az efféle zűrös időszakokban. És az is elképzelhetőnek tűnt, hogy keresik még a gyilkosság szemtanúit.

Mindketten arra szavaztunk, hogy szegjük meg a kijárási tilalmat. Olyan volt ez, mint annak idején, az iskolában. Ha az ember hülyeséget csinál, akkor játsszon nagyban! Úgysem jártunk még ókori börtönben. Sajnálatos módon, ha valakit elkaptak az utcán, az aligha úszta meg egy rövid elzárással, de víz nélkül már nem sokáig

húzhattuk. És most már volt egy edényünk is. Kicsit barna, de nem érdekelt minket. Úgy döntöttünk, hogy éjszaka hozunk némi vizet a sikátorba, és ott vészeliük át a nappalt. Jó tervnek tűnt.

Úgy surrantunk ki az utcára, mint két kóbor macska, amik valami nagy-nagy disznóságra készülnek. A falakhoz tapadva tapogatóztunk előre, árnyéktól árnyékig suhantunk. A sarkon három katona ácsorgott. Egy a falnak támaszkodott, a másik guggolt, a harmadik bambán bámult a másik irányba. Még száz évszázadot kellett volna várniuk, hogy körbe-körbe adogassanak egy cigarettát.

Elsiklottunk mellettük, és kijutottunk a főutcára.

Idegesen végignéztünk rajta, és senkit sem láttunk. Az egész környék elhagyatott volt. Már láttam a sötétebb árnyéket, ami a kúthoz vezető lépcső felső részére borult. Máris elképzelttem a hűvös, nyirkos ciszternát, a kőfalakat nyaldosó víz halk csobogását... éreztem a jéghideg víz ízét... És továbbra sem láttunk senkit. Biztosra vettem, hogy nem lehetünk ennyire szerencsések.

Magától értetődően nem voltunk azok.

Éppen egy lakóház elülső falánál araszolgattunk, amikor megzendült a fülemben Guthrie hangja:

– Max?

Helyből ugrottam egy mérföldet, és levertem valamit, ami hangos csörömpöléssel ért földet. Felugatott egy kutya. Valaki kikiabált a házból, méghozzá elég idegesen.

– Francba! – szitkozódott Peterson.

Nem lett volna gond, ha nincs ott az a kurva dög. Be nem fogta volna a pofáját. Kicsapódott egy redőny, és fény szökött ki az utcára.

Futásnak eredtünk. Nem maradt más választásunk.

– Bajban vagyunk, őrnagy – közölte Guthrie-val. – Ki kell juttatniuk

innen. És gyorsan.

Kiáltás harsant mögöttünk. A kutya őrjöngött.

Követtem Petersont.

A környező házakban fények gyúltak. Ajtók nyíltak. Férfiak dugták ki a fejüket, és odakiáltottak egymásnak, nyilván azt akarták megtudni, hogy mi történik. Tim és én egy sötétebb árnyékfolt felé igyekeztünk.

És ekkor valaki elengedte azt a rohadt kutyát.

– Gyerünk felfelé! – parancsolta Guthrie.

Elindultunk felfelé: felmáztunk egy alacsony ház tetejére.

Nem ez volt a legjobb ötlet, amit valaha hallottam. Anyári hőségben a fél város a tetőkön aludt.

Körös-körül emberek ültek fel, fejek bukkantak elő, gyerekek kezdtek sírni, asszonyok rikácsoltak.

– Na, ez még pont hiányzott... – dörmögte Peterson, és leugrottunk a tetőről, aztán már nem is próbáltunk halkán mozogni, csak futottunk ész nélkül.

– Nem megy, őrnagy – lihegtem. – És nincs idő csevegésre. Csak találjanak meg minket!

Fogalmunk sem volt, hová tartunk. A fő célunk az volt, hogy eltávolodjunk a lármától. A részleteket később is kiagyalhattuk.

Mozgó fényfoltot láttam magunk előtt. Katonák! Balra kanyarodtunk, de megláttak minket, és kiabálni kezdtek. Aztán fém csattogott fémen. Alighanem a kardjukkal verték a pajzsukat, hogy riasszanak másokat, akik a közelben vannak. Hallottam, hogy a távolban is rákezd a csattogás.

Aztán megint kiabálás hallatszott, ezúttal sokkal közelebről, mint az előbb. Mit csináljunk? Maradjunk a főutcán, vagy romboljunk be

az egyik keskenyebb utcába, ahol csapdába eshetünk?

A döntést hamar kivették a kezünkből.

Négy férfi ugrott ki egy ajtóból. Egyikük meglendítette a pajzsát, és Peterson úgy zuhant el, mint egy kivágott fa. És nem mozdult.

Menekülnöm kellett volna. Ott kellett volna hagynom őt. Hogy legalább egyikünk életben maradjon. De Timről volt szó. A barátomról.

Megálltam felette, és kihívóan hörögtem. Akatonák röhögtek, és valaki elkapott hátulról. Hagyma, bőr, verejték és por szaga áradt belőle. Nem küzdöttem. Nem akartam ürügyet adni nekik arra, hogy agyonverjenek minket. Reméltem, hogy ha azt mondom nekik, hogy csak vizet keresünk, akkor talán elengednek. Ó, persze... vagy talán odaröppen hozzám egy disznó, egy finom teával teli bögrével...

Az edénydarabot már korábban elejtettem, de összeraktam a két kezem, és úgy tettem, mintha innék, majd az utca végén lévő kút felé mutogattam.

Valaki felemelt egy lámpást, és a katonák meglepetten bámultak rám.

Ami nem volt csoda. Ahajam kibomlott. Por és mocsok borított mindenütt. A kezemen még ott volt a barnásvörös festék, és ugyanilyen színű foltok tarkították a ruhámat. Ennél a fénynél vérnek látszott.

Pontosan tudtam, hogy mi jár a fejükben.

Hogy fosztogatók vagyunk.

Emberek, akik éjjelente jönnek elő, és a zavaros helyzetet kihasználva próbálnak megszerezni valamit, ami értékes. Lopni akarnak. És talán gyilkolni is.

A fosztogatóknak egyetlen korban sem kegyelmeztek. Elvágta a

torkukat, és a földre dobták őket, hogy majd másnap reggel begyűjtsék a holttestüket. Láttam a katonákon, hogy nem töprengenek tovább. És biztosra vettem, hogy Tim és én mindjárt itt fogunk feküdni a földön, és mialatt az utolsókat rúgjuk, látni fogjuk, hogy vérünket beissza a sivatag örökké szomjas homokja.

Úgy tűnt, a legbékésebbnek induló küldetésem vége nagyon ronda lesz.

– Őrnagy, hol vannak?

Nem kaptam választ. Talán azért, mert egy halott zónában vagyunk?

Küzdeni kezdtem, hogy kiszabaduljak, de akár ne is tettem volna. A férfi, aki lefogott, talán észre sem vette.

– Víz – mondtam kétségbeesetten –, vizet keresünk!

Arra gondoltam, ha rájönnek, hogy idegen vagyok, talán azt fogják hinni, nem tudunk a kijárási tilalomról, és esetleg elengednek minket.

Még csak nem is figyeltek rám.

Peterson mocomogni kezdett. A katonák összenéztek, és bólintottak.

Egyikük leguggolt Tim mellé, belemarkolt a hajába, és hátrahúzta a fejét. Peterson félkába állapotában is rájött, hogy mi történik vele, és megpróbált ellenállni.

– Őrnagy, a *most* tényleg nagyon jó időpont lenne.

Az egyik katona mondott valamit, és a hangsúlyból még én is rájöttem, hogy miről beszél: „Gyerünk, essünk túl rajta!”

Éles csikorgást hallottam, ami azt jelezte, hogy egyikük előhúzta a törét.

Valaki hátrarántotta a fejemet, akkora erővel, hogy az már fájt.

Felnéztem a gyönyörű, közönyös csillagokra.

Fém hideg érintését éreztem.

– Max, tartson ki! – zengte egy hang a fülemben és felettem, aztán Guthrie leugrott egy közeli ház tetejéről, és ezzel egy időben Markham és Evans léptek ki az árnyékokból.

A történelmi hűség iránti megszokott megvetésüktől vezérelve a biztonságiak teljes páncélzatot és sötét vizoros fekete sisakot viseltek. Akatonák nyilván azt hitték, hogy a sivatag démonai támadtak rájuk. De nem sokáig. Másodpercekkel később mind a négyen a homokban heverték.

– Jó estét, múltjárók! Segíthetek valamiben? – érdeklődött Guthrie.

Lenéztem a négy eszméletlen katonára, és visszakérdeztem:

– Ezt miért csinálták? Már majdnem legyőztük őket.

Felsegítették Petersont.

Guthrie az adóvevőjébe beszélt:

– Mr. Clerk... megvannak. Küldjön haza mindenki mást, és várjon! Hamarosan érkezünk.

Valamivel odébb felkiáltott valaki. Még nem jutottunk ki a sűrűből.

– Arra!

Guthrie-t követve elindultunk. Weller és Evans az egyelőre félgőzzel üzemelő Petersont támogatták.

– Ötös komp. Két utcával arrébb. Tud járni?

– Persze hogy tudok.

Újabb kiáltások harsantak, közelebből, mint az imént.

– Futni is tud?

– Persze hogy tudok!

Elhúztam, mint egy rakéta.

Mostanra a város összes lakója felébredt. Kiáltások és csattogások

visszhangzottak az épületek között. Az összes kutya kiugatta a beleit. Könnyen meg lehetett állapítani, hogy a St. Mary munkatársai a városban járnak.

– Ügyesen intézték ezt a lopkodó akciót – dicsértem az őrnagyot.

– Képzeld el, mi lenne, ha az emberek tudnák, hogy itt vagyunk!

– Hallgasson, és csak szedje a lábát!

Aztán a komp ott állt, közvetlenül előttünk. Clerk kinyitotta az ajtót, Ritter pedig fedezett minket.

A St. Mary tradicionális módján zúdultunk be a kompba: mindenki egyszerre akart benyomulni az ajtón.

De a lényeg, hogy biztonságban voltunk.

A térdemre támaszkodva ziháltam.

– Hát... – mondta Guthrie, mialatt elrakta a fegyvereit – ebből sikerült egy komplett trágyarakást csinálni, nemde?

Hálásan lecsúsztam a falon, és a padlón ülve válaszoltam:

– Nem értem, mire céloz. Láttuk Szín-ahhé-eríba halálát.

– Bizonyára nagyon izgalmasnak találta. Mert olyan jól sült el a dolog az ön számára, nem igaz?

– És azt észrevetted... – szólt közbe kissé motyogva Peterson, mialatt leeresztették a padlóra – hogy ezek gyalogosok voltak, nem íjászok?

Lenyeltem pár korty vizet.

– Aha... nem voltak fülek a sisakjukon.

– És felfedeztük a ninivei függőkerteket... nem Babilonban voltak.

– Sok lesz – förmedt rám Guthrie, és elvette tőlem a vizet, aztán elkezdte tapogatni a karomat és a lábamat.

– Már ne sértődjön meg, de megkérdezhetem, hogy mit művel? – érdeklődtem barátságosan.

- Próbálom kideríteni, hogy honnan jön ez a sok vér.
 - Az nem vér, hanem festék. Nem tudja megállapítani?
 - Hogy van Mr. Hopwood? – kérdezte Tim.
 - Teljesen rendbe jött. Mondják, miért borítja magukat festék?
 - Nem látták az üzenetet?
 - Miféle üzenetet?
 - Hagytunk maguknak üzenetet. Afalon. Az isten szerelmére, ekkora nagy betűkkel írtuk! Még a biztonságiaknak is észre kellett venniük!
 - Nem volt szükség semmiféle üzenetre. Csak mentünk arrafelé, amerről a lármát hallottuk. És micsoda meglepetés – ott találtuk magukat!
 - Azért nagyon kiszámították, nemde?
 - Már jó öt perce ott voltunk a közelükben. Csak a megfelelő pillanatra vártunk, hogy csendesen intézhessük a dolgot. Ami nem jött el.
 - Jelezhettek volna, hogy ott vannak.
 - Nekem úgy tűnt, teljesen jól boldogulnak, és sikerül elérniük a legfontosabb céljukat: hogy felverjék az egész várost. Igazán nem volt szükségük ránk.
 - Mennyi időre tűntünk el?
 - Hat hétre.
 - Micsoda?
- Számunkra kettő, nem is, három napig tartott.
- És ekkor elért az utóhatás. Lehunytam a szememet, és megint érezni véltem a tőr pengéjének hideg érintését.
- Guthrie szelíden rátette a kezét a karomra, mire én elkaptam és megszorítottam, majd köszönet gyanánt bólintottam egyet.

– Rendben, Mr. Clerk – mondta fennhangon Guthrie, és felállt. – Mindenki más végrehajtotta az ugrást?

– Megerősítem, őrnagy.

– Akkor vigyük haza őket!

A világ fehérbe borult.

Az egész bagázs a Hawkingban várt minket. Páncélt viselő, fegyveres emberek járkáltak és ácsorogtak mindenütt, kiabáltak és éljeneztek. Aztán Miss Prentiss, Mr. Dewar és Mr. Hopwood léptek ki a tömegből.

Peterson továbbra is Markham és Evans támogatására szorult, de most kihúzta magát, és átváltott kiképzőtiszt üzemmódba.

– Jól van... – mondta fennhangon. – Meg tudja mondani valaki, hogy hol szúrtuk el?

* * *

Amikor kinyitottam a szemem, a gyengélkedőben feküdtem, és a szobában teljes csend volt. Aszokásos ágyat kaptam, az ajtó mellett.

Dr. Bairstow az ágy mellett ült, az arcát az ablak felé fordította. A kezét az enyémen nyugtatta, de csak könnyedén, szinte hozzá sem ért.

Lehunytam a szemem, sóhajtottam egyet, és kicsit megrebegtettem a szemhéjamat. Mire ismét kinyitottam a szemem, a Nagyfőnök már mindkét kezét a sétabotján tartotta.

– Jó reggel, dr. Maxwell!

– Jó reggelt, uram!

Mindig is nagyra értékeltem, hogy sosem kérdezte meg, hogy

érezem magam. Az ő tankönyvei szerint, ha valaki nem volt halott, tökéletesen megfelelt arra, hogy dolgozzon.

– Eseménydús megbízatás volt...

– Valóban az, uram.

Küszködtem, hogy felüljek, és ő a kezembe nyomott egy rehidratáló folyadékkal teli poharat.

– Szóval... hat hét – mondtam halkán, és ittam pár kortyot.

– Vagy három nap.

Ez egy régi vita volt közöttünk. Azzal érveltem, hogy hat hétig voltunk távol, és a fizetésünknek tükröznie kéne ezt. Erre ő azt felelte, hogy a személyes időm szerint három napig tartott a dolog, ennél fogva csakis háromnapi fizetésre vagyok jogosult. Nem győzhettem, de sosem fáradtam bele a vitába. Sok minden mellett az is a feladatunk volt, hogy formában tartsuk a vezetőinket. Voltaképpen szívességet tettem neki. Ezt ugyan sosem méltányolta a legcsekélyebb mértékben sem, de mi sem hagyhattuk soha, hogy a vezetőség hálátlansága eltérítsen minket a kötelességeinktől.

Egy órával később betért hozzám dr. Foster, szemügyre vett, cigarettára gyújtott, begépelte valamit a táblagépébe, és halkán dörmögve apokaliptikus képet festett elénk a májmételykórrol.

Én a legsugárzóbb mosolyomat villogtattam rá, mert tudtam, hogy az bosszantja. Ha volt valami, amit jobban utált egy páciensnél, akkor a boldog páciens.

A következő látogató természetesen Leon volt, aki bizonytalanul téblábolt az ajtóban.

Időközben elég sokat gondolkodtam. Volt valami az időben való ide-oda sodródásban, ami átrendezte az ember fontossági sorrendjét és a felfogását.

Ha valaki a csillagokat bámulja, mialatt arra vár, hogy elvágják a torkát, az átalakítja a többit.

Kimásztam az ágyból, és Farrell felé imbolyogtam.

Egyikünk sem mondott semmit hosszú, nagyon hosszú ideig. Azt hiszem, mindketten úgy éreztük, hogy amit már elmondtunk, az bőven elég. De végül meg kellett szólalnom:

– Leon... lélegeznem kéne.

Kissé enyhült a szorítása. De nem nagyon.

Szóval, így néztünk ki. Minden készen állt a romantikus béküléshez. A szemébe néztem. Szivárványok robbantak az égre. Rigók és fülemülék daloltak. A zene crescendóba csapott.

És megszólalt az a kurva tűzriadó.

– Ezt nem hiszem el – suttogta Leon, és hozzátett egy trágár átkot.

Én sem hittem el. Normál esetben egyetlen füstérzékelő sem akadt a házban, amiben benne volt az elem.

Leon kiment a szobából. A folyosó felől kiabálás hallatszott. Egyre több kiabálás. Rengeteg kiabálás. Hallottam Leon hangját. És Petersonét. És Mr. Markhamét – naná, neki is pont errefelé kellett kolbászolnia, nem igaz?

Mivel dr. Bairstow nem engedte, hogy legyen kecskénk, Mr. Markham állt a legközelebb ahhoz, amit kabalafigurának nevezhattünk. Az alacsony termetű, túskehajú, folyton gondozatlan alak az egész intézet tiszteletét kivívta, amikor nekirombolt egy ló farának, és sikeresen kifektette magát. És az még csak a kalandjainak kezdete volt itt, a St. Maryben. Az örökké vidám férfiú csúnyán megsérült néhány alkalommal. De mindig talpra állt. Gyanítottuk róla, hogy elpusztíthatatlan. Ezért is akartam magammal

vinni Edinburgh-be.

Aztán egy másik hangot is tisztán kihallottam a többi közül: Helen erőfeszítés nélkül túloldította a lármát. És Guthrie őrnagy is. Úgy tűnt, mindenkinek rengeteg a mondanivalója. Erős kísértést éreztem, hogy kimenjek, és tovább rontsam a helyzetet, de ellenálltam neki.

Ariasztó egyre csak visított és visított, aztán hirtelen elhallgatott. A kiabálás azonban még sokáig folytatódott.

Leon végül visszatért, és határozottan bevágta maga mögött az ajtót.

– Mi volt ez az örület?

– Mr. Markham meglátogatta Mr. Petersont, és közben sikeresen felgyújtotta a függönyt abban a szobában. Mindenki téged hibáztat. Gyere ide!

– Micsoda? Miért?

– Mert szeretnék ismét magamhoz ölelni. Gyere már ide!

– Úgy értem, miért engem hibáztatnak?

– Te utasítottad, hogy gyakoroljon be egy bűvésztrükköt. És lángra kapott a függöny. De most már vége. Gyere ide!

– Az a trükk arról szól, hogy selyemsálakat varázsol elő. Hogy a pokolba sikerült felgyújtania a függönyt?

– Honnan tudhatnám? Egyedül annak örülök, hogy nem fűrészelt ketté egy nőt. Gyere ide, kérlek!

Letelepedtünk az ablakpárkányra, és Leon halkán beszélt hozzám. Egyszerű, de szívből jövő szavakat mondott. Felém nyúltak, és megérintették a lelkem legmélyét. És az egész ronda, fekete, zavaros valami, ami oly régóta kavargott bennem, megritkult, szétfoszlott, és szép lassan eltűnt.

16

KÉT NAPPAL azután, hogy kijöttem a gyengélkedőből, megtartottam a Stuart Mária-küldetés eligazítását.

Nem minden idegeskedés nélkül az irodámba gyűjtöttem minden kedves érintettet, hogy kiosszam a feladatokat, és kijelöljem a felelősségi köröket. Ez volt az első akciónk, amelynek során rendkívül magas szintű interakcióval dolgoztunk. Ez persze ellene szólt mindennek, amit a kiképzésen belénk vertek, minden ösztönünknek. Ezúttal nem arra készültünk, hogy beleolvadunk a háttérbe.

Jelen volt Farrell főnök, a világ legvonakodóbb önkéntese; Mr. Dieter a műszakiaktól; Guthrie őrnagy és Tim Peterson. Továbbá, Mrs. Enderby a Gardrób képviselőjében, beékelődve Rapson professzor és dr. Dowson közé. Valamint, Miss Schiller, Miss Van Owen és Miss Lee, akik az asztal végénél zsúfolódtak össze.

Végignéztem rajtuk, kivétel nélkül engem bámultak. És belekezdtünk.

– Mindenki végigolvasta a háttéranyagot? – kérdeztem, mire mindannyian bólogattak. – Mindenképpen végigmegegyek rajta, az elejétől a végéig, mert egyesek többet tudnak, mint mások. Atájékoztató végén örömmel válaszolok a kérdésekre, és meghallgatom a javaslatokat, ha valakinek netán lennének ötletei. Nem fogom eljátszani, hogy mindenre tudom a választ, és ha valaki úgy érzi, kihagytam valamit, legyen olyan drága, hogy megszólal.

Kezdetben úgy gondoltuk, hogy ez a küldetés viszonylag egyszerű lesz, de aztán változott a helyzet, és most két célunk van. Először is, mint azt önök is tudják, meg kell győződnünk arról, hogy Stuart Mária, Skócia királynője hozzáment-e, vagy készül-e hozzámenni Hepburn Jakabhoz, Bothwell grófjához. Ha nem, akkor az egyik célunk, hogy belopjuk magunkat az udvarába, és visszalökjük az eseményeket a normális kerékvágásba. Ezt csak jól láthatóan tudjuk intézni. Nem dolgozhatunk csendesen a háttérben. Életünk során első ízben tudatosan és szándékosan kapcsolatba lépünk a kor főbb szereplőivel. És nincs sok időnk. Darnleyt 1567. február 10-én gyilkolták meg, és Mária elméletileg május 15-én hozzáment Bothwellhez. Ez azt jelenti, hogy nagyjából 90 napunk lesz kideríteni, mi a hézag, és rendbe hozni. Tehát, gyorsan kell cselekednünk. Ne legyen félreértés, emberek, veszélyes helyre megyünk.

A második fő célunk az, hogy megkeressük és semlegesítsük ennek az egésznek a valószínű okát. Íme, bemutatom önöknek színdarabunk gonosztevőjét, Clive Ronant, akit bizonyára mindenki ismer már.

Felmutattam a legjobb képet, amit elő tudtam kaparni, és folytattam:

– A fiú nem elégedett meg azzal, hogy szétrúgatta a seggét a krétakorban és az alexandriai sivatagban a tavalyi évben. Úgy gondoljuk, hogy megpróbálja manipulálni az eseményeket a személyes haszna érdekében. Olvasták a jegyzetet, nem kell elmondanom, hogy milyen következményekkel jár, ha nem cselekszünk.

Sérült időtengely. Megváltozott Történelem. Személyes következmények. Paradoxon. Semmi jó senkinek.

Úgyhogy, vágjuk bele! Elugrunk a 16. századi Edinburgh-be, és ahelyett, hogy behúznánk fülünket-farkunkat, és kerülnénk a bajt, egyenesen belesétálunk. Dr. Peterson és jómagam összeállítottunk egy ütemtervet, amit a Nagyfőnök jóváhagyott. A következőképpen néz ki.

Skócia kereskedőnemzet, akárcsak Anglia. Az angol gyapjú a gazdaság gerince. Askót export fontos szerepet játszik. A Melrose gyapjú minőségi termék, de amikor gyapjúról van szó, Angliára kell figyelni. Szokatlan módon közelítünk a kérdéshez. Egzotikus termékeket és szöveteket ajánlunk Máriának, melrose gyapjúért cserébe. Hogy összekössük Skóciát a kor fontos kereskedelmi útvonalaival. Hogy növelhesse a tekintélyét, és lehetőséget kapjon arra, hogy a nagymenőkkel boltoljon. Ha, és a hangsúly ezen van, csakis akkor, ha Mária jelentősen alámegy Erzsébet árainak. Ugyanakkor, tekintetbe véve a kettejük közötti rivalizálást, arra számítunk, hogy lecsap az ajánlatra, hogy elhalásszon egy ilyen jövedelmező üzletet az unokatestvére elől.

A cél érdekében isztambuli delegációnak adjuk ki magunkat. És itt óvatosan! Konstantinápoly 1453-ban elesett, és hivatalosan Isztambul lett. Azt fogjuk hallani, hogy a várost mindkét néven emlegetik. Ezen ne lepődjete meg! Egy nemzetközi kereskedőcéhet képviselünk, amely alig várja, hogy kereskedelmi kapcsolatot építsen ki Skóciával. Ezzel nem gyakorolunk komoly hatást az időtengelyre. Mi csupán a pár évvel később megalapított Levantei Társaság előfutárai leszünk. Gazdagok leszünk, grandiózusak, feltűnőek, és nagyon-nagyon jól láthatóak. Audienciát kérünk a királynőtől, bemutatjuk az iratainkat, a bemutatkozó és ajánlóleveleinket, és ajándékokkal halmozzuk el, ménkű drága ajándékokkal.

Ez lesz a mi nagy belépőnk, és a látványos nyitányt követően megkeressük a módját annak, hogy valahogyan befolyásoljuk az eseményeket, és visszatereljük a dolgokat a helyes útra. És mielőtt elcsüggednének, egyvalamit ne feledjenek: a Történelem ez egyszer mellettünk áll. Mi vagyunk a jófiúk ebben a buliban, vagyis most, ha minden igaz, minket fog támogatni, úgyhogy tartsák összefonva az ujjaikat!

Most pedig arról, hogyan fogjuk megvalósítani mindezt... ismertetem a szereposztást, ha megengedik. A delegációt a franciául is beszélő Sir Richard Hampton fogja vezetni, ő képviseli az isztambuli kereskedőket. Ami Farrell főnökünk, ahogyan ő szereti szólítani magát. A kíséretének egyik tagja a fivére, Christopher, vagyis dr. Peterson, illetve a titkára, Robert Morton. Ez ön lesz, Guthrie őrnagy. Őrnagy, Mr. Markham már aláírt, de szeretném, ha kiválasztana a csapatából még két-három embert, akik elkísérnek minket. Kérem, hangsúlyozza: a fő feladatuk az lesz, hogy biztosítsanak egy rakás múltjárót, akik akár ötpercenként képesek katasztrófát okozni. Ennélfogva elsősorban olyanokat várunk, akikben nem kevés a halálvágy, és rohadtul nem törődnek a saját testi épségükkel.

– Tolongani fognak – közölte vigyorogva Guthrie.

– Tényleg?

– Viccel? – kérdezte, és megint vigyorgott.

– Rendben. Nos, egy pillanatra félretéve a biztonsági részleg munkatársainak lemmingszerű viselkedését, én Sir Richard húga leszek, Mary Hampton. Egy nő jelenléte hasznos lehet, ha egy királynővel alkudozunk. Miss Schiller, a mi Tudor-specialistánk az én kísérőm lesz Janet néven, szolgálóleányként és általános gardedámként.

– Sok szerencsét hozzá! – dörmögte Peterson, és Miss Schiller felkacagott.

– Lépünk tovább! – javasoltam, és ridegen közönyös pillantást vettem kettejükre. Akacska hátáról lepereg a víz, kérem szépen. – Afelszerelés következik. Az Ötös és a Hatos kompotat fogjuk használni. A nagyokat. Ugyanakkor, nem lesznek elég nagyok ennyi embernek, emiatt... – Vettem egy mély lélegzetet, mert itt jött a bökkenő. – Nem a kompotak lesznek a bázisaink. Csakis szállítás céljára kellene. A városon kívül hagyjuk őket. A 16. századi kortársak között fogunk lakni.

Na, erre bekussolt mindenki.

Jól van, lehetett volna rosszabb is. Senki sem menekült ki a helyiségből. Felbátorodva folytattam:

– Lehet, hogy három hónapot töltünk ott. Legalább nyolcan leszünk, és páran majd jönnek-mennek. Azzal a sok holmival együtt, amit viszünk, legalább négy kompot kellene. Az túl sok. Emellett, láthatóak leszünk. Talán el kell szórakoztatnunk néhány vendéget. Így aztán kibérelünk egy házat. Egyenesen a legdivatosabb környék kellős közepén. Canongate-ben, ahol a nagymenők laknak.

Először azonban el akarom küldeni Mrs. Enderbyt, a megfelelő kísérettel természetesen – tettem hozzá sietve, hogy megnyugtassam a hölgyet, de csak az időmet vesztegettem, mert felragyogott az arca –, a 16. századi Isztambulba, hogy szőnyeget, selymeket, csipkét, bársonyt és mindenféle szövetet vásároljon. Ajándékokat, amelyekkel rávehetünk egy skót királynőt arra, hogy aláírjon egy kereskedelmi egyezményt.

– Nem használhatnánk mostani anyagokat? – kérdezte Mrs. Enderby.

– Használhatnánk, de ha sietve kell távoznunk, márpedig a múltbeli tapasztalataink azt sugallják, hogy sietve fogunk távozni, nem hagyhatjuk hátra az anyagokat. Márpedig azt aligha tehetjük meg, hogy elhalmozzuk csodás ajándékokkal a skót uralkodót, aztán pedig mindent visszakerünk tőle, nem igaz?

– Azt lehetne, hogy megmutatjuk neki a holmit, de rögtön utána az egészet elvisszük – javasolta Guthrie.

– Ajándéknak szánjuk, Ian – szólt közbe Peterson megsemmisítően gúnyos hangon. – Az ajándékot nem szokás visszakerülni. Ha belegondolok, mi mehet maguknál karácsonykor... Jézusom...

– Biztonsági szempontból, és tekintetbe véve a megbízatás természetét – folytattam –, nem akarom, hogy bármi feltartson minket, ha menekülnünk kell. Ugyanakkor, gyorsabbnak és egyszerűbbnek tűnik, ha a saját időnkéből származó cuccokkal lepjük meg Máriát. Bizonyára nagyobb hatást fog gyakorolni rá.

– Így van – helyeselt Mrs. Enderby –, modern szövetek, modern színek, modern technikák. Ezekről biztosan ledermed. Össze tudok rakni egy igazán látványos halmot. Végül is, a lényeg az, hogy lenyűgözzük. Ha nem jutunk be az udvarába, akkor az egész küldetésnek vége lesz, mielőtt igazán elkezdődne.

– Mrs. Enderby fontos érvet mondott – jelentette ki Peterson. – De mi lesz aztán?

– Semmi – felelte Guthrie. – Ott hagyjuk az egészet. Ha sikerrel járunk, akkor Mária hamarosan elhagyja Skóciát, és alighanem túl elfoglalt lesz ahhoz, hogy a törölközőivel törődjön. Biológiai úton lebomló anyag lesz az egész. Valószínűleg mindent belöknek valahol egy szekrénybe, és megfeledkeznek róla. Nyugodtan ott hagyhatjuk.

– Igen, ez bizonyosan leegyszerűsítene a dolgokat – ismertem el,

közben próbáltam legyőzni az ösztöneimet, illetve mindazt, amit a kiképzésen belém vertek, de nem sok sikerrel.

A drága Mrs. Enderby sietett a megmentésemre.

– Mindkettőt megtehetjük, Max. Használhatok modern szöveteket a saját ruháinkhoz. Ettől kipattan Mária szeme, és használhatunk kortárs anyagokat az ajándékokhoz. Mindkét világból a legjobbat. Bízva csak rám! Olyan kollekciót rakok össze, ami a velejéig megrázza a hölgyet. Kezdjük a színekkel. Atörökök fémszálakat szőttek a selyembe, amitől az csillogott a fényben. Tudom, hogy Mária szerette a fehéret, és ezt felhasználhatnánk, hogy kontrasztban legyen az ő erős, sötét színeikkel. Arra gondolok, hogy inkább Bursába kéne elugrani, semmint Isztambulba. Aztán ott van az itáliai bársony, természetesen, amit könnyen beszerezhetünk. Továbbá, taft, szatén, damaszt. És a kellékanyagok, persze, szalagok, fonatok, csipke. Ó, és a csipkegallérok is. És Mária szerette a kalapokat. És a pompát. Bízva csak rám ezt az egészet, Max!

– Csodás ötlet – helyeseltem. – Köszönöm. Továbbá, dr. Dowson és az archívum csapata iratokat hamisít nekünk, ami nagyon fontos. Olyanok kellene, amelyek átmennek a legalaposabb vizsgálaton is. Rapson professzor, az ön K+F szakértői is be tudnak segíteni, ugye?

Mindenki bólogatott, ami azt jelezte, hogy a társaság átmenetileg egységes lett. Ez az állapot nem maradhatott fenn sokáig, de némi szerencsével addig igen, amíg elvégzik a munkát. Csak addig, amíg ténylegesen nem robbantanak fel valamit. Másrésztől, nem is lettünk volna méltók a St. Maryhez, ha nem gyújtunk fel valahol valamit.

A következő lépés... Dr. Peterson és Guthrie őrnagy csapata Edinburgh-be ugrik. Kibérelnek egy házat, egy jó nagyot, és kikövezik az utat. Uraim, rengeteg csicsát és pompát akarok. Szórják

a pénzt két marokkal! A legjobb esetben is alig 90 napunk van. Kevesebb, ha nem sikerül pontosan belőni a koordinátákat, úgyhogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy szerény kis ibolyák legyünk. Azt, hogy beleolvadunk a háttérbe, erre a küldetésre felejtsek el!

Amikor minden készen áll a nagy belépőre, Sir Richard és a társai megérkeznek, bejutnak a királynőhöz, bemutatják a papírjaikat – és az ajándékokat, őrnagy –, behízelgik magukat Mária kegyeibe, és... – Eddig soroltam, itt elakadtam.

Mert természetesen ez volt az a pont, ahol minden elakadt. Papíron olyan egyszerűnek tűnt – *kieszközöljük, hogy a királynő és Bothwell összeházasodjanak.*

– Az igazság az – tettem hozzá –, hogy attól a pillanattól kezdve rögtönöznünk kell.

Megint nagy csend lett.

– Majd csak kitalálunk valamit – dünnyögte Peterson. – Elvégre a St. Mary munkatársai vagyunk.

Ezek voltak a varázsszavak. Mindenki felvidult, én pedig tovább beszéltem:

– A küldetés másik részét kevésbé könnyű meghatározni. Ebben az egészben valahol ott van minden baj okozója, a mi régi barátunk, Clive Ronan. Hogy magányosan ügyködik-e, vagy kortársakkal, azt nem tudjuk. Nincs információnk a hollétéről. Úgy gondoljuk, hogy ismerjük a célját, de lehet, hogy tévedünk. Röviden: semmi nincs a kezünkben. Az egyetlen, amit biztosan tudunk, hogy 1567-ben valami nagy baj történt, és nekünk kell rendbe hoznunk azt, ami elromlott.

Vártam, de csak a táblagépeknek ütődő ujjak tompa kopogását

lehetett hallani, mást nem.

– És nyugalom, van rosszabb is! – folytattam rövid hallgatás után.
– Fogalmunk sincs, mihez kezdünk Mr. Ronannel, miután rátalálunk. Nem akarom külön kiemelni a biztonságiakat, őrnagy, de egyvalamivel mindenkinek tisztában kell lennie: Ronannek nem eshet baja. Mindenki olvasta a jegyzetet. Ha meghal, akkor nem lehet ott a krétakorban. Sem Alexandriában. Sem sehol. És ennek kiterjesztéseként alighanem mi sem. Nem sűrűn hajlok meg a törvény előtt, de ebben az esetben igen. A küldetés összes résztvevőjének nagyon-nagyon tisztában kell lennie azzal, hogy Mr. Ronannek nem eshet baja.

Guthrie összepréselte a száját, és bólintott.

– Lenne egy kérdésem – mondta Schiller. – Hol van a történelem ebben az egészben? Hogyan csúsztak ennyire félre a dolgok? Clerk tavaly eltörte a karját, amikor odanyúlt, hogy lesegítsen egy asszonyt holmi lépcsőn.

– Úgy véljük, ebben az esetben lehetséges, hogy a történelem sokkal finomabb és rejtettebb módszert alkalmaz, a St. Mary felhasználásával.

– A St. Mary a finom módszer?

– Azzal összemérve, hogy valaki kivégzi Ronant, megrongálja az időtengelyt, és véget vet a dolgok azon formájának, ahogyan most ismerjük őket, igen. Lehet, hogy a St. Mary az egyetlen választási lehetőség.

– Akkor végünk van – állapította meg Guthrie, és mindenki felröhögött.

– Következő szakasz – jelentettem be, miután elhallgattak. – Miután elértük a célunkat, következik az, ami minden megbízatás

legfontosabb része: a biztonságos hazatérés. Őrnagy, az egyik osztaga éjjel-nappal a házat őrzi, hogy bármelyik pillanatban indulhassunk. A legfontosabb feladatuk, hogy ha valami balul üt ki, mindent, ami nem kortárs, a kompokhoz szállítanak. Ezt feltétlenül tisztázza velük, kérem! Mindenkinek hordozható zsákokban kell tárolnia a holmiját, hogy azonnal szállítható legyen. A távozás szinte biztosan gyors lesz. Nem lesz idő csomagolásra. Nem egyszerű, de így kell csinálnunk.

Guthrie bólintott. Ittam pár korty vizet, és körülnéztem. Mindenki a táblagépe fölé görnyedt. Megvártam, hogy befejezzék, és folytattam:

– Tehát, az egyéni felelősségi körök a következőképpen néznek ki... Főnök, készíttesse elő a kompokat, és dolgozzon Richard Hampton karakterén!

Guthrie őrnagy, válassza ki az embereit, tájékoztassa őket, és kezdjen dolgozni a saját karakterén!

Mrs. Enderby, kérem, válassza ki a csapatából azokat, akik elkísérik! Tudja, mit kell mondania nekik. A Hatossal utaznak, Mr. Dieterrel. Guthrie őrnagy és a biztonságiak elkísérik önöket az Ötössel. Vegyenek meg mindent, amit kell! Dr. Bairstow rávette a Thirsk történelmi részlegét, hogy ellássanak minket kortárs fizetőeszközökkel. Rakják be a szerzeményüket a Hatosba, és Guthrie őrnagy elviszi a rakományt Edinburgh-be.

Mr. Dieter fogja visszahozni önöket ide az Ötössel.

Aztán, szintén az Ötössel dr. Peterson visszaugrik Edinburgh-be, és találkozik Guthrie őrnaggal. Kibérelnek egy házat, és előkészítik a terepet. Amikor minden a helyére kerül, valaki visszajön az Ötössel.

Farrell főnök, Miss Schiller és én elutazunk Edinburgh-be, és akkora lármát csapunk, amekkorát csak lehetséges.

Miss Van Owen, a visszatérésünkig ön a felelős a történettudományi szekcióért, de szeretném, ha továbbra is figyelemmel kísérné ezt a küldetést, mint első számú tartalék.

Dr. Peterson, az Útkeresői le tudják szűkíteni a koordinátákat? Nem nagyon ficánkolhatunk, és nem szeretnénk pár órával a határidő vége előtt érkezni. És találniuk kell egy biztonságos helyet a városon kívül, ahol nem veszik észre a kompokat.

Mindenki vonszolja el magát a Gardróbba, és kezdjen felszerelkedni! Azok, akik szeretnének szakállt növeszteni, ne feledjék, hogy abban a korban csak a férfiak körében volt divatos.

A hamis iratainkon felül dr. Dowson részletes jegyzeteket készített a 16. századi Skóciáról, egy egyszerű szótárral együtt. Tanulmányozzák gondosan, kérem! Az idők folyamán sok szó jelentése megváltozott. Például, a *hébe-hóba* valaha azt jelentette: *télen-nyáron*. A *kocka* egy kocka formájú tárgyat jelentett, és nem a K+F valamelyik munkatársára hivatkoztak vele. Rengeteg szó van a prostituáltra, például: *condra*, *cemende*, *kurvanő*. Ne használják a *szümtükkel* és a *vogymuk* szavakat, ha nem akarják, hogy körberöhögjék magukat, amiért olyan furán beszélnek. És ha valaki kiejti a jelenlétemben a *vala* igét, azt átengedem Rapson professzornak, és vezető szerepet fog játszani az ő következő kísérletében, amelyben azt kutatja, hogy a druidák hányszor tudtak körbetekerni egy szent tölgyfát egy ember beleivel. Aszótár tartalmaz egy sor szót és kézmozdulatot, amit nem szabad használnunk. Éppen elég bajunk lesz, felesleges kétségbe vonnunk valaki édesanyjának a tisztességét.

Ezenfelül vannak jegyzetek a királyi protokollról, a megszólítási formákról, az udvarias modorról, és a többi. És az isztambuli

háttérről is, arra az esetre, ha valami okostojás kérdéseket tenne fel. Ha már így szóba jött, van valakinek kérdése?

– Egyelőre nincs – felelte Peterson mindenki nevében. – Talán később.

– Akkor rendben – mondtam. – Itt találkozunk holnapután fél tízkor. Eligazítás és friss információk. Miss Lee ma délután mindenkihez eljuttatja a jegyzőkönyvet. Valamennyiüknek köszönöm a részvételt.

17

MICSODA BELÉPŐT rendeztünk! A hosszú, kemény munka végre kifizetődött. Gyönyörű öltözetben, valóságos diadalmenetben vonultunk be Edinburgh-be, a legjobb lovakon, amiket Peterson keríteni tudott.

Markham vezette a menetet gyalogosan, egy dobot püfölt – hogy minek, azt egyedül ő tudta –, és azt ordította, hogy „Utat, utat!” angolul, franciául, latinul, és valami érthetetlen dialektusban, amire az mondta, hogy *geordie*.

Az emberek szétszóródtak, de ha netán rossz érzések ébredtek bennük irántunk, azokat rögtön szétfoszlatta az a pénz, amit Mr. Markham szórt bőkezűen. Kisebb verekedések robbantak ki körülöttünk.

Farrell következett, Petersonnal az oldalán. Szaporán emelgették a kalapjukat és integettek a járókelőknek, akiknek ugyan halvány gőzük nem volt arról, hogy mi a fene történik, de azért lelkesen kurjongattak. Minden felületünkre rá volt írva: pénz. Gyanítottam, hogy a helyi kereskedők szeme máris felparázslott a kapzsiságtól.

A két férfiút Schiller és én követtük. Jómagam egy kecses, halványsárga kancán lovagoltam, ami tüzes volt, de könnyen irányítható. Folyton felcsapta a fejét, és a lábát felkapkodva lépett, gyakorlatilag ugyanúgy parádézott, mint mi. Lelőktem a fejemről a csuklyát, és jókat vigyorogtam az emberekre.

Mögöttünk lovagolt a meglepően jól festő Guthrie őrnagy, míg a sort Randall és Weller zárták, alaposan leterhelt társzekéren, ami Mrs. Enderby áldozatos munkájának gyümölcsét tartalmazta.

Az emberek kiabáltak – különféle okokból –, az én kis kancám nyerített, kutyák ugattak. Markham a dobját döngette. Ó, igen, megérkeztünk.

Ott állt a ház, és két sas díszelgett a bejárata felett. A jobb oldalnak törött volt az egyik szárnya, pontosan úgy, ahogyan Leon leírta nekem azon az esős délutánon az irodámban. Összenéztem Petersonnal, és ő elégedetten biggyesztette le a száját. Pontosan a megfelelő házat találta meg.

Leon egy pillanatra felnézett a homlokzatra – és nyilván azt látta, hogy a rémálmai valóra válnak. Megnyugtatóan mosolyogtam rá, mialatt lesegített a nyeregből. Az illemszabályoknak megfelelően felajánlotta a karját, és együtt mentünk fel a bejárat előtti lépcsőn. Markham elhajított még egy utolsó marék pénzt – tudtam, hogy a Thirskön idegrohamot fognak kapni –, még egyszer drámaian megdöngette a dobját, és követett minket a házba. Az ajtó bezárult, és kirekesztette a lármát.

Most mindenki megtudta, hogy hol lakunk.

Mint a kor legtöbb házánál, a bejárati ajtó egyből a nagy nappaliba nyílt. Az ajtó előtt függöny lógott, ami a huzattól védett minket. Akandalló két oldalán egy-egy nagy padféleség állt, amelyeknek kényelmesebbnek kellett lenniük, mint amilyenek látszottak. Az ablak alatt megviselt láda terpeszkedett, az egyik sarokban nagy, díszes szekrény sötétlett. Minden tölgyfából készül, és gyönyörűen kidolgozott volt. A falakat faburkolat fedte. A fapadló finoman fénylett a két nagyon bűdös olajlámpa fényében. Némelyik ablaktáblát máz

borította, a többi áttetsző anyagból készül, Schiller szerint szaruból.

A hátsó részben lévő konyha majdnem akkora volt, mint a nappali, és a közepén álló nagy, tisztára súrolt asztal uralta. Két pad támaszkodott az egyik falnak, a másik előtt össze nem illő pohárszékek sorakoztak, amelyek mindenféle agyagedényt tartalmaztak. Kihúztam egy lötyögő fiókot, és kiderült, hogy kanalakkal és késekkel van tele. Villa egy szál se. A hatalmas tűzhely előtt újabb pad állt – maga a tűzhely tele volt tűzdelve piszkavasakkal, nyársakkal, állványokkal, üstökkel és ismeretlen rendeltetésű konyhai eszközökkel. Alátványa egészében véve a spanyol inkvizíciót juttatta eszembe.

A lépcső nem az a fajta volt, amin az ember szívesen szaladgálna fel-le hosszú hálóingben, egy szál pislákoló mécsést szorongatva.

Schiller és én kaptuk a hátsó hálószobát, és én megláttam életem első baldachinos ágyát – a négy faragott oszlopra vörös tető borult. Kicsinek tűnt két embernek, és hiányoztak a hozzá illő függönyök, de a tollmatrac tiszta volt, és egész kényelmesnek látszott. Rádobtuk a hálósákunkat, és alaposan körülnéztünk. Az ágy lábánál jókora láda állt. Szekrény vagy gardrób nem volt, viszont faszegek álltak ki a falakból, ezekre akaszthattuk a ruháinkat. Farrell és Peterson a hasonlóan bútorozott elülső szobába vették be magukat, amiből egy kamraféleség ágazott le, ebben a királynőnek szánt ajándékokat akartuk tárolni addig, amíg szükség lesz rájuk.

Akadts néhány pótágy, de Guthrie és az emberei úgy döntöttek, hogy a földszinten fognak aludni.

– A biztonság kedvéért – dörmögte az őrnagy.

Nekiláttunk a kicsomagolásnak, és a lépteink valósággal megdöngették a fapadlót, mígnem leterítettünk pár szőnyeget.

Kettőt-hármat pedig fellógattunk a falra, hogy lenyűgözzék az esetleges vendégeket. Peterson begyújtott az összes helyiségben, és a házat hamarosan elárasztotta a füst, a szegfűszeg és a meleg fa illata, továbbá a faggyú és a megégett zsír mérsékelten kellemes szaga.

Megjegyeztem magamnak, hogy soha, de soha ne vánszorogjak ki a hátsó udvarban lévő budihoz. De még magába a hátsó udvarba se. Úgy éreztem, a vastagbelem máris védekező pozíciót vett fel.

– Nem is olyan rossz – állapította meg vidáman Peterson. – Legalább van saját udvarunk és vécénk. A legtöbb ember az istállók trágyadombjaihoz jár ki.

Megjegyeztem magamnak, hogy soha, de soha ne vánszorogjak ki az istállók trágyadombjaihoz.

Peterson figyelte a csendre, és tovább beszélt:

– Rendben. Vannak vödrök a hálószobákban. Csak öntsétek ki a klotyóba, amikor kell!

A hosszas székrekedés nem is mindig rossz dolog.

– Aztán pedig – folytatta Tim – ráöntjük a tetejére a hamut, és minden szép és jó lesz, és nem lesz bűz. Csúcstechnikájú higiénia, nemde?

– Édes istenem – sóhajtott Guthrie –, maguk hogy vannak még életben? A legutóbbi, alexandriai problémák nem tanítottak meg semmit a metánról?

Csak néztünk rá.

Aztán megint sóhajtott egyet, és magyarul kezdett:

– Akkor a múltjárók kedvéért leegyszerűsítem. Van egy gödör, tele... szennyel. A dolgok felhalmozódnak. Valami idióta belezúdítja a hamut, amiben van egy-két izzó parázs. És nem, nem jár csoki

annak, aki kitalálja, hogy mi történik. Én egyszer már zuhanyoztam szarral. Még egyszer nem történhet meg.

Továbbra is csak meredten néztük őt.

– Rendben – mondta végül Peterson. – Töröljük ezt a hamus dolgot! Csak ürítsétek ki a vödöröket, és rögtön gyertek vissza!

Ó, az időutazás romantikája és pompája...

Megállapítottuk a dátumot: április közepén jártunk. Valamivel kevesebb mint egy hónapunk maradt. Kevesebb időnk, mint amennyit szerettem volna, de lehetett volna rosszabb is.

Két nappal a megérkezésünk után Farrell főnök, Guthrie őrnagy és Peterson elmentek a palotába. Weller és Randall elkísérték őket egy darabon. Markham velünk maradt, és a bűvésztrükkjét gyakorolta. A függönyök sértetlenül átvészelték a veszélyes helyzetet. Igazából semmi dolgunk nem akadt, amíg a társaink vissza nem térnek, ezért úgy döntöttünk, hogy elfoglaljuk magunkat. Nem mintha sok választásunk lett volna. Csak a ház rendben tartása elvitte minden időnket. Nem csoda, hogy ebben a korban mindenki annyi nyavalyás szolgát tartott.

Először is, vizet kellett behozni, amit aztán felvonszoltunk a lépcsőn. Aztán történt egy kis malőr, aminek egyik résztvevője a felfelé tartó Mr. Markham, a másik a lefelé tartó Randall, a harmadik egy előbb felfelé tartó, majd lefelé zuhanó vödör volt, és ezek után úgy döntöttünk, hogy a konyhában fogunk mosakodni. Schiller és én kezdjük, aztán jönnek a fiúk. Ekkor bekopogott az ajtón egy munkát kereső vízhordó, és Markham kis híján ott helyben feleségül vette.

A mosakodás után felöltöztünk, és valami eszelős mennyiségű ruhát vettünk fel. Egy ingruha, abroncsos alsószoknya, még egy alsószoknya, egy másik bársony alsóing, maga a ruha, ingujjak,

harisnya, cipő és fejék. Schiller megúszta egy seggtöméssel, de engem megvert az ég azzal, ami Mrs. Enderby szerint rendkívül szerény krinolin volt. Négy ruhát hoztam magammal: kettő udvarit, egy utazószereleést, és egy elvileg jóval kényelmesebb gyapjúruhát, amit a házban akartam viselni.

Amint beleprécseltük egymást a ruhájába, dönteni kellett a reggeli felől. Hoztunk magunkkal ennivalót, de azt félretettük vészhelyzet esetére. Weller és Randall vettek a piacon kenyeret, sajtot, és egy kosarat, tele sárral borított tárgyakkal, amelyek a látszat szerint zöldségfélék voltak. Gyanítottuk, hogy a zöme répa lehet. Ugyanakkor, Weller apja hentes volt, ennél fogva a fiú meg tudta különböztetni egy nyúl egyik végét a másiktól. Farrell vállalta, hogy főz, engem pedig a szaktudást nem igénylő munkára osztottak be: darabolás, hámozás és néha zabálás. Mindez órákig tartott. Akárcsak utána a rendrakás és takarítás.

És a házat is rendben kellett tartani, tüzet gyújtani, üríteni a vödröket(!), és ez ismétlődött újra és újra. Ezek az emberek hogyan találtak időt háborúzni, félrelépni, ékszert lopni, birkát kergetni, és a többi hagyományos időtöltésére ennek a rég letűnt kornak?

A három férfitársunk kora este jött haza, többórás távollét után. Leparkoltak a lovakkal, csendesen besurrantak a hátsó ajtón, és kimerülten ledobták magukat a padokra. Markham sört adott nekik, bár hogy ez mennyiben segített rajtuk, az rejtély maradt számomra.

Farrell jött be utoljára. Megállt az ajtóban, az arcán különös kifejezés honolt. Körülnéztem. Guthrie vizes volt, és éppen kirázta a köpenyét. Peterson az asztalnál ült, és fordult, hogy üdvözölje Leont. Schiller mellettem ült a tűznél. Anyitott ajtó felől érkező huzat eloltott egy gyertyát. Illatos füst szállongott a helyiségben. Tudtam,

hogyan ez az. Leon ezt a jelenetet látta, amelyről az irodámban beszélt nekem.

– Jól van, gyere már be! – szoltam oda neki. A hangom megtörte a varázst, és a pillanat elmúlt.

Átkozottul szerettem volna tudni, hogy mi történt, de rákényszeríttem magamat, hogy adjak nekik egy percet. Guthrie kiürítette a serlegét, kételkedve bámulta az alját, aztán eltolta magától. Nem bírtam tovább nyugton üldögélni.

– Na, hogy ment? Találkoztak vele? Mit mondott?

A helyes eljárás az lett volna, ha azt mondom: „Jelentést kérek”. De hát az ember nem emlékezhet mindig mindenre.

– Nem találkoztunk vele – felelte Farrell, és sóhajtott egyet.

Pont ettől féltem. Hogy folyton odajárunk, nap mint nap, és ő nem tud vagy nem akar fogadni minket, és sosem jutunk be hozzá, és az idő csak megy, amíg végül késő lesz...

– Nem olyan vészes – folytatta Leon fáradtan. – Megnézték az iratainkat. Jól bántak velünk. Tudták, hogy kik vagyunk.

– És?

– Majd értesítenek.

Ez szörnyű volt. Korábban azt képzeltem – és be is terveztem –, hogy lesz itt halál, katasztrófa vagy lebukás, de azzal nem számoltam, hogy egyszerűen nem vesznek rólunk tudomást.

– A palota durranásig tele van emberrel – közölte Leon, és nagy okosan nem ürítette fenéig a kupáját. – Sorokban állnak az audienciát kérők. Nem létezik, hogy Mária mindenkit tudjon fogadni. Ez csak valami módszer a kiválogatásra. Majd értesítenek minket.

Eljött az idő, hogy magamhoz ragadjam a kezdeményezést.

– Jól van – mondtam bólogatva –, holnap kimegyünk az utcára.

Vásárolgatunk. Megveszünk mindent, amit látunk. A fizetség miatt ne aggódjatok! Nemesek vagyunk. Senki sem számít arra, hogy rögtön fizetünk valamiért. Aztán amikor távozunk, itt hagyunk mindent, tehát valójában senki sem veszíti el a jogos tulajdonát. Mr. Markham, ön nyugodtan hajigálja tovább a pénzt! És mehetnek a bűvésztükkök. Játsszon a gyerekekkel! Tim, te mosolyogj a hölgyekre! Én flörtölni fogok mindenkivel. Még a lovakkal is, ha kell. Főnök, te legyél határozott, parancsolgass, és sugározd azt, hogy dúsgazdag vagy! Őrnagy...

– Tudom – dörmögte rezignáltan Guthrie –, gondoskodjak róla, hogy egyiküket se rabolják ki, gyilkolják meg, vagy zaklassák.

* * *

Dél körül kivonultunk, hátrahagyva Wellert, hogy ügyeljen a boltra.

Farrell és én mentünk elől a sáros utcákon. Kisfiúk és kutyák követtek minket. Markham akcióba lendült. Peterson tőlünk kissé távolabb, hajlongva és nagyokat mosolyogva vágott át a tömegen.

Megálltunk egy csecsebecseárusnál. Farrell megvett minden vackot, ami megtetszett nekem. Az árusról lerítt, hogy nem hisz a szerencséjének.

Sülő ételek illatát követve betértünk egy kisebbfajta fogadóba. A fogadós rögtön csinált nekünk egy külön asztalt. Jó étvággyal megettünk egy sült madarat, hozzá szárított gyümölcssel töltött péksüteményt kaptunk. Farrell mindenkit könnyörtelenül teletömött borralalóval.

Az utcán kisebb tömeg várt ránk. Többtucatnyian hívtak minket, hogy látogassuk meg a fivérük fogadóját, boltját, bódéját, akármijét,

és lehetőleg vegyük meg a hűgát.

Markham és Randall egyre több cuccot cipelt, többek között több pár finom kesztyűt, szalagokat, pár száz négyzetyard csipkét (ó, helyes, még több csipke!), két-három marék mézes süteményt, néhány apró és nagyon aszott citromot, egy kalitkát, benne egy énekesmadárral (amit a következő sarkon túl máris elengedtünk), egy köteg tűt (ami nagyon hasznos lesz, amint valamelyikünk megtanul varrni), és réz karkötőt (ami enyhíti az ízületi nyílallást), és egy bödön mézet.

Farrellről méretet vettek egy pár csizmához, és biztosították, hogy másnap reggelre kész lesz, de még Guthrie-t is erősen csábított egy kisméretű itáliai tör, amihez megviselt bőrhüvely is járt.

Peterson megosztotta az idejét a fiatal lányok (akik pirultak és vihogtak), valamint az idősebb hölgyek (akik miatt ő pirult és vihogott) között.

Úgy éreztem, a fél város követ minket árustól árusig, és gyanítottam, hogy bőven akadnak közöttük olyanok, akik a Holyroodból valók. Végül, amikor sötétedni kezdett, Guthrie leállította az őrületet.

Fáradtan, sárosan és éhesen tértünk haza. Ennél többet nem tehettünk. Alabda az istenek térfelén pattogott. Vagy magáén a Történelemén.

Másnap sétára indultam Schillerrel és Markhammel, hogy betájoljuk magunkat, és felderítsük a potenciális menekülési útvonalakat, amelyeken a lehető legegyszerűbben érhetjük el a várostól mintegy egy mérföldre álló kompokat. Mire visszaértünk a házhoz, mindenki fel-le rohangált a lépcsőn, és kétségbeesetten rángatta a szöveteket, a szőnyeget, meg a többi vackot. Mialatt mi

az utcákon csatangoltunk, befutott a királynő hírnöke azzal, hogy másnap jelenjünk meg a palotában. Hogy bemutatkozzunk a királynőnek. Mindannyian.

Aznap éjjel alig aludtam, ez csak részben volt köszönhető a matracban zsebzegő bolháknak. Újra és újra végigmentem gondolatban az egészen. Amellettem fekvő Schiller is sokat forgolódott és hánykolódott.

Korán lementünk, és körülültük az asztalt. Kenyeret és sajtot ettünk, valamint teát ittunk – azt tudni kell, hogy mi, a St. Mary népe teával üzemelünk. Nem sokat beszélgettünk. Mindenki tudta, mit kell tennie, értelmetlen lett volna tovább őrlődni a részleteken.

Schiller és én felsiettünk az emeletre, és elkezdtünk öltözködni. Úgy döntöttünk, hogy az első fellépésünk alkalmából én valami másra megyek rá. Két udvari ruhát hoztam magammal. Az egyik, a fekete és arany szerelés pompás volt, de konvencionális. A másik viszont csodás türkizkékben tündökölt, egy olyan színben, amit nem sűrűn láttak ebben az országban 1573 környékén. Ehhez a küldetéshez az égbolt színét hívtuk segítségül. Azért választottuk ki, mert különösen jól ment a vörös hajhoz, márpedig Stuart Mária haja vörös volt.

Az angol udvarhoz hasonlóan a divat itt is a spanyol hagyományt követte, amit a sötét, erős színek és a bő szabású ruhaujjak jellemeztek. Mrs. Enderby a könnyedebb itáliai és francia stílus szerint öltöztetett fel minket abban a reményben, hogy a megjelenésünket vonzónak fogja találni az, akit száműztek a francia udvarból. Schiller finom körgallért csatolt fel, és ékköves hálóval fogtuk össze feltornyozott hajunkat.

Farrell és Peterson remekül festettek fekete és ezüstszínű, hasonló

stílusú öltözetükben. Guthrie sötétvörös ruhát viselt, és még a biztonságiak is jól néztek ki. A lehető legfinomabb szövetekbe öltöztettük őket, ami még megengedett volt egy olyan korban, ahol a rang egyértelműen meghatározta az ember ruházatát.

Mire mi ketten levergődtünk a lépcsőn, a fiúk megrakták a szekeret, befogták a lovakat, és mehettünk.

Markham ismét előttünk járt a hülye dobjával. Ez talán némi túlzásnak tűnt egy ilyen rövid utazáshoz, de hát túl fontos személyiségek voltunk ahhoz, hogy gyalogosan vagy kíséret nélkül keressük fel a palotát.

Megnyugtató módon rendkívüli udvariassággal fogadtak minket. Guthrie és az emberei hátramaradtak, hogy felügyeljék a kocsi kirakását. Minket, a többieket azonnal bekísértek, aztán egy szolgahad leszedte rólunk a köpenyünket, majd mindenkit betoltak egy nagy, hideg, zsúfolt terembe, és amikor már éppen kezdtem azt hinni, hogy végül mégis könnyen fog menni a dolog, egyszerűen ott hagytak.

A biztonság kedvéért – és hogy melengessük egymást – szorosan összetömörültünk.

Múlt az idő.

Aztán még elmúlt valamennyi idő.

– Gyerünk már! – morogta Peterson. – Csak három hetünk van, a rohadt életbe!

Tim nem szokott panaszkodni. Hogy mégis megtette, az azt jelezte, hogy ideges. Mindannyian azok voltunk.

Hogy enyhítsem a feszültséget, rátettem a kezem Farrell karjára, és elkezdtünk lassan körözni a teremben. Látni és látszani, ez volt a lényeg. A helyiségben hemzsegték a másodosztályú udvaroncok,

azok, akik nem voltak elég fontosak ahhoz, hogy ugyanabban a teremben tartózkodjanak, mint az uralkodó. És pontosan úgy, ahogyan reméltük, az öltözetünkkel felkeltettük többek figyelmét. Fejek fordultak utánunk. Észrevettem, hogy sokan lopva ejtett pillantásokkal fürkésznek minket, és az emberek az arcukat a kezükkel takarva összesúgtak.

Még több idő telt el.

- Ez teljesen normális – mondtam, és reméltem, hogy valóban az.
- Ha nem kellene várnunk, honnan tudnánk, hogy a királynő mennyire fontos?

Farrell bólintott, aztán megmerevedett, és a vállam felett elnézve suttozta:

- Történik valami.

Hallottam a mozgolódás hangjait, de nem voltam hajlandó megfordulni. Csak álltunk, és az időjárásról csevegtünk, mit sem törődve a környezetünkkel.

Valaki köhécsett. Farrell lassan odafordult. Egy férfi mélyen meghajolt előtte, és mormogott neki valamit, amiből egy szót sem értettem. Aztán sarkon fordult, és elindult az ajtó felé. Farrell és Peterson követték, én természetesen a sor végére kerültem. Néma udvaroncok figyeltek minket, amint áthaladtunk közöttük. Még a ruhám suhogását is hallottam.

Feltárult előttünk egy ajtó. Valaki bejelentett minket.

Előre elnézve fényt láttam – sok fényt –, színeket, és meleg fuvallat legyezte az arcomat.

Átléptünk a küszöbön.

Eljött a perc.

18

ÉVEKKEK korábban egy másik ajtónál várakoztam, mit sem tudtam arról, hogy mi van a túlsó oldalon. Akkor kiderült, hogy Mrs. Partridge testvére van ott, a szibülla, egy olyan ajánlattal, ami megváltoztatta az életemet. De annak a napnak az eseményei közül elsősorban arra emlékeztem, hogy milyen érzés vakon beleugrani az ismeretlenbe.

Ez sem volt más.

Először is, Farrell széles háta miatt semmit sem láttam. Amikor bejelentettek minket, hirtelen csend támadt. Akét férfi az utasításokat gondosan követve mélyen meghajolt, mi, nők pedig térdhajtással köszöntünk. Felegyenesedtünk, lassan végigsétáltunk a termen, aztán megálltunk, és megint meghajlás következett. Mi a helyünkön maradtunk, míg Leon előrébb ment, harmadszor is meghajolt a királynő előtt, és várta, hogy az uralkodó megszólítsa.

Kicsivel odébb mozdultam, és végre elláttam Peterson mellett. Schillernek és nekem, mint nőknek, természetesen hátul volt a helyünk.

A királynő a terem távolabbi végében ült. Fekete ruhát viselt, mint oly sokan az udvarában, de van ilyen fekete, meg van olyan fekete. Az övé a második fajta volt. Gyöngyökkel ékesített vörös haján ezúttal is ott ült az a híres kalapja. Tudtam, hogy vörös parókát viselt a kivégzésekor, és gyanítottam, hogy most is azt visel. De ez nem

számított rendkívülinek, ebben a korban sok nő hordott parókát. A bőre épp a megfelelő árnyalatú volt – nem kellett fehéritenie az arcát azokkal az ólomtartalmú kozmetikumokkal, amelyek valószínűleg végeztek Erzsébettel. És gyönyörű volt. Klasszikus szépség azzal a nagy szemével, és rövid, egyenes orrával. Sosem láttam Tudor Erzsébetet, de gyanítom, hogy szépség dolgában az angol királynő nem vehette fel a versenyt a skóttal. Talán szerencse, hogy ők ketten sosem találkoztak.

Az udvarhölgyei a lábánál csoportosultak. Párnákon ültek, a szoknyáik szétterültek körülöttük, és úgy néztek ki, mint egy rakás dundi gomba. Senki más nem ült. Ateremben szinte forróság uralkodott, és nagy volt a zsúfoltság. Ha elájultam volna, a ruházatom alighanem megtartott volna álló helyzetben.

Láttam, hogy Mária kegyesen mosolyog, aztán másodszor is odanézett, és ismét mosolygott, ezúttal jóval melegebben. Akármilyen pocskék ízléssel választott férjeket, felismerte a minőséget, amikor meglátta. Mondott valamit. A helyiségben csend honolt. Mindenki figyelt, és a királynő szavát leste. Én a Főnök mögött semmit sem hallottam. Nyugalmat kényszerítettem magamra, és vártam. Semmit sem tehettem. A kissé mögöttem álló Schiller alighanem ide-oda pásztázott a tekintetével, hogy azonosítsa a jelenlévőket, hogy neveket társítson az arcokhoz. Guthrie szintén mögöttem, az ajtónál várt, az utasításoknak megfelelően. Randall és Markham odakint kapkodtak, hogy előkészítsék a dolgokat.

Farrell megfordult, és egy-egy pillanatra összenézett velünk. Peterson felkínálta a karját. Schiller kicsivel lemaradva követett, mialatt lassan közeledtünk a királynő felé.

Édes istenem, találkozni fogok Máriával, Skócia uralkodójával!

Ténylegesen találkozni fogok Stuart Máriával! A szívem majd kiugrott a mellkasomból, és amikor harmadszor is pukedliztem, nem voltam biztos benne, hogy képes leszek felállni.

Nem viselkedett kelletlenül. Míg Erzsébet hírhedten nem kedvelte a többi nőt, Mária szemmel láthatóan örült, hogy találkozik velem, és szinte azonnal engedte, hogy felegyenesedjek. Farrell először Petersont mutatta be. Tim udvariasan motyogott valamit, aztán én következtem.

– A húgom, felség – mondta Farrell. A padlóra szegeztem a tekintetemet, amíg Mária meg nem szólalt. Ne bámuld, Maxwell! Profi múltjáró vagy.

Mária üdvözölt engem. Halkan beszélt, és akcentussal. Nyilvánvalóan nem várt választ. Lehettem én a küldetés vezetője, de egy uralkodóhoz képest semmi sem voltam. Vetett egy fürkész pillantást a ruhámra, és biccentett. Elbocsátott, de udvariasan.

Nem kevés megkönnyebbüléssel pukedliztem, óvatosan távolabbra hátráltam, és behúzódtam egy helyre, ahol az ablaknak háttal álltam. Ami nekem tökéletesen megfelelt, mert onnan beláttam az egész termet.

Most Peterson is beszállt a beszélgetésbe, mosolygott, és finoman mutogatott. Minden arra vallott, hogy jól alakulnak a dolgok.

Rájuk hagytam, hogy csinálják tovább, és körülnéztem a helyiségben. Mint a legtöbb teremben, a falakat itt is régi, sötét faburkolat borította, ami a tüzek és a gyertyák fényében még sötétebbnek látszott. A levegőben viasz, füst, parfüm és testek illata és szaga keringett.

A mögöttem álló Schiller azt suttogta:

– Ott, az ablak mellett, fekete ruha, vörös ujjak... az a francia

követ, de Castelnau.

És ebben a pillanatban, mialatt a követet néztem, Clive Ronan csendesen belépett az ajtón – közvetlenül Guthrie őrnagy mellett, aki azonnal kapcsolt, és udvariasan félreállt –, aztán feltűnés nélkül odament Michel de Castelnau-hoz. A két férfi összenézett, de nem mondtak semmit egymásnak.

Azt hiszem, egy pillanatra mindannyian megbénultunk. Tényleg ilyen könnyű lesz?

Guthrie egyenesen rám nézett. Összekapartam magam, és alig láthatóan megráztam a fejem. Sem a hely, sem az idő nem felelt meg a célnak. Egyszerre egy dologra kellett koncentrálnunk. Ha elszúrtuk volna ezt a délutánt, a fejünket veszíthettük volna. A mostra kellett összpontosítanunk.

Guthrie lassan elfordult, míg a hátát mutatta Ronan felé. Schiller megfogta a ruhám ujját, és finoman behúzott két nagyon fiatal hölgy közé, akik a látszat szerint valamilyen módon a királynő híres udvarhölgyeihez tartoztak – a négy Maryhez. Beaton, Seton, Fleming és Livingstone. Közülük csupán ketten voltak itt ezen a napon, és hogy melyik kettő, azt csak találgatni tudtuk. Ugyanakkor, a maguk jogán is fontos személyiségnek számítottak, és úgy sejtettem, hogy ez a két ifjú leányzó az udvarhölgyek udvarhölgyei lehetnek.

Annyi mindent kellett figyelni, és annyi mindenben kellett gondolkodni, hogy azt sem tudtam, hol kezdjem. Farrell és Peterson tették a dolgukat, még hozzá remekül. Schiller biztonságos helyen volt a közelemben. Randall és Markham odakint vártak, és hamar közbeavatkozhattak baj esetén, míg Guthrie tarthatta az ajtót, amíg elmenekülünk. Így aztán nyugodtan figyelhettem Clive Ronant, aki pillanatnyilag fél lépéssel a francia követ mögött ácsorgott.

Először az tűnt fel, hogy milyen fiatal. Hogy mennyire, de mennyire fiatal! Még nem kezdett kopaszodni. És megvolt mind a két füle. Sehol egy sebhely. A második, amit megállapítottam, még hozzá nagy megkönnyebbüléssel, hogy egyáltalán nem ismer minket. Még sosem találkozott velünk. Ajövője a mi múltunk volt. Vettem egy pillantást Farrellre és Petersonra. Továbbra is azt csinálták, amit kellett. Guthrie feltűnés nélkül figyelte Ronant. A fejemet elfordítva Schillerre néztem, majd Ronan felé vágtam a szememmel. Őbólintott, és csendesen elsiklott. Mások is ide-oda sodródtak, és sokan beszélgetni kezdtek, miután nyilvánvalóvá vált, hogy a királynő egy darabig elfoglalt lesz. Mária udvara meglepően lazának tűnt. Egy megközelíthető és barátságos uralkodó ült a trónon.

Visszafordultam, és véletlenül súroltam valakinek a karját. Az egyik ifjú udvarhölgy azt sóhajtott, hogy „ó”, és elejtett egy apró, hímzett izét. Gyorsan felkaptam, és visszaadtam neki.

– Elnézését kérem, úrnő.

Idegesen mosolygott, és szemmel láthatóan feszengett. Úgy becsültem, hogy legfeljebb tizenöt-tizenhat éves lehet.

– Ön gyönyörűen hímez – tettem hozzá, és ez volt az igazság. Ne becsüljük le az őseinket csak azért, mert nem tudtak autót vezetni és adattároló lemezeket készíteni. Ők is sok mindenhez értettek.

A hölgy szétterítette a kendőcskét, hogy jól láthassam. Élénk színekben pompázó, csodaszép madarak röpködtek és táncoltak a szöveten, és a hímzés valóban gyönyörű és bonyolult volt. Szemet gyönyörködtető látványt nyújtott.

– Köszönöm – rebegette a leányzó, és elpirult.

Visszanéztünk a királynőre, akit továbbra is lekötöttek a társaim. Úgy tűnt, remekül elvannak egymással. Forrón reméltem, hogy

őfelsége egyikükhöz sem akar hozzámenni azon melegében.

Nem sokat tudtam az efféle helyzetekre vonatkozó illemszabályokról, és csak imádkozni tudtam, hogy nem csinálok hülyeséget.

– Mary vagyok – böktem ki aggodalmasan.

Az ifjú hölgy megint mosolygott, bólintott, és azt suttogta:

– Margaret.

Vagy nagyon félénk volt, vagy megszegettünk valamilyen lökött szabályt, és nem akart messzebbre menni. Én mindenesetre a terem közepe felé fordultam, és erőlködtem, hogy halljam a királynővel folytatott beszélgetést. Az utóbbi percek során a háttérzaj jelentősen felerősödött, és az sem segített, hogy a sarokban halkán játszott egy háromfős zenekar. Hát, van az a mondás, hogy a néző látja a legtöbbet a meccsből, így aztán úgy döntöttem, hogy csak figyelek.

A királynő most hangosan felkacagott, és Farrell megadta a jelet. Az ajtó feltárult, és mindenki meglepetten odafordult. Markham és Randall beléptek. Hatalmas, felgöngyölt szőnyeget cipeltek, és ez volt a kezdet.

Látványos mozdulattal ledobták, és mialatt a lendület a trón felé hajtotta, széleseben kibomlott. Gyönyörű darab volt, a legnagyobb és a legszebb árunk. Vörös és arany színekben pompázott, bonyolult jelképek tarkították, amelyek jelentését Farrell fojtott hangon magyarázta Máriának. A királynő aprókat bólogatott, és nem látszott rajta, hogy a látvány megigézte volna. Nagy cucc, neki is akadt pár szőnyege. Ám ez még csak a kezdet volt.

Láttam, hogy Markham mond valamit a zenészeknek, és gazdát cserélt néhány pénzérme. A zenekar azonnal belekezdett egy hangos és élénk ritmusú számba.

A hangulat megváltozott, és mielőtt az emberek felfoghatták volna, hogy mi történik, megkezdődött a műsor.

Egyetértettünk abban, hogy a gyorsaság a kulcs. Egyik meglepődés a másik után. Gyorsan, egymás után. Nem kaphatnak időt arra, hogy felocsúdjanak. Az óidők perzsái azzal demonstrálták nem csupán a gazdagságukat, hanem az iránta való megvetésüket is, hogy hanyagul hajigálták méregdrága szőnyegeiket, mintha azok mit sem érnének számukra. Csodás darabok repültek egymásra, a látható felső réteg sejtelmesen sugallta, hogy kincsek rejtőznek alatta. Mi valami hasonlót akartunk összehozni.

Éppen csak felhördültek páran meglepetésükben, amikor Randall elhajított egy tekercs fehér selymet. A fémszálakkal átszótt anyag végiggurult a vörös szőnyegen, és lágyan csillogott a fényben. A királynő előrehajolt, de mielőtt alaposan szemügyre vehette volna, eltakarta előle egy rubinvörös selyem, aztán az is eltűnt egy fekete és arany brokát alatt, majd késsel vegyes zöld selyem következett. Vaskos tekercsek gurultak végig a termen. Éppen csak pár másodpercünk volt, hogy megpillantsuk az egyik csodát, aztán a következő máris eltakarta a java részét.

Azenészek kapcsoltak – értették a szakmát –, és felpörögtek. Az iram gyorsult. Lila és kék taftok gördültek végig a mind vastagabb halmon.

Peterson kirakott több, faragásokkal és igazgyöngy berakásokkal díszített cédrusfa ládát, amelyek a kelet illatát árasztották.

Míg Randall továbbra is úgy hajigálta a tekercseket, mintha az élete függne tőle – és valóban az függött tőle –, Markham nekilátott megoldozni a közönséget. Finom selyemkendőt varázsolt elő a semmiből, és kecsesen feldobta a levegőbe. A kendő szinte

súlytalanul lebegve, a gyertyafényben csillogva hullott le, mígnem a nagy varázsló elkapta, áthúzta egy gyűrűn – amit egy udvarhölgy füle mögött talált –, és szertartásos meghajlás kíséretében mindkettőt átadta a hölgynek. Többen elragadtatva tapsikoltak, Markham pedig máris továbbment, színesen kavargó örvényeket teremtett a tömegben, mialatt gyűrűket és kendőket ajándékozott minden nőnek, akivel találkozott.

Randall csipkéket pakolt egy rakásra, muszlinokat és szinte áttetszően finom vásznakat terített rá. Egyre több meglepett és örömteli kiáltást hallottam a terem különböző részeiből.

Feltűnés nélkül a királynőre pillantottam – szobormereven ült, az arcáról nem lehetett leolvasni semmilyen kifejezést.

Randall egy utolsó, látványos mozdulattal meglengette és elhajította az utolsó bársonytekercsét. Markham feldobott még pár kendőt, és ott hagyta őket, ahová hullottak. Azenészek még húztak egy utolsó akkordot, és a parádé elismerő és lelkes kiáltásokkal kísérve véget ért.

Mindenki a királynő felé fordult, hogy lássa, hogyan reagál.

Mária hátradőlt, higgadtan nézett Farrellre, és megjegyezte:

– Ez kellemes előadás volt.

Farrell meghajolt.

– Azt hiszi, ennyi elég ahhoz, hogy megnyerjen?

– Ó, nem, felség.

Mária megint a Főnökre pillantott, aki gyorsan hozzátette:

– Ezek a szerény apróságok csupán a mai nap ajándékai.

– Mijük van még számomra?

Semmi színlelés, semmi udvarias rávezetés. Egyenesen a lényegre:
„Mijük van még számomra?”

– Fűszerek, felség, a keleten ismeretes, csodás ízek.

– Szerecsendió, fahéj... ez nekem mind van.

– És sáfrány, felség, értékesebb az aranyból is.

A királynő felvonta a jobb szemöldökét.

– És illatszerek, felség, a napkeleti tájak összes illata, egyedül az ön öröme – mondta Farrell, és rámosolygott Máriára.

És Mária visszamosolygott.

Tényleg jól alakult a dolog.

Aztán egy csapásra megváltozott a helyzet.

Mária mellett megjelent egy nyugtalannak látszó kamarás, és halkán jelentett neki:

– Felsőged engedelmével, Bothwell gróf bebocsáttatást kér.

Bennem hirtelen feltámadt a remény. A fickó itt van. Mária hajlandó fogadni? Lehet, hogy tök fölöslegesen avatkozunk be? A Történelem mellettünk áll, és javában dolgozik, hogy helyrebillentse a dolgokat?

A jelekből ítélve nem így működött. Minden, amit elértünk, úgy egyben kirepült az ablakon.

A francia követ a trón felé indult, Ronannel a nyomában, és megszólalt:

– Felsőged, hadd emlékeztessenem arra a döntésre, mely szerint nem fogadja Lord...

Mária arra sem méltatta, hogy ránézzen. A szemében megvillant valami. Harag? Félelem? Bűntudat? Aztán megszólalt, és a hangja betöltötte a pillanat alatt elcsendesedő termet.

– Kifejezett utasítást adtam arra, hogy Lord Bothwell nem nyerhet bebocsáttatást, és mégis itt van. Megint. Isten szent vérére, bár csak tudnám, hogy ebben az ügyben miért tesznek nekem ilyen rossz

szolgálatot! Azonnal küldjék el! A lehető leggyorsabban.

Egy férfi, akit Schiller később Lord Setonként azonosított, kilépett a tömegeből, és azt mondta:

– Felség, könyörgök önnek...

– Nem fogadom őt – szólt közbe Mária a fogait csikorgatva.

– De felség – folytatta jóval halkabban, békítő hangnemben Lord Seton –, Bothwell grófját felmentették a vád alól. Lord Lennox megvádolta a gróft azzal, hogy meggyilkolta az ön fér... az ő fiát, de ezt követően nem jelent meg a kihallgatáson, és ennél fogva...

Bátor férfi volt, de sajnálatos módon Mária nem hallgatott rá.

– Elég!

A hangja úgy csattant a teremben, akár egy pisztoly dörrenése. Seton azonnal visszahátrált, és gondosan ügyelt, hogy belevesszen a tömegbe. Mindenki továbbra is nagyon óvatosan hallgatott. Senki még csak nem is mozdult, mígnem de Castelnau azt mondta halkán:

– Amennyiben felséged elenged, örömmel elviszem az üzenetét a grófnak. Megint.

A kurva életbe, ez nagyon durva lesz... Nagyjából el tudtam képzelni, hogy a követ hogyan fogja átadni azt az üzenetet. Különösen úgy, hogy Ronan a fülébe sugdos. Valahogyan vissza kellett tennünk a helyére ezt a dolgot.

Mária kurtán biccentett, és nem nézett a franciára. De Castelnau meghajolt, és kihátrált a teremből. Ronan is vele ment. Ezek szerint a francia követen keresztül ügyeskedett. A meccs egyre keményebbnek ígérkezett, sokkal keményebbnek, mint eredetileg számítottam. De legalább Bothwell a környéken kóválygott. És Lord Seton védelme alatt állt, aki azon kevesek közé tartozott, akik azt támogatták, hogy a királynő menjen hozzá Bothwellhez. És pontosan

ennek kellett volna történnie.

A teremben továbbra sem mozdult senki. Lehet, hogy a semmiért végeztünk kitűnő munkát?

Mária pocsék hangulatban volt, és nekünk semmink sem maradt. Igen, ott voltak még a fűszerek és az illatszerek, de a szöveteket szántuk fő műsorszámnak. Ha azzal nem vettük le a lábáról, aligha fog elájulni egy rakás száraz pálcikától és levéltől. Semmit sem tehettem. A dolgok határán rekedve csak őrlődtem, és megpróbáltam gondolkodni.

Ugyanakkor, nem kellett volna. Farrell máris jól kézben tartotta a helyzetet.

– Szóval, uram, fűszerek és illatszerek? – kérdezte lekicsinylő hangon Mária. – Azt hiszik, hogy ilyen olcsón megvásárolhatnak?

– Rosszul fejeztem ki magam az imént – felelte higgadtan Farrell, és talán jobban tette volna, ha hajlong és pedálozik egy kicsit ahelyett, hogy egyenesen a királynő szemébe néz, és úgy vigyorog, mintha tudna valamit, amit Mária nem. Ekkor álltam először egy uralkodó közelében, és bizonyosan ekkor tapasztaltam meg első ízben, hogy milyen az, amikor egy uralkodónak hirtelen megváltozik a hangulata. Távolabb állva is érezni véltem a robbanás szelét, és gyanítottam, hogy ez még viszonylag enyhe volt. Tudomásunk van arról, hogy a határ túloldalán az udvaroncok néha levizelték a lábszárukat félelmükben, amikor Erzsébet rajtuk köszörülte azt a hírhedten éles nyelvét.

Kisöpörtem a tudatomból ezt a képet, és azt láttam, hogy Mária most a legkevésbé sem viszonozza a Főnök mosolyát.

– Amennyiben? – kérdezte hűvösen.

– Ezek itt – felelte Farrell, és elutasító gesztussal mutatott a

padlón heverő kincsekre – az isztambuli gazdáim ajándékai. Ajóindulat és a tisztelet jelképei. – Rövid hatásszünetet tartott, majd hozzátette: – Amit holnap mutatunk be... – megint elhallgatott egy pillanatra – ...az valami egészen más lesz.

És nem mondott többet.

Mária várt, de Farrell hallgatott.

Mária toppantott egyet.

Farrell hallgatott.

Mária a csuklóján függő pomanderrel játszadozott.

Farrell nem szólalt meg.

Mária végül azt mondta halkán, és csodálatosan burkolt fenyegetéssel:

– Várok...

– Azt óhajtja, felség, hogy tönkretegyem a meglepetést?

– Nem szeretem a meglepetéseket – jelentette ki határozottan Mária, és kissé előregörnyesztette a vállát. – Mondja meg!

Ez már parancs volt.

– Holnap egy személyes ajándékot fogunk bemutatni. Tőlem... Skócia királynőjének.

– Ma nem tudta elhozni?

– De felség, ha mindent egyszerre ön elé tárok, nem lesz oka arra, hogy fogadjon, és az rendkívüli szomorúsággal töltene el.

– Miért is?

– Csak pillantson a tükörbe, felség, és megkapja a választ erre a kérdésére.

Köpni-nyelni nem bírtam. Farrell nagyon közel hajolt a királynőhöz, egyenesen a szemébe mosolygott, továbbá halk és bizalmas hangon beszélt hozzá. Bakker, flörtölt vele! És Mária vevő volt rá. Én éveken

át görcsölve küzdöttem, hogy áttörjek Farrell sötét lelkéhez, erre tessék, a nyomorult gyakorlatilag Mária ölébe ült.

Eltelt pár, hosszúnak tűnő másodperc, aztán a királynő felkacagott, és összecsapta a két kezét. A teremben tartózkodók körös-körül megkönnyebbülten fellélegeztek.

– Meséljen nekem erről az ajándékról! – mondta aztán, és szemmel láthatóan visszatért a jókedve.

Ezúttal is parancs hangzott el, kétség nem fért hozzá.

– Jádekő, felség. Kimondottan önnek faragva és megformálva.

Mária felvonta alaposan kiszedett szemöldökét, és Farrell sietve folytatta:

– Egy sakk-készlet, felség. Az egyik tábor figuráit finom zöld jádekőből faragták, a létező legértékesebből, a másik bábukat ritka és értékes levendulaszín jádekőből. A tábla fekete és fehér, továbbá arany- és gyöngyberakások díszítik, a forgópántját igen ravaszul rejtették el. A készlet a fajtájának egyetlen példánya a keresztény földeken, de még azokon túl is. Karaván hozta hegyeken, sivatagokon és tengereken át, hogy gyönyörködtesse a világ legszebb királynőjét. – Elhallgatott, kihívó pillantásokkal fürkészte Máriát, majd hozzátette: – Örömmre szolgálna, ha megismertethetném önnel a játék... finomságait.

– Amennyiben a sakkról beszél, Sir Richard, azt kell mondanom önnek, hogy eléggé ismerem már.

Ez első hallásra rendreutasításnak tűnt. Agyomrom görcsösen összerándult. Lehet, hogy Farrell elszúrta?

Nem, természetesen nem. A Főnök a legkevésbé sem tűnt csüggedtnek.

Állta Mária tekintetét, és franciául válaszolt:

– Nem, felség, én a leghatározottabban nem a sakkra gondoltam az imént.

Megint feszült csend következett.

A királynő hirtelen felállt, mire az udvaroncai szinte vigyázzállásba merevedtek.

Ekkor hosszú, rejtélyes pillantást vetett Farrellre, majd kivonult a teremből. Mindenki sietve földig hajolt. A távozás kiválóra sikerült – oly sok minden maradt kimondatlan. Az udvarhölgyei követték. Margaret félig hátrafordult, és gyors mosolyt villantott rám.

Az emberek felsóhajtottak, és nyújtózkodtak, és megindultak a közepütt végignyúló szövethalom felé. Inasok és kamarások jelentek meg, hogy intézzék és felügyeljék az ajándékok elszállítását. Jómagam rádöbbenem, hogy remeg a lábam, éktelenül fáj a fejem, és mindent elsöprő vágyat érzek arra, hogy végre pisiljek egyet.

– Menjünk haza! – mormoltam alig hallhatóan.

19

AZNAP ESTE engedtem, hogy mindenki bedobjon egy italt. Isten a tanúm, megérdemeltük.

Weller meggyújtotta az összes gyertyát és lámpát. Megszabadultunk az udvari öltözetünktől, egyszerű ruhákba bújtunk, bezártuk az ajtókat, behúztuk az ablaktáblákat, és a konyhában telepedtünk le. Wellernek volt annyi esze, hogy vacsorát hozasson a sarkon túli fogadóból. Gondosan telezabáltuk magunkat főtt szárnyassal, valóban finom kenyérral, sült marhahússal és búzakásával. Hogy az utóbbi mi a fene, annak nézzenek utána!

Aztán a nap eseményeiről beszélgettünk. Mindenki elmondta az észrevételeit, majd azt számígtattuk, hogy mi legyen a folytatás. Az, hogy Clive Ronan vakmerően, merészen és gondtalanul felbukkant, valamennyiünket megrázott. Tudtuk, hogy itt van valahol, de hogy ennyire közel legyen a királynőhöz...

És hányadán állunk magával a királynővel?

- Hívni fog minket – állítottam magabiztosan.
- Talán nem mindannyiunkat – jegyezte meg vigyorogva Peterson.
- Egyikünk jól láthatóan jobban tetszett neki, mint bárki más.
- És ez így van rendben – jelentette ki higgadtan Farrell, és egy kenyérdarabbal felitatgatta az öntet maradékát. – A műszaki részleg végre megmutathatja, mire képes.
- Rohadtul ideje volt – dörmögte Guthrie. – Szerintem a legtöbben

néha elgondolkodunk azon, hogy maguk mi a fenét csinálnak egész nap a Hawkingban.

– A műszaki részleg titkai nem valók az alacsonyabb rendű elméknek. Elég annyit mondani, hogy ma ismét megmentettük a küldetést.

– Lehangelő, nemde? – kérdezte Schiller. – Hogy most életünk végéig hálásak lehetünk a műszaki részlegnek. Ki hitte volna?

– Hívatni fog minket – ismétellem, hogy visszarángassam őket a munkához. – Csak az a kérdés, mikor.

– Ez lesz az első dolga holnap reggel? – találgatott Randall. – Egy kicsit... mohónak tűnt.

– Ez egy játszma – felelte Schiller a fejét csóválva. – Váratni fog minket.

Letörten bólogattam. Alig két hetünk maradt – ha Mária úgy döntene, hogy keményen játszik, nagy gondok várnak ránk.

Farrell ekkor Petersonra pillantva megszólalt:

– Talán elhívat, hogy üzleti ügyekről tárgyaljunk. Talán alkalom kínálkozik valahol, valamire. Történni fog valami.

Semmi sem történt.

Másnap a biztonság kedvéért otthon maradtunk. És az utána következő napon is. Arra használtuk az időt, hogy megvitassuk a legnagyobb problémánkat: mit csináljunk Ronannel?

Jellemző módon, a biztonságiak arra szavaztak, hogy nyírjuk ki, amint megpillantjuk. Nehezen értették meg, hogy ez maga lenne a Rossz Ötlet.

– Szétroncsolnánk a saját múltunkat – magyarázta megint Schiller.

– Ha most megöljük, nem fog megtámadni minket a jövőben. Ha a jövője megváltozna, akkor ma nem lennénk itt, hogy végezzünk vele.

Paradoxon.

– Jó, de akkor mi a fenét csináljunk vele?

Jómagam is tanácstalan voltam. Nem hagyhattuk itt, hogy szabadon baszakodjon az időtengellyel. És nem is ölhattük meg.

Farrell eltolta magától a tányérját, és rázendített:

– Nem először, és nem utoljára, a műszaki részleg kínálja a megoldást. Épp elég melónk van. Össze kell hoznunk a királynőt és Bothwellt. Ha ezt nem tesszük meg, minden más lényegtelen. Azt javaslom, hogy erre összpontosítsunk. Ha alkalom kínálkozik, követjük Ronant, megvárjuk, amíg egyedül lesz, akkor hatékonyan, de minél fájdalmasabb módon ártalmatlanná tesszük, és elvisszük a St. Marybe, hogy dr. Bairstow döntsön a sorsa felől. Ha kiemeljük ebből a korból, az megoldja a legsürgősebb problémánkat. Annyi kárt okozott – vagy majd fog – az időtengelynek, hogy szerintem olyanoknak kell intézkedniük felőle, akik feljebb állnak a táplálékláncban, mint mi. Ez már igazgatói szint, azt gondolom. Talán még az igazgató sem elég hozzá.

Az asztal körül ülők nagyokat bólogattak.

Leon a szemembe nézett. Én is tudtam, hogy ez a húzásunk lehetőséget adna dr. Bairstow-nak, hogy személyesen intézze el azt az ember, aki az ő Annie-je halálát okozta, megnyomorította őt, és meggyilkolta a St. Mary tagjait a múltban, a jelenben és a jövőben. Csodás megoldásnak tűnt, nem kevésbé azért, mert menet közben szabadon összpontosíthattunk a királynőre, és várhattuk, hogy szólítson minket.

Ami nem jött össze.

Négy nap után már remegtem az idegességtől, és még Farrell is feszültnek látszott.

– Nyugalom – mondtam neki, és próbáltam nem venni tudomást a saját reszkető lábamról. – Annyira azért nem voltál pocsek. Csak a hölgy szeret durván játszani.

– Ha még durvábban játszik, lecsúszunk róla – felelte Leon, és sóhajtott egyet.

Nem voltam annyira magabiztos, mint amilyennek mutattam magam. Az idő nem egyszerűen múlt – valósággal repült. A palota felőli csend fülsiketítőnek hatott. Mária számára tényleg csak egy laza, délutáni flörtölés volt? Nem vettük le a lábáról a műsorral? Egyáltalán nem találta vonzónak a felajánlott kereskedelmi egyezményt? Túlbecsültük azt a vágyát, hogy túlszárnyalja Erzsébetet? Mi a fene történik a palotában? Megfeledkezett rólunk? És a létfontosságú kérdés: lehet, hogy Ronan a francia követen keresztül rávette Máriát, hogy elzavarja Bothwellt? Vagy ami még rosszabb, hogy kivégeztesse? Guthrie és a biztonságiak naponta átfésülték az utcákat, Ronant keresve, de nyomát sem látták. Gyanítottuk, hogy de Castelnau társaságában mútatja az időt, és így nem férközhettünk a közelébe.

Jellemző módon, amikor végre megkaptuk a meghívást, alig egy óránk maradt a felkészülésre. Kapkodtunk, mint akiknek elment az eszük, hogy időben kész legyünk. Kemény agytornák következtek. Randall nem emlékezett rá, hogy hová dugta a sakk-készletet. Schiller reszkető kézzel igyekezett belegyömöszölni engem a ruháimba. Egyikünk sem tudta már rendbe hozni a haját. Markham legurult a lépcsőn. A „zűrzavar” szó néha közel sem írta le azt, ami a tevékenységünket jellemezte...

* * *

Hagyjuk az „Egy sötét, viharos éjszakán történt...” kezdetű nyitányt; ez a rész egy sötét és viharos nappal folyamán történt. Skóciában ilyen a kora nyári idő. Még nem szakadt az eső, de látszott, hogy fog, még hozzá hamarosan. A felhők olyan alacsonyan úsztak, hogy majdnem lefejeltem némelyiket.

Gyilkoláshoz szerelkeztünk fel. Én a fekete-arany ruhát vettem fel, ami legalább egy tonnát nyomott, és apró ékkövekkel díszített, hülye topánkát, ami rohadtul nem melegítette a lábamat. Bezzeg Farrell, Guthrie és Peterson csizmát húztak. Ebben az évszázadban, mint az összes többiben a férfiak kényelmes, praktikus ruházatot viseltek, míg a nők úgy kóvályogtak körbe-körbe, hogy dőlt róluk a verejték a temérdek túldíszített gönc alatt, míg a lábbelijük mit sem ért. Igyekeztem a lehető legkevesebb alsóruhát magamra öltetni, de így is majdnem egy óra kellett Schillernek ahhoz, hogy mindenbe beletuszkoljon. Ennek köszönhetően nem táncikáltam örömben.

Kölcsönösen ellenőriztük egymást, majd megkérdezte:

– Na, megvan?

Peterson meglengette a királynőnek szánt sakk-készletet.

Mária zárt hintót küldött értünk. Nagymenők módjára, stílusosan utaztunk, ha nem is kényelmesen, ugyanis az ócska úton pattogó dög szekér kegyetlenül rázott. Gyalog gyorsabb lett volna. Csendesen üldögéltünk, leszámítva, hogy Peterson és Guthrie – a két magas fickó – néha káromkodtak egyet, amikor a nagyobb zökkenőknél beverték a búrójukat a tetőbe. Mondjuk, ettől egy kicsit jobb lett a hangulatom.

A második látogatásunk csendes és kevésbé feltűnő volt, de ezúttal sokkal gyorsabban bejutottunk. Szűk körbe tömörültünk, arccal kifelé. Az ajtónak háttal álltam, aztán megéreztem, hogy Peterson

megmerevedik mellettem.

– Óvatosan – suttogta – nézzetek a kandalló felé! Nekem jobbra.

Lassan, feltűnés nélkül elfordítottuk a fejünket. Ronant pillantottuk meg, amint a francia követtel és néhány ismeretlen férfival beszélgetve, lassan az ajtó felé sodródik. Hová megy?

Különös bizsergést éreztem a levegőben.

Tudtam, hogy történik valami.

Megint.

A szavak szinte maguktól dőltek ki a számon.

– Jól van, változik a terv. Órnagy, maga, Farrell főnök és Markham, menjenek Ronan után! Ez az elsődleges és legfontosabb feladatuk. El kell vinnünk a St. Marybe, hogy a Nagyfőnök döntsön a sorsa felől.

Peterson és Schiller, vissza a házba! Zárjátok be az ajtókat! Készítsetek elő mindent a vészhelyzeti evakuáláshoz! Ha sikerül elkapnunk Ronant, alighanem gyorsan kell távoznunk. Menjetek a kompokhoz, és ott várjatok!

– És te mit csinálsz? – tudakolta Peterson.

– Én az eredeti tervre összpontosítok, és megpróbálok találkozni a királynővel. Kétlem, hogy egyedül sikerülni fog, de sosem tudhatjuk, mikor lesz szerencsénk. Még mindig össze kell hoznunk Bothwellel. Bocsánatot kérek Sir Richard nevében, hirtelen rosszullétre hivatkozom, vagy mit tudom én, és megpróbálom elsimítani a problémákat. És mivel azon ügyködünk, hogy helyrehozzuk azt, ami félrement, ez egyszer talán a Történelem is minket támogat. Adjátok ide a sakk-készletet, és meglátom, mit tehetek.

– Mária dühös lesz.

– Ezen nem segíthetünk. Sokkal fontosabb, hogy elvigyük innen

Ronant, mielőtt súlyos károkat okoz. És mivel a királynő hívott minket, nem tűnhetünk el mindannyian.

– Szerintem nekem kéne maradnom – közölte Farrell.

– Kiváló ötlet – feleltem nagyokat bólogatva –, akkor majd én fogom Ronant kergetni odakint az utcákon.

Erre persze nagy csend támadt.

Atársaim nem úsztak a boldogságban, de amennyire meg tudtam ítélni, mindannyiunk közül én kerültem a legbiztonságosabb helyre. Ahol még az eső sem ért. És én voltam a főnök. És komolyan, senki, de senki nem számított arra, hogy mi fog történni – a legkevésbé én magam. A többiek csendesen elillantak, én pedig maradtam.

Van egy óriási előnye annak, ha egy nő egy maszkulin világban él. Nagyon-nagyon könnyű szinte vagy teljesen láthatatlanná válni. Mivel nem vett körül férfifalka, ami rangot adott volna, gyakorlatilag beleolvadtam a falburkolatba. Lassan körüljártam a termet, tétován megálltam egy oldalsó ajtó előtt, léptem egyet felé, aztán még egyet, mialatt látszólag egy kisebbfajta falikárpitot csodáltam. Tettem még egy lépést, és máris tompábbnak hallottam a hátulról érkező hangokat.

Ennyire persze nem lehetett könnyű. Örök járkáltak és álltak mindenütt. Levettem a köpenyemet, ráhajtottam a bal karomra, és magam elé emeltem a sakk-készletet. Ezzel átvedlettem belső udvarhölgyé, aki valami értékeset visz valahová, talán a királynő óhajának engedelmeskedve. Apaloták sokban hasonlítanak a méhkaptárakhoz. Mindkettőben lakik egy királynő, és mindkettőben feltételezik, hogy ha valaki bent van, akkor oda is tartozik. Hogy valahol valaki már ellenőrizte az illetőt, aki kiállta a próbát. A magabiztos viselkedés a kulcs.

Fel-alá siettem folyosókon, átjárókon, néha kimért léptekkel felmentem egy-egy lépcsőn, gondosan magam előtt hordozva értékes rakományomat. A trükk egyelőre bejött. Annyira, hogy az egyik őr kinyitotta előttem az ajtót. Bólintottam, és szűk mosolyt villantottam a pasasra. Semmi túlzás, semmi csábítás, csak nyugtáztam az udvariasságát. Mindig mosolyogni kell arra a férfira, akinek nagy puskája/lándzsája/tankja/írótáblája/miegyebe van. Úgy számoltam, hogy ha valami félresikerül ezen a délutánon, talán éppen ő fog letartóztatni, és akkor szükségem lesz egy baráti arcra.

Részben abból, amire emlékeztem az épület alaprajzainak tanulmányozásából, részben abból, hogy mind több őrt láttam, cserébe egyre kevesebben jöttek-mentek körülöttem, továbbá a csendes tisztelet hangulata lengett be mindent, arra következtettem, hogy a királynő második emeleti magánlakosztályának közelében járok. Mária errefelé volt valahol. Várta a sármos Sir Richard megérkezését, és nyilván vártni akarta a pimasz, jóképű idegent.

Igyekeztem nyugodtan lélegezni, és elnyomni a félelmeimet, amelyek miatt a szívem vadul kalapált. A tudatalattim azt súgta, hogy legyek óvatos – eddig túl könnyen ment.

Ami megint csak azt jelzi, hogy gyakrabban kéne hallgatnunk a tudatalattinkra, ugyanis ebben a pillanatban befordultam egy sarkon, és egyenesen nekimentem annak a másik személynek, aki ezen a délutánon titokban portyázott az épületben. Annak a férfi formájú tesztoszteronbombának, a két lábon járó szexualitásnak: Hepburn Jakabnak, Bothwell negyedik grófjának.

Azonnal felismertem. Még ha nem is tanulmányoztam volna órákig a portréját a közelmúltban, azonnal kitaláltam volna a viselkedéséből. Ki más ólálkodott volna kíséret nélkül a királynő

lakosztályának környékén, mint az opportunista Bothwell?

Ha már opportunistáról van szó... Ahelyett, hogy ellökött volna, vagy csak megtartott volna, hogy ne essek el, megmarkolta a két alkaromat, és merészen, nyíltan végignézett rajtam a fejem búbjától a cipellőm orráig. Hirtelen megörültem, hogy ilyen irgalmatlan mennyiségű ruha van rajtam. Nyilvánvalóan tetszett neki az, amit látott – nő, ráadásul él –, mert közelebb rántott, és hozzám préselte magát. Éreztem, hogy máris begerjed. Nem tudott uralkodni magán. Csak az ösztönök mozgatták. Bármire rámozdult volna, ami női ruhát visel. Nekinyomott egy ajtónak, és a kilincs durván belemélyedt a hátamba.

– Aú! – jajdultam fel méltatlankodva.

Bothwell megállt, lenézett, és alighanem most látott első ízben igazán. Fekete, sűrű pillákkal keretezett, zöldesbarna szempár villogott le rám, és a hetykén félreálló, törött orr csak még vonzóbbá tette a pasast. Most már világosan értettem, hogy mire a nagy húhó, és biztosra vettem, hogy Stuart Mária is ugyanígy gondolkodik. Nem csoda, hogy kartávolságra tartotta magától a fickót. Lady Caroline Lam egyszer úgy írta le Lord Byront: „Őrült, gazember, és veszélyes még ismerni is”. De Bothwell volt a prototípus; az eredeti példány. Ha valaha ő és a királynő egy szobába kerülnek...

– Aú? – kérdezte kacagva.

Erős késztetést éreztem, hogy lendületesen legyezgessem magam, de ellenálltam neki.

Nyilván úgy érezte, épp elég időt fordított már az előjátékra, és megint a mellemet markolászta. Vettem egy mély lélegzetet, ami utólag belegondolva, nem a legjobb ötlet volt. A halmok közé temette a képét, és cibálni kezdte a ruhámat.

– Nem! – mondtam határozottan, és a helyükre rángattam a dolgokat. – Nem!

Meg sem hallotta. Támadt egy ötletem: nekinyomta a testemet az övének, és belefújtam a fülébe.

Na, erre már felfigyelt. Felkapta a fejét, mire rászóltam:

– Ide... be!

Kitapogattam és lenyomtam a kilincset. Az ajtó kinyílt, és mi mindketten bezuhantunk a helyiségbe. Valahol reméltem, hogy van valaki a szobában, de persze nem volt senki.

Bothwell a padlón fekvé röhögött, mialatt én úgy kapaszkodtam a köpenyembe és a sakk-készletbe, mintha az életem függne tőlük – és valóban így állt a helyzet. Mert megint támadt egy ötletem. Egy egyfelől nagyon, de nagyon rossz, másfelől nagyon, de nagyon jó ötletem. Persze, csak ha beválik... De hirtelen bombabiztosnak éreztem. Tudtam, hogy be fog jönni. Ez volt az alkalom, amit meg kellett ragadnom. Ez volt az ihlet. A Történelem bólintott. Most minden rajtam múlt.

Elkaptam Bothwellt, és most idebent kellett tartanom.

Abokám felé nyúlált, mire gyorsan távolabbra hátráltam, és leszóltam neki:

– Bort!

– Micsoda?

Igazam volt. Az úriember már rendesen beindult, és nehezen kapcsolt. Egyértelműen a bor irányába kellett haladnunk. Az ajtó felé lódultam.

– Hozok egy kis bort.

– Nem kell ide bor!

Gyorsabban mozgott, mint gondoltam. Kirántotta alólam a

lábamat, és elzuhantam. Szépen elkapott a nyomorult. Látszott, hogy van gyakorlata az ilyesmiben. Talán ez volt a legjobb húzása. Apillanatot csak az rontotta el, hogy a sakk-készlet pont a fejére esett.

– Meg akarsz ölni, asszony? – fakadt ki ingerülten, és hozzátett pár trágár szót.

Biztonságos távolságba húzódtam, és megint azt mondtam:

– Bort!

A padlón fekve felmosolyogott rám. Azt hiszem, ő volt az egyik legvonzóbb férfi, akivel valaha találkoztam. Anőik alighanem seregestől dőltek az ágyába.

Kinyitottam az ajtót, óvatosan kikukkantottam a folyosóra, majd finoman kihúztam és a tenyerembe rejtettem a kulcsot. Bothwell feltápászkodott, hatalmas megkönnyebbülésemre az ágyra vetette magát, és összekulcsolta a kezét a tarkója alatt. Egy ütemmel később hirtelen felült, és kijelentette:

– Veled megyek!

– Ne! Úgy értem... maradj itt, és készülj fel!

Ajó ég tudja, mit akartam mondani ezzel. Néha megesik, hogy a szavak csak úgy kihullanak a számból. Mindenesetre, Bothwell biztatásnak vette, és nekilátott lehámozni magáról a ruháját.

Végre kimenekültem a szobából.

Nem vagyok büszke arra, amit azon a napon tettem, de addig a pillanatig viszonylag rendben voltam. Támadt egy örült ötletem, és nem igazán hittem, hogy lesz belőle valami, de lett. Rákenhetném az egészet a Történelemre, de én vagyok a hibás. Én csináltam. És ha ez jelent valakinek valamit: sajnálom.

Sikerült magammal rángatnom a köpenyemet, de a sakk-készlet a

szobában maradt. Nem volt az az isten, hogy én még egyszer visszamenjek oda. Tudtam, hogy a következő nőnek, aki belép oda, nem lesz semmi esélye...

Bedobtam a köpenyemet egy közeli ládába, megigazítottam a hajamat, rendbe hoztam a ruhámat, amennyire lehetett, és a kulcsot szorongatva elindultam.

Pár lépéssel odébb egyenesen belerobogtam Stuart Máriába, Skócia királynőjébe, a franciák özvegy királynéjába, és Anglia önjelölt királynőjébe. Egyetlen udvarhölgye kísérte, Margaret, a nagyon fiatal lányka.

Ó, igen, a Történelem engem támogatott azon a napon.

– Mistress Hampton – szólított meg Mária. – Nekem azt mondták, hogy ön a külső teremben tartózkodik. – Mialatt beszélt, a vállam felett átnézve Sir Richardot kereste a tekintetével.

Nekihátráltam a falnak, és mély térdhajtásba ereszkedve válaszoltam:

– Felség, kaptunk egy szobát, hogy ott várakozzunk, amíg kegyeskedik fogadni minket.

– Jól bántak önökkel?

– Ó, igen, felség. Sakkozással múltattuk az időt.

Mária elmosolyodva válaszolt:

– Alig várom, hogy összemérjem a tudásomat a fivéréével.

– Remélem, győzelmet arat, felség – feleltem szintén mosolyogva.

– Egymás után háromszor is legyőzött. Képzelteri, milyen diadalittas.

– Igen, el tudom képzelni – mondta Mária immár kacagva.

– Az a kényelmes szoba itt van a közelben, felség. És meleg tűz ég benne, amit valószínűleg kellemesnek fog találni.

Láttam rajta, hogy tetszik neki az ötlet. Egy meghitt este egy

jóképű palival. Egy békés közjáték tűzzel és borral. Egy kis finom flörtölgetés. Egy esély, hogy villogjon a képességeivel. És csak egy udvarhölgy kísérte. Készült erre a lehetőségre... Most minden egy hajszálon múlt. Tudtam, ha elküldi Margaretet, menni fog a dolog. Ha nem... Azt nem tudtam, és csak remélhettem, hogy majd kitalálok valamit. Csak adódik más lehetőség... De pillanatokkal később biztosan tudtam, hogy nem lesz több dobásom. Most vagy soha. Érezni véltem, hogy a Történelem ott áll mellettem.

Mária az udvarhölgyéhez fordult, és elbocsátotta. Ezzel átkerültünk a határon, amelyen túl már nem létezett visszatérés. A szívverésem felgyorsult, a tenyerem nyirkos lett az izzadságtól. Alig hittem el, hogy ekkora mázlim van. Bothwell ott gubbaszt egy közeli szobában, egyes-egyedül. A királynő itt áll, szintén kísérők nélkül. Mekkora volt az esélye annak, hogy így összejön? Ez van, ha a Történelem mellettünk áll. Úgy szorítottam a kulcsot, hogy már fájtak az ujjaim, és keményen küszködtem azért, hogy szenvtelen képet vágjak.

Mária lassú léptekkel vonult előttem, és vidáman locsogott. Izgatott és boldog volt. Egy szavát sem értettem. Még ekkor is sok dolog csúszhatott félre. Félig-meddig reméltem, hogy ez fog történni. Hogy felbukkan valaki, és meglát minket, hogy valahol kinyílik egy ajtó, hogy hirtelen befutnak az örök. Eddig a pillanatig nem történt semmi, amit nem lehetett megmásítani. Még ekkor is kísértálhattam az ügyből. Kiszáradt a torkom, és nyeltem párat, de nem lett jobb a helyzet.

Mert tudtam, hogy ha Mária egyszer belép abba a szobába, az élete mindörökre megváltozik.

Tíz lépés maradt.

Aztán hat.

Aztán három.

– Megérkeztünk, felség – suttogtam, majd vettem egy mély lélegzetet... és kinyitottam az ajtót.

Félreálltam, hogy előreengedjem.

Megállt a küszöbön, és benézett a félhomályos helyiségbe. Meggondolta magát? Megérezte, hogy veszély leselkedik rá? Ez már sosem fog kiderülni. Rátettem a tenyeremet a hátára, és akkorát löktem rajta, amekkorát csak tudtam. Mária magas volt, és aggódtam kicsit, hogy nem leszek elég erős, de vagy elvesztette az egyensúlyát, vagy nekem sikerült kellő erőt összekaparnom valahonnan – nem tudom. Csak azt tudom, hogy belöktem őt abba a szobába, és minden, ami ezután történt velem, az az én hibám.

De nem szakíthattam időt a sajnálkozásra. Berántottam az ajtót, pár pillanatig balfaszkodtam a kulccsal, de végül sikerült belöknöm a zárba, és gyorsan elfordítottam.

Fél térdre ereszkedtem – a lábam annyira remegett, hogy majdnem eldőltem –, és betoltam a kulcsot az ajtó alatt. Ennyit az ártatlan királynő tiltakozásáról. Mindenki tudni fogja, hogy az ajtót belülről zárták be, és a kulcs valahogy kiesett a zárból. Neki támasztottam a homlokomat a hideg, kemény ajtónak, és próbáltam nem gondolni arra, amit elkövettem.

Pár pillanatig fojtott hangokat hallottam odabentről.

Aztán semmit.

Fogtam egy nőt, egy tisztességes, intelligens nőt, aki sosem ártott nekem, és elárultam a lehető legrosszabb módon, ahogyan egy nő elárulhat egy másikat. Szándékosan betaszítottam egy szobába, ahol egy olyan férfi tartózkodott, aki vonzerő ide, vonzerő oda, egy kiszámíthatatlan, durva erőszaktevő volt. Aztán rájuk zártam az

ajtót, és elsétáltam onnan. Mária nem kerülhetett ki sértetlenül abból a helyiségből. Nem volt semmi esélye. Tönkretettem az életét. Ennek az estének az eseményei elidegenítették az udvaroncaitól, a nemeseitől, mindenkitől. A jó híre foszlányokra szakadt, és semmiképpen sem állíthatta helyre azzal, hogy utóbb hozzáment Bothwellhez. Több év óvatos, türelmes munkája veszett kárba egyetlen éjszaka alatt. És én okoztam az egészet. Mária alig huszonöt éves volt. Fiatalabb, mint én. Az élete véget ért. Hát, az ilyesmire aligha lehet büszke az ember.

Ha mindez nem volna elég a lelkiismeretemnek, ki kellett jutnom a palotából. Fogalmam sem volt, mennyi időm van, mielőtt valaki fellármázza az őrséget. Indulnom kellett. Magamhoz vettem a köpenyemet, és Petersont hívtam.

– Mi történik? – kérdezte nyugtalanságtól éles hangon.

– A királynő és Bothwell együtt vannak – feleltem, és hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam. – Le kell lépnünk. Azonnal.

– Gond van.

– Micsoda? – kérdeztem, és megtorpantam.

– Még nem kaptuk el Ronant. A többiek szétváltak, mialatt üldözték, és Guthrie egyelőre nem tért vissza.

– Rádió sem éritek el?

– Nem. Azt mondta, majd hív minket. Nagyon határozott volt – felelte Tim. Nem csodálkoztam azon, hogy Guthrie így rendelkezett. Mialatt Ronant kergette Edinburgh sötét sikátoraiban, aligha vágyott arra, hogy ott nyavalyogjunk a fülében.

– Őrnagy, itt Max – mondtam ekkor. – Akció lefűjva. Térjen vissza a komphoz vagy a házhoz! Bajban vagyunk, és azonnal távoznunk kell. Hagyja Ronant! Nyugtázza, kérem!

Semmi.

A kurva életbe! Ez van, ha valaki megpróbál kombinálni két küldetést. De még nem végeztünk.

– Tim, szedj össze mindenkit! – folytattam halkán. – A nélkülözhető emberek most rögtön induljanak! Ürítsétek ki a házat, és menjetek a komphoz! Ne várjatok rám! Ez parancs! Főnök, folyamatosan hívja Guthrie-t! Keressék meg! Nem viccelek, fiúk. Ha fél óra múlva még életben leszünk, az felér egy csodával. Azonnal húzzanak el innen! Hazafelé tartok, de ne várjanak meg! Maxwell kiszáll.

Rendben, ezzel gondoskodtam róluk. Most már magamat kellett mentenem. A lépcső tetejénél megálltam, és visszanéztem. Csend. Semmi hang. Mi folyik ott? Mária még most is azt hiszi, hogy Sir Richard Hamptonnal van? Bothwell leütötte, mielőtt nekilátott, hogy megerősokolja? Lehet, hogy egymásra találtak? Vagy Mária az életéért küzd, és mindjárt elkezd sikoltozni? Mennyi idő fog eltelni, mire hiányozni fog valakinek? Mennyi idő, mire felfedezik, hogy eltűnt?

Nem tudom leírni, milyen érzés volt lassan és óvatosan leereszkedni a lépcsőn. Ismét a karomra hajtottam a köpenyemet, és magam előtt hordoztam, mint valami értékes ereklyét. Sokan láttak, amikor bemutatnak a királynőnek. Forrón reméltem, hogy akivel találkozom, azt fogja hinni, hogy az ő ruháját viszem valahová, a feladathoz illő gondossággal és tisztelettel. Így kellett történnie. Csakis így juthattam ki.

És egy pillanatra sem felejtettem el, hogy nem fogok kijutni, ha futok. Ha engedek annak a mindent elsöprő készítésnek, ami arra biztatott, hogy fussak. Hogy rohanjak, mint akinek elment az esze.

Hogy felkapjam a szoknyámat, és száguldjak végig a folyosókon, le a lépcsőkön, el a beszélgető udvaroncok csoportjai mellett, el a merev képű örök mellett, mígnem kiérek az épületből, aztán rohanjak tovább a Canongate felé, a barátaim, a biztonság felé.

Rákényszerítettem magam, hogy még lassabban lépkedjek. Nyugodt és derűs arcot vágtam, és azt mondogattam magamnak, hogy minden lépéssel távolodom attól a szobától, és közeledem a megmeneküléshez. A folyosók végeérhetetlennek tűntek. Minden sötét sarok valamilyen megnevezhetetlen veszélyt rejtett. Minden árnyék fenyegetést tartogatott. Odakint még rosszabb lett az idő, és az ég még jobban elsötétült. Számomra az egész palotára vészjósló hangulat telepedett, és úgy éreztem, egy óriási labirintusban bolyongok – Ariadné, a fonala nélkül.

Valahol mögöttem kivágódott egy ajtó, és valaki harsány hangon káromkodott. Megdermedtem, és vártam, hogy utolérjen a szívem. Az előbb kiugrott a helyéről, és most ott pattogott valamelyik falon.

Rászántam pár értékes pillanatot, hogy kifújjam magam, aztán felszegtem az államot, és tovább vonultam, lassan és önérzetesen egy olyan hölgy módján, aki fontos megbízatást teljesít a királynőnek. Óvatosan kanyarogva vágtam át az embercsoportok között. Nem kerültem a tekinteteket, de nem is néztem a szemébe senkinek. Sok időbe telt, mire kijutottam. Mi több, egy örökkévalóságnak tűnt, de nagy utat tettem meg a palota zártabb területein, és reméltem, hogy egy csendesebb helyre jutok, ahonnan könnyedén elslisszolhatok.

Úgy tűnt, működik a dolog. Párás, hűvös levegő legyezgette az arcomat. Már nem sok hiányzott. Kiráztam a köpenyt, a vállamra terítettem, és lassan lépdeltem a nyitott ajtó felé.

Végre-valahára kiértem az épületből. És nyomban el is fogyott a szerencsém. A vihar a város fölé ért. Nagyon durva esővel támadott. Sűrű vízfüggönyök látszottak a gyenge fénykévekben. Aferdén lezúduló cseppek térdmagasságig visszaverődtek a kövezetről. Fűlsiketítő lárma dübörgött. Végignéztem a zsúfolt, kavargó udvaron. Gőzölgő lovakat vezettek az istállók felé. Bőrig ázott, nyugtalan és türelmetlen hírvivők rohagáltak és ordítottak. Első pillantásra zűrzavarosnak tűnt az egész, de ha valaki jobban figyelt, észrevette a rendszert. Akármilyen pocsék volt is az idő, rengeteg embert tereltek be oda, ahol lenniük kellett.

Igyekeztem annyira láthatatlanná válni, amennyire csak lehetett. Megálltam, elfojtottam az idegességemet, és elemeztem a helyzetet. Én voltam szinte az egyetlen nő a környéken, és alighanem az egyetlen, aki nem a palota személyzetéhez tartozott. Biztosra vettem, hogy hamarosan észrevesznek, és ebben az esetben, még ha sikerül is lelépnem, emlékezni fognak rám. El kellett tűnnöm, amilyen hamar csak lehetséges, de úgy, hogy ne vonjam magamra senkinek a figyelmét. A palotát temérdek őr vette körül, akiknek az egyetlen feladatuk az volt, hogy gondoskodjanak a királynő biztonságáról, és gyanítottam, hogy egyetlen rossz mozdulattal riasztanám őket.

Az udvart néztem, de hátrafelé figyeltem. Nem tudtam elhinni, hogy még mindig nem tört ki az ordítózás. Minden pillanatban vártam, hogy kiáltva kiadott parancsokat, szapora lábdobogást, ajtók csattogását halljam. Mennem kellett. Akár szakadt az eső, akár nem, mennem kellett. A futással felhívtam volna magamra a figyelmet. Már azzal is felkelhettem valakiben a gyanakvást, hogy kimegyek abba a rohadék záporba, de nem volt más választásom. Bármikor

elszabadulhatott a pokol, és nem akartam csapdába esni.

A fejemre húztam a csuklyát, átvágtam az ajtón belül várakozók tömegén, és kiléptem. Acsekély védelmet nyújtó falak közelében maradva, a lótrágya-halmokat kerülgetve lépkedtem a csúszós kövezeten. Megláttam egy őrt, de sikerült úgy manővereznem, hogy egy ló folyton köztünk legyen, és gyorsan távolodtam tőle.

Rövidesen rádöbbsentem valamire, mégpedig arra, hogy nem látok. Még Whitechapelben is létezett közvilágítás. Itt nyilvánvalóan nem, de rendszerint fáklyák vagy lámpások égtek a fontosabb házak homlokzatán, vagy fény szökött ki az ablakokon és a nyitott ajtókon. Vagy ha ez sem, akkor a hold világított. De ezen az estén nem. Ezen az estén, mivel gyorsan és csendesen kellett volna mozognom, az univerzum úgy döntött, hogy abszolút, teljes, tökéletes, kurva sötétségbe borul. Ha ki tudtam volna venni a kezemet a köpenyem alól, akkor sem láttam volna, ha az orrom elé emelem.

Amásodik dolog, ami történt velem, hogy elestem. Nem botlottam meg semmiben, hanem elcsúsztam. Az én drága, idióta, benti használatra szánt topánkáim a legkevésbé sem kapaszkodtak, így aztán sikeresen lezöttyentem egyenesen a bal térdemre. Izzó fájdalom nyilallt végig a lábamon, de valahogy feltápászkodtam, bár közben magamra tekertem a többméternyi, csuromvizes bársonyt, amitől ismét fennállt a veszély, hogy pofára esem.

Így történt, hogy bár két perce kijutottam a palotából, nagyjából hatlábnyi távolságot sikerült megtennem. Úgy számoltam, hogy ha továbbra is ezt az iramot tartom, lesz vagy két és fél év, mire megérkezem Canongate-be.

Ha mindez nem volna elég, semmit sem hallottam a csuklyámat és a tetőket verő eső dobolásától és az utcán végigrohanó víz

csobogásától. Egy komplett hadsereg üldözhetett volna, azt sem hallottam volna meg. És ha elfordítottam a fejemet, hogy hátranézzek, a csuklya maradt, ahogy volt, és legfeljebb annak belsejét bámultam. Nem kicsit sajnálkozva letoltam a fejemről. Így viszont a képembe kaptam az esőt. Víz csorgott az arcomon, és kegyetlenül csípte a szememet. Attól féltem, hogy a végén még megfulladok.

Immár jóval óvatosabban araszolgattam előre. Ennyit tudtam: araszolgatni. Eleve nehéz szoknyáim hamar átáztak, ráadásul felszívták az utcán hömpölygő vizet. A lábam megdermedt a semmit sem érő cipellőben. Nem vicc, annyira vékony volt a talpa, hogy az út minden egyes, apróbb-nagyobb bütyke a bőrömbé mélyedt. Előrenyújtottam az egyik kezemet, részben azért, hogy ne gyalogoljak neki a falaknak, részben azért, hogy ha megint elesem, valahogy fékezzem a lendületet. Egy kifícamodott csuklóval még megbirkóztam volna, de egy sérült boka végzetes lehetett. Nagyjából fél tucat lépést tettem meg így, aztán hátranéztem. Megint öt-hat lépés, és ismét hátranéztem. Csak semmi pánik! Lassan, nyugodtan! Tovább! Csak menj tovább! Ne állj meg! Ne gondoldj arra, hogy mi van mögötted! Ne veszteged az időt arra, hogy elképzeled a legrosszabbat! Csak menj!

A szabad kezemmel összemarkoltam és felemeltem vizes és nehéz szoknyáimat, amik csak arra pályáztak, hogy rácsavarodhassanak a lábamra, és elgáncsoljanak. Néhány lépésenként el kellett engednem a cuccot, hogy kitöröljem a vizet a szememből, és hátralökjem a hajamat, aztán megint felkaptam a göncömet, tettem néhány lépést, hátranéztem, töröltem, löktem, újra és újra, végeérhetetlenül.

Fogalmam sem volt, mekkora távolságot tettem meg. Gyanítottam,

hogy úgy húszlábnyit. És bár előre kellett volna figyelnem, hogy utat találjak a fergetegben, minden idegszálammal hátrafelé figyeltem, arra várva, hogy egy kéz megmarkolja a vállamat. Elképzelttem, hogy odavonszolnak a királynő elé, aki minden ízében bosszúra vágyik... és ki hibáztatta volna ezért?

És mi van a többiekkel? Ha engem itt hagytak, jó esélyük volt arra, hogy kikeveredtek a városból, és lelépjenek. Ki kellett jutniuk, mielőtt bezárják a kapukat. És a kompok a városon kívül álltak.

Éppen felemeltem az adóevőmet, hogy szóljak nekik: húzzanak a vérbe, és majd később csatlakozom hozzájuk, amikor megint megcsúsztam. Ugyanaz a rohadt térd, naná! Ott ültem a záporban, szoknyákba, köpenybe, alsószoknyákba csavarodva, és vödörszámra káromkodtam, amikor hirtelen fényt láttam. Közeledett. Gyorsan közeledett.

A kurva, kurva, kurva életbe!

Felmertem magam a kövezetről, léptem kettőt balra, és nekimentem valami keménynek. Egy falnak. A fejemre rántottam a csuklyámat, és a fájdalomtól sziszegve leguggoltam abban a reményben, hogy ha kikerülök szemmagasságból, akkor nem vesznek észre.

Nem is vettek. Nem katonák voltak, hanem három ifjú nemes, akik a jó isten tudja, honnan jöttek, és a jó isten tudja, hová mentek, de szerencsére csak az érdekelte őket, hogy a lehető leggyorsabban odaérjenek. Ketten lámpát tartottak a köpenyük takarásában, és hol röhögve, hol átkozódva caplattak az utca közepén.

Röviddel azután, hogy elhaladtak mellettem, felálltam, és utánuk mentem. A fény gyenge volt, és főleg az ő útjukat világította meg, de a koromsötét után, amiben eddig tapogatóztam, valóságos ragyogó

fényjátéknak tűnt. És ami a legjobb, végre kiderült, hogy hol vagyok. Tudtam, ha végigvonszoló magam ezen az utcán, akkor Canongate közelében leszek, ahol számtalan sikátorban és zugban rejtőzhetek el, ha riasztják az őrséget. És biztos voltam benne, hogy ez máris megtörtént. Nem tudtam elhinni, hogy ilyen messzire jutottam úgy, hogy nem hallottam az üldözők hangját. De azért reméltem, hogy mindenképpen ellenére, talán sikerülni fog. A Történelem talán ismét bólint, és ép bőrrel hazatérhetek.

Ó, persze, nagy esélyem volt rá! A fiatal nemesek, akik az időjárásnak inkább megfelelő öltözetet viseltek, sokkal gyorsabban mozogtak nálam. Elértek egy sarokhoz, és eltűntek a takarásában. Megint rám borult a sötétség. És az eső változatlan sűrűséggel zuhogott.

És ekkor halk hang zendült a fülemben. Farrellé.

– Hol vagy?

– Most ne velem foglalkozz! Elkaptátok Ronant? Mindenki elhagyta a házat?

– Nem. És igen. Markham, Schiller, Weller és Randall már ugrottak. Peterson az Ötösben vár engem. Én meg téged várlak. Hol vagy?

– Mi van Guthrie-val?

Csend.

– Mi van Guthrie-val? – kérdeztem ismét türelmetlenül.

– Nem jött vissza, és nem érem el.

Agyomrom és a szívem görcsösen összerándult. Guthrie meghalt. És az a rohadék Ronan még szabadon járkal valahol.

– Hol a pokolban vagy? – kérdezte Farrell idegességtől remegő hangon.

– Nem tudom biztosan. Valahol a palota és a ház között.

– Megyek érted.

– Ne! Az orrodig se látsz! Bármelyik pillanatban megérkezhetnek a katonák, és megint bevágtam a térdemet.

– Na figyelj csak! Te nem látsz az orrodig sem! Nekem itt van a Maglite.

A fenébe, tényleg van neki lámpája, nem igaz?

– Húzd meg magad valahol, Max, és várj, amíg odaérek!

– Guthrie nélkül nem megyek el.

– Én sem, de előbb téged kell biztonságos helyre juttatni. Csak maradj, ahol vagy! Ne mozogj! Máris indulok. Két perc.

Jóval tovább tartott, de végül megláttam a fénykévét. Hatalmas megkönnyebbüléssel kiléptem a védelmet nyújtó kapualjból – és egyenesen Clive Ronan karjába sétáltam.

Nyomban megesküdtem: ha még valakinek nekimegyek azon a napon, sikítani fogok, mint aki esztét veszette.

Mindketten hátrahőköltünk, és én voltam előnyösebb helyzetben. Tudtam, hogy ő kicsoda, és a sötétség jóvoltából fogalma sem volt, hogy én ki vagyok.

Hé, sikerült! Összehoztuk a királynőt és Bothwellt, és most Ronan is itt áll, pontosan előttem! Küldetés végrehajtva.

Ha csak egy percig itt tartom... csak ennyi kellett. Leon már úton volt. Legalábbis reméltem.

Rávettem magam. Megcsúszott a síkos kövezeten, és mindketten elestünk. Ronan átkozódva csapkodott maga körül. Őkerült alulra, szinte belefulladt a ráboruló vizes bársonyokba és brokátokba. Esés közben szétzúzta a lámpáját, és teljes sötétségben birkóztunk. Próbáltam szabaddá tenni valamelyik karomat, hogy kihúzzam az egyik hajtűmet. A mai napig az a kedvenc fegyverem, akármelyik

évszázadról legyen is szó.

Vakon forogtunk ide-oda a feketeségben. Minden pillanatban vártam az éles, bénító fájdalmat, ami azt jelzi, hogy törpenge csusszant a bordáim közé, de nem engedtem el a rohadékot.

Ronan végül lerázott magáról, és feltápáskodott. Én elkeseredésemben megmarkoltam a bokáját, két kézzel, elszántan kapaszkodtam bele, és amilyen erővel csak tudtam, beleharaptam a combja belső oldalába. Felordított – és a hangnak hirtelen szakadt vége, amikor Farrell fejbe vágta Ronant a Maglite-tal.

Ronan tántorogni kezdett. Továbbra is a földön fekvé felé lendültem, és Leon, aki valami hasonlóval próbálkozott, átesett rajtam. Mi ketten a kövezeten fetrengtünk, Ronan pedig szépen eltűnt az esőben és a sötétségben.

– Ne hagyd elmenekülni! – kiabáltam, és vadul csapkodva küzdöttem a többölnyi vizes gönccel.

Farrell talpra állított. Valahol mögöttünk reteszek csattogtak, ami azt jelezte, hogy egy aggódó polgár mindjárt kinyitja a háza ajtaját, hogy kiderítse, mi ez a lárma.

– Gyerünk – vezényelt Leon, és húzni kezdett –, mielőtt valaki kidugja a fejét, és észrevesz minket. Láttad, hogy melyik irányból jött?

– Igen, onnan – feleltem, és rámutattam egy, még a környezeténél is feketébb foltra. Farrell arrafelé irányította a lámpáját, és egy keskeny sikátor bejáratát pillantottuk meg.

– Melyik térded? – kérdezte aztán.

– A bal. Már megint – válaszoltam rezignáltan.

Leon a bal oldalamhoz lépett, a derekam köré fonta a karját, és a csípőjével tartott. Most, hogy biztonságban tudhattam magam – már

amennyire –, ismét aggódni kezdtem Ian Guthrie-ért, aki egyedül vetette bele magát ebbe az őrült, sötét útvesztőbe. Nem ez volt a legbölcsebb ötlete. Féltettem őt.

Ebből a közelségből használhattuk a jeladó-keresőt. De még így is egy örökkévalóságnak tűnt, mire rátaláltunk. Rengeteg sötét helyen lehetett, és mi minden átkutattuk. Végül rábukkantunk: egy hordónak támaszkodva ült a sárban. Aszívem nagyot dobbant, de a rettegéstől. Farrell az őrnagy fölé hajolt. Guthrie szeme felett seb sötétlett, a belőle csorgó vér az esővel összekeveredve végigfolyt az arcán. Amikor ezt megláttam, megkönnyebbülten felhördültem. A halottak nem véreznek. Aztán a szeme megrebbent, amit azt jelezte, hogy eszméletén van. Kába, de magánál van.

Az egyik közeli fal tövénél találtunk egy taligát, amit rögvest magunkhoz szólítottunk, és belefektettük Guthrie-t. Farrell húzta, én toltam, közben újra meg újra hátrapillantottam, eléggé idegesen. Becslésem szerint nagyjából egy óra telhetett el. Bőven elég idő ahhoz, hogy katonák fésüljék át az utcákat és a sikátorokat, akár szakad az eső, akár nem. Sőt, biztosra vettem, hogy egy szakasz egyenesen a canongate-i házhoz vonul, míg mások bezárják a kapukat.

De feleslegesen izgultam félhülyére magam – senkit sem láttunk.

A felhőszakadásnak vége lett, már csak sűrű eső esett. Nem hallatszott más, csak a víz szüntelen dobolása és csobogása. Nem hallottunk kiabálást, sem futó léptek döngését, nem láttunk fényeket, az utcákon nem rohangált senki. Semmi sem jelezte, hogy a békés polgárok megmozdultak, hogy elkapjanak valakit, akinek a királynőjük szívesen mondana egy-két igen csúnya szót. Kitartóan bicegtem előre, és végiggondoltam a lehetőségeket.

Az első úgy nézett ki, hogy riasztották az őrséget, de a királynő nem adott parancsot a cselekvésre. Bothwellt vagy letartóztatták, vagy nem, de nem azonosították a cinkosait.

Amásodik úgy, hogy elrendelték a riadót, de az udvar magas rangú tagjai megszimatozták a lehetőséget, és parancsot adtak az eset eltussolására. Színleg azért, hogy óvják az uralkodó jó hírét, de valójában azért, hogy elragadják tőle a hatalmat, és ettől az éjszakától fogva csak névleg legyen királynő. És megint csak: Bothwellt vagy letartóztatták, vagy nem.

A harmadik lehetőség az volt, hogy riadóztatták a katonákat, akik jelenleg is módszeresen kutatnak utánunk, és bármelyik pillanatban lecsaphatnak ránk. Ez azonban minden múltó perccel egyre kevésbé tűnt valószínűnek.

A negyedik pedig az, hogy egyáltalán nem rendeltek el riadót. Az eredeti időtengelyen Mária nem csinált ilyesmit – vagy azért, mert szégyellte az esetet, vagy azért, mert Bothwell elkápráztatta a szerelmi tudományával. Ez sosem derült ki. Dr. Bairstow egyszer azt mondta nekem: „A Történelem lusta. Sokszor csak a saját lendülete viszi előre.” Lehetségesnek találtam, hogy a Történelem most úgy befolyásolja az eseményeket, hogy amennyire csak lehet, visszatérítse az időtengelyt az eredeti irányhoz. Ami azt eredményezi, hogy Mária nem helyezteti vád alá Bothwellt, mi több, hozzámegy feleségül, aztán elveszíti a királyságát, majd az életét is, annak rendje és módja szerint. Ahogyan Darth Vader mondaná: erre a sorsra született.

És ez azt jelentette, hogy feleslegesen sietünk annyira azzal a nyomorult taligával.

– Lassítsunk! – javasoltam Leonnak. – Szerintem nem jönnek

utánunk.

Farrell azonnal megállt, és szaporán fújtatott.

Guthrie felült, és szépen, látványosan okádott egy nagyot.

Néma csendben ballagtunk tovább.

Aztán Farrell váratlanul megszólalt:

– Te... megharaptad Ronant?

Elégedetten vigyorogtam a sötétben. Azt nem tehetjük meg, hogy komoly sérülést okozunk neki, de azt a jelet élete végig hordozni fogja, az biztos.

Guthrie megint öklendezett, és Farrell odaszólt neki:

– Ian, most a másik oldalra, ha kérhetem. Az előző adag java része a csizmámom landolt.

Óvatosan közelítettük meg a kaput. Azuhogó esőre való tekintettel, nem meglepő módon senkit sem láttunk. De ez nem jelentette azt, hogy senki nem őrködik.

– Várj! – mondta hirtelen Farrell. – Van ott valaki.

Megtorpantam, és minden izmomat megfeszítettem. Attól féltem, hogy mégiscsak hírnököket menesztettek a palotából, az egyik elcsúszott mellettünk a sötétben, és most az örök várnak minket.

Tévedtem. Egyetlen, délceg tartású őr fogadott minket, habot törölgetve a szakálláról. Falstaffot juttatta eszembe.

A fickó gyanakodott. Még szép, hogy gyanakodott. Itt élt a maga apró világában, mit sem tudva udvaroncokról, királynőkről és palotákról, de azonnal kiszúrta a semmirekellőket. Méregdrága ruhát viselő nemesek nem szoktak idekint kóvályogni ilyen éjszakákon. Egy nő meg főleg nem. Drága ruhát viselő nemesek, bőrig ázva, kócosan, mocskosan, sebesülten, ráadásul egyikük taligán fekszik – egy ilyen ügyben nem dönthetett egy egyszerű őr, és

képtelenségnek tartottam, hogy kienged minket. És számunkra minden késlekedés végzetes lehetett.

Az őr áthelyezte a súlyát egyik lábáról a másikra, nyilván azért, hogy forduljon, és erősítésért kiáltson. Nagyon, de nagyon rosszul alakultak a dolgok.

Elméletileg nem árthattunk a kortársaknak, és nem is akartunk. Ez mifelénk az egyik legfontosabb alapelv. Akármilyen veszélybe kerülünk, ravaszkodással, trükközéssel, meneküléssel, és persze keménytökűséggel illik kikeverednünk belőle. Számomra több volt alapelvnél. Ebben az évben már lefejeztem Hasfelmetsző Jacket, megöltem Isabella Barclay-t, részt vettem egy kivégzésen, és ott álltam, mialatt Guthrie és Markham kiütötték Ninive négy derék fiát. És a tetejébe megharaptam Clive Ronant. Rohadtul elég volt.

Guthrie felé nyúltam, kirántottam a köpenye alól a kábítópisztolyt, és kifektettem a kövér idiótát.

Probléma megoldva.

Senki sem mondott semmit.

Pillanatokkal később már a kapun – és a városon – kívül jártunk.

Aztán Peterson hangját hallottam a fülemben. Érzékeltem, hogy visszafogja magát, de ez csak kihangsúlyozta, hogy mennyire ideges.

– Mi a fene folyik ott? Hol a pokolban vagytok?

– Úton – zihálta Farrell.

Dombnak felfelé mentünk. A föld vizes és csúszós volt, és lábam már érzéketlenre zsibbadt a hidegtől.

– Tudnátok adni egy kis fényt? – kérdezte Farrell.

A szemünket meresztve fürkésztük a sötétséget. Tőlünk jobbra és felettünk fény villant háromszor, aztán fénykéve vetült az esőbe.

– Innentől gyorsabb lesz a taliga nélkül – jelentette ki Leon. –

Guthrie, tud járni?

– Fogalmam sincs.

– Támaszkodjon rám! Max, te tudsz járni?

– Valószínűleg. Én is rád támaszkodhatok?

Farrell sóhajtott egyet, és megjegyezte:

– És megint a műszaki részleg az, ami az utolsó pillanatig kitart.

– Nem a műszaki részleg az, ami annyira fel szokta dühíteni? – érdeklődött kábán Guthrie.

– Jó, hogy eszembe juttatja – morogta Farrell.

Leon fogta Guthrie-t, én pedig a lámpát. Nehézkesen vánszorogtunk előre a sötétben. Folyton megbotlottunk, megcsúsztunk és jókat káromkodtunk. Néha megálltam hallgatózni, de senki sem követett minket. Senki sem lármázta fel a várost. Ha megtalálták a kapuőrt, alighanem azt hitték, hogy vagy túl részeg, vagy megkettyent. Gyanítottam, hogy amikor a fickó magához tér, felmeri magát a földről, és bemegy az őrszobára, hogy megnyugtassa valamivel az idegeit.

A feszültség enyhült. Még az eső is ritkábban hullott.

– Akkor most meséld el, hogy mi történt! – kérte Leon. – Végül mit sikerült intézned?

Elmondtam neki, hogy mit csináltam. Könnyebb volt ott, a sötétben, ahol nem láthattam az arcát. Igyekeztem tárgyilagosan és ridegen beszélni, nyilván kihallott valamit a hangomból.

Megtettünk még pár lépést, és Farrell azt mondta:

– Áthúltél, és vizes vagy. Durva menet volt. De számunkra mindez több száz éve történt. Amit tettél, annak meg kellett történnie. Mária sikolthatott volna segítségért. Elítéltethette volna a pasast. Nem tette. Eredetileg sem, és ezen az éjszakán sem. Megértem, hogy

pocsékul érzed magad. Rendkívüli nő lehetett volna belőle. De rossz döntéseket hozott, és együtt kellett élnie a következményekkel. És ne feledd: nem volt ártatlan. Szinte biztosan felbujtóként szerepelt a férje megölésében. És így bűnrészes azok halálában is, akik a férjével együtt haltak meg.

Nem láthattam az arcát, de Farrell flörtölt a királynővel, bájolgott vele, a szemébe nézett...

– És hányadán állunk veled? Ha jól játszottad volna ki a lapjaidat, mostanra talán már I. Leon királynak neveznének.

– Én már megtaláltam a királynőmet.

Várta, hogy azt mondjam: „Hé, most nem holmi skót macával édelegsz, ugye tudod?” De valamiért bekussoltam. Fáradt és levert voltam, és a legkevésbé sem voltam büszke magamra. Nem akartam mást, csak leülni valahová, és végiggondolni azt, amit tettem.

Caplattunk még egy darabig, aztán Farrell ismét megszólalt:

– Az jár a fejemben... hogy volna-e kedved elmenni vacsorázni. Holnap este. Ahogyan a normális emberek szokták csinálni.

Kissé kijjebb emelkedtem az önsajnálathoz, és megkérdeztem:

– Randevúra hívsz? Most?

– Nem, nem most. Holnap este. Természetesen csak akkor, ha ráérsz.

Természetesen ráértem. Én mindig rohadtul ráérek.

Előredőltem, hogy Guthrie ne takarja előlem Leont, és azt feleltem:

– Utána kell néznem, de azt hiszem, szabad leszek.

– Helyes. *Rácsörgök* Joe Nelsonra, és foglalok asztalt.

– A Falconberg Armsba? A faluban?

– Hát, nem sok választásom van.

– Mert?

– Nincs kocsim – felelte kurtán.

Én meg lefagytam.

A társaim megtettek még két-három lépést, mire észrevették, hogy lemaradtam. Guthrie üres tekintettel visszanezett rám, aztán Leonra pillantott, majd megint rám.

Készen álltam arra, hogy maradjak, és ha kell, ott helyben elintézzem a királynő összes katonáját, lovastól-mindenestől.

– Ezt nem hiszem el... – fakadtam ki mérgesen. – Éppen az irhánkat mentjük szakadó esőben, a 16. századi Skóciában, és te még most is a kibaszott, hülye kocsid miatt morogsz?

– Komolyan beszélsz? – vágott vissza. – Tényleg azt hiszed, hogy nem fogom rendszeres időközönként felemlgetni az életed hátralévő részében? Hogy nem fogom belerángatni az összes vitánkba? Hogy hagyom, hogy valaha is elfelejtsd? Lesznek „A nap, amelyen Max belevezette a kocsimat a tóba” évfordulók. Rendelek emléklapokat a Hallmarktól. Még torta is lesz. Sőt, talán távirat a királytól. – Elhallgatott pár pillanatra, majd megkérdezte: – Tehát?

– Ez most komoly? – kérdeztem vissza. – Azt hiszed, nem történhet meg, hogy a tulaj követi a kocsiját? Majd meglátod, milyen lesz az, amikor Dieter téged csörlőz ki a tóból minden pénteken.

– Rendben... most jobb?

– Igen, azt hiszem.

– Akkor menjünk tovább!

Hallani véltem Guthrie fojtott röhögését.

A fény felé vonszoltuk magunkat, és végül bőrig ázva, átfázva, nyakig sárosan bezuhantunk a kompba.

Peterson már nagyon várt minket. Nyafogott, amiért összekentük a kompot, és ebből arra következtettem, hogy ideges a fiú. Guthrie és én a padlóra roskadtunk. Hamarosan kisebb tócsák alakultak ki körülöttünk.

– Jelentést kérek – böktém ki.

– Mindenki más ugrott. Elvégeztem az ELIT melót. Szigorú alapossággal, mielőtt megkérdezed.

Az ELIT – vagyis Eldobott Idegen Tárgyak – nevű eljárással biztosítottuk, hogy ne vigyünk magunkkal véletlenül kortárs tárgyakat.

– Mi van Ronannel? – kérdezte Tim, és odadobott nekem egy törölközőt.

Csalódottan felmordultam, és rosszkedvűen feleltem:

– Elkaptuk, de meglépett. Megint. Mindig meglép. A rohadék!

– És mi történt a királynővel? Jól tudom, hogy találkoztál vele?

– Kettesben hagytam Bothwellel – válaszoltam, és ennél többet nem akartam mondani. – Menjünk haza!

A világ elfehéredett, és kisebbfajta zökkenőt éreztünk. Ez Peterson műve volt. Mindig zökkent a landolásnál.

Aktiválta a fertőtlenítő lámpákat, és vártuk a kék fényt.

– Hagyjátok a cuccot! – mondta Tim. – Majd később begyűjtjük.

– Látod az Ötöst? – kérdeztem nyugtalanul.

– Igen, látom innen. Várnak ránk. Mindenki épen és egészségesen ért haza.

Mindig megvártuk egymást. Ragaszkodtam hozzá. Mindig együtt fejezzük be a küldetést.

Kiléptünk a csarnokba, ahol éljenzés és taps fogadott minket. Hazaértünk. Por, felforrósodott elektromos alkatrészek és kompok

szagát éreztem. Kellemes melegség áradt szét bennem. Felnéztem dr. Bairstow-ra, aki magányosan állt a galérián. Mosolyogtam és bólintottam, mire ő biccentett, egy kicsit elhúzta a szája sarkát – ami vagy elismerő mosoly volt, vagy nem –, aztán elsántikált.

A csapatom többi tagjára fordítottam a figyelmemet.

– Szóval, sikert arattunk? – kérdezte türelmetlenül Schiller.

– Viccel? Kurvára csodálatosak voltunk!

Befutott Helen és az emberei. Ingerültek voltak, amiért még nem érkeztünk meg a gyengélkedőbe.

Hunter nővér szakavatott mozdulattal megállította Markhamet, aki próbált elosonni a legközelebbi ital-lelőhely felé.

– Miért? – tiltakozott Markham panaszos hangon. – Van fogalma arról, hogy a 16. századi sör milyen pocsek? Kell valami, ami lemossa az ízét.

Hunter csípőre tette a kezét, és elszörnyedést mímelve megkérdezte:

– Maga... ivott az ottani sörből?

– Hát... igen.

– Maga idióta!

– Tessék? – kérdezte elképedten Markham. – Miért?

– Van fogalma arról, miféle lények éltek a 16. századi vízben?

– A leghalványabb sincs – válaszolta büszkén Markham –, de pár modern sör majd kihajtja belőlem a dögöket.

– Csak szeretné! Szinte biztosan beszédett egy rakás férget, márpedig a 16. századi galandférgek a legrosszabbak. Kezelés híján befészkelik magukat a beleibe, ahol kellemesen meleg és nedves környezet várja őket – és gyanítom, hogy a maga belei melegebbek és nedvesebbek az átlagosnál –, aztán csak növekednek és

növekednek. Végül, amikor már olyan nagyok lesznek, hogy nem férnek el, elindulnak felfelé a gyomrába és a nyelőcsövébe. Ez persze nem gyors folyamat, de egy szép napon azt fogja észrevenni, mialatt beszél valakivel, hogy egy féreg fejét érzi, amint ott bólogat a torkában.

Markham falfehérre sápadt.

– És addigra már késő lesz – folytatta könnyörtelenül Hunter. – Mert ami elég erős ahhoz, hogy kinyírjon egy harminc láb hosszú galandférget, az magának sem tesz jót.

Mindenki távolodni kezdett Markhamtól.

– És mi van a másik véggel? – tette fel Dieter a kérdést, amire rajta kívül senki sem akarta ismerni a választ. – A farokkal. Az hol jelenik meg?

– Nos, találja ki!

– Muszáj innom egyet – nyöszörögte halálra váltan Markham.

– Sajnálom, de ha galandférgé van, a sör a lehető legrosszabb, amit ihat. Imádják az élesztőt. Egy nap alatt megduplázódik a hosszuk. A leghatározottabban nem ihat sört legalább hat hónapig.

Hunter valami hihetetlenül gonoszan vigyorgott, és hozzátette:

– Nahát, hogy magának milyen fura színe lett...

– Iszonyatosan érzem magam – panaszkodott Markham.

– Ó, a szegény, szegény fiú! Szeretne rám támaszkodni?

– Ha ez megfelel önnek – válaszolta nagy merészen Markham.

– Hát nem felel meg. Na, húzza fel a hátsó felét azon a lépcsőn!
De nagyon gyorsan!

Guthrie mindedig erősen bandzsított, de most valahogy kibogozta a szemét, és Helenre nézve megkérdezte:

– Olyat nem lehet, hogy elpárologtatjuk Mr. Markhamet, és

megtartjuk a férget?

Hunter horkantott egyet, és Guthrie lemondóan sóhajtva elindult, a többiek pedig a nyomába szegődtek.

Leon és én kettesben maradtunk.

– Szóval... – mondta aztán derűsen, mialatt a gyengélkedő felé sántikáltam – mikor óhajtod elmesélni, hogy mi történt közted és Bothwell grófja között?

Epilógus

TERMÉSZETESEN túltettem magam rajta. Mindig túltesszük magunkat. De az árnyék néha velünk marad.

Egy egész napot a könyvtárban töltöttem, és végigmentem a beavatkozásunkat követő történelmi eseményeken. Stuart Mária feleségül ment Bothwellhez, majd az élete hátralévő részét bánat és könnyek között töltötte, száműzve a saját birodalmából, Angliában raboskodva. Soha többé nem neveztem Tartán Ringyónak.

Bothwell Dániába menekült, és tíz évet töltött egy oszlophoz láncolva úgy, hogy még felállni sem tudott. Megőrült, aztán meghalt. Igyekszem nem gondolni arra a zöld szemére és a durva vonzerejére.

Tudor Erzsébet megmenekült, és megalapozott egy egész korszakot, amit róla neveztek el.

VI. Jakabból I. Jakab lett.

Minden pontosan úgy történt, ahogyan kellett.

És végső soron Leonnak igaza volt. Ez az egész több száz évvel ezelőtt történt.

Addig abajgattam és szidalmaztam a jónépet, amíg mindenkitől megkaptam a jelentését. Aztán összeraktam a magamét, aláírtam és aláírtattam mindenkivel, aki nem menekült el időben előlem, és az egészséget elvittem a Nagyfőnökhöz. Gratulált a jól végzett munkához, én pedig udvariasan megköszöntem.

Ezt követően egy darabig csendben üldögéltünk, aztán megszólalt:

– Meg kellett tenni. És ön volt az, akinek módjában állt megtenni.

– Tudom.

– Senki sem mondta, hogy könnyű lesz.

– Tudom – feleltem, és mosolyogni próbáltam. – Durva év van mögöttünk.

– És nem is lesz jobb. Sajnálom, ha ön és a munkatársai arra számítanak, hogy könnyebb időszak következik, mert nem az fog történni – közölte dr. Bairstow, azzal átnyújtott egy aktát. – Ezt legyen kedves elolvasni, és beszéljen az embereivel! Jövő szerdán szeretnék látni egy előzetes küldetéstervezetet.

Egy kicsit megbántva éreztem magam. Nyersen beszélt, holott ő nem szokott érzéketlenül viselkedni. Nem lett volna hülyeség kihagyni pár napot, hogy a dolgok leülepedhessenek a fejünkben. Átvettem az aktát, leültem, és az első lapra pillantottam. Elolvastam a tájékoztatót, majd a Nagyfőnökre néztem, aki szenvtelen képpel bámult rám.

– Nos, képesek rá? Vagy adjam valaki másnak?

– Csak a holttestén át, uram.

Dr. Bairstow arca sosem volt túl eleven, de ezekben a pillanatokban úgy nézett ki, mint egy macska, ami nem csupán megszerezte a tejszínt, de azt is megtanulta, hogyan kell kinyitni a frigót. És ami éppen vett magának egy egész tehéncsordát.

– Akkor az lesz a legjobb, ha munkához lát – javasolta elégedetten.

Csendesen felálltam, távoztam az irodából, udvariasan rámosolyogtam Mrs. Partridge-ra, majd lassan végigandalogtam a folyosón, a galérián, és le a lépcsőn a pihenőig. Odalent a hallban

egy rakás teától megrészegült katasztrófamágnes ordibált, vitatkozott és hadonászott. A történettudományi szekció hozta a formáját.

Végül észrevettek, és elcsendesedtek. Gondosan ügyeltem, hogy közömbös pofát vágjak.

– Jól van, csőcselék! – szólítottam meg őket úgymond a magasból.
– Csapjanak le a Stuart Mária-anyagra, és kezdjék elcsomagolni! Azt akarom, hogy takarítsák ki a helyiséget, és készüljenek fel a következő megbízatásra! Ma estig, ha kérhetem. Hívják ide a könyvtár személyzetét, hogy mondják meg, mi az, amit meg kell tartanunk!

Miss Lee, kérem, hozzon össze egy megbeszélést ma délután kettőre! Az irodámban várom az összes vezető múltjárót, továbbá Farrell főnököt és Guthrie őrnagyot, amennyiben ráérnek.

Dr. Dowson, íme, azon információk listája, amit össze kéne szedni, amilyen gyorsan csak lehetséges.

Mindenki radírozzon ki mindent a naptárából legalább a következő két hétre!

Dr. Peterson, megtenné, hogy bejön az irodámba az első lehetséges időpontban?

Miss Lee, kérem, hívja fel dr. Blacket a Thirskön, és kérje meg, hogy hívjon fel engem, amikor lesz rá egy perce!

Holnap reggel máris belekezdünk az új küldetésbe. Mindenkinek köszönöm a figyelmet!

Persze, nem is reméltem, hogy beérik ennyivel és futni hagynak, de azért megért egy próbát.

– Új küldetésünk van? Máris? Ez gyorsan ment. Azt hittem, kapunk egy kis időt.

Sokan morgolódtak. Én meg hagytam, hadd dödögjenek. Tudtam, hogy mi az új küldetés. Aztán a társulat lassan elhallgatott. Megvártam, amíg teljes lesz a csend. Tim kapcsolt elsőnek, de hát ő jól ismert engem.

– Nem! Csak szórakozol! – kiáltotta.

– De nem ám!

– Hogy tudtad kibulizni?

– Mit kibulizni? – csattant fel Van Owen. – Miről van szó?

Pár másodpercig csak vigyorogtam, aztán odaszóltam neki:

– Gyerünk, Miss Van Owen, gondolkodjon egy kicsit!

Mindannyian csak bámultak rám. Csodás pillanat volt.

Felmutattam az aktát. Nyugalmat színleltem, de ahogyan azt valaha dr. Bairstow-nak mondtam, valójában majd kiugrottam a bőrömből.

– Hölgyem és uraim – mondtam fennhangon –, Trójába megyünk!

SZERZŐNKRŐL

JODI TAYLOR

Angol író, aki életének első évtizedeiben prózai foglalkozásokat űzött, és csak álmódzott az irodalmi karierről. Bár már iskolásként versíró versenyre neveztek, később úgy tűnt, más sorsot szán neki az élet. Leghosszabb ideig könyvtárosként dolgozott Yorkshire-ban.

Amikor aztán úgy döntött, kipróbálja az élet naposabb oldalát, követte bátyját Törökországba, ahol letelepedett, és végre írni kezdett. Első regényét jó néhány ügynöknek szétküldte, de semmiféle visszajelzést nem kapott. Barátai unszolására maga fektetett bele némi pénzt, és e-könyvet gyártott belőle. Nem sejtette, ezzel egy sikertörténetet indít útjára. Az *Egyik átkozott dolog a másik után* remek kritikákat kapott, tízezerszámra fogyni kezdett, és hamarosan jelentkezett nála egy igazi könyvkiadó, nem is egy, de három kötetre kínálva szerződést. A St. Mary-krónikák első része 2013-ban jelent meg nyomtatásban, és azóta további nyolc

követte. A regények, melyek egyedülálló módon vegyítik a történelem szeretetét és az angol humort a kalandos, időutazós SF-történetekkel, bestsellerek lettek. A szerző néhány éve a régi könyvtárába is visszalátogatott, ezúttal egy dedikálókörút keretében.

Időről időre szünetet tart kedvenc sorozatában, hogy modern romantikus történeteket írjon, hol a saját nevéen, hol pedig Isabella Barclayként. Idén új, szó szerint véresen komoly sorozatba kezdett *White Silence* című regényével, melynek hősnője hátborzongató kapcsolatba kerül a túlvilággal.

TARTALOM

Prológus

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

Epilógus

KIADÓNK KÖTETEI

GALAKTIKA FANTASZTIKUS KÖNYVEK

2017

[Kasztovszky Béla: Álomutazás](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Katasztrófa sújtotta terület](#)

[Zsoldos Péter: A Viking visszatér](#)

[Jeff Carlson: Fagyott égbolt](#)

[Dennis E. Taylor: MI, Bob](#)

[Zsoldos Péter: Távoli tűz I.](#)

[Zsoldos Péter: Távoli tűz II.](#)

[A. és B. Sztrugackij: Fiú a pokolból](#)

[Dave Howard: A Leymann-transzfer](#)

[Arkagyij Suspanov, Szergej Lukjanyenko: VarázsŐrség](#)

[Robert Charles Wilson: Affinitások](#)

[Zsoldos Péter: A feladat](#)

[Vladimír Páral: Rómeó és Júlia 2300](#)

[Ondřej Štindl: InterZóna](#)

[Christopher Priest: Kifordított világ](#)

[Vaszilij Orehov: STALKER – Tűzvonal](#)

[D.J.Molles: Amerika lángokban 1 – Tisztogatás](#)

[Jodi Taylor: Egyik átkozott dolog a másik után](#)

2016

[GFK 300. \(Háromszázadik\)](#)
[Jezsi Tumanovszkij: S.T.A.L.K.E.R. – Agyar](#)
[Molnár Csaba: A széttört idő legendája](#)
[Ronil Caine: Lilian](#)
[Vékony Krisztián: Sors-algoritmus](#)
[Michael Walden: Eshtar – Első könyv](#)
[China Miéville: Vastanács](#)
[Lovas Lajos: Törzsszövetség](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Hazatérés](#)
[Michael Walden: Eshtar – Második könyv](#)
[Joe Haldeman: Örök szabadság](#)
[Fedina Lídia: Virokalipszis](#)
[Jack McDevitt: Feltámad a múlt](#)
[Szergej Lukjanyenko: Egyesült Őrség](#)

2015

[Jean Ray: Kárhozott istenek](#)
[Arthur C. Clarke: 2001. Űrodisszeia](#)
[James Lovegrove: Ré kora](#)
[Emmi Itäranta: A teamesternő könyve](#)
[Sztugackij: Fogadó a Halott Alpinistához](#)
[Jack McDevitt: Űrhajótöröttek](#)
[Cory Doctorow: Homeland](#)
[Arthr C. Clarke: 2001 elveszett világi](#)
[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – A duplikátor gyermekei](#)
[Christian Charrière: Iscambe erdeje](#)
[Valerio Evangelisti: Égj, Inkvizítor!](#)
[Ondřej Neff: Sötétség](#)
[John Brunner: Zanzibár](#)

[Robert Charles Wilson: Darwinia](#)

[Vlagyimir Vasziljev: IdőŐrség](#)

[Robert A. Heinlein: Kettős csillag](#)

[Robert J. Sawyer: Halál a vörös bolygón](#)

[Jack McDevitt: Ősi partok](#)

[Martin H. Greenberg: Az Alapítvány barátai – Antológia Asimov tiszteletére](#)

2014

[Stephen Baxter: Antijég](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A kárhozott város](#)

[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 1. – Ravasz](#)

[Arthur C. Clarke – Michael Kube-McDowell: Tűzszünet 2. – Béklyó](#)

[Szergej Lukjanyenko: Igék Földje – A vas birodalma](#)

[Robert J. Sawyer: Kifürkészhetetlen](#)

[Isaac Asimov: A Halhatatlanság halála](#)

[Robert A. Heinlein: Ajtó a Nyárba](#)

[Jack McDevitt: Emlékmű a csillagokban](#)

[Robert Charles Wilson: Misztérium](#)

[Valerio Evangelisti: Eymerich 2 – Örökké élj, inkvizítor!](#)

[Marina és Szergej Gyacsenko: Andrej és a Föld zarándokai](#)

[David Brin: Existence 2. – A létezés titka](#)

[Charles MacLean: Néma csend](#)

[Isaac Asimov: Azazel](#)

[Szergej Lukjanyenko, Vitalij Kaplan: Más Őrség](#)

[Joe Haldeman: Örök béke](#)

2013

[Diana Wynne Jones: A Merlin-összeesküvés](#)

[Adam Wisniewski-Snerg: A later evangéliuma](#)
[Brian W. Aldiss: Szuperállam](#)
[Arthur C. Clarke: Földfény](#)
[Charles MacLean: Paranoia](#)
[A. és B. Sztrugackij: Stalker – Piknik az árokparton](#)
[Valerio Evangelisti: Eymerich 1 – Indulj, inkvizítor!](#)
[Clive Barker: Abarat – Abszolút éjféli](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 2 – Vigyázók](#)
[A. és B. Sztrugackij: Mese a trojkáról](#)
[Robert Charles Wilson: Bázis – A Blind Lake-rejtély](#)
[Robert J. Sawyer: WWW 3 – Végzet](#)
[Szergej Lukjanyenko: Igék földje – A vas prófétája](#)
[Jack McDevitt: Tűzmadár](#)
[Harry Harrison: Vissza az Édenbe](#)
[Robert A. Heinlein: Csillagközi Invázió – Starship Troopers](#)

2012

[Stephen Baxter: Időhajók](#)
[Arthur C. Clarke – Gentry Lee: Bölcső](#)
[A. és B. Sztrugackij: A hétfő szombaton kezdődik](#)
[Joe Haldeman: Örök háború](#)
[Jack McDevitt: Echo](#)
[Szergej Lukjanyenko: Örök Világa](#)
[Robert Charles Wilson: Kronolitok](#)
[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: A bíborszínű felhők bolygója](#)
[Joan Slonczewski: Agypestis](#)
[Szergej Lukjanyenko: Új Őrség](#)
[Connie Willis: Ítélet könyve](#)

[Robert J. Sawyer: WWW 1 – Világtalan](#)

[David Brin: Existence 1. – A létezés csapdája](#)

2011

[Neal Stephenson: Gyémántkor I-II.](#)

[Tim Powers: Ismeretlen vizeken](#)

[Arthur C. Clarke: A Mars titka](#)

[Robert J. Sawyer: Lélekhullám](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Válaszd az életet!](#)

[Diana Wynne Jones: A trónörökös](#)

[Jack McDevitt: Az ördög szeme](#)

[Szergej Lukjanyenko: Világok őre](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Régmúlt napok fénye](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Nyugtalanság](#)

[Robert Charles Wilson: Örvény](#)

2010

[Vernor Vinge: A szivárvány tövében](#)

[Robert J. Sawyer: FlashForward – A jövő emlékei](#)

[Arthur C. Clarke: Mélység](#)

[Damien Broderick: Lenni vagy nem lenni](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Bogár a hangyabolyban](#)

[Cory Doctorow: Kis testvér](#)

[Frederik Pohl: A hícsík birodalma](#)

[Jack McDevitt: Elveszett kolónia](#)

[Arthur C. Clarke – Frederik Pohl: Végső bizonyítás](#)

[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az ismeretlenbe](#)

[Nourse – Burroughs: Pengefutár – Az igazi Blade Runner](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Menekülési kísérlet](#)

[Arthur C. Clarke: Szigetek az égben](#)

[Robert Silverberg: Valentine, Napkirály](#)

[Robert A. Heinlein: A Hold börtönében](#)

[Harry Harrison: Fagyos Éden](#)

[Lovas Lajos: N](#)

[Vlagyimir Vasziljev: S.T.A.L.K.E.R. – Halálos zóna](#)

2009

[Szélesi Sándor: A beavatás szertartása](#)

[Robert Charles Wilson: Bioszféra](#)

[David Brin: Dettó](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Elsőszülöttek](#)

[Antal József: Justitia](#)

[Kétszázadik](#)

[Robert Silverberg: Lord Valentine kastélya](#)

[Jack McDevitt: Polaris](#)

[Szergej Lukjanyenko: Ugrás az űrbe](#)

[Arkagyij és Borisz Sztrugackij: Lakott sziget](#)

[John Wyndham: Szemünk fényei](#)

[Andreas Eschbach: Hajszönyegszövők](#)

[Clive Barker: Abarat – Varázsórák, véres éjek](#)

[Guy Gavriel Kay: Ysabel](#)

[Harry Harrison: Édentől nyugatra](#)

[Vlagyimir Vasziljev: Káosz-Órség](#)

[Rudyard Kipling: Kívánságok háza](#)

[Jean-Claude Dunyach – Ayerdhal: Haldokló csillagok I-II.](#)

[Ken Macleod: Sötét fény](#)

[Robert Silverberg: Majipoor krónikái](#)

[László Zoltán: Nulla pont](#)

2008

[Wolfgang Jeschke: A Cusanus-játszma I-II.](#)

[Arthur C. Clarke: A gyermekkor vége](#)

[Frederik Pohl: A hícsík nyomában – Utazás az Átjáró körül](#)

[Arthur C. Clarke: A város és a csillagok](#)

[Clive Barker: Abarat](#)

[Szergej Lukjanyenko: Alkonyi Őrség](#)

[Jonathan Lethem: Amerikai amnézia](#)

[China Miéville: Armada I-II.](#)

[Mary Shelley: Az utolsó ember I-II.](#)

[Elisabetta Vernier: ClipArt](#)

[Joan Slonczewski: Elízium lánya](#)

[Nemere István: Elveszettek](#)

[M. John Harrison: Fény](#)

[Jean-Claude Dunyach: Halott csillagok](#)

[Harry Harrison: Helyet! Helyet!](#)

[Brandon Hackett: Isten gépei](#)

[Ken Macleod: Kozmonauták vára](#)

[Jack McDevitt: Született stratég](#)

[Robert Charles Wilson: Tengely](#)

[Szergej Lukjanyenko: Utolsó őrség](#)

2007

[László Zoltán: A Keringés](#)

[Joan Slonczewski: Ajtó az óceánba](#)

[Szergej Lukjanyenko: Éjszakai Őrség](#)

[Kasztovszky Béla: GRIN](#)

[Szergej Lukjanyenko: Nappali Őrség](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Napvihar](#)

[Robert Charles Wilson: Pörgés](#)

2006

[William Gibson: A holnap tegnapja](#)

[Arthur C. Clarke – Stephen Baxter: Az idő szeme](#)

[Joan Slonczewski: Génszimfónia](#)

[Neal Stephenson: Snow Crash](#)

2005

[William Gibson-Bruce Sterling: A Gépezet](#)

GALAKTIKA BARÁTI KÖR

2016

[Ford Madox Ford – Joseph Conrad: Az örökösök](#)

2015

[Stanley G. Weinbaum: Bolygóközi odüsszeia](#)

2014

[Jack London: Ezer halál](#)

2013

[G. K. Chesterton: A vándorló kocsmá](#)

UNIVERZUM KÖNYVEK

2015

[Mund Katalin: A kutyaetológia kulisszatitkai](#)

KOZMOSZ KRIMIK

2015

[Isaac Asimov: A Fekete Özvegyek Klubja](#)

[Akif Pirincci: Francis](#)

2014

[Nury Vittachi: A feng shui detektív](#)

ÁRNYÉK KIADÓ

2014

[George B. Marwell: Világok útvesztője](#)

METROPOLIS KÖNYVEK

2016

[Jo Walton: Mások között](#)

[Indrek Hargla: Melchior és a hóhér lánya](#)

[Petr Stančík: Múmiamalom](#)

2015

[Indrek Hargla: Melchior és a Kerekeskút utca lidérce](#)

2013

[Richard Adams: Gazdátlanok](#)

[Indrek Hargla: Melchior, a patikárius](#)